

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ARKADAŞ KALALIM

İlişki Durumu: Karmaşık

ABBY
JIMENEZ

Kıvrak zekânı, ince esprilerin ve duygusal yoğunluğun
mükemmel bir birleşimi.

– *Kirkus Reviews*

En sevdiğiniz romantik
komedi olmaya aday!

– *Popsugar*

Hayatında dramaya yer vermemekte kararlı olan Kristen, alaycılığı
ve dobralığıyla tanınan bir kadındır. Çocuğu olmayacağı gerçeğini
kabullenmeye çalışmaktadır ve hayatının bundan sonrasını baba
olmak istemeyen bir erkekle geçirmeyi düşünmektedir.

Ancak Kristen'in tüm planları en yakın arkadaşı Sloan'un
düğününü organize ederken Josh'la tanışmasıyla beklenmedik bir
biçimde değişecektir.

Josh Kaliforniya'ya yeni taşınmış, altı kız kardeşi sayesinde kadınlar
hakkında çok şey bilen, şefkatli ve esprili bir adamdır. Kristen'la
tanıştıklarında aralarında inanılmaz bir çekim olur. Ne var ki
Josh baba olmak istemektedir. Kristen ise kendisi hakkındaki
gerçeği ondan saklayarak aralarında olanları arkadaşlığın güvenli
bölgesinde tutmaya kararlıdır.

Hayatın zorlukları karşısında birbirlerine tutunup umut bulan
Kristen ile Josh'un sıradışı hikâyesi kalplerinizde özel
bir yer edinecek.

ARKADAŞ KALALIM

İlişki Durumu: Karmaşık

Arkadaş Kalalım

Orijinal Adı: *The Friend Zone*

Abby Jimenez

Çeviri: Vedia Akdeniz

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Gizem Çiçek

Düzeltili: Elif Tesbihçi

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Tasarım: Sevda Karacan

1. Baskı: Şubat 2022

ISBN: 978-625-414-060-0

© Abby Jimenez, 2019

Türkçe yayım hakkı Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Baskı ve Cilt:

Dörtel Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Zafer Mah., 147. Sok., No: 9-13/A

Esenyurt/İstanbul

Tel: (212) 565 11 66

Sertifika No: 40970

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

ARKADAŞ KALALIM

İlişki Durumu: Karmaşık

ABBY
JIMENEZ

Çeviri:
Vedia Akdeniz

©psilon®

Bu kitap, ben yazarken moralimi yüksek tutan
bütün insanlara ithaf edilmiştir.
Ve Stuntman Mike'a.

BİR JOSH

Trafik ışığı kırmızıdayken mesaja göz attım.

Celeste: Sana on sent bile vermeyeceğim, Josh. Siktir git.

“Kahretsin.” Telefonumu yan koltuğa atıp söylendim. Bunu yapacağını biliyordum. Beni böyle çaresiz bırakacağını. *Kahretsin.*

Evde ne var ne yoksa ona bırakmıştım ve karşılığında ondan tek istediğim Lowe’s* faturalarının yarısını ödemesiydi. Kart ve ödemeleri benim adıma olmasına rağmen, üç bin dolar değerindeki cihazların yarısını, satmak yerine cömertçe ona bağışlamıştım. Ve biz ayrıldıktan üç ay sonra yeni bir işe girip eyaleti terk ettiğimden dolayı bir şekilde bu hikâyedeki kötü adam ben olmuştum.

Sağlam bir kaynaktan, şimdi Brad isminde bir adamla takıldığını duydum.

Umarım Brad benim Samsung marka çift fırınlı paslanmaz çelik ocağımdan hoşlanmıştı.

Burbank’ın ağır ilerleyen ve sabahları kilitlenen trafiğinde beklerken asfalt kokulu sıcak, camdan içeri sızıyordu. Pazar günü bile trafik vardı. Kaliforniya’da hayatta kala-

* Ev eşyaları ve inşaat malzemesi tedarik eden perakende zinciri (e.n.)

bilmem için klimamı tamir ettirmem şarttı. Bütçemi aşan bir masraf daha. Markete yürüsem daha iyiymiş. Görünüşe bakılırsa daha hızlı varırmışım, üstelik benzinim de boşa gitmemiş olurdu. İşte size Güney Dakota'dakinden iki misli pahalı bir şey daha.

Belki de bu taşınma kötü bir fikirdi.

Burası beni iflas ettirecekti. En yakın arkadaşımın bekârlığa veda partisine ev sahipliği yapmak zorundaydım, taşınma masrafları vardı, hayat pahalılığı da cabası... Şimdi bir de bu saçmalık çıkmıştı.

Yeşil ışık yandı ve hareket ettim. Sonra önümdeki kamyonet frene bastı ve ben tamponuna çarptım.

Siktir. Dalga mı geçiyorsun be!

Otuz saniyeden daha kısa bir sürede günüm resmen iki kez mahvoldu. Üstelik saat daha 8 bile olmamıştı.

Diğer aracın sürücüsü, onu takip etmem için elini camdan sallayarak Vons marketin otoparkına döndü. Bir kadındı. Bileğinde bileziği olan bir kadın. El sallaması biraz alaycı gelmişti. Gerçi kamyoneti güzeldi. F-150 model bir Ford. Hâlâ satıcının plakası duruyordu. Buna vurmakla sanki biraz ayıp ettim.

Kamyonetini park etti, ben de arkasına çektim, kontağı kapattım. Kadın araçtan indi. O tamponuna bakmak için koşarken ben sigorta bilgilerimi almak için torpido gözüne daldım.

"Selam," dedim arabadan inerken. "Bunun için özür dilerim."

Hasar tespit çalışmasından başını kaldırıp dik dik baktı. "Hmm, yapman gereken bir tek şey var, biliyorsun, değil mi? Önündeki arabaya çarpmamak, ha?" Başını kaldırdı.

Minyondu. Bir altmış boylarındaydı. Ufak tefekti. Tişörtünde koyu ve ıslak bir leke vardı. Saçları omuzların-

daydı ve gözleri kahverengiydi. Etkileyici bir de somurtması vardı.

Yanağımı kaşıdım. Sinirli kadınlar özel uzmanlık alanımdı. Altı kız kardeş. Bu konuda iyi eğitilmiştim.

“Bir bakalım,” dedim pasif bir tavırla, kriz esnasında karşısındaki sakinleştiren ses tonumu kullanarak. “Neyle karşılaşacağız, görelim.”

Onun kamyonetinin arkası ve benimkinin önü arasında çömeldim ve o kollarını kavuşturmuş başımda dikilirken hasarı inceledim. Başımı kaldırıp ona baktım. “Aracına hafifçe dokunmuşum. Kamyonetin iyi durumda.” Benimkinin küçük bir vuruğu vardı, ama büyük bir şey yoktu. “Sigorta şirketini bu işe karıştırmaya gerek olacağını sanmıyorum.”

Sürücü geçmişime bir kaza kaydedilmesini göze alamazdım. İşim için iyi olmazdı. Ayağa kalkıp ona döndüm.

Eğildi ve aksamı çekti. Sallanmadı. “İyi,” dedi, belli ki teşhisimden tatmin olmuştu. “Yani burada işimiz bitti mi?”

“Sanırım bitirebiliriz.”

Ben markete doğru yönelmiştim ki kamyonetinin etrafından dolaşıp yolcu koltuğuna geldi. Başıyla aracın içine daldı, yüzüstü uzanmıştı ve ayakları koltuktan dışarı sarkıyordu. Ayağındaki şıpıdık terliklerden biri park yerine düştü.

Güzel poposu vardı.

“Hey,” dedi, ben yanından geçerken dönerek. “Popoma bakmak yerine bir işe yarasan ve bana biraz kâğıt mendil alsan nasıl olur?”

Yakalanmışım.

Baş parmağımla omzumun üzerinden işaret ettim. “Ah, kamyonetimde kâğıt mendil yok.”

“Ona benzer bir şey bulsan,” dedi sabırsızca.

Açık açık hayranlıkla seyrettiğimden azıcık suçluluk

duyarak -ya da bunu yaparken suçüstü yakalandığımdan dolayı- yardımcı olmaya karar verdim. Kamyonetime geri döndüm, spor eşyalarımın durduğu çantayı açtım ve bir tişört çıkardım. Ona tişörtü uzattığımda elimden kaptığı gibi tekrar aracına daldı.

Öylece dikildim, her ne kadar en sevdiğim tişörtümü aldığı için bekliyorsam da manzara şikâyet edilecek gibi değildi. “Her şey yolunda mı?” Ön koltuğa bakmaya çalıştım ama görüşümü engelledi.

Küçük, beyaz çeneli, açık kahverengi köpek arka koltuğun camından bana hırladı. Şu minik çanta köpeklerindendi. İçimden güldüm. Köpek insan kıyafetleri giymişti.

“Arkadaşımın yeni kamyonetine kahve döktüm,” diye seslendi içeriden. Sıcaktan kavrulan park yerine terliğinin öteki tekini de düşürdü. Artık yalın ayaktı, kırmızı ojeli parmakları kamyonetin basamağındaydı. “Her taraf batmış. Yani hayır, yolunda değil.”

“Arkadaşın pislik biri filan mı? Kazaydı sonuçta.”

Kendi etrafında dönüp sanki köpeğini tekmelemişim gibi ters ters baktı. “Yo, pislik değil. Pislik sensin. Muhtemelen mesaj yazıyordun.”

Şirret bir tipti. Gerçi beni korkutamayacak kadar şirindi de. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Hafifçe öksürdüm. “Mesaj yazmıyordum. Ayrıca bütün tarafsızlığımla söyleyebilirim ki sen de hiç sebepsiz frene bastın.”

“Sebeb, durmam gerekmesiydi.” Tekrar kamyonetteki kahveye döndü.

Kaza yapma sebebinin, üzerine kahve dökmesi ve refleks olarak frene basması olduğundan şüphelendim. Ama üstüne gitmeye niyetim yoktu. Bu gibi durumlarda ne yapılması gerektiğini öğrenmiştim.

Ellerimi ceplerime soktum ve topuklarımın üzerinde ileri geri sallandım, Vons marketin otoparkının solunda duran tabelasına baktım. “Pekâlâ. Seninle sohbet etmek güzeldi. İşin bitince tişörtümü arabamın ön camına ilâştirirsin.”

Arabaya yolcu koltuğundan bindi ve kapıyı çarptı.

Başımı iki yana salladım ve markete girinceye kadar kırdadım.

Çıktığımda gitmişti ve görünürde tişört filan yoktu.

İKİ

KRISTEN

Shawn, sandalyeyi çekip itfaiye istasyonunun dinlenme bölümünün ortasına koydu ve yüzü bana dönük olarak ata biner gibi oturdu. Bunu, burnumun dibime kadar gelip beni bezdirmek için yapmıştı.

Televizyonun karşısındaki altı kahverengi deri yatar koltuktan birine oturdum. Yorkie cinsi köpeğim Stuntman Mike, kucağımda oturmuş hırliyordu.

Shawn, tepesi kabarık, yanları tıraşlı aptal saçlarının altından kaşlarını çattı. “N’aber kızım? Dediğimi düşündün mü?” Sırıttı.

“Hayır, Shawn, bende Meksikalılık yok ve hayır, istemiyorum.”

Elim köpeğimin başında öne doğru eğilmişken itfaiye istasyonunun kaptanı Javier, koridordan mutfağa geldi. “Shawn, ağızdan ağza müdahale gerektiren bir durumda kalırsam ve sen dünyadaki en son ilk yardımcı sağlık görevlisi olsan, cenazemde çiçek gönderilmesi yerine Hayvanlara Eziyeti Önleme Derneği’ne bağış yapılmasını tercih ederim.”

Javier kendisine kahve koyarken güldü ve yanımdaki koltukta oturan Brandon okuduğu kitabın üstünden bakıp kıkırdadı. “Shawn, kaybol.”

Shawn kalktı, söylene söylene sandalyeyi yerine geri koydu.

Sloan tuvaletten hızla çıkıp geri geldi. Geçen yaz Meksika'dayken aldığımız beyaz tişörtü ve bağcıkları dizlerine gelen sandaletlerini giymişti. Truvalı Helen'e benziyordu.

En iyi arkadaşım harika biriydi. Sarışındı, saçları belindeydi, sol kolu rengârenk dövmelele doluydu, yüzük parmağında ise ışı ışı parlayan bir tektaş vardı. Brandon hem onun itfaiyecisi ve hem de ateşli nişanlısıydı.

Günlerden pazardı. Nöbetteki dört kişinin eğer isterlerse itfaiye istasyonuna arkadaşlarını ve ailelerini kahvaltıya getirebilecekleri aile günüydü. Bu sabah sadece Sloan ve ben buradaydık. Javier'in karısı kızlarıyla beraber kilisedeydi, Shawn'ın ise kız arkadaşı yoktu.

Acaba neden?

Teknik olarak ben ekibin dördüncü üyesi Josh için buradaydım, gerçi daha önce tanışmamıştık ama olsun.

Brandon'ın en iyi arkadaşı, Josh, istasyonun yeni teknisyeni olarak Güney Dakota'dan transfer olmuştu. Brandon'ın sağdııcıydı, ben de onların iki ay sonra 16 Nisan'daki düğünlerinde Sloan'un baş nedimesi olacaktım. Josh nişanı kaçırmıştı, bu yüzden bir an önce tanışmamız önemliydi.

Telefonumdan saatin kaç olduğuna baktım. Çok acıkmıştım ve sinir katsayım giderek artıyordu. Bugünün kahvaltısından Josh sorumlu idi. Ne var ki kendisi henüz teşrif etmemişti, bu yüzden hiç kimse bir şey yapmamıştı, benimsen tek yaptığım kahve içmekti.

Josh şimdiden beni kızdırmıştı ki daha onunla tanışmamıştım bile.

"Ee," dedi Sloan, Brandon'ın yanındaki koltuğa otururken. "Bu tişörtü nereden bulduğunu söyleyecek misin?"

Önüme, belimde düğümlediğim siyah Wooden Legs

Brewing Company* tişörtüne baktım. “Hayır.”

Beni süzdü. “Tampon almak için çıktın ve alelade bir tişört giymiş hâlde döndün. Bunu benden saklamanın özel bir nedeni var mı?”

Brandon okuduğu sayfadan başını kaldırıp bize baktı. Oldukça mantıklı bir tipti. Bir şeylerin onu etkilemesine genellikle izin vermezdi. Ama yeni kamyonetine koyu Sumatra kahvesi döküp hayırladığımı ona açıklamam, muhtemelen dik ve kınayıcı bakışlara maruz kalmamı sağlardı ki bu, bir şekilde bana küfür edip kızmasından daha kötüydü.

Ben de bundan bahsetmemeye karar verdim.

Temizlemiştim. Kahveyi döktüğümde frene basınca yaptığım kazada, çamurluk bükücüsüne zarar vermemeyi becermiştim. Bilmediği bir şey onu rahatsız etmezdi.

Üstümdeki tişört zaten mahvolduğundan onu ortalığı temizlemek için kullanmış ve otoparktaki o adamın tişörtünü giymiştim.

“Tyler’ın.” Yalan söyledim. “Onun gibi kokuyor, onu özledim.” Burnumla yakasını kokluyormuş gibi yaptım.

Kahretsin, çok güzel kokuyordu.

O adam seksi bir tipti. O giysilerin altında hoş bir vücut olduğunu fark etmiştim. Yakışıklıydı da. O yeni tıraşlı, temiz yüzü beni çekmişti.

Biriyle yatmaya ihtiyacım vardı. Yabancılarla ilgili fanteziler kurmaya başlamıştım. Çok uzun zaman olmuştu. Tyler yedi aydır evde değildi.

Sloan’un yüzü yumuşadı. “Ayyy! Ne tatlısın. Yarınki Sevgililer Günü’nde onunla olamayacak olman çok üzücü. Ama hepi topu üç hafta sonra ebediyen sana kalacak.”

“Evet. Görev süresi bitecek ve resmen beraber yaşamaya başlayacağız.” İçimde bir sinir ucu sancıdı ama yüzümün ifadesini bozmadım.

* Güney Dakota’da bir bira fabrikası (ç.n.)

Sloan gülümsedi ve elini kalbinin üstüne koydu. Tyler'dan pek haz etmese de sonuçta romantik biriydi.

Kramplarım nüksetti ve yüzümü buruşturarak midemi tuttum. Yine bir destansı sancı dönemindeydim. Üstüne bir de açlık, sabahki olaylar ve Sloan'a söylemediğim gecenin üçünde evimde yaşanan polis draması eklenince feleğim iyice şaşmıştı. O kadar yorgundum ki şarj cihazımı telefonum yerine kahve fincanıma takmaya çalışmıştım.

Sloan saatine baktı ve bir şey söylemeden çantasını karıştırdı. Eline iki tane ağır kesici hap aldı. Kendi suyunu uzatıp onunla beş yıl aynı odayı paylaşmanın verdiği artık mükemmelleşmiş alışkanlıkla hapları bana verdi.

Hapları yuttum ve Brandon'a döndüm. "Kitap iyi mi?"

Kitabın kapağına bakarak, "Fena değil," dedi. "Ben bitirince ödünç almak ister misin?" Sonra bakışlarını benden çevirdi ve gözleri ışıldadı. "Oo, selam, dostum."

Onun kapıya yönelen bakışlarını takip ettim ve ağzım açık hâlde kalakaldım. Vons'taki yakışıklı pislik, elinde market poşetleriyle oracıkta dikiliyordu.

Odanın ta öbür ucunda olmama rağmen göz göze geldik ve şaşkınlık içinde birbirimize baktık. Sonra gözleri benim -kendisinin- tişörtüme kaydı ve dudaklarının kenarında bir sırıtma belirdi.

Adam aldığı öteberiyi yere bırakıp bana doğru yürürken Stuntman'ı koltuğa koyup ayağa kalktım. Nefesimi tuttum ve ondan gelecek hamleyi bekledim.

Brandon kitabını koltuğun koluna koyup ayağa kalktı. "Josh, bu Kristen Peterson, Sloan'un en yakın arkadaşı. Kristen, Josh Copeland."

Elimi azıcık fazla sıkarak, "Hmm, selam, tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

Gözlerimi kıstım. "Ben de tanıştığımıza memnun oldum."

Josh elimi bırakmadı. “Hey, Brandon sen bu hafta sonu yeni bir kamyonet almadın mı?” diye sordu. Arkadaşıyla konuşuyor ama bana bakıyordu.

Dik dik baktım ve kahverengi gözleri ışıldadı.

“Evet, görmek ister misin?” diye sordu Brandon.

“Kahvaltıdan sonra olur. Yeni araba kokusunu severim. Benimki sadece kahve kokuyor.”

Deli bir bakış attım ve daha fazla sırtıttı. Brandon olan bitenin farkında değilmiş gibi görünüyordu.

“Başka poşet var mı? Yardım ister misin?” diye sordu Brandon. Sloan çoktan işe girişmiş, mutfakta poşetleri açıyordu.

“Sadece bir sefer daha gideceğim. Ben hallederim,” dedi Josh, gözleri dışarı çıkmam için bana sözsüz davet gönderiyordu.

“Ben de seninle geleyim,” dedim. “Kamyonette bir şey unuttum da.”

Kapıyı geçmem için tuttu. Kapı kapanır kapanmaz hızla ona döndüm. “Bir halt söylemesen iyi edersin.” Parmagımı göğsüne bastırdım.

O sırada kahve dökmüş olmamdan ziyade suçumu örtbas etmeye yönelik yüzszüce girişiminin ortaya çıkmasını istemiyordum. Genellikle yalan söylemezdim, bir kere bir istisna yapayım dedim onda da hemen şantaj yapılacak duruma düştüm. Kahretsin.

Josh tek kaşını kaldırıp eğildi. “Tişörtümü çaldın. Tişört hırsız.”

Kollarımı kavuşturdum. “Eğer tişörtünü bir daha görmek istiyorsan, ağzını kapalı tutarsın. Unutma, *bana* arkadan çarpan *sensin*. Bu senin için de iyi olmaz.”

Dudakları rahatsız edici biçimde çekici bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gamzeleri vardı. Lanet olasıca *gamzeler*.

“Sana arkadan mı çarptım? Emin misin? Çünkü böyle

bir şey olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Brandon'ın aracında bir hasar yok. Polis raporu yok. Aslında, olay benim açımdan şöyle gelişti: Vons'un otoparkında zorda kalmış isterik bir kadın gördüm ve ona yardım etmek için tişörtümü verdim. Sonra da onu alıp toz oldu.”

“O zaman ilk hatanı söyleyeyim,” dedim. “Kimse benim isterik olduğuma inanmaz. İsterik tavırlarla işim olmaz.”

“İyi bilgi.” Öne eğildi. “Hikâyemi ona göre yeniden düzenleyeceğim. Sakin fakat kaba bir kadın yardımımı istedi ve sonra en sevdiğim tişörtümü çaldı. Daha iyi mi?” O kadar kocaman gülümsüyordu ki az kalsın kahkaha atacaktı.

Pislik.

Dudaklarımı büzdüm ve bir adım daha atarak ona yaklaştım. Özel alanına bu kadar girmem onu eğlendirmiş görünüyordu. Geri adım atmadı, ben de ters ters baktım. “Sen tişörtü istiyorsun. Ben de sessiz kalmanı. Anlaşılmayacak kadar zor bir durum değil.”

Sırıttı. “Belki tişörtü alıkoymana izin veririm. Üstünde çok da kötü durmamış.” Sonra kamyonetine döndü ve güldü.

ÜÇ JOSH

Yeni gelen pişirir ilkesinin şerefine, C vardiyasındaki ekip için kahvaltıyı ben hazırladım. Kendi spesiyalim olan Meksika usulü menemenden yaptım.

Deneme sürecindeydim, acemi itfaiyeciydim. Beş yıldır bu meslekte olmama rağmen, bu istasyonda sadece beş vardiyada bulunmuştum. Bu, yemeğe en son oturacağım ve bulaşıklar için en önce kalkacağım anlamına geliyordu. Yani kısacası hizmetçi-ydim. Bana tuvaletleri temizletmişler, çarşaf-ları değiştirtmişlerdi. Ne kadar angarya iş varsa yapmış-tım.

Sloan ve Kristen bana yardım etmeye karar verdiler, Brandon da bana acıdı. Böylece ben bulaşıkları yıkarken onlar da mutfak tezgâhını siliyor ve tabakları kuruluyor-lardı. Shawn ve Javier ise masada iskambil oynuyorlardı.

Kristen yemek boyunca bana ters ters baktı ama sadece onu kimsenin izlemediğini düşündüğü zamanlarda. Aslında durum biraz komikti. Ona laf sokuşturmaya devam ettim. Kurcalamalarım-dan anladığım kadarıyla, herkese tişörtün erkek arkadaşına ait olduğunu söylemişti.

Bir şey söylemeyecektim. Brandon'ın, yeni kamyoneti-nin çoktan kirletildiğini öğrenmesine ve rolünün çalınma-

sına ihtiyacı yoktu, ama ben Kristen'a azap çektirmekten inanılmaz zevk alıyordum. O da boş durmuyordu. Misilleme yapmaktan geri kalmıyordu.

"Ee, Josh, itfaiye arabasını kullanıyorsun, ha?" Kristen ocağı silerken öylesine sordu.

"Kullanıyorum." Gülümsedim.

"O konuda iyi misin? Gerektiğinde durabilme problemin yok mu?" Başını kaldırdı.

"Yok. Önümdeki, frenlerine asılmadığı sürece gayet iyiyim."

Ters bakış. Sırıltma. Tekrar. Sloan ve Brandon hiçbir şeyin farkında değildi. Haftalardır bu kadar eğlenmemiştim.

Sloan yıkamam için kesme tahtasını uzattı. "Düğünde mihraba Kristen'la birlikte yürüyeceksin." Arkadaşına gülümsedi. "O benim baş nedimem."

"Umarım araba sürmenden daha iyi yürüyorsundur." Kristen belli belirsiz mırıldandı.

Gülümseyip Sloan ve Brandon'ın soru sormasına fırsat vermeden konuyu değiştirdim. "Köpeğinin adı ne, Kristen?"

O küçük şey kahvaltı boyunca onun kucağında oturmuştu. Arada bir dili dışarıda başını kaldırıp Kristen'ın tabağına bakıyordu. Kabarık tüylü bir Ewok'a benziyordu.

"Adı Stuntman Mike."

Bulaşık lavabosunun üzerinden bir kaşımı kaldırdım. "Tarantino?"

Kaşlarını kaldırdı. "*Ölüm Geçirmez* filmini izledin mi?"

"Tabii. En sevdiğim filmlerden biridir. Kurt Russell, Stuntman** Mike'tı. Senin köpeğinin sorunları mı var?" diye sordum. Yorkie cinsi minik köpeğin üzerinde SORUNLARIM VAR yazan bir tişört vardı.

* *Star Wars* filmindeki kurgusal tüylü yaratık (ç.n.)

** (İng) dublör (ç.n.)

“Evet, daha çok Shawn ile.”

Güldüm.

Sloan kişniş saplarını topladı ve çöpe attı, Brandon çöp torbasını çıkarıp ağzını düğümledi. “Kristen’in internet üzerinden yaptığı Doglet Nation* adında bir işi var,” dedi Brandon. “Minik köpekler için eşya satıyor.”

“Aa, öyle mi? Ne gibi?” Tencereyi kurusun diye rafa koyarken sordum.

Kristen kahve posasını çıkarıp kompost poşetine boşalttı. “Giyisiler, çantalar, gurme köpek bisküvileri. Onları Sloan pişiriyor. En büyük gelir kaynağımız merdivenlerimiz gerçi.”

“Merdivenler?”

“Evet. Küçük köpekler genellikle yüksek yataklara zıplayamıyor. Biz de yatak odası takımına uygun, kişiye özel merdivenler yapıyoruz. Boyaya, halıya, tarza göre.”

“Ve insanlar alıyor mu?” Son kâseyi de kurusun diye rafa koydum ve bulaşık eldivenlerini çıkardım.

“Evet, alıyorlar. Yanına evcil hayvan dükkânından aldığın köpükten yapılmış bir merdiven koyacaksan, neden güzel bir Pottery Barn veya Restoration Hardware marka yatağa birkaç binlik harcarsın?”

Başımı salladım. “Anladım, sanırım.”

“Aklıma gelmişken, marangoz arıyorum,” dedi Sloan’a. Sloan kaşlarını çattı. “Ne? Ne zamandan beri?”

“Miguel geçen hafta istifa ettiğinden beri. Universal’da sigortalı set kurma işi aldı. Radyoaktifmişim gibi beni bıraktı. Üç merdiven siparişim var.”

Sloan başını salladı. “Ne yapacaksın?”

Kristen omuzlarını silkti. “Craiglist**’e ilan koydum.

* Minik Köpekler Ulusu (e.n.)

** İlan sitesi (ç.n.)

Adamın, beni öldürüp organlarımı karaborsada satacak bir sapık çıkmamasını umuyorum.”

Homurdandım.

Brandon çöp kutusuna yeni bir çöp torbası koyarken bana doğru başıyla işaret etti. “Josh marangoz. Bu işte çok da iyidir.”

Sloan bana baktı. “Gerçekten mi?”

Brandon telefonunu çıkarmıştı bile. Ne göstereceğini biliyordum. Arka bahçeme yaptığım tiki bar*. Celeste’in tiki barı. *Brad’in* tiki barı.

“Bak,” dedi, telefonunu uzattı. “Bunu o yaptı.”

Sloan beğenerek başını salladı. Sonra telefon Kristen’a geçti ve bakışlarını bana çevirmeden önce telefona göz attı.

“Fena değil,” dedi gönülsüzce.

Elimle iter gibi yaparak, “Teşekkürler. Ama yan iş aramıyorum,” dedim. Tatil günlerimde üç kuruş için köpek merdivenleri yapmaya ihtiyacım yoktu. Yeni taşındığım dairenin salonu hâlâ kolilerle doluydu.

Kristen elini sallayarak, “Yani üç saatlik iş için kimin ekstra iki yüz dolara ihtiyacı vardır ki zaten?” dedi. “Miguel’in yokmuş, belli ki.”

Donup kaldım. “İki yüz dolar mı?”

Sloan mutfak tezgâhına limon kokulu temizleyiciden sıktı. “Bazen daha fazla kazandırıyor, değil mi, Kristen? Tarzına bağlı?”

Kristen arkadaşına, kapa çeneni der gibi baktı. Sonra bakışlarını bana çevirdi. “Merdivenler parça başına dört veya beş yüz dolara gidiyor, artı kargo ücreti. Malzeme hariç kârı, marangozumla yüzde elli, elli bölüşüyorum. Yani evet. Bazen daha fazla.”

“Merdivenlerin resmi var mı sende?” diye sordum.

* Tropik temalı bar (ç.n.)

Kristen isteksizce telefonunu uzattı ve internet sitesine koyduğu üzerinde Stuntman Mike'ın çeşitli giysilerle durduğu küçük gülünç merdivenlere baktım. Bunları yapmak kolaydı. Benim maharetim kapsamında tabii.

“Biliyor musun, bunun için zamanım var sanırım. Eğer bir başkası yoksa ben yaparım.” Bundan birkaç tane yaptım mı kredi kartı borcumu ödeyebilirdim. Bu işimi görecektir paraydı.

Kristen başını salladı. “Sanırım ben şansımı organ hırsızlarından yana denemeyi tercih ederim.”

Sloan nefesini tuttu, Brandon dondu ve bir Kristen’a, bir bana baktı.

“Öyle mi?” dedim gözlerimi devirerek. “Bunu kahve içerken konuşmaya ne dersin?”

Kristen gözlerini kıstı ve bir kaşını kaldırdı. Sanki fiziksel bir acı çekiyormuş gibi, “İyi,” dedi. “Lanet merdivenleri yapabilirsin. Ama sadece ben başka birini buluncaya kadar. Ve ben bir başkasını arayacağım.”

Sloan bir ona, bir bana baktı. “Sizin bize söylemek istediğiniz bir şey olabilir mi?”

“Onu popoma bakarken yakaladım,” dedi Kristen bir çırpıda.

Omuzlarımı silktim. “Yakaladı. Mazeretim yok. Çok güzel popo.”

Brandon güldü ve Sloan arkadaşına bakış attı. Kristen sinirlenmiş görünmeye çalıştı ama iltifatı kabul ettiğini anladım.

Kristen nefes verdi. “E-posta adresini ver. Sana siparişleri atarım. Bitirdiğinde haber ver, ben alıcı adresi etiketi hazırlayıp sana gönderirim. FedEx’e vermeden önce her parçayı inceleyeceğim, yani baştan savma yapmaya kalkma.”

* Kargo firması (ç.n.)

“Bir dakika, senin dükkânın yok mu?” diye sordum.
“Bunları nerede yapacağım?”

“Bir garajın veya ona benzer bir yerin yok mu?”

“Apartman dairesinde oturuyorum.”

“Bırakalım. Bu iş olmayacak gibi görünüyor.” Sırıttı.

Sloan ona dik dik baktı. “Kristen, senin üç arabalık boş bir garajın var. Hatta çoğu zaman içine park bile etmiyor-sun. Orada çalışamaz mı?”

Kristen Sloan’a yan yan baktı.

Gülümsedim. “Çalışır.”

İstasyonun içindeki hoparlörlerden yüksek sesli alarm duyuldu ve onu takiben kırmızı ışıklar yandı. Çağrı almış-tık. Kristen ayrıntılardan rahatsız olmuş harekât görevlisi gibi bana baktı. Tüh, çok kötü oldu. Huysuz baş nedimem-le biraz daha takılabilirdim.

Şansa bak.

Brandon eğildi ve Sloan’u öptü. Biz döndüğümüzde muhtemelen kızlar gitmiş olurdu. “Biz temizliği bitiririz,” dedi Kristen.

“Numaramı Brandon’dan alırsın,” dedi Kristen bana, kollarını göğsünün üstünde öyle bir kavuşturdu ki elimi sıkmamak için böyle yaptığını düşündüm.

Çağrı tıbbi olduğu için, yangına dayanıklı kıyafet giy-memize gerek yoktu. Bu yüzden Brandon ve ben doğrudan araçların bulunduğu ekipman bölümüne gittik. Kristen’in gözlerini enseme hissedebiliyordum. Gülümsedim. Ben-den nefret etmişti. Hayatımdaki kadınlarla süregelen bir durumu bu.

Celeste bir yana, altı kız kardeşim ve annem taşındığım için kızgındı. Hatta küçük yeğenlerim bile aradığımda so-ğuk konuşuyorlardı. Biri yedi, diğeri sekiz yaşındaydı ama daha şimdiden pasif agresif küçük kız tavrıyla “İyiym” de-menin uzmanı olmuşlardı.

Brandon araca binerken sırtarak, “Kristen ile ilgili ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Çekici birine benziyor.” Kaskımı takarken omzumu silktim.

Brandon ve ben Irak’ta beraber bir yıl geçirmiştik. Beni iyi tanıyordu. Normal bir durumda Kristen benim tarzım bir kadındı. Minyon esmerlerden ve belli ki bana siktir çeken kadınlardan hoşlanıyordum.

Kaskını takarken, “Sadece çekici mi?” dedi. “Bu yüzden mi gözlerin poposunda?”

Javier yerini aldı, Brandon’ın yorumuna güldü. Shawn bindiğinde muhabbetin sonuna yetişmişti. “Kristen acayip seksi. Ne zaman buraya gelse kalçalarına bakıyorum.” Kaskını taktı. “Gerçi o köpek bir seferinde beni ısırды ama olsun.”

Hepimiz güldük ve motoru çalıştırdım.

“İlgisini çekmedim. Erkek arkadaşı var. Ve ben de şimdi aranmıyorum.” Garaj kapısını açmak için düğmeye bastım. “En sonuncunun ödemelerini daha bitirmedim.”

Abartmıyordum.

DÖRT

KRISTEN

Eve giderken sorgu sual başladı.

Sloan'un külüstür Corolla arabasıyla itfaiye istasyonunun park yerinden çıkarken, "Seninle Josh arasında ne haltlar dönüyor?" diye sordu Sloan. "Ne zamandan beri bir erkek senin popona baktığı için rahatsız oluyorsun?"

Olmamıştım. Aptallık ve karnabahar dışında hiçbir şey beni rahatsız etmezdi. Sadece özel olarak, bu gıcıklıkta bir adamı yakınımda istemiyordum çünkü bana baksa ona bakmamak için zorlanacaktım.

Josh, diyetle olduğun zaman buzlukta duran dondurmanın insan versiyonuydu. Tam tipimdi ve ben seks yoksunuydum, ceza alacak olsam bile seve seve oburluk yapabiliirdim. Gergin olduğum zamanlarda çok az erkek benimle dalaşa girebilirdi ve böyle bir durumda olmak benim için hemen hemen ön sevişme sayılırdı. Gereksiz yere her gün kendimi bu işkenceye maruz bırakmaya ihtiyacım varmış gibi hissetmiyordum.

"Sana gerçeği söylersem, Brandon'a söyler misin? Şimdi nişanlısın diye sadakat duygun hangi tarafa ağır basıyor?"

Güldü. "Söyle."

Kahvenin dökülmesi ve tişörtle ilgili her şeyi anlattım.

Topanga Canon Bulvarı'na dönerken, "Aman Tanrım," dedi. "Brandon asla bilmemeli. Asla, hiçbir zaman."

Homurdandım. "Yaa, dalga geçmiyorum. O bana tampon almam için beş dakikalığına arabasını veriyor ve ben içine kahve döküp onun en yakın arkadaşıyla küçük bir kazaya karışıyorum."

Sloan'un arabasını almalıydım, ama çalıştırması imkânsızdı. Bir sürü talimata uymak gerekiyordu. Gaza basarken anahtarı oynatacaksın, kapıyı açmak için omzunu dayayacaksın, gıcırdayan balataların seni ürkütmesine izin vermeyeceksin. Kendimi bir marketin otoparkında motoru çalıştıramadığım için kan kaybından ölürken bulmak istememiştim. Onun arabasına kahve dökülebilir ve bir kaza yapabilirdim ve hiç kimse anlamazdı. Hatta arabayı hurdaya çıkarabilirdim ki bu muhtemelen araba için bir gelişme olurdu.

"Neden Brandon yeni bir kamyonet ve motor aldığı hâlde sen bu boktan şeyi kullanmak zorundasın?"

"Arabamı seviyorum." Sloan dudağını büktü. "Josh şirin, ha?"

"Eğer erkek arkadaşım olmasaydı altına yatardım."

Nefessiz kaldı ve gözlerini açarak bana baktı. Sloan seksüel konuşmalarda benden çok daha tutucuydu. Onu şaşırtmak en sevdiğim hobilerimdendi. Hiçbir fırsatı kaçırmazdım.

Omzumu silktim. "Ne var? Geçen yıldan beri kimseyle yatmadım ve bu tişört inanılmaz kokuyor." Burnumu yakının içine soktum. "Testosteron ve sedir ağacı gibi. Ve onu bulaşıkları yıkarken gördün mü? Seksi itfaiyeci takviminin Şubat ayı erkeğine benziyordu. Büyük annemin, daima temiz iç çamaşırı giyin, bir kaza geçirebilirsiniz, ne olur ne olmaz demesinin en önemli sebebi onun gibi erkeklerdir."

Sloan başını salladı. “Yemin ederim, sen erkeksin.”

“Erkek olmak isterdim. Böylece bu hatalı tesisatla uğraşmak zorunda kalmazdım.” Yine kramp girdi ve yüzümü buruşturdum, elimle midemi ovaladım.

Sloan kırmızı ışıktaki durduğunda bana baktı. “Daha kötüye mi gidiyor?”

Daha kötüye gidiyordu.

“Yoo, her zamanki gibi.”

Sloan gerçeği bilmiyordu. Başkalarının problemlerini omuzlarına alıp taşıyan bir tipti, özellikle de çok sevdiği insanların. O balayından dönünceye kadar ona doktorun söylediklerini söyleme niyetinde değildim. Bırakayım da bihaber ve mutlu olsun.

İkimizin hayatını da mahvetmeye gerek yoktu.

Sloan beni eve bıraktıktan bir saat sonra, e-postalarımı bakarken Tyler aradı. Hâlâ kramplar giriyordu ve kendimi genel olarak bok gibi hissediyordum. Açmadan önce dört kere çaldı ve telefona dik dik baktım.

“Selam bebeğim.” Sesime hissettiğimden çok daha hevesli bir ton kattım. Asker biriyle ilişkide olmanın olayı buydu; çok fazla aranmazdın. Belki haftada bir. Konuşmak istesen de istemesen de telefon geldiği zaman yanıtlamak zorundaydın.

Ve bugün istemediğim zamandı.

“Hey, Kris,” dedi o seksi aksanıyla. Biraz Fransız, belki biraz İspanyol? Tamamen ona özgü. “Yardım paketini aldım. Sen tam bir cankurtaransın.”

Bilgisayarımı sehpa koydum ve Stuntman Mike paçalarında mutfığa gittim. “İyi, zamanında gelmez diye endişelenmiştim.”

“Cuma günü geldi. Canım her istediğinde çikolata kaplı espresso tanelerini yemek için sabırsızlanıyorum.”

“Hımm.” Bir şişe çamaşır suyu ve bir bez alıp buzdolabını açtım. Telefundayken genellikle volta atardım. Ama stresliyen temizlik yapardım.

Stres kazanmıştı.

Saklama kaplarını ve meyve suyu kutularını çıkarıp yere koymaya giriştim, telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırmıştım. “Sen buraya geldiğinde kilerde bulabilesin diye yine alırım.”

Kiler. *Bizim* kilerimiz olmalıydı. Bu neden beni bu kadar irkiltti bilmiyordum. Çöp kutusunu buzdolabının yanına koydum ve bütün ısmarlanan yemeklerin kutularını içine atmaya başladım.

“Yarın Sevgililer Günü,” diye mırıldandı, beni dürtüyordu.

Buzdolabının içine bir şeyleri tıkıştırmak ister gibi bir ses çıkardım. Sevgililer Günü’nden nefret ederdim. Bunu biliyordu. Tamamen para israfıydı. “Umarım bana çiçek göndermeyi planlamıyoursundur,” dedim kuru bir sesle.

Telefondan gülümsedi. “Ne göndermemi istersin öyleyse?”

“Pratik bir şey olsun ki kullanabileyim, bir çük resmi gibi.”

Güldü. “Ee, evde neler oluyor?” diye sordu.

Üst rafın arkasına uzandım ve iki litrelik sade gazoz şişesini çektim. “Pek bir şey yok. Hey, ahşap işlerinden anlıyor musun?” Şişeyi açtım ve ters çevirip lavaboya boşalmasını bekledim.

“Yo, neden?”

“Of, Miguel istifa etti de,” diye geveledim.

“Ne? Niçin?”

“Başka bir iş almış. Yeni bir marangoza ihtiyacım var. Biri var ama en iyi seçenek değil.” Kapıdaki içi soslarla

dolu rafa asıldım. “Miguel gibi bir çalışma yeri yok, benim garajımda çalışmak zorunda.”

“Ahşap işleri ile ilgili tek bir şey bile bilmiyorum, Kris. Hey, Bir ilan verirsen görüşme yapmadan önce benim eve gelmemi bekle. Orada bir sürü sapık var ve sen evde yalnızsın.”

Sabahki 911 telefonu aklıma geldi. Tyler’a o konuda bir şey söyleyemezdim. Sadece onu endişelendirirdi ve o konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Hardal ve ketçap şişelerini dikkatlice çıkardım ve boş rafı lavaboda yıkamaya başladım. “Çıktığında neler yapmayı planlıyorsun? İşe alınman ne kadar sürer, sence?”

Maddi anlamda endişelenmesini gerektiren bir durum olduğu için sormamıştım. Tyler varlıklı bir aileden geliyordu. Ama her gün gideceği bir iş olmazsa sürekli dip dibe olmak ile nasıl başa çıkarım bilmiyordum.

İki yıldır birlikteydik, ama o, bu süre boyunca ordu-daydı. O izindeyken bir barda tanışmıştık. Tek bildiğimiz arada mesafeler olan bir ilişki türüydü. Her yıl iki hafta izin, seks dolu ve dışarıda yemek yemekle geçen bir ilişki başkaydı. Beraber yaşadığın, sürekli evde oturan ve belirsiz bir süre boyunca benimle takılacak bir erkek arkadaş ise bambaşkaydı.

Bütün bu kahrolasica şeyler beni tetikliyordu. Neredeyse görünmez bir erkeğe sahip olma durumundan 7-24 burada olan başka bir erkeğe geçiş yapacaktım.

Ve bu benim fikrimdi.

O kaydını yenilemek istemişti ve ben ona, yaparsan ben yokum demiştim. Bir daha görevlendirilmesini kaldıramazdım. Ama son zamanlarda bunu da kaldırabileceğimi sanmıyordum. Onu sevmediğimden değildi. Sadece bu, çok büyük bir değişiklikti.

“Döner dönmez Dış İşleri Bakanlığı ile görüşmem var,” dedi. “Tekrar girmem zaman alabilir. Özgeçmiş araştırmasından çıkıncaya kadar seninle çok zaman geçirebileceğim.”

Dudaklarım büzüldü. Rafi kuruması için baş aşağı koydum. “Hmm. Beklerken belki Big Bear’da bir kulübe kiralarınız veya başka bir şey yaparız. Catalina Adası’na gideriz. Eğleniriz.”

“Büyük düşün. Neden hiç gitmediğimiz bir yere gitmek yerine Kaliforniya’da kalıyoruz?”

Seyahat etmeye bayılırdı.

Gülümsedim, biraz zayıf bir gülümsemeydi ve diğer rafa geçtim. Stuntman havladı. Buzdolabı açıkken heyecanlanıyordu. Onu insanların yiyecekleri ile hiç beslemedim, ama sanırım Sloan ne zaman burada olsa ona gizlice hindi parçaları veriyordu.

“Bu benim baş düşmanım mı?” diye sordu. “O köpek beni tekrar ısırmasa iyi olur.”

Rafi çektim. Sıkışmıştı. “Yoksa ne?”

“Yoksa barınağa gider.” Güldü. Şaka yapıyordu. Ama yine de rahatsız oldum.

“Bir buçuk kiloluk bir köpeği idare edemezken, silahlı isyancılarla nasıl baş ediyorsun?” Rafi sertçe çektim, sos kavanozlarının şangırtısıyla kapıdan çıktı.

“O şişman popo bir buçuk kiloysa ben kaskımı yerim.” Güldü.

Ben de güldüm ve biraz yumuşadığımı hissettim. “Sadece biraz kabarık tüylü.”

“Biliyorum. Sadece sana takılıyorum. Köpeğini sevdiğimi biliyorsun.” Bir an durdu. “Aşkım?”

Bizim oyunumuz. Dudaklarım gülümseyerek kıvrıldı, sessiz kaldım. Sos kavanozları rafını mutfak masasına koydum ve buzdolabının kapısını kapattım.

“*Amore mio*?” dedi İtalyanca.

Hâlâ bekliyordum. Bir tane daha istiyordum. Belki iki.

“*Meine Geliebte*?”

Almanca belki?

“*Mon amour****?”

Ah. Bu oldu. Fransızca daima beni etkilerdi.

Tyler asker çocuğuydu. Anne ve babası diplomattı ve dünyanın her tarafında görevlendirilmişlerdi. Konuşacak yaşa geldiğinde dört dil biliyordu. Şimdi ise dokuz dil biliyordu. Tercümandı. Tanıştığım en zeki adamlardan biriydi.

Simültane tercümanlıkta uzmandı, bu kendi kendine geliştirdiği bir beceriydi. Arapça ve Farsça da biliyordu ki bu onu Orta Doğu’da özel bir varlık hâline getiriyordu. Onu görevde tutabilmek için sıkı kulis yapmışlardı. Bütün bunları gönüllü biçimde bırakmak istemesi bana olan hisleri ile ilgili çok şey açıklıyordu.

Sırtımı buzdolabına verdim ve yüzümde gülümsemeyle kayarak yere oturdum. “Evet?”

“Eve geleceğim için gerginsin biliyorum. Temizlik yaptığımı duyabiliyorum.”

Beni çok iyi tanıyordu. “Ve gelmiyor musun? Demek istediğim, dürüst olalım, bu sence de biraz çılgınca, değil mi? Biz daha önce bir seferde on dört günden fazla zaman geçirmedik, şimdi ise beraber yaşayacağız. Ya seni delirtirsem? Ya on beşinci günde sen beni uykumda öldürmek istersen?”

Ya seni uykunda öldürmek istersem?

Kâğıt üstünde her şey mükemmel duruyordu. Kendine ait bir yeri yoktu. Neden olsundu? Her zaman burada ola-

* (İt.) aşkım

** (Alm.) aşkım

*** (Fr.) aşkım (ç.n.)

biliyordu. Eğer burada olacaksa kira vermesi gerekmiyor muydu?

Bu beraber yaşama fikri altı aydır gündemdeydi. Tyler ve ben, Sloan'la biz taşınıp benim kendi yerim olunca buna karar verdik. Yeni bir gelişme sayılmazdı. Sadece sanki bir anda üzerime geliyor gibi hissediyordum.

“Kris, bu işteki tek delilik benim dünyanın öbür ucunda iki yılı daha senden uzakta geçirmem olur. Bununla daha fazla baş edemeyen yalnızca sen değilsin. Harika olacak. Eğer olmazsa da bana siktiri çekip taşınmamı istersin.”

Homurdandım ve alnımı ellerimin arasına koydum. Tanrım, benim neyim vardı? “Tyler, hiç kendini çılgınca şeyler yaparken görüyor musun, ama vazgeçen bir tip olmadığın için de yapmaya devam ettiğin?”

“Sen tanıdığım en az çılgın kadınsın. Seninle ilgili en sevdiğim şey bu. Gergin olman normal. Bu büyük bir adım.” Konuyu değiştirdi. “Nasıl hissediyorsun? Ameliyat için gün aldın mı?”

“İki buçuk ay sonraya aldım. Sloan'un düğününden bir hafta sonra. Artık anemik olmayacağım,” diye ekledim.

“İyi. Sana bakabilmek için şimdiden orada olmak isterdim.”

“Ya, ne demeysin. İhtiyacım olduğunda bana ped mi alacaksın?”

Bu işin erkekliğine hakaret olacağını bilerek alaycı bir tavırla sordum. Erkekler kadın ürünleri satın alma konusunda çok dramatik oluyorlardı. Bunda büyütülecek ne var hiç anlamazdım.

“Şimdi kendimizi aşmayalım.”

Gülümseyerek gözlerimi devirdim. “Şanslısın, senin ele almanı istediğim tek bir ihtiyacım var. Duvarlara tırmanıyorum.”

Güldü. “Bir başkasına tırmanmadığın sürece sorun yok.”

Aklım haince Josh’a gitti.

Tyler’ın endişelenmesi gereken bir durum yoktu. Ben aldatmazdım. Hiç yapmadım, yapmazdım.

Birazcık sağduyu ile hareket edildiği sürece aldatma tamamen kaçınılabilecek bir senaryoydu.

Kendini zayıf durumlara düşürmemek gibi, seksi itfaiyeci-marangoz birini kendi garajında saatlerce çalışması için işe almamak gibi.

Josh benim irademi ölçen bir dayanıklılık testi olacaktı.

“Kris, gitmeliyim. Birkaç gün içinde tekrar aramaya çalışacağım. Stres olmak yok. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Ve oraya gelince seni parçalayacağım,” diye ekledi.

Şimdi daha iyi hissediyordum. Tabii ki, beni ne kadar parçalayabileceği tamamen mantık dışı seyreden regl dönemimin o andaki durumuna bağlıydı. Ama teklifi sevmiştim. “Sabırsızlanıyorum,” diyerek sııttım.

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Kapattık ve buzdolabından çıkardığım dağınıklığı gözlerimle süzdüm. Stuntman ortasında oturmuş, bana bakıyordu. Küçük, beyaz çenesi ceviz kıracağı üzerinde beyaz sakal gibi duruyordu.

İyi. Her şey iyi olacak.

Ama yine de sonraki üç saatte mutfağı temizledim.

BEŞ

JOSH

Küçük kazamızdan iki gün sonra, Kristen’in kapısını çaldım. Diğer taraftan bir havlama sesi gelmeye başladı. Vardiyamdan yeni çıkmıştım ve kamyonetimin arkasında marangoz malzemeleri yığınım vardı. Brandon elektrikli aletler için garajını istila etmeme izin vermişti. Çok şükür. Bu iş geçiciydi, bir halt almama gerek yoktu.

Kristen kapıyı açtı, pembe bir sabahlık giymişti ve yüzünde yeşil çamurdan yüz maskesi vardı. “Hey. Girsene.”

Stuntman Mike bileklerime sıçradı. Okşamak için eğildim, Kristen beni durdurdu. “Sakin. Isırır.”

“Biz tanıştık zaten. İtfaiye istasyonunda onu kucağıma almama izin vermişti,” diye hatırlattım.

“Bana karşı tuhaf bir sahiplik anlayışı var ve hafızası fıstık büyüklüğünde bir beynin içine konulmuş,” diye gevelledi. “Sakinleşene kadar birkaç dakika bekle. Sonra daha güvenli olur.”

Gözlerimi aşağıya, küçük tüylü topa çevirdim. Homurdanarak düğme kuyruğunu salladı. Kristen’i takip ettim ve o bakmıyorken eğilip Stuntman Mike’ı okşadım.

Her an düşecek gibi duran FedEx kutuları ön kapıya yığılmıştı. Kahve sehpasının üzeri muntazam bir şekilde üst üste konulmuş kâğıt yığınları ile doluydu. Ortasında bir bilgisayar ve yanında bira vardı ve hâlâ soğuktu. Cam şişe buğuluydu. “Şimdiden içiyorsun ha? Kahvaltı vakti.”

“Yanında Pop-Tart* yedim,” diye mırıldandı.

Homurdandım.

Evi temizdi. Az eşyalıydı ama temizdi. Biraz çamaşır suyu kokuyordu. Dolabının üzerinde içinde çiçekler olan koca bir vazo vardı. Sevgililer Günü için erkek arkadaşından gelmiş olmalı diye tahmin yürüttüm. O günden nefret ederdim. Sadece aşırı pahalı boktan şeylere para harcamak için mazeretti. Bu yıl yalnız olduğum için memnundum.

“Garaj burada.” Çamaşır odasının kapısını açtı.

Küçük siyah dantel bir tanga, kurutma makinesinin üzerinde göz hizasında asılıydı. Muhtemelen bakmam gerekenden daha uzun bakmıştım.

Celeste’ten beri kimseyle beraber olmamıştım. Hem çok meşguldüm hem de yeni işten ve taşınmadan dolayı bitkindim. Dürüst olmam gerekirse bir kadınla uğraşmak zorunda olmama durumu hoşuma gidiyordu. Bir rahatlama molasıydı.

Benim deneyimlerime göre, bütün kadınlar hatta yalnızca seks yaptıklarım bile, bir yerde yorucu oluyorlardı. O duruma tekrar dönmek için pek acele ettiğim söylenemezdi.

Kristen’i takip ettim ve omzunun üstünden garaja baktım. Mağara gibiydi, uzak bir köşedeki birkaç kutu ve sonuna park edilmiş yenice siyah bir Honda dışında genel olarak boştu. Duvarda bir düğmeye bastı ve açılan garaj kapısından gün ışığı süzüldü.

Bana döndü, yeşil yüz maskesi kenarlarından çatlamaya

* Arası dolgulu bir çeşit bisküvi (ç.n.)

başlamıştı. “Banyo holün sonunda. Sodalar buzdolabında. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen. Sana vantilatör getireyim. Burası lanet olsun ki yüz derece filan.” Beni orada bıraktı.

Hmm, karşılama soğukçaydı, ama en azından beni içeri almıştı.

Kamyonetimi geri aldım ve içindekileri indirmeye başladım. Derken merdivenlerden indi ve vantilatörü zeminin ortasına koydu. Sonra yüzünde maskesi, üstü başı o hâlde araba yolundan yürüdü ve katlanmış tişörtü bana verdi. “İşte burada.Yıkadım.”

“Teşekkür ederim.” Bir araba geçti ve sürücü ona dikkatle baktı. Dönüp tek kaşım havada ona baktım. “İnsanların ne düşündüğünü takmıyor musun?”

“Takıyormuş gibi mi görünüyorum?”

“Hayır.”

“Anladın işte.” Döndü ve eve girdi. Arkasından gülümsedim.

Kristen son iki günde aklımdan birkaç kez geçti. Aslında bir şekilde buraya gelmeyi ve onun bana bir kez daha kötü davranmasını dört gözle bekliyordum.

Brandon’a Kristen’in erkek arkadaşını sordum. Doğrudan olmasa da köpek merdivenlerini neden erkek arkadaşına yaptırmadığını sordum. Onun hakkında bir şeyler öğrenmek için bahaneydi.

Brandon onunla sadece bir kez karşılaşmış, neredeyse bir yıl önce. Adamın hakkında fena olmadığından başka söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Ama Sloan’un nedense onu seviyormuş gibi görünmediğini söyledi. Biraz daha bilgi almaya çalıştım ama sadece omzunu silkti ve pek bayıldığı söylenemez, dedi.

İki saat sonra oturma odasına kafamı uzattım. “Banyo nerede demiştin?”

Eşofman ve tişört giymiş, karnının üstünde sıcak su torbasıyla kanepeye uzanmıştı. Çamur maskesini çıkarmıştı.

Sorumu gözleri kapalı yanıtladı. “Holün sonunda, ikinci kapı. Oturağı geri indir.” Yüzünü acıyla buruşturdu.

“İyi misin?”

“İyidir.”

İyi görünmüyordu. Ağrıdan kıvrandığı bir regl dönemi geçiriyor gibiydi.

“Herhangi bir şey aldın mı?”

“Sabah dörtte iki aspirin almıştım.” Sesi bile acı dolu geliyordu.

Saatime baktım. “Motrin* deneyebilirsin. Spor çantamda birkaç tane var.”

Kamyonete gidip iki hap aldım. Buzdolabından aldığım su şişesiyle beraber ona uzattım. Minnetle aldı.

“Regl dönemi krampları için çok mu çağrı alıyorsun?” diye sordu, tekrar minderlere yaslandı ve gözlerini kapadı.

“Hayır. Ama sancıyı bilmeme yetecek kadar çok sayıda kadınla büyüdüm. Aynı zamanda sağlık görevlisiyim. Kramplar için aspirin almamalıyım. Aleve veya Motrin daha iyi.”

“Ya, biliyorum da bitmişti,” dedi.

“Öğle yemeği için bir şeyler alacağım. Bir şey ister misin?” Bir şeyler yiyeceksem, ona da sorabilirim diye düşündüm.

Gözlerini açtı ve bana baktı. “Hayır.” Sonra yüzünde acıyla oturdu. “Markete benim gitmem lazım.”

“Neye ihtiyacın var? Alırım. Nasılsa çıkacağım.”

Sıcak su torbasını karnına bastırdı ve bana baktı. “İhtiyacım olan şeyi almak istemezsin. Güven bana.”

* Ağrı kesici ilaç (ç.n.)

Homurdandım. “Ne? Pedler? Tampon? Altı kız kardeşim var. İlk çıkışım değil. Ne istiyorsan bana mesaj at.” O itiraz etmeden garaja döndüm. O tip şeyleri almaktan gocunmazdım ve Kristen bana bu kadınlara özel şeylerden veya o anlamda herhangi bir şeyden, utanacak bir kadın gibi gelmemişti.

Değildi. Bana uzun bir liste gönderdi. Hepsini bulmak uzun işti. Ultra bilmemne ve gece için başka bir şey. Aldıklarımın arasına birkaç tane Motrin ekledim.

McDonald’s’ta durup ona yemek aldım, kendine yemek yapamayacak kadar hastadır diye düşündüm.

Döndüğümde tampon poşetini kanepenin ayak ucuna koydum.

Çantaya göz atmak için otururken, “Teşekkürler,” dedi. “Sana çek yazayım. O tip şeyleri kendi isteğiyle alan bir erkekle hiç tanışmamıştım.”

“Ne yani, erkek arkadaşın, kasiyer onu regl döneminde sanacağı için mi endişeleniyor?” dedim. McDonald’s poşeti kucağımda kanepede yanına oturdum.

Bana minicik de olsa gülümsedi. Şimdiden daha iyi hissediyor gibiydi. Motrin işe yaramış olmalıydı.

Yemekleri poşetten çıkarmaya başladım. Kırmızı kutuyu eline bırakırken, “Patates kızartması,” dedim. “Ve sıcak çikolata soslu dondurma.” Onu da diğer eline koydum.

Önce ellerine, sonra kafası karışmış bir şekilde bana baktı.

Diğer yiyecekleri çıkarırken, “Kız kardeşlerim regl dönemlerindeyken hep tuzlu ve tatlı şeyler isterler,” diye açıkladım. “Patates kızartması ve sıcak çikolata soslu dondurma. Beni McDonald’s’a gönderirler. Otomatik olarak aldım. Big Mac ve iki tane de peynirli burger var. Ne istediğini bilmiyordum.”

Yüzü yumuşadı. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez savunmasız görünüyordu, sanki beni sevmeye yeni karar vermiş gibiydi. Sonunda onun lütfuna bir yol açabilmişim.

“Altı kız kardeş, ha? Senden küçükler mi? Büyükler mi?” diye sordu.

“Hepsi benden büyük. Annem ve babam sonunda oğullarını bulunca durmuşlar.”

Babam mutluluktan ağladığını söylemişti.

“Vay. Regl döneminde olan kadınlara dondurma dayamana şaşırmamak gerekir. Âdet dönemleri başladığında oturup sana yiyecekmiş gibi baktıklarına ve kesici alet yaptıklarına bahse girerim.”

Homurdandım. “Big Mac mi, peynirli burger mi?”

“Peynirli burger. Ee, Brandon’la nasıl tanıştın?” Dondurmayı sehpaye koyup patates kızartmasını yerken sordu.

Ona sarı kâğıda sarılı peynirli burgerini uzattım. “Deniz Kuvvetleri’nde.”

Kaşını kaldırdı. “Denizci miydin?”

Big Mac’i elime alıp kutusunu açarken, “Bir kere denizci olan, hep denizcidir,” dedim.

Beni aşağıdan yukarıya süzdü. “Kaç yaşındasın?”

“Yirmi dokuz. Brandon’la yaşıtız.”

Stuntman Mike aniden kanepeden zıpladı ve çılgınca, hiçbir şeye doğru havlamaya başladı. Ödümü kopardı ama Kristen kılını kıpırdatmadı, sanki her gün olan bir şeydi. Stuntman olmayan bir şeye dik dik baktı, o her neyse gittiğini düşünüp tatmin olmuş gibiydi, sonra hafif yan döndü ve tekrar uzandı. Bugünkü tişörtünde TOPLARIMI ÖZLEDİM yazıyordu.

“Sen kaç yaşındasın?” diye sordum.

“Yirmi dört. Sloan’la yaşıtız.”

Yaşına göre olgundu. Ama hep Sloan'un da öyle olduğunu düşünürdüm.

"Mmm." Isırdım ve düşünceli bir şekilde çiğnedim. "Daha olgun görünüyorsun."

Yamuk ağızla gülümsemesi söylediğimin hoşuna gittiğini gösteriyordu.

"Yeni itfaiye istasyonunu nasıl buldun?" diye sordu.

Yüzümden cevabı anlamış olmalıydı.

"Sahi mi? Boktan mı?" Şaşırmış gibiydi.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. İdare eder."

"Ne? Söylesene."

Dudağımı büktüm. "Eski istasyonumda saçma sapan tıbbi çağrılar almazdık. Demek istediğim, sadece günde üç kez filan-"

"Burada kaç tane alıyorsunuz?"

"On iki? On beş? Yoğun bir istasyon. Ama çağrılar anlamsız. Sarhoş evsizler. Sağlık kliniğine bir gezi sayacağın boktan işler. Dün taşa çarpmış bir parmak için çağrıldım."

"Hmm. Birçok insan lanet olsun ki çok aptal." Patates kızartmasından aldı.

"Büyükbabam hep derdi ki, Aptalı koli bandı bile tamir edemez," dedim pipetimi ağızıma götürerek.

"Hımm. Evet. Ama sesini keser."

Kahkahaya boğuldum ve az kalsın meşrubat boğazımda kalıyordu. Hedefi ben olmadığım zaman onun zekâsından daha fazla hoşlanmıştım.

"Biliyor musun, yangınla uğraşmanın böyle olduğunu hiç tahmin etmezdim," dedi, ben kendimi topladıktan sonra. "Çok romantize edilmiş. Her küçük erkek çocuğun rüyası," dedi alaycı bir şekilde.

Patates kızartması kutuma baktım. "Herkesin düşündüğü gibi değil, kesinlikle."

Geçen hafta bütün hayat seçimlerimi sorguladım. Şimdiye kadar hoşuma giden pek bir şey çıkmadı. Acemi itfaiyeci durumuna indirgenmek, her şeye dünyanın parasını ödemek, salaklara yara bandı yapıştırmak için koşturmak. İlginç bir hâle dönüşen bu durum hariç...

“Niye taşındın?” diye sordu.

Omzumu silktim. “Ayrılık yaşadım. Üç yıllık kız arkadaşım, Celeste. Mekân değişikliği yapmam gerektiğini anladım. Daha yoğun bir istasyonda olmanın daha iyi olacağını düşündüm. Ve kız kardeşlerime yakın oturmak biraz bunaltmaya başlamıştı. Uzaktayken onları daha çok sevdiğimi fark ettim,” dedim kuru bir sesle.

“Ayrılık onun mu kararıydı, senin mi?” Peynirli burgerin paketini açtı ve turşuyu çıkarıp önce onu yedi. Sonra ekmeği kâğıdın üstündeki soğanları sıyırmak için bandı.

“Benim,” dedim.

“Neden?” Bir lokma ısırdı.

“Pek çok nedenden. En büyüğü, çocuk sahibi olmak istememesi. Ben istiyordum. Bu aşılabilir bir sorundu.”

Tekrar başını salladı. “Büyük bir şeymiş,” diye mırıldandı.

O kadar çok büyük şey vardı ki. Onun alış veriş alışkanlığını desteklemekten hoşlanmıyordum veya yürümeyi seçtiği bir sürü kariyer yolunda çalışma kabiliyeti olmasını. Sürekli öğrenciydi, bir konudan diğerine atlıyor ve asla mezun olmuyordu. Avukat yardımcılığı, veteriner teknisyenliği, dişçi asistanlığı, hemşire asistanlığı, acil müdahale teknisyeni. Bir anlamda Güney Dakota’daki en eğitimli garsondu.

“Peki sen? Erkek arkadaşın var, doğru mu?” diye sordum, bir fotoğraf bulmak için oturma odasına göz gezdirdim. Sloan ve Brandon’a aletleri almaya gittiğimde, her

yerde Sloan'un fotoğrafları, resimleri ve derin çerçevelerdeki temalı minyatürleri vardı. Kristen'in duvarlarında ise hiçbir şey yoktu. Belki taşınırken hepsini Sloan almıştı.

"Evet, Tyler. Üç hafta içinde eve gelecek. Buraya taşınıyor. O da denizci."

Kolamdan bir yudum aldım. "İlk kez mi biriyle yaşayacaksınız?"

"Sloan'la yaşadım. Ama evet, erkek arkadaşla ilk kez. Tavsiyen var mı?"

Düşünüyormuş gibi yaptım. "Onu besle ve bol bol seks ver."

"İyi tavsiye. Gerçi o benim için öyle yapar diye umuyorum," dedi gülerek.

Gülüştü bir anda yüzünü öyle bir değiştirdi ki, ne kadar güzel olduğunu hemen anladım. Doğal bir güzelliği vardı. Uzun kalın kirpikler, yumuşak pürüzsüz bir ten, sıcacık bakan gözler. O gün de onun güzel olduğunu düşünmüştüm ama asık yüz pek iyi bir filtre sayılmazdı.

Hafifçe öksürdüm, kendimi ona bakmamaya zorladım. "Köpek yavruları, ha? Stuntman Mike'a doğru başımla işaret ettim. Başı Kristen'in kucagındaydı. Dilinin ucu dışarıdaydı. Gerçek gibi görünmüyordu. İç doldurulmuş oyuncak gibiydi âdeta. "Senin sahip olabileceğin tarzda bir köpek gibi görünmüyor, biliyor musun?"

Merakla baktı. "Ne tarz bir köpek sahibi olabilirmişim gibi görünüyorum?"

"Bilmem. Bu tip köpeklerle sahip olan insanlar konusunda önyargılarım var sanırım. Paris Hilton'lar ve ufak tefek yaşlı kadınlar. Bu işe girmenin nedeni Stuntman Mike mı?" Big Mac'ımden bir lokma ısırıldım.

"Evet. Ona almak isteyip internette bulamadığım şeyler vardı. Böylece ben yapmaya başladım. İnsanlar küçük köpekleri için çıldırıyor. İş gayet iyi gidiyor."

Buna inanırdım. Sırf bana verdiği sipariş miktarından kendine iyi bir yaşam sağladığını anlayabiliyordum. Çok etkileyiciydi.

Başımı kaldırdım. “Gerçi pek işe yaramaz şeyler, değil mi? Küçük köpekler gerçekten pek bir şey yapmıyor.”

Burnundan homurdandı. “Tamam, birincisi, o seni duyabiliyor. İkinci olarak, o çalışan bir köpek.”

“Nasıl yani, kişisel destek veren bir köpek mi?” Bugünlerde herkeste ondan bir tane vardı. “Bu sayılmaz. Bütün gün seninle takılan bir köpek, çalışan köpek değildir. Bu bir iş değil.”

“Peki, o zaman ne sayılır?” diye sordu.

“Polis köpeği. Arama ve kurtarma köpeği. Koruma köpeği. Av köpeği.”

Bana baktı, çok ciddiye, elini Stuntman Mike’ın başına koydu. “O bir av köpeği.”

“Bunun her yerde bulunan av köpeklerine bir hakaret olduğundan eminim.” Telefonumu karıştırdım ve arkadaşımın, ağzında ördek tutan Labradorunun resmini gösterdim. “Bu, bir av köpeği.”

Etkilenmemiş görünüyordu. “Evet, o ördek avlayan bir köpek. Stuntman kadınları avlar.”

Homurdandım.

“Ne? Ciddiyim. O kadınlara yem.”

Köpeğe baktım. Oldukça şirindi.

Peynirli burgerini sehpaye koydu ve köpeğini yumuşacık bir oyuncak ayı gibi kucağına çekti, bebekmiş gibi özenle kucakladı. Köpeğin dili yuvarlandı ve ağzının kenarından sarktı. “Şuna ne dersin? Bir daha bir mağazaya gittiğinde, onu da beraberinde götür.”

Başımı salladım. “Onu mağazaya götüremem.”

“Neden?”

“İh, çünkü o hizmet hayvanı değil.”

Güldü. “Stuntman her yere gidebilir. Giysiler giyiyor. O bir köpek değil, bir aksesuar.”

Düşünceli bir şekilde patates kızartmamı çiğnedim. “Yani ona tasma takıp sadece içeri mi gireceğim?”

“Hayır. Onu bir çantaya koyacaksın.”

Gülerek başımı salladım. “Tampon almakla sorunum yok, ama çanta içinde bir köpekle bir mağazanın içine girmeyeceğim.”

“Çanta değil. Omuz çantası. Bu acayip asil bir şey olursa bütün erkeklerin bunu yapacağını düşünmüyor musun? Stratejinin en vurucu kısmı. Erkekler böyle köpeklere sahip olmazlar. Onun gibi köpeklere sahip olurlar.” Telefonumu işaret etti. “Bu tapılası bir şey. Bana güven. Bir piliç mıkna-tısı olacaksın.”

Piliçleri çeken bir mıkna-tis olmak umurumda değildi, ama nedense onunla aynı şakanın içinde olma fikrinden hoşlanmıştım. “Tamam. İlgimi çektin. Teorini test edeceğim.”

“Ve haklıysam?”

“O zaman sana haklısın derim.”

Dudağını bir yana büktü. “Hayır. Yeterince iyi değil. Eğer haklıysam, bazı internet sitesi resimleri için benim köpek omuz çantalarımla poz vereceksin. Erkek modele ihtiyacım var.”

Aman Tanrım, kendimi neyin içine soktum? “Nedense bu anlaşmanın bütünü, kaybeden benmişim hissi uyandırıyor,” diyerek güldüm. Her neyse. Şaka kaldıran biriydim.

“Nasıl kaybedenmişsin? Sana çok eğitilmiş av köpeğimi kullanıp bir sürü kadını yatağına çekebilme fırsatı veriyorum.”

Sırıttım. “Biliyor musun, pislik biriymişim gibi anlaşılmasın ama, kadınları çekmek konusunda pek zorluk yaşamam.”

Başını kaldırdı. “Evet, görebiliyorum. Seksi itfaiyeci unsurlarının tamamı sende var.” Vücudumu işaret ederek elini salladı.

Meşrubatımdan bir yudum aldım ve ona gülümsedim. “Yani seksi olduğumu düşünüyorsun, ha?”

Yüzüme bakmak için döndü. “Benimle ilgili bilmen gereken bir şey var, Josh. Ben düşündüğümü söylerim. Bedenimde bir tane bile utangaç kemik yoktur. Evet, çok seksisin. İltifatın sefasını sür çünkü sana söylediğim şeylerden her zaman hoşlanmayabilirsin ve hoşlan ya da hoşlanma, öyle ya da böyle umurunda olmaz.”

İki gün sonra istasyona döndüm. Yarım saat kendi başıma mutfağı temizledikten sonra dinlenme salonuna gidip oturdum. Takımın geri kalanı akşam yemeğinden sonra spor salonuna gidiyordu. Herkese yetecek kadar ağırlık sehпасı yoktu. En yeni başlayan olarak, bir şeyi yapmak hele ki sınırlı sayıda spor ekipmanı varken, en son bana düşüyordu, yani televizyona kalmıştım.

Brandon elinde su şişesi ile geldi ve kendini yatar koltuğa bıraktı. “Shawn ona ödünç verdiğim kitabı kaybetmiş.”

Televizyon kanallarını gezerken, “Ne kitabı?” diye sordum.

“*Devil in the White City*”. Yemin ederim bu herife ne zaman kitap ödünç versem ya kaybediyor ya da haşat ediyor.”

“Banyoya baktın mı?”

“İlk oraya baktım. Sen de bakın etrafa, olur mu? Bahse girerim aparat bölümüne filan koymuştur. Muhtemelen yenisini alacağım,” diye homurdandı.

“Neden ona verdin ki?”

* (İng.) Beyaz Şehirdeki Şeytan (ç.n.)

Elini salladı. “Ne bileyim ben. Kabahat bende, değil mi?” Başını salladı. “Hey, ek işin nasıl gidiyor bakalım?”

Kristen’ı düşünerek gülümsedim. “Acayip havalı biri. İki gün de garajda birkaç kez benimle takıldı, sadece havadan sudan sohbet etmek için. Çok eğlenceli biri.”

Brandon’ı gücendirmek istemesem de Kristen en sevdiğim iş arkadaşşıma dönüşüyordu. Ve biri bana patronluk taslayacaksa bunu her zaman onun yapmasını yeğlerdim.

Güldü. “Ah, işi soruyordum. Ama aklının nerede olduğunu görebiliyorum.” İddiayı kazanmış biri gibi gülümse-di. “Ondan hoşlanacağını biliyordum.”

Şöyle bir gülümsedim. “Onun hakkında ne biliyorsun?”

Brandon muhtemelen bu konuda konuşabileceğim tek erkek arkadaşşımdı. Bana bir bok söylemedi. Ve Tanrı şahit, Sloan hakkındaki konuşmalarını yeterince dinlemişim.

Omzunu silkti. “Ne bilmek istiyorsun?”

Her şeyi.

“Bilmem. Neler gördüğünü söyle işte. Sloan’la tanıştı-ğından beri onu da tanıyorsun.”

Birkaç saniye düşündü. “Hmm, bir bakalım. Zekidir.”

Bunu görebiliyordum. Matematikte iyiydi. Birkaç tele-fon siparişinde kafasından toplama yaparken, vergi ve di-ğer şeyleri hesaplarken onu izlemiştim.

“Rekabetçidir. Kaybetmeyi sevmez. Bir iki kere Sloan ve ben poker partisi verdik, Kristen da oynadı ve ikisinde de masada son kalan kişiydi. Ki diğer adamlar oldukça iyiydi. Azimli biridir.”

“Sence o ve erkek arkadaşşının ilişkisi ne kadar sağlam?” diye sordum. “Beraber yaşamaya karar vermişler, yani cid-di, doğru mu?”

Gerçekten öğrenmek istediğim buydu.

Bana bir kaşını kaldırarak baktı. “Ona sadık olduğunu biliyorum, birader.”

Aldatabileceğini ima etmiyordum. Ama şimdi meraklanmışım. “Nereden biliyorsun?”

“Demek istediğim, bana erkek arkadaşı dışında birle-riyle gezip tozduğunu düşündürecek herhangi bir şey görmedim. Öyle bir tipe benzemiyor. Çok ilkeli.”

Sadık olmasını takdir etmiştim. Birçok kadın erkekleri askerdeyken aldatırdı. Ben de askerdeyken buna yeterince çok kez şahit olmuşum. Uzun ayrılıklar ilişkiye zarar veriyordu. Sebatlı oluşu onun karakterine dair bir şeyler anlatıyordu, ama bu aynı zamanda onların oldukça ciddi olduğu anlamına geliyordu ki bundan hoşlanmamıştım.

“Sence onunla evlenecek mi?”

Başını sallayarak sırtıttı. “Pekâlâ.” Uzaktan kumandayı koltuktan alıp televizyonu sessize aldı. “Ne düşündüğümü öğrenmek istiyor musun?” Dirsekleri dizlerinde öne doğru eğilip çömelmiş lider pozisyonunda ellerini kavuşturdu. Benimle doğrudan konuştu. “Sanırım Kristen adama karşı olması gerektiği kadar ilgili değil.”

İşte şimdi bir şey gelmişti. Oturdum. “Bunu sana söyle-ten ne?”

“Bilmiyorum. Önsezi. Vücut dili. *Sloan*. Herhangi bir ilişkinin arkasında en yakın arkadaşın yoksa o ilişkinin engelleri olacaktır. Ve Kristen’in ona süper âşık olduğu gibi bir izlenim edinmedim. Tek taraflı gibi geliyor. Sadece on-ları beraber gördüğümdeki izlenimim böyle. Ama bu nere-deyse bir yıl önceydi. Şimdi işler farklı olabilir.”

Parmaklarımı tıklatarak koltuğun kenarında gezdirdim ve Brandon’ın kolundaki Deniz Kolordusu dövmesine bak-tım. Benimki göğsümdeydi. Aynı zamanda yaptırmıştık. “Evinde adamın hiç fotoğrafı yok. Bir tane bile.” Kızlar fotoğraf koymayı severdi. Hiç olmamasının bir anlamı ol-malıydı.

“Ha, Instagram’ında bir sürü var.”

Yine duruldum.

Eğlenmiş gibi gülümsedi. “Bak birader, bu işler nasıl olur bilirsin. Görevini bitirirsin, kendine ait bir yerin yoktur ve kız arkadaşının yanına taşınırsın. Sadece bu kadar olabilir. Uygunluk. *Ya da* gerçekten birbirlerine âşıktırlar. Tavsiyemi ister misin?”

Ona bakarak bekledim.

“Etrafında kal. Adam geldiğinde iki şeyden biri olacak. Ya ayrılacaklar ya da evlenecekler. Ayrılırlarsa ilk öğrenen sen olursun. Bitiş tarihi yok. Onunla takılmaktan hoşlanıyorsun.” Omzunu silkti. “Yani takıl gitsin. Onun arkadaşı ol.”

Arkadaşı olmak. Bunu yapabilirdim. Yeterince kolaydı. Her neyse zaten başka seçeneğim mi vardı?

ALTI

KRISTEN

Elimde tabakla, yarısı bitmiş köpek merdivenlerinin üzerine eğilmiş, tişörtsüz, kaslı sırta bakarak garajımın kapısında durdum.

Onu burada istemememin nedeni buydu. Problem olacağını biliyordum. Bir erkek arkadaşım vardı ve bu adama çekilmiştim. Artık ne zaman garajdaki bir şeye ihtiyaç duyarsam Josh yarı çıplak ve terli hâlde burada olacaktı.

Miguel'den sonra memnuniyet verici bir gelişme olduğu kesindi.

Josh benimle çalışmaya başlayalı bir hafta olmuştu. Beş siparişi bitirmiş ve çok da iyi iş çıkarmıştı. İşinin ehli bir marangozdu. Dün gece dört sipariş daha almıştım. Bu, yarından sonraki gün esas işi olan kırk sekiz saatlik vardiyasına gitmeden önce, onu tişörtsüz şekilde garajımda meşgul etmeye yeterdi.

Döndü ve bana milyon dolarlık gülümsemelerinden biriyle baktı. İnci gibi beyaz dişler, bir yana eğilmiş kıvrık dudaklar. Saçları yine o dağınık hâlindeydi, aksi yöne dikilmiş saç tutamının yetişkin adamdaki versiyonu gibiydi. Sonra elimde ne tuttuğumu gördü ve patlatılmış balon gibi söndü.

Basamaklardan aşağıya indim ve tabağı önüne ittim. “Lazanya yaptım.”

Tabağa şüpheyle baktı. Yemek pişiremezdim. Pişiriyormuş gibi yapmadım. O da bunu gayet iyi biliyordu. Bu Stouffer’ın hazır lazanyasıydı, ben ısıtmıştım yani teknik olarak ben yapmıştım.

Geçen hafta birkaç şey hazırlamış ve onunla paylaşmıştım. Çamur gibi bir peynirli makarna, üzgün görünümlü bir sandviç ve suda haşladığım bir sosis. Sonuçta kendim için bir şeyler pişirdiğimde, ona ikram etmemek olmazdı. Bu, kabalık olurdu. Hepsini geçtim, o bana bir kez yemek ısmarlamıştı ve benim evimdeydi.

Yoksa asıl kabalık, onu pişirdiğim şeyi yemeye zorlamak mıydı? Hangisi daha kötüydü, bilemiyordum.

“Teşekkürler.” Tabağı aldı. “Güzel kokuyor,” dedi neredeyse umutla. Ne versem daima yiyordu, ama bugün yanında öğle yemeği getirmişti ve geldiğinde bunu yüksek sesle söylemişti.

“İçeri gelip masada yemek ister misin?” diye sordum.

Saatine baktı ve elinin tersiyle alnını sildi. Vantilatörü çalıştırmıştım, garaj kapısı da açıktı ama yine de burası rahat otuz derece vardı. “Tabii.”

Tabağı bana geri uzattı ve tişörtünü giymek için döndüğünde ben geniş sırtının çalışılmış kaslarının kumaşın altında kaybolmasını izledim. Onca zaman onu seyrediyormuş gibi görünmemek için bana döndüğünde gözlerimi kaçırdım.

İçeri girerken Stuntman kalktı. Josh onu kucağına aldı, yüzünü yalamasına izin vererek bir dakika kucağında tuttu.

Küçücük şey gel-gitlerle dolu hisler yumağıydı. Gerçi Josh’u seviyor gibi görünüyordu. Tyler’dan nefret etmişti. Aslında Tyler buraya taşındığında nasıl olacak diye endişeliydim. Stuntman onun yatağa oturmasına izin vermezdi.

Bu durumun nasıl olacağını düşünmek bile beni manik temizlik çılgınlığına yöneltiyordu.

Stuntman'ın Josh'un yatağa oturmasına izin verip veremeyeceğini merak ettim. İzin vereceğine bahse girebilirdim.

Bu düşünce de bende temizlik yapma isteği uyandırdı.

Josh ellerini mutfak lavabosunda yıkadı, buzdolabından bir kola aldı ve masanın oradaki sandalyeyi çekti. Bir lokma aldıktan sonra yüzünü ekşitti.

“Ne?”

“Hâlâ biraz donuk.” İrkilerek sertçe yuttu.

Kalktım, tabağını aldım ve mikrodalgaya koydum.

Ağzını peçeteyle sildi ve biraz meşrubat içti, dişlerindeki buz kristallerini çıkarmaya çalışıyor gibi görünüyordu. “Niye bir anlaşma yapmıyoruz? Ben buradayken yemekleri ben pişireyim.”

Tezgâha dayanarak omzumu silktim. “Aşırı pratik biri olmasam alınırdım.”

Güldü ve gamzeleri derinleştirdi. Tanrım, çok yakışıklı bir adamdı, bense onun aksine, dilenciye benziyordum.

Hissettiğim suçluluktan dolayı; evdeki çekici erkeğe karşılık verme biçimim, düzgün ve mümkün olduğunca insani görünmek için çok az çaba sarf etmekte.

Josh hakkında kafamdan geçen düşünceleri kontrol edebilmemin bir yolu yoktu. O kontrolden çıkmış tren, çoktan istasyonu terk etmişti. Ama dışarıya ne yansıtacağımı kontrol edebilirdim. Giysilerim görünüşte, “Hayır, ilgilenmiyorum,” deme şeklimken, içimden geçen hayallerim çıplak ve Tyler'la olan ilişkiye olabilecek her şekilde saygısızcaydı.

Saçlarım kafamda dağınık bir yığın hâlindeydi ve vasat bir voleybol oynamak üzereymişim gibi giyinmişim. Koltuk altı delik olan tişörtümü kasten seçmişim.

“Hey, senden bir iyilik isteyecektim,” dedi Josh. “Duş almak için misafir banyonu kullanabilir miyim daha sonra?”

Josh benim banyomda çıplak. “Tabii.”

“Biriyle randevum var ve arabayla eve kadar gidip ve sonra geri dönmek istemiyorum.”

“Bu randevu için Stuntman’a mı teşekkür borçluyuz?” Bu haberden yeterince etkilenmemiş gibi yaptığımı umarak sordum. *Olmam gerektiği gibi.* Mikrodalga bipledi ve ona tabağını tekrar uzattım.

“Haklıymışsın. O bir av köpeği,” diye mırıldandı.

“O neymiş? Seni duyamadım.” Sırıttım.

Bana ağzını yamultarak gülümsedi. “O bir av köpeği. Mutlu musun?”

Benim meydan okumamla, Stuntman’ı Home Depot’a götürmüştü ve döndüğünde sadece, “O fotoğraf çekimini ne zaman yapacağını bildir,” demişti.

Lazanyanın ortasını keşif için parmağıyla yokladı, ısısını test ediyordu ve tatmin olmuşa benziyordu. Bulaşan sosu yalamak için parmağını ağzına götürdü ve yemeğine başladı. Kendi lazanyamı mikrodalgaya koydum ve beklemek için tezgâha dayandım.

Telefonum bipledi.

Sloan: Şirin marangozunun yanında kendine hâkim oluyor musun?” ☺

Hınzırca gülümsedim.

Kristen: Hayır. Az önce lazanyama parmağını soktu.

Sloan: NE?!

İç çektim.

Sloan: Tamam, şimdi göz kapaklarım seğiriyor. Teşekkürler.

Sloan’un sinirli göz seğirmesini tetiklemek, güçlü adam oyununda zile vurmak gibiydi. Bayılırdım. On iki yıldan sonra benim espri anlayışına duyarsızlaşması gerektiğini düşünebilirsiniz, ama o asla afallamaktan vazgeçmedi.

* Ev ve tamirat malzemeleri satan mağaza (ç.n.)

Sloan: Unutma, bakabilirsin ama dokunamazsın. Tyler’la ayrılmadıkça ☺

Gözlerimi kısıtım. Çok isterdi.

Kristen: Hiç şans yok.

Sloan’un erkek arkadaşına karşı olan önyargısı, “Bir şey göremiyorum ki”ye dönüşmüştü.

Göremediği o ve ben değildik. O ve *biz*di.

Sanırım neden böyle dediğini anlıyordum. Demek istediğim, Tyler motosiklete binmezdi. Ava çıkmazdı. Pokeri umursamazdı. Bir kadeh pahalı şarabı viskiye veya biraya tercih ederdi. Sinema yerine tiyatroyu severdi. Bir kez karşılaştıklarında Brandon ve o, Deniz Kuvvetleri hariç konuşacak çok az şey bulmuşlardı ve Tyler’ın işi öylesine özelleştirilmişti ki o konuda da tam bir bağ kuramamışlardı.

Sloan’un havuz partileri ve barbekülerle dolu geleceğimize dair vizyonuna Tyler uymuyordu. Tyler daha çok kokteyl partileri ve şarküteri tabakları severdi.

Ben şarküteri tabağı sevmezdim. İçinde hep tuhaf şeyler olurdu.

Lazanyamı mikrodalgadan aldım ve Josh’un karşısına oturdum.

“Parti de yaklaşıyor,” dedi. “O zaman da burada hazırlansam, rahatsız olur musun? Eve gidersem ters yönde otuz dakika kaybederim.”

Sloan’un düğün davetiyelerini zarflamak ve düğünde hatıra olarak verilecekleri bir araya getirmek için bir akşam yemeği partisi olacaktı. Zorunlu gelin etkinliğiydi ve tam Sloan’un tarzındaydı. Instagram fotoğrafları çekmek için herkesin tepeden tırnağa çok şık olmasını istiyordu.

“Tabii. “Uber”i paylaşmak ister misin? İçmek istiyorum da.”

“Evet, iyi olur.”

* Ulaşım hizmeti veren bir şirket (ç.n.)

Gülümsedim. Beraber gidiyor olmamız hoşuma gitmişti. Fantezilerimin kurbanı olmanın yanı sıra, Josh beni sinir etmeyen birkaç insandan biri olma üstünlüğü taşıyordu. Onunla vakit geçirmeyi seviyordum.

Bunun tehlikeli bir durum olduğu kesindi.

Telefonum çaldı ve tezgâhtan yazı panomu almak için sandalyemin üzerinden uzanırken yanıtladım. Siparişi yazdım ve telefonu kapadım.

Josh eğlenmiş gibi gülümsedi. “Vay, telefonda çok farklısın. Çok profesyonelsin.”

“Telefondaki iş konuşmalarımda, sadece üzerinde Oros-pu Çocuğu ve Çılgın Küçük Herif yazan tişörtlerimin satışını yaparken küfredirim.

Josh güldü. Çatalının kenarıyla lazanyadan bir lokma daha aldı. “Ne sipariş verdiler? Merdiven var mı?”

Bir yanımla, bunu sorma sebebinin buraya gelmeyi sevmesi ve bunun için bir sebep araması olduğunu umuyordu. Aynı yanımla, lazanyayı ceza olarak tişörtümün üstüne kasten döktü. Eğer Josh’la ilgili aklımdan bir uygunsuz düşünce daha geçirirsem, saçıma sarmak için eski bigudilerimden var mı diye gidip bakacaktım.

Üzerime düşen kırmızı sosu peçeteyle silerken, “Hâlihazırda malikânesinin her odasında benim merdivenlerden var,” dedim. “Dale benim en iyi müşterim. Altı tane Maltez köpeği ve milyonları var. Los Angeles’in merkezinde bir striptiz kulübü var. Vergi kaçırmaktan iki yıl hapis yatmış. Adamı seviyorum. Her ay köpekleri için yirmi dört tane tişört ısmarlıyor. Benim şahsen teslim etmemi istiyor.”

Güzel kaşları çatıldı. “Eşyaları bir suçluya kendin mi teslim ediyorsun?”

Bir kaşım havada ona baktım. “Seksen üç yaşında. Yalnız biri. At kuyruklu, Çavuş FluffMcStuffs isminde bir

köpeği olan romatizmalı yaşlı bir adam ne kadar tehlikeli olabilir ki?”

Güldü. “FluffMcStuffs? Bütün küçük köpeklerin böyle aptal isimleri mi var?” Kolasından bir yudum aldı.

Soslanmış peçeteyi buruşturup top yaptım ve çatalımı aldım. “Köpeğinin adını; bornozunla sokak boyunca peşi sıra giderken seslendiğinde nasıl duyulacağını düşünüp ona göre isimlendirmelisin.”

Öyle ani kahkaha attı ki kola çenesinden aktı. Bir an tıkanıp kaldı, ona peçete uzattım.

“Ee, bekârlar partisini planladın mı?” diye sordum biraz kendini toplayınca.

“Üzerinde çalışıyorum. Nasılsa daha bir buçuk ay var, yani zamanım var. Ya sen?” Hâlâ gülümsüyor ve başını iki yana sallıyordu.

“Önce günlük bir spaya gideceğiz. Sonra limuzinle Hollywood’da bardan bara atlayarak içki içeceğiz. Ona, üzerinde Bir-dolara-em-beni yazan bir tişört hazırlıyorum,” dedim.

Alnı kırıştı. “Bir ne?”

“Bekle, getiriyorum.” Odama gittim ve üzerinde çalıştığım tişörtü getirdim. Dışarı çıktığımda kaldırıp gösterdim, dik dik baktı.

“Onlar Life Savers* mı?”

Kâğıtlı şekerlemeleri tişörtün her milimine ayrı ayrı dikmişti. “Evet. Rasgele adamlar her şeker için bir dolar ödeyecekler ve şekeri Sloan’un üstündeki tişörtten ısırp koparmak zorundalar. Meme uçlarının üzerindeki beş dolar. Bu durumdan nefret edecek.”

Josh tekrar gülmeye başladı.

“Sen Brandon’ı nereye götürüyorsun?” Tişörtü dikkatle

* Şekerleme markası (e.n.)

sandalyenin arkasına koyup oturdum.

Düşünceli bir şekilde yemeğini çiğnedi. “Vegas’a götürmeyi düşünüyorum. Striptiz kulübüne değil ama. Belki golf sahası olan hoş bir tatil oteli. Bir biftek lokantası. Sana yaptığım bu iş bütçe açısından epey yardımcı oldu.”

Brandon’ı asla bir striptiz kulübünde göremezdiniz. Josh’un bunu bilmesi ne kadar yakın arkadaş olduklarını gösteriyordu. Brandon’ın şaka kaldırır biri olacağını görebiliyordum, ama bunlar onun tarzı şeyler değildi. O biraz içe dönük biriydi. Dans etmeyi sevmezdi, karaoke barların yanından geçmezdi. “Sinek kaydı tıraşı sevebilir. Belki bir burbon tadımına katılırsınız.”

Onaylar gibi baktı. “Sevdim bunu. Başka?”

“Bir motosiklet alabilir misin? Motosikletini çok sever. Oraya motorlarla gidersiniz.”

Bu, bana gamzeli bir gülüş daha kazandırdı. “Bu işte iyisin,” dedi Josh.

“Bende fikir çoktur. Mihraba yürürken eğlenceli bir şey yapmamıza izin vermemeleri çok kötü. Sloan her şey usulüne uygun olsun istiyor.” Gözlerimi devirdim.

“Aklında ne var?”

“Bilmiyorum. Canlı videolar. *İlk Aşk İlk Dans* filminden bir sahne belki veya ona benzer bir şey.”

“Hâlâ yapabiliriz. Sürpriz olur. Görünce bayırlar biliyor musun?”

Gözlerimi açarak baktım. “Sen o tür dans hareketlerini biliyor musun?”

“Ne sandın? O hareketleri ezbere bilirim. Herkes potansiyelini sergilemeli. Ne zaman üzerinde çalışabileceğimizi bana haber ver.”

Tanrım, ah o gamzeler.

Dudaklarımın kenarları kıvrıldı. “Sen ve ben olabilecek

en mükemmel sağdıç ve baş nedime eşleşmesi olabiliriz.”

Bana normal süreden azıcık fazla gülümsedi ve midemde bir şeyler uçtu.

İkimizin bir konuda değil birçok konuda çok iyi eşleşebileceğimizi düşünmekten kendimi alamıyordum.

Ve olabilecek en kötü şekilde eşleşmiştik.

YEDİ

JOSH

Bu randevuya gitmeye niye karar verdim bilmiyorum. Amanda'da yanlış bir şey yoktu. Çok güzel ve iyiydi ama bu iş için gönülsüzdüm.

Kristen haklıydı: Stuntman Mike bir av köpeğiydi. Bir yem, bir çağrı ve bir av köpeği; üçü bir arada bir köpekti.

Home Depot'a gelmeden sandviç satan bir yerde durdum. Bir yoga stüdyosunun yanındaydı ve sınıf yeni dağılmıştı. Elli adımlık çemberime giren bütün kadınlar bana yaklaştı. Bu kadar çılgın bir it olarak, Stuntman Mike kadınlara karşı tam formundaydı. Küçük köpek alımlı çalım-lı, büyüleyiciydi, kadınların yüzlerini yalarken onu kucak-larında tutmalarına izin veriyordu. Kristen ona üzerinde BABAMI SEVİYORUM yazan bir tişört giydirmişti ve bu tüm dengeleri değiştirmişti.

Amanda ve ben Kristen'ın evinden on dakika uzaklıkta-ki bir bara oturduk. Anlaşamazsak kaçabileyim diye akşam yemeği yerine birer içki almayı teklif etmiştim. Vücuduna oturan, pembe bir elbise giymişti ve şeftali gibi kokuyordu. Uzun kahverengi saçları, muhteşem bacakları, güzel gözleri vardı.

Makyajı abartılı. Meyveli, içinde şemsiyesi olan bir martini ısmarladı. Peynirli burger yemiyor.

Parmaklarının uçlarını dizime koydu. “Ben bayanlar tuvaletine gideceğim.” Dudağını dişledi, saçları omuzlarındaydı. “Gerçekten çok iyi salataları var. Bir masaya geçmek ister misin?” Göz kırptı ve tabureden kalktı.

Viskili kokteylimden bir yudum alırken bardağımın içindeki buzlar tıkırdadı.

Kristen ne yapıyordur diye düşündüm.

Telefonumu çıkardım ve onun numarasını buldum. İkinci çalışta açtı. “Hey, n’aber?” diye sordu. Parmaklarıyla bilgisayar klavyesinin tuşlarına bastığını duyabiliyordum.

“Ne yapıyorsun?” Bara yaslandım.

“Faturalandırma. Yarım saat önce sen buradan giderken yaptığım şeyin aynısı. Biraz çabuk oldu. Tabii eğer beni, randevulaştığın kızla beraber misafir odamı kullanıp kullanamayacağını sormak için aramadıysan...”

Sırıttım. “Kullanabilir miyim?”

“Çarşafı değiştirirsen,” dedi hiç umursamadan. “Ee, hikâyemiz ne? Ben senin kız kardeşin miyim? Sana doğru düzgün arka çıkacaksam detaylara ihtiyacım var. Ve o eğer sonunda durmadan seni aramak için buraya gelen deli karının teki çıkarsa her saldırısı için ödeme çekinden yüz dolar keseceğim.”

Kahkaham barmenin dönüp bakmasına neden oldu. “Misafir odana ihtiyacım yok. Ama teklifin için teşekkür ederim. Aklımda bulundururum. O şimdi tuvalette.”

“O *tuvalette*yken beni mi arıyorsun? Aman Tanrım. Bok gibi sıkılmışsın.”

Güldüm. “Yirmi dakikayı organik ve vegan beslenmenin faydalarını dinleyerek geçirdim. Daha akşam yemeği yemedim ve pizzaya aşeriyorum. Ben, senden yaklaşık on

dakika uzaklıktayım. Yarım saat içinde benimle bir pizza paylaşır mısın?”

“Yiyebilirim.”

Sırıttım. Pembe renk görüş alanıma girdi. “Pizzanı nasıl istediğini bana mesaj at,” diye fısıldadım.

“Gitmeliyim.” Kapattım ve taburemin üzerinde kıza döndüm. “Beni çağırıyorlar.” Cüzdanımı çıkardım ve bara biraz kâğıt para bıraktım. “Seni bırakmak zorunda kaldığım için kusura bakma.”

Hayal kırıklığına uğramış gibiydi, ama bana inanmış görünüyordu, en azından ondan kaçtığım için duyduğum suçluluk biraz azaldı. Böyle bir şeye hazır değildim. Aynı hatayı bir daha yapmayacaktım.

Pizza ve birkaç Stone Brewing bira alıp Kristen’in evine doğru yola çıktım, doğrusu oraya tekrar gitmek için sabırsızlanıyordum.

Başından beri bu gece için yapmam gereken şeyin bu olduğunu kavradım. Onunla çıkalım diye koşulları zorlamama gerek yoktu.

Kristen kucağında Stuntman Mike’la kapıyı açtığında, saçında bigudiler vardı.

Benden biraz da olsa etkilendiğine dair en ufak bir sorum vardıysa da, onun beni etkilememek için en ufak bir çaba dahi göstermemesi sorunun yanıtıydı. *Zerre* kadar umurunda değildim.

Aslında benim karşımda kendisi olmasından hoşnuttum. Ama durumun ifade ettiği şey beni heyecanlandırmıyordu. Bu, bana olan duygularının tamamen arkadaşça olduğu anlamına geliyordu. Bütün her şeyi göz önüne alınca, onun bir eşcinsel arkadaşı, ağabeyi filan olabilirdim. Arkadaşlık çemberine alınmıştım, sınırlar keskindi ve bu da kanıtıydı. Onu tanıdıkça, bu durum beni daha fazla rahatsız ediyordu.

Tyler konusunda gerçekten ciddi olmalıydı.

Kanepeye gömüldü ve bilgisayarım kucığına koydu. “Bir şeyler izlemek ister misin?”

Evin ambiyansı farklıydı. Işıklar kısılmıştı, her şey daha sakin görünüyordu. Ve ben orada çalışmak için bulunmuyordum ki bu iç dinamiği kesinlikle değiştiren bir şeydi.

Onun için açtığım birayı aldı. “Teşekkürler.” Bana uzaktan kumandayı verdi. “Bu faturaları bitirmek zorundayım gerçi.”

“Ölüm Geçirmez filmine ne dersin?” diye sorarken pizza kutusunu açtım. “Zaten izlemişsin, yani bir şey kaçırmazsın.”

“Mükemmel.”

Netflix’i taradım ve buldum. SÜRTÜKLER BENİ SEVER tişörtüyle Stuntman Mike ikimizin arasındayken, filmin ilk yarım saatini bira içerek ve pizza yiyerek geçirdik. Sonra bilgisayarını son kez tuşladı ve kapağı kapattı.

“Ee, kızın sorunu neydi?” diye sordu, ayaklarını sehpa-ya uzatarak.

“Kimin?”

“Çıktığın kızın.”

Omzumu silktim. “Ortak bir noktamız yoktu. Ben henüz biriyle çıkmaya hazır değilim, sanırım.”

“Öyleyse niye çıkma teklif ettin?” Birasını bacakları üzerinde dengelemeye çalıştı.

“Yoga eğitmeniydi. Yoga taytı.” Kaşlarımı çattım.

“Hmm. Sen kalça seven erkeklerdensin.”

“Artı, üzerime gelindi. Paniğe kapıldım.”

Homurdandı. “Onun ne kadar esnek olduğunu anladın mı bari?” Birasından bir yudum aldı. “İyice dağılmışsın sen, ahbap.”

Birayı ağzıma götürürken gülümsedim. “Eh, iyileşirim. Ayrıca, onun gibi kadınlar çok uğraş ister. Ne kadar güzel

olurlarsa, o kadar delidirler.” Bu konuda epey tecrübem vardı.

“Bu evrensel bir kural değil. Sloan’a bak, hiç de deli değildir.”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Doğru erkek düğmesine basarsa pekâlâ kafayı sıyrabilir. Brandon o öfkeyi salamayacak kadar yumuşak biri, sanırım.”

Güldü. Gülmesi çok hoşuma gidiyordu. Küçük bir ödül gibiydi.

“Hmm, yoga eğitmenin veganmış, en azından sana musallat olmayacağını biliyorsun. Bu arada, çok güzel kokuyorsun,” dedi, bunu biraz düşünmüş gibiydi.

“Teşekkürler.”

O da güzel kokuyordu. Bana tişörtümü verdiğinde, tişörtü yıkamasına rağmen parfümünden biraz kalmıştı. Turta elmaları. O tişörtü kaç kez burnuma götürdüğümü itiraf etmek istemezdim. Birkaç kez teninde farklı mıdır diye burnumu boynuna gömmeyi arzu ettiğimi de itiraf etmek istemezdim.

Kendime onun sahipli olduğunu hatırlattım. Bütün iyiler daima öyledir.

Yanımda oturan “havalı bir kız.” Görünüşüyle kafayı bozmadan muhteşem görünen nadir bir kadın. Lisedeki her erkekle takılan, ama hiçbiri onunla olacak kadar olgun olmadığından, kimseyle çıkmayan bir kız. Okul çıkışında üniversiteli erkek arkadaşının arabasıyla gelip aldığı bir kız. Bira Pinponu* oyununda seni yener ve hakkında kötü en ufak kötü şey söylediğinde arkasında sana dersini verecek koca bir futbol takımı vardır, ama o onlara izin vermez çünkü kendisi halleder.

“Ne?” diye sordu. “Daha önce kafası bigudili bir kadın görmedin mi?”

* Bir çeşit bira içme oyunu (ç.n.)

Gözümü dikmiş bakıyordum. Sadece oturuyor ve yüzünün bir yanına kaçık biri gibi bakıyordum. “Lisedeyken nasıldın diye düşünüyordum da.”

“Daha az alaycı. Daha zayıf.”

Sırıttım. “Tiyatro kulübü? Spor?”

“Orkestra.”

“Nedense seni münazara takımının başı olarak düşünmüştüm.”

Dirseğiyle beni dürttü. “Ya sen?”

“Sporla ilgilenmezdim. Sanki lisenin içinden geçip gitmiş gibiyim. Hatırlanacak pek bir şey yok.” Biramı içtim. “Ne tip erkeklerle çıktın?”

Televizyona baktı. “Üniversite öğrencileri, çoğunlukla.”
Biliyordum.

Sağımda sehpanın ucunda duran telefon çaldı ve Kristen yıldırım hızıyla doğruldu. Birasını sehpayaya koydu ve bacağımın üzerinden telefona uzandı. Kucağıma doğru eğilmişti.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım. Sadece eline dokunmuştum.

Onu dizlerime itsem poposuna şaplak atabilirdim.

Telefonunu aldı ve kucağımdan sıyrıldı. “Sloan. Bütün gün bu telefonu bekledim.” Sessiz olmam için parmağını dudağına koydu, açma tuşuna bastı ve hoparlöre verdi. “Selam Sloan, nasıl gidiyor?”

“Bana *patates* gönderdin mi?”

Kristen eliyle ağzını kapadı ve ben gülüşümü yuttum. “Neden ki? Postadan göndericisi bilinmeyen patates mi aldın?”

“Cidden senin bir sorunun var,” dedi Sloan. “Tebrikler, üzerine yüzük koymuş. PotatoParcel.com.” Mesaj okuyor gibiydi. “Üzerinde mesaj olan patatesler yollayan bir şirket mi buldun? Böyle şeyleri nereden buluyorsun?”

Kristen’in gözleri dans etti. “Neden bahsettiğini anlamıyorum. Diğerini de aldın mı?”

“Eveet. Notta açmadan önce seni aramam gerektiği yazıyordu. Niye korkuyorum acaba?”

Kristen kıkırdadı. “Şimdi aç. Brandon yanında mı?”

“Evet, benimle. Başını sallıyor.”

Yüzünü kafamda canlandırabiliyordum. Dudaklarında tebessüm vardı.

“Tamam, açıyorum. Kâğıt havlu rulosuna benziyor. Üzerinde bant... AHHHHH! Dalga mı geçiyorsun, Kristen?! Bu ne yaa!”

Kristen öne doğru yuvarlandı ve gülerek alnını omzuma dayadı.

“Her tarafım sim oldu! Bana sim bombası mı gönderdin? Brandon’ın üstü başı sim oldu. Bütün kanepe sim!”

Şimdi ben gülmekten ölüyordum. Ağzımı kapattım, sessiz olmaya çalışıyordum ve inleyen Kristen’a yaslandım, vücutlarımız kakhahayla sarsılıyordu. Belli ki pek sessiz kalamamıştım.

“Dur, yanında kim var?” diye sordu Sloan.

Kristen gülmekten yaşaran gözlerini sildi. “Josh burada.”

“Onun bugün randevusu yok muydu? Brandon onun biriyle çıkacağını söylemişti.”

“Çıktı, ama sonra buraya geri geldi.”

“Geri mi geldi?” Sesi hemen değişti. “İkiniz ne yapıyorsunuz?” Konuştuğumuz şeyi hatırla, Kristen...” Sesi uyarıyor gibiydi.

Kristen bana baktı. Sloan hoparlörde olduğunun farkında değilmiş gibiydi. Kristen konuşma düğmesine bastı ve telefonu kulağına dayadı. “Yarın ararım. Seni seviyorum!” diyerek yüzüne kapattı ve telefonu sehpaye koydu, hâlâ kıs kıs gülüyordu.

“İkiniz ne hakkında konuştunuz?” Kaşımı kaldırarak sordum.

Hakkımda konuşmuş olması hoşuma gitmişti. Çok hoşuma gitmişti.

“Sadece seni seksüel olarak irdelemiştik. Genel şeyler,” dedi, omzunu silkerek. “Senin gibi seksi bir itfaiyecinin baş edemeyeceği şeyler değil.”

Senin gibi seksi bir itfaiyeci. Sırıtmamı saklayabilmek için elimden geleni yaptım.

“Bunu Sloan’a çok mu yaparsın?” diye sordum.

“Her zaman. Onunla dalaşmaya bayılırım. Hemen havaya girer.” Birasına uzandı.

Güldüm. “Gelecek ay boyunca kanepesinden sim ayıklayacağını bile bile bu gece nasıl uyuyacaksın?”

Birasından bir fırt çekti. “Orta şiddete ayarlanmış vantilatörle.”

Kahkaham öyle bir çınladı ki Stuntman Mike bana baktı ve başını eğdi.

Kanalı değiştirdi ve HBO’da durdu. Bir şov programında. Ekranda mumlarla dolu yatak odasına giden, gül yaprakları serpilmiş bir hol vardı. Kristen televizyona bakarak başını salladı. “Gördün mü? Bunu nesi romantik anlamıyorum. Çiçeğin yapraklarının kışına girmesini mi istiyorsun? Bütün bu rezilliği kim temizleyecek? Ben mi? Çiçek seksi için teşekkürler, bundan sonraki yarım saati süpürmeye harcayalım mı?”

“O mumlar çok büyük yangın riski taşıyor.” Biramı ekrana doğru kaldırdım.

“Doğru. Halıdan mum lekelerini çıkarmaya uğraş bir de. İyi şanslar.”

Yüzünün yan tarafına baktım. “Ee, peki sana göre ne romantik?”

“Sağduyu,” dedi düşünmeden. “Benim düğünüm romantik olmayacak. Eğlendirici olacak. Düğünümde ne isterim biliyor musun?” dedi bana bakarak. “*Prenses Gelin* filmindeki rahibi isterim. Kekeme olanı.”

Biramdan bir yudum aldım. “Onun jartiyerini çıkartacağım zaman karımı sandalyeye oturturdum ve sandalyenin etrafında dolanıp dans ederek *Rezervuar Köpekleri* filmindeki ‘Seninle Orta Yerde Kısıli Kaldık’ şarkısını söyledim.”

“Evet! Kocamın *Felekten Bir Gece* filmindeki gibi en son dakika kıpkırmızı hâlde ortaya çıkmasını istedim. Resimler muhteşem olurdu.”

Yüzümde bir gülümseme ile televizyondaki şova döndüm.

Bu gece gitmem gereken randevu *bu* olmalıydı. Bu, sonrasında onunla evime gidebileceğim türden bir randevuydu.

“Hey,” dedi. Başını kanepeye dayayarak bana baktı. “İlk tanıştığımızda sana kaba davrandığım için özür dilerim.”

Güldüm. “Yani araba sürüşümle ilgili bana azap yaşatmayı bırakıyor musun?”

“Hayır. Sen berbat bir şoförsün. O dediklerimde ciddiydim.”

Güldüm.

“Kötü bir hafta geçirmiştim. Gerçekten çok zorlu bir sabahta beni yakaladın.”

“Neden?” Biramı yudumladım.

Ayrıntı versin mi, vermesin mi diye kendi içinde tartışmış gibi biraz duraksadı. “Ee, biliyorsun Miguel beni bıraktı. Regl dönemim berbat geçiyordu. Doğru düzgün uyuyamıyordum bile ve seninle tanıştığım sabah, biri evime girmeye çalıştı...”

“Dur, *ne dedin?*” Bir anda ruh hâlim değişti. Doğrudum ve birayı sehpaye bıraktım. “Biri bu eve girmeye mi çalıştı? Kim?”

Verdiğim tepki onu şaşırtmışa benziyordu. “Bak, Brandon’a bu konudan bahsetme. Sloan bilmiyor. Bu suç programlarına fena takılı, hayal gücü tavan yapar şimdi. Benim yüzümden ödü kopsun istemiyorum.”

“Polis çağırdın mı?”

“Tabii.”

“Yakaladılar mı?”

Başını hayır anlamında salladı. “Arka bahçede birkaç sigara ve bira kutusu buldular. Saat sabaha karşı üçtü. Stuntman havlamaya başladı. Evi dolaştım ve arka kapıya tam zamanında gelmiş olmalıyım çünkü kapı kolunun oynadığını gördüm. Kapı kilitliydi ve sundurmanın ışığını yaktığımda kaçtılar. Ne var?”

İçimde hissettiğim kızgınlık yüzüme yansımış olmalıydı. Bu, öyle tamam denip geçilecek bir olay değildi. Burada tek başınaydı, 49 kilo hâliyle. Biri buraya girmeye yeltenmiş ve Tanrı bilir ona ne yapmaya gelmişti. “Alarm sistemin var mı? Silahın?” Neden bu konuda bu kadar lanet şekilde duygusuz?

“Hayır. Ama yakında Tyler burada olur. Silahlı bir denizciden daha iyisi yoktur, değil mi?”

Kaşımı çattım. “Burada yalnız olmamalısın.”

“İyiyim ben.” Elini salladı. “Endişelen diye anlatmadım. Sadece niye o kadar kendimi kaybettiğimi bilmeni istedim. O cehennem gibi haftanın son damlasıydı. Bir o vardı ve sonra Miguel’in istifası ve çok yorgundum ve rahatsızdım ve sen kavşakta çarpan çok berbat bir sürücüsün...”

“Polis bu işi takibe aldı mı? Böyle zorla girme ihbarında bulunan başka biri var mıymış?”

“Hayır. Ama dün gece-” Durdu, sanki kendini tutmuştu. Bekledim. “Dün gece ne?”

“Bu sabah orada bir başka bira kutusu ve sigara izmaritleri buldum.”

Çenem kasıldı. Bu kadarı fazlaydı. “Tyler gelinceye kadar geceleri burada kalıyorum.” Ölümüne ciddiydim. Ve hayır bir seçenek değildi.

Yüzü yumuşadı. “Bu kahramanlığını takdir etsem de, sen zaten zamanının yarısında istasyondasın.”

“O günlerde Sloanlara gideceksin. Eğer gitmezsen, Brandon’a neler döndüğünü söylerim.”

Bana göz kırptı.

“Bak, eğer bu benim kız kardeşlerimden birine olsa birisi ona tam olarak böyle yapsın isterim. Seni koruması tecavüz ıslığı ile eşdeğer bir köpekle, burada kendi başına olmaması. Bu pislik herif belli ki senin burada yalnız olduğunu biliyor. Ya içeri girseydi? Veya sen köpekle yürürken seni gasp etmeye kalksaydı?” Ayağa kalktım.

“Nereye gidiyorsun?”

“Biz gidiyoruz. Ben eve giderken seni burada bırakmayacağım.”

“Eve ne için gideceksin?”

“Silahımı almak için.”

SEKİZ

KRISTEN

Josh bana elini uzattı, yüzünde sert bir ifade vardı. Tutmadım.

“Bu tartışmaya açık bir şey değil. Hadi gidelim,” dedi gözünü kırpmadan.

Kımıldamadım. “Tyler bundan hoşlanmaz.”

“Bir daha aradığında, telefonu bana ver.”

“Ne?” Ciddi miydi?

“Bu gibi durumda hangi erkek kız arkadaşının korumasız olmasına izin veriyorsa ya konu hakkında bilgilendirilmemiştir ya da pisliğin tekidir. Hangisi?”

Kahretsin. Çok iyiydi.

Dudaklarımı çizgi gibi sıktım. “Yedi bin mil uzakta. Herhangi bir şey yapamayacağı bir konuda endişelenmesine gerek yok.”

Askeriyeden biriyle bir ilişkiyi böyle yürütürdünüz; kötü şeyleri birbirinizden saklayarak. O bana bir askeri aracın altından geliştirilmiş bomba çıktığını veya kontrol noktasında bir intihar bombasının patlatıldığını söylemedi, ben de sefilin birinin gece gece bahçeme bira içip sigara tütür-

meşe geldiğini söylemedim. Biz eğlenceli ve hafif Şeylerden konuŐurduk, bu kurahmızdı. Aksi takdirde aklınızı kaybederdiniz.

“Tam benim dűŐűndűđűm gibi,” dedi. “Seni burada yalnız bırakmayacađım. Yani pek fazla ŐeĐeneđin yok. Sloan’u ara, ona neler olduđunu anlat ve orada Tyler gelinceye kadar kal. Otele git. Veya benim burada, misafir odasında uyumama izin ver.” Bana baktı. Gayet ciddi idi. “Bu bir ev arkadaŐı almaktan farklı deđil. Bunda uygunsuz bir Őey yok. Burada bu boklar dűnerken kendi baŐına kalamazsın.”

Pes etmiŐesine soluđumu bıraktım. Tabii ki haklıydı. Ve dođruyu söylemem gerekirse, epeyce korkmuŐtum. İlk seferinde orta derecede tedirgin olmuŐtum ve bir kerelik bir Őeydir diye dűŐűnműűtűm. Ama bu sabah gerĐekten űdűm koptu. Josh randevusuna gittiđinde acayip gerilmiŐtim ve evde yine yalnız kalmıŐtım. Bűtűn gűn streten temizlik yapmıŐtım.

Sloan’a gidemezdim. GeĐen hafta onun misafir odasındaki boru patlamıŐtı ve yatak hűlű demonte hűlűdeydi. Kanepede yatmayacaktım ve otele para űdemeyecektim. Hay ben bűyle durumun!

“Hadi gidelim,” dedi.

“Sűtyen takmalı mıyım? Đűnkű eđer sűtyen takmak zorundaysam, gitmiyorum.” Gűzlerimi kırpıŐtırdım gerĐekĐi bir Őekilde. Bigudileri de Đıkarmayacaktım, malum nedenlerden dolayı.

Yorumum, o ciddi durumda bana biraz zaman kazandırdı. Beni kanepeden kaldırmasına izin verdim ve yol iĐin iki Motrin yutarken onu beklettim. Regl dűnemimin on birinci gűnűnde idim ve kesileĐeđine dair bir iŐaret yoktu ama en azından ultralardan normallere geĐmiŐtim.

Bulabildiđim her fırsatta kűlotun astarını gűrmeye ĐalıŐıyordum.

Josh'un evi koli dolu bir stüdyo daireydi. Yerde üzerinde uyku tulumu olan bir döşek ile yanında bir tek lamba vardı. Odadaki tüm mobilya bundan ibaretti. Belli belirsiz Josh kokuyordu: saf sedir ağacı.

Ben mutfak tezgâhına dayanmış beklerken üzerinde “Yatak odası” yazan koliyi açıyordu.

“Hâlâ kolileri açmayı bitirememişsin?” dedim etrafa bakarak. “Mikrodalğanın yanındaki dolaba göz attım, boştu.

İçine baktığı kolinin kapağını kapattı ve yanındaki kolinin kapağını yırttı. “Kırk sekiz saatlik vardiyalar hâlinde çalışıyorum ve sonra senin oraya gelip küçük köpeklere merdiven inşa ediyorum. Pek zamanım yok.”

Siyah metal bir kutu çıkarıp kilidini açtı. İçine elini daldırdı ve küçük bir el topu çıkardı.

“Vay. Büyük bir silah.”

“Biliyor musun, bunu bana söyleyen ilk kadın değilsin.” Sırıttı. Kutudan birkaç kurşun çıkardı ve ben seyrederken doldurdu.

Lanet olsun çok seksiydi.

Telefonum biyledi.

Sloan: Josh hâlâ orada mı?

Baş parmaklarımla yazdım.

Kristen: Sloan, burada ciddi bir alfa erkeği olayı dönüyor. Odaklanmalıyım.

Sloan: Neyden bahsediyorsun?

Kristen: Silahını çıkardı ve bana gösteriyor. Kocaman. Seni yarın ararım.

Telefonumu sessize aldım. Sloan'un yüzündeki dehşete düşmüş ifadeyi hayal edip kendi kendi kendime pis pis sırttım.

Josh'a baktım. “Brandon kolileri açmana yardım için gelse ya.”

Silahlı tekrar kutuya koydu. “Gerek yok. Sadece kıyafetler var. Nasılsa hallederim. Celeste evdeki her şeyi aldı.” Ayağa kalktı.

Lavabonun yanındaki çekmeceyi açarak, “Sen de izin mi verdin?” diye sordum.

Çekmecede bir plastik çatal ve iki tane ketçap paketi vardı. “Burası çok bunaltıcı.” Garajda işi bitince oyalanmasına şaşırmamak gerekirdi.

“Ona bomboş bir ev bırakmak bana doğru gelmedi. O da beni keşke onları da ona bıraksaydım dediğim faturalarla baş başa bıraktı,” dedi. Odanın nasıl görüldüğünü yeni anlamış gibi etrafına bakındı. “Brad isminde biriyle çıkıyor.”

Dudağımı büzdüm. “Brad mi? Pembe kargo şortları giydiğine ve Axe marka vücut spreyi koktuğuna bahse girerim.”

Güldü ve karşımda ayak bileklerini kavuşturarak tezgâha dayandı.

Hafifçe öksürdüm. “Benim şiltem gerçekten berbat. Bunu yapmak istediğinden emin misin?”

Onun jestine minnet duymadığımdan değildi. Onun orada olması bana daha iyi hissettirecekti.

Tyler taşınmayacak olsaydı, Josh gibi biri mükemmel bir ev arkadaşı olurdu. Sabit bir işi vardı. Haftanın yarısı yoktu, yani hâlâ kendime ait zamanım olurdu ve beraber takılmak için çok havalı biriydi.

Ona duyduğum çekim esas meseleydi. Bağ kurmak istediğim bir erkekle uzun süre yaşayamazdım çünkü belki *yapabilirdim*. Çok uygun bir yoldu. Fakat erkek bir ev arkadaşım olması fikrini hep sevmiştim. Hiç öyle bir opsiyonum olmadı çünkü liseden sonra hemen Sloan’la yaşamaya başladık ve harikaydı. Ama başka bir evrende, kesinlikle bir erkekle yaşırdım.

Kollarını o muhteşem göğsünde kavuşturdu. “Evet,

bunu yapmak istiyorum. Bunu yapmadığımdan dolayı sana bir şey olursa bununla yaşayamam.”

Başımı dikleştirdim, bigudilerim oynuyordu. “Bir şeylerin üstüne penisler çizmeyi ne zaman bıraktın?”

Homurdandı. “Ne?”

“Şey, bir şeylerin üzerine penisler çizmeyi bıraktığında kaç yaşındaydın? Erkek bir ev arkadaşı ne kadar iyi olur diye düşünüyordum ve tek kötü yanının banyo aynasındaki buharın üstüne çizilmiş penisler olacağını fark ettim.”

Gamzeli gülümsemesiyle sırttı.

“Daha geçen gün Brandon’ın kamyonetine bir penis çizdim.”

Güldüm. “Demek erkekler hiç büyümüyorlar. Hoş.”

Bana gülümsedi. “Orada ayakta dururken gerçekten düşündüğün bu muydu?”

Parmağımla açtığım bir çekmeceye göz atarken, “Beynim hoş geldin. Kemerini tak ve yolculuk boyunca kollarını içeride tut,” dedim.

Çekmecede yedek araba anahtarları ve bir kalemin yanında bir fotoğraf vardı. Resmi aldım. Dört adet gelişigüzel boyanmış lolipop çubuğuyla çerçevelenmişti, bir çocuğun elinden çıkmış gibiydi. Arkasındaki mıknaş kırılmıştı ve çekmeceye konmuştu. Josh’un resmiydi, Midilli gibi el ve dizleri üzerine çökmüştü, sırtına da bir erkek çocuk binmişti. Güldüm ve o aramızdaki mesafeyi kapatarak yanıma yaklaşıp tezgâha dayandı.

“Yeğenim, Michael. İki yıl önceki hâli. Onu bana doğum günümde verdi.”

Yüzüm biraz düştü. “Çocukları seviyorsun, ha?”

“Severim.”

Epey yakın duruyordu. Kollarını kavuşturunca kasları şişmişti ve omzuma baskı yapıyordu. Tanrım, çok güzel kokuyordu.

O yoga eğitmeni, onu kaçırmakla hata etmiş. Tofu hakkındaki düşüncelerini kendine saklasaydı, Josh belki burada olacağına orada olurdu.

Onun kaybıydı.

“Büyük bir aile mi istiyorsun?” diye sordum, cevabı tahmin ediyordum.

“Ah, evet. Geniş aile içinde büyümek çok güzeldi. Kendim için en az beş tane istiyorum. Aslında bu yaşa geldiğimde çocuk sahibi olmuş olurdum sanıyordum.”

“Niye olmadın?”

Omzunu silkti. “Yirmi iki yaşına kadar ordudan ayrılmadım. Hazır değildim. Tabii bir de Celeste ile beraberdim. O asla çocuk istemedi ama yaşı benden çok küçüktü. Yaş aldıkça belki fikrini değiştirir diye düşündüm, anlarsın ya?”

“Ve değiştirmede.”

Başını salladı. “Hayır. Ayrılık kararı aldım diye bir de bana fena köpürdü. Bu yüzden her şeyi ona verdim. Onun hatası değildi. Kuralları değiştiren bendim. Bir yere varmayan bir ilişkinin içinde daha fazla kalamazdım.”

“Anlıyorum.” *Bir yere varmayan.* “Bütün bu istediğin çocukları karın mı sana verecek yoksa bir kısmını evlat mı edineceksin?”

“Yo, hepsini eski usul istiyorum.”

Mideme hissetmeye hakkım olmayan bir hayal kırıklığı oturdu.

O derin kahverengi gözlerle bana baktı. “Ya sen? Kala-balık bir aileden misin?”

Başımı iki yana salladım ve gözlerimi ondan kaçırdım. “Ben tek çocuğum.”

“Peki çocukları sever misin? Çocukların olsun istiyor musun?”

Gözlerimden kalbimdeki kırığı görmemiştir diye umarak ona fotoğrafı geri uzattım. “Evet, isterim.”

Yalan değildi.

Ne var ki bu asla gerçekleşmeyecek bir şeydi.

DOKUZ

JOSH

Dalga geçmiyormuş; şiltesi gerçekten berbattı. Kaya kadar sertti. Kristen’a geri geldiğimizde, üstümü değişip pijama altı ve tişört giydim. Kristen kapıyı çaldığında o tuğladan yatağın başında durmuş, kanepe daha iyi bir opsiyon mudur acaba diye düşünüyordum.

Bigudileriyle holde duruyordu, parmaklarını kütletiyordu, ayağının dibinde duran Stuntman Mike kafasını kaldırmış bana bakıyordu. Bir an arka bahçede birini gördüğünü ve bana söylemeye geldiğini düşündüm.

“Josh, benim odama gelir misin?”

Sinsi sırtışım yüzündeki gerginliğin birazını aldı.

“Of, kes şunu. Örümcek var. Onu öldürmeni istiyorum. Lütfen. Ortadan kalkmazsa bütün evi yakmak zorunda kalacağım.”

Güldüm. “Silahımı almalı mıyım veya?..”

Asabi bir şekilde zıpladı. “Josh, ciddiym. Onlardan nefret ederim. Lütfen bana yardım et.”

Komodinin üzerindeki kutudan birkaç tane kâğıt mendil çektim. “Biliyor musun, örümceklerden korkmayacak kadar cesur görünüyorsun.”

“Ben çocukken bir kara dul schnauzer”imi öldürdü. Hayat boyu beni güçsüz kılacak bir örümcek korkusunu kabullenmek terapiye gitmekten daha ucuz.” Odasının kapısında içeride görünmez bir güç alanı varmış gibi durdu, neredeyse ona arkadan çarpıyordum.

“Hani nerede?”

Yatağının diğer yanındaki duvarı işaret etti. Normal büyüklükte bir örümcekti. Neden gerildiğini anlayabiliyordum.

Odası şaşırtıcı bir şekilde kız çocuk odası gibiydi. Ne umduğumu bilmiyordum. Tonlarca yastığı ve yatağın basamağında drapelenmiş pofuduk bir battaniye vardı. Oda benim tişörtümü giydiğinde sürdüğü parfüm kokuyordu; yeşil elma kokusu.

Stuntman Mike, Kristen’in yatağına uygun maun rengi basamakları tırmandı ve dili dışarıda, pembe çiçekli çarşafın üzerine çöktü.

Kahverengi örümcek hızla birkaç santim ilerledi. Kristen bana döndü ve yüzünü göğsüme gömerek o sinirli titreme hareketini yaptı.

Hayatımda hiçbir örümceği bu kadar sevmemiştim.

Ellerimi omuzlarına koydum ve nazikçe onu kenara çektim. Kâğıt peçeteyi duvara sıkıca bastırıp istilayı durdururken, “Ben burada olmasaydım ne yapacaktın?” diye sordum.

“Sloan ve Brandon’a giderdim.” Ben ölü örümceği misafir banyosunun tuvaletine götürürken Kristen uzak durabilmek için kendini âdeta kapıya yapıştırmıştı.

Sifonu çektim ve ona döndüm. “Bakalım doğru mu anlamışım; bir örümcek yüzünden toplanıp gidersin, ama arka bahçende sinsice gezen biri var ve sen hiç aldırıyorsun?”

* Bir köpek cinsi (ç.n.)

“Önceliklerim bana doğru geliyor.” Örümceğin gerçekten gittiğinden emin olmak istercesine etrafımı kolaçan edip tuvalete baktı.

“O örümcek hamile görünüyordu, bu arada. İyi ki beni çağırdın.”

Ellerini çırpı ve ciyakladı, güldüm. Kollarımı kavuşturdum ve banyonun kapısına yaslandım. “Geçen hafta bir örümcek yüzünden çağrı aldık. İster inan, ister inanma, karşılaştığım en az aptalca çağrıydı.”

“Aslında anlıyorum. Ben de 911’i aramak üzereydim.”

Güldüm.

“Ee, teşekkür ederim,” dedi. “Bu iyiliğine bir karşılık istersen, haberim olsun. Mesela sundurma sarmaşığını yola-
maya ihtiyaç duyarsan, ben tam istediğin kızım.”

Gülümsedim ve ikimiz öylece ayakta durduk. Saat geç olmasına rağmen ikimiz de gitmek için bir girişimde bulunmadık.

O muzip sırıtması yüzüne yayıldı. “Yorgun musun?”

Gözlerindeki ışıltıyı sevdim ve o istemiyorsa ne kadar yorgun olursam olayım bu geceyi sonlandırmaya hiç niyetim yoktu. “Hayır.”

“Sloan ve Brandon’ın evini tuvalet kâğıdıyla kaplamak ister misin?”

Kahkaham gözlerini ışıldattı.

“Biliyorum biraz onuncu sınıf retro eğlencesi gibi,” dedim. “Ama hep yapmak istemişimdir. Ve bir evi tek başına tuvalet kâğıdıyla kaplayamazsın; bu kuraldır.”

“Yarın oraya gider ve temizlemelerine yardım ederiz. Tesadüfen oradaymışız gibi davranırız,” dedim.

“Brandon’dan bir alet ödünç alabilir misin? Sabah Sloan’a mesaj atarım ve gelip alacağımızı söylerim. Geleceğimizi bilirse yiyecek bir şeyler de hazırlar. Kahvaltı ederiz ve günahlarımız için kefaret öderiz,” diyerek sırtıttı.

Yarım saat sonra Brandon'ın iki ev aşağısında, kamyonetimin arkasına çömelmiş, Kristen'la oyun planlıyordum. Hâlâ bigudilerini çıkarmamıştı.

“Uyanırlarsa,” diye fısıldadı. “Ayrılır ve Vanowen'deki donat yerinde buluşuruz.”

“Tamamdır. Sen yakalanırsan, ne yaparlarsa yapsınlar, sorguya çekilirken çözülme.”

Sessizce hıhladı. “Çözölmek mi? Ben çözölmem.” Tuvalet kâğıdı rulosunu kaptı ve kamyonetin arkasından çıktı.

İşi hemen bitirdik. Sloan ve Brandon'ın evini tuvalet kâğıdıyla kaplama operasyonu beş dakikadan az bir sürede tamamlanmıştı. Zayıat yoktu. Kamyonete bindiğimizde öyle katılarak gülüyorduk ki anahtarı kontağa ancak üçüncü denememde takabildim. Sonra da onun bigudisini kaybettiğini fark ettim.

Kemerimi açtım. “Arkamızda bigudi bırakamayız. Bu Deniz Kuvvetleri politikasıdır.” Brandon'ın çimlerinde bir keşif görevi için kamyonetten indik.

Düşen bigudiyi posta kutusunun yanındaki tuvalet kâğıdı yığınının altında buldum. “Hey,” diye fısıldadım, bigudiyi kaldırarak. “Buldum.”

Kristen'in yüzü aydınlandı ve tuvalet kâğıdı kaplanmış çimlerin üzerinde koştu ama tam bigudiye ulaştığı sırada, bigudiyi avucuma hapsettim. “Yaralandın,” diye fısıldadım. “Bir bigudi kaybettin. Sağlık görevlileri onu tekrar takar ama seni taşımam lazım. Sırtıma çık.”

Bunu yapacağına ancak yüzde elli ihtimal veriyordum. Karakter zaafı göstermek istemeyeceğine güveniyordum.

Hiç uzatmadı. “Haklısın,” diye fısıldadı. “Asker vuruldu. Doğru karar.”

Sırtıma bindi ve onu kamyonete kadar taşıdım, yol boyu güldük.

Boynuma dolanmış elleriyle geçirdiğim o otuz saniye bütün gecemi aydınlattı.

Oradan hızla firar edip arabayla mahalleden uzaklaşırken Kristen bana döndü. “Hey, havalı bir şey görmek ister misin?”

Onunla biraz daha fazla vakit geçirmek anlamına gelen her şeyi yapmak istiyordum. “Evet, tabii.”

“Tamam, buradan sola dön,” dedi. “Bu bir sürpriz.”

Birkaç mil gittik, sonra beni evinin yanındaki Roscoe Bulvarı’ndaki küçük bir alışveriş merkezinin boş otoparkına yönlendirdi. “Şuraya park et. Bu kadar.”

Boş park yerine girdim ve kamyoneti park ettim. “Ee? Sürpriz nedir?”

Hiçbir mağaza açık değildi. Saat neredeyse gecenin biri idi.

Kemerini çıkardı ve bana dönerek oturdu, ayaklarını altına almıştı. Gözleri parıldadı. “Bak.” Kamyonetin önündeki dökük rehin dükkânının ön camını gösterdi.

“Ne?”

“Burasının neresi olduğunu bilmiyor musun?” diyerek sırtıttı.

Ben tekrar dükkâna baktım. Sadece eski bir dükkândı. “Yo. Neresiymiş?”

Eğildi ve kulağıma fısıldadı. “Seninle daha işim bitmedi. Götüne ortaçağ işkencesi yapacağım.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Hadi be, olamaz.” Kamyonetten indim ve rehine dükkânının önünde durup vitrini incelemeye başladım. O da yanıma geldi.

“Yoksa burası?..” Afallamış hâlde sordum.

“Ev-vet. *Ucuz Roman* filminde iki kahramanın rehin alındığı yer.”

Sarı işarete bakıp sırtıttım. “Vay be.”

* *Pulp Fiction* (Ucuz Roman) filminin ünlü repliği (ç.n.)

“Yaa.”

Filmin Kaliforniya’da çekildiğini biliyordum ama film sahnelerini hiç görülecek yerler olarak düşünmemiştim.

“Başka var mı?” diye sordum.

“Hı hı. Butch’ın Marsellus’a saldırdığı sokak var. Jack Rabbit Slim’in yerinin dışı aslında Glendale’da boş bir bowling pisti. Bir gün istersen yanından arabayla geçebiliriz. Birçok bu tip görülecek yer tarih oldu gerçi. Honey Bunny sahnesindeki restoran, Vincent’in öldürüldüğü apartman, hepsi yıkıldı.”

Kaşlarımı çattım ama sebebi bu tip yerlerin yıkılmış olması değildi.

Bu, hayatımda geçirdiğim en iyi randevu gecesi idi. Üstelik bir çıkma randevusu bile değildi.

Ona baktım, topuklarını park yerlerini ayıran beton kısmın üzerinde dengeliyordu. Hiç makyajı yoktu. Bir eşofman üstü giymişti. Saçları bigudiliydi. Lanet olsun, evden çıkmadan önce üzerinde kocaman lazanya lekesi olan bluzunu bile değiştirmemişti. Ve birkaç saat önce gördüğüm nefes kesici güzellikteki yoga eğitmeninden bin kez daha iyiydi.

Komik. Akıllı. Zeki. Güzel.

Havalı kız.

Ve ben hiçbirine sahip olamazdım.

ON KRISTEN

Josh'la birlikte yaşama durumum beşinci günündeydi. Onun işe gittiği iki gün annemin boş yazlık evinde kaldım. Pek ideal bir yer sayılmazdı. Sayım defterim evimdeydi ve işleri yapabilmem için orada olmam gerekiyordu. Gidip gelmek iki saat sürüyordu. Ama Josh haklıydı; geceleri evimde yalnız kalamazdım. Emniyetli değildi.

Josh'la bir çeşit rutin geliştirmiştik. Neredeyse bütün öğünleri beraber yiyorduk, bir sürü televizyon şovu izliyor, Stuntman'ı nöbetleşe gezdiriyor ve gece geç saatte yemek turuna çıkıyorduk. Ondan mümkün olduğunca uzak durmayı planlamıştım ama oturma odasında yalnızca bir televizyon vardı ve orta sehpa benim gayri resmi ofisimdi. Ve eğer ikimiz de yemek yiyeceksek bunu ayrı ayrı yapmanın bir mantığı yoktu. Yani bir şekilde beraber takılıyorduk.

Benim serseriden bir iz bulmak amacıyla her sabah avluyu kolaçan ediyordu. Cidden çok seksiydi. Sonra bize yumurta yapıyordu ve o işe gidinceye kadar mutfak masasında laflıyorduk.

İki gün süren vardiyasından daha yeni gelmişti. Garajın merdivenlerinde oturmuş onunla sohbet ediyordum.

Dokuz yıl önce falan, Sloan’la gittiğimiz bir yaz kampında yaptığım batık bir tişört giymiştim. Kafamda ona uygun lastikli saç tokam vardı. Evsizler gibi bir şıklık sergileyebilmek için dolabımın altını üstüne getirmem gerekiyordu. Bunu yapmak gitgide daha gerekli oluyordu.

Ondan hoşlanıyordum. Ondan *çok* hoşlanıyordum.

Çok eğlenceliydi. İki günlük vardiyası için gittiğinde onu özlemiştim. Bu önemliydi.

Gidişat hayra alamet değildi. Tyler’ın eve gelmesi lazımdı.

Josh bana gittiği bir vakayı anlatıyordu, bense köpek merdiveninin kenarına oyma deseni yapmasını hayal âlemine dalmış vaziyette izliyordum. Elleriyle çalışmasını çok seviyordum. Seksi ötesi bir şeydi. O ellerin çıplak tenimde nasıl bir his uyandıracakını merak ediyordum. Kuvvetli ve sert.

O aptal sırta binme olayını o kadar çok düşünüyordum ki sanırsınız bir ön sevişme idi. Göğüslerim üzerindeki o sırt kaslarının baskısı ve teninin sıcaklığı. Kokusu. Beni nasıl kolaylıkla kaldırdığı. Bahse girerim, sırtında ben varken sınav çekebilirdi. Sonra ben altında yatairken onun üstümde sınav çekmesini hayal ettim.

Tanrım. Doğrudan cehenneme gideceğim.

Parmağımı tişörtümün belindeki küçücük bir deliğe sokup deliği genişlettim.

Tyler aradı. Tesadüf müydü? Ya da dünyanın öbür ucunda bir tehdit mi sezmişti?

“Bunu yanıtlamalıyım,” dedim.

Bu arama, en sevdiğim şovun ortasında çıkan acil durum test yayını gibiydi. İstemeye istemeye oturup izlemek zorundaydım, kesintiden önce izlediğim şeye dönebilmeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

Böyle hissediyor olmak berbat bir şeydi.

Tyler’la konuşmayı *severdim*. Sadece benim Josh’la

konuşmamı sekteye uğrattığı için Tyler’la konuşmayı sevmiyordum. Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Sağlıksız olduğunu da biliyordum. Ama böyle hissetmeme engel olmuyordum.

Yanıtla tuşuna bastım ve kalktım. Sıcaktan erimek üzere olan garaj yoluna yönelip beni duyamayacağı kadar uzağa gittim. “Selam, bebeğim.”

“Selam, Kris. Ne yapıyorsun?”

“Josh’la garajda takılıyorum. Sen ne yapıyorsun?”

“Seni görmeye hazırlanıyorum. Sekiz gün kaldı.” Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Evet. Sekiz gün. Sonrasında izlediğim Tyler’ın şovu olacaktı.

Sesime hevesli bir ton katarak, “Biliyorum. Sabırsızlanıyorum,” dedim. Yoldaki bir çatlağı inceledim ve çatlağın içinde büyümüş karahindibayı ayağımla ezip sarı ve yeşil özlerinin cılkını çıkardım.

“Polisler sana ulaştı mı? Bir gelişme var mı?”

Josh’un misafir odamdaki varlığı tehlikeyi bertaraf edince birinin eve zorla girme teşebbüsünde bulunduğunu Tyler’a bütün açıklığıyla anlatmıştım. “Yo, hiçbir haber yok.”

“Peki Josh ellerini kendine saklıyor mu?” diye sordu.

Garaja göz gezdirdim ve Josh beni seyreliyormuş da yalananmış gibi gözlerini kaçırıldı.

Josh beni, benim onu düşündüğüm şekilde düşünüyor muydu yoksa onu yıldırma girişimlerim başarılı oluyor muydu diye merak ettim. Benim arkadaşılığımдан hoşlanıyor gibiydi ama asla aramızdaki çizgiyi aşmadı. Bu iyi bir şeydi. Çünkü eğer böyle bir şey yapsaydı, onu buradan gönderirdim. Temelli.

“Josh çok iyi huylu biri,” dedim, gerçeği söylüyordum. “Demek istediğim Brandon’ın en yakın arkadaşı olmasa

kabul etmezdim zaten. Yani test edilip onaylanmış biri.” Hepsi doğrudu.

Onunla vakit geçirmekten hoşlanmamam gerektiği kadar hoşlandığım ve ondan çok etkilendiğim kısmını atlardım.

“Her neyse, nasıl bir tip?” diye sordu Tyler.

“Josh mu? Seksi bir itfaiyeci.” Yalan söylemeye gerek yoktu. Yakın zamanda kendi gözleriyle görecekti. Ve Tyler benim dobralığıma hiç şaşırmazdı.

“Benden daha seksi değildir umarım.” Telefonda o kendini beğenmiş yamuk sırtımlarından yaptı. Adam müthiş yakışıklı olduğunu biliyordu. Pek endişelenmiş görünmüyordu.

“Aslında, bir çeşit saçmalık. Siz ikiniz; bağış için erkekleri açık artırmaya koydukları o ‘çocukları kurtarın’ vakıflarından birinde gerçekten iş yaparsınız.”

O bağışta züğürt kalırdım. Çocuklar için, tabii ki.

Güldü. “İyi, ben eve gelinceye kadar sana göz kulak olduğu için ona minnettar olduğumu söyle.”

“Söylerim. Ee, orada neler oluyor? Konuyu Josh’tan uzaklaştırmak istedim.

“Ah, aslında senin için bir hikâye var.”

Kaşımı kaldırdım. Tyler’ın hikâyeleri harika olurdu. “Montgomery’den mi?”

“Hansen’dan,” dedi.

Orada iki arkadaşı vardı. Müthiş hikâyelere imza atmakta üstlerine olmayan Montgomery ve Hansen.

“Hansen izinden yeni döndü. Ne yaptığına inanamayacaksınız.”

“Anlatsana,” dedim.

Hansen’in tuhafliklarını canlandırarak anlatmaya başladı ve Tyler’la iki yıldır süren uzun mesafe ilişkimizi yürütebilme nedenlerimizi hatırlayıp gülümsedim. Telefonda hari-

kaydı. Tekrar ona doğru çekildiğim ve Josh'un yanma geri dönmek için sabırsızlanmadığım için rahat bir nefes aldım.

"Sabahın üçünde evinin önünde üç ekip arabası ve bir Bentley* vardı," dedi.

"Kahrolası Hansen."

"Hansen işte! Bütün her şeyin resmini çekmiş." Başını salladığını ve o delici yeşil gözlerinin içinin güldüğünü gözümde canlandırabiliyordum. "Adam beni öldürüyor." Kahkaha patlattı.

İçimi çektim. "Bu çocuklarla artık takılmadığın zaman ne yapacaksın?" Hansen da Montgomery de orduya tekrar kaydolmuştu.

Normalden biraz fazla sessiz kaldı. "İrtibatta kalırız. O konuda endişelenmiyorum." Ama sesinin tonunda bir şey vardı. "Hey, geldiğimde İspanya'ya gideriz diye düşünüyordum. Çocukken yaşadığım yerleri sana göstermeyi çok isterim."

Birkaç dakika İspanya hakkında konuştuk. Sonra sesi boğuk gelmeye başladı, sanki bir başkasıyla konuşuyordu. "Kris, gitmek zorundayım. Birkaç gün içinde seni tekrar ararım."

"Tyler?"

"Ne oldu?"

Josh'a baktım. "Gerçekten eve gelmeni istiyorum. Seni özledim."

"Ben de seni özledim, Kris. Birkaç gün içinde yine ararım."

Kapattık. Garaj yolunda biraz durup Josh'a baktım.

Tyler'ı özlemiştim. Sorun şuydu ki, onu özlemiş olsam bile, ona dair şeyleri pek *hatırlamıyordum*.

Bu ayrılıklar esnasında Tyler benim için soluklaşmış-

* Lüks bir otomobil markası (ç.n.)

tı. Sönmekte olan bir ateş gibiydi. Ama benimle bir araya geldiği saniyede her zaman tekrar alev almıştı. En azından Josh'a karşı hissettiklerimin bir kısmına, gerek Tyler'a olan hislerimin araya zaman ve mesafe girmesi yüzünden bulaşıklaşmasının gerekse onun bende uyandırdıklarını hatırlamakta zorlanmamın sebep olduğunu biliyordum.

Josh buradaydı ve netti. Elbette dikkatimi dağıtıyordu, değil mi? Tyler sekiz aydır görmediğim bir mevsimdi ve Josh şu anda güneşten bile parlaktı. Bu, Josh özel biri olduğundan değildi. Nasıl olabilirdi ki?

Josh'la aramızda o kadar büyük bir uçurum vardı ki âdeta iki ayrı tür olabilirdik. O kocaman bir aile istiyordu, bense...

Sadece Tyler'ın eve gelmesine ihtiyacım vardı. O kadar. Onun hayatıma geri gelmesine ve güneşi kapatmasına gereksinim duyuyordum.

Güneş tutulmasına ihtiyacım vardı.

Josh bana baktı ve o gamzeli, çarpıcı gülüşünü bana sundu. Sadakatsiz yüreğimin ona uzandığını hissettim.

Evet, benim güneş tutulmasına ihtiyacım vardı.

Ama o zaman da karanlıkta kalırdım, değil mi?

ON BİR JOSH

Kristen’la ben birbirimize hiç dokunmadık. Yaklaşık iki hafta önce onu sırtlamamın dışında.

Ona dokunmak istiyordum. Lanet olsun, bunu neredeyse sürekli düşünüyordum. Ama o sınırları gayet iyi belirlemişti. Asla bana yakın oturmadı. Asla onu bana bakarken yakalamadım. Benimle ilgilendiğine dair en ufak bir işaret vermedi.

Niye versindi ki? Tyler’ı vardı.

Onda kaldığım ikinci gece Tyler aramıştı ve Kristen’in ona, sinsice dolaşan haydut hakkında ve benim misafir odasında kalmama dair her şeyi anlattığını duydum. Ona karşı dürüsttü. Tyler pek kızmış gibi görünmüyordu.

Kristen’a güveniyordu.

Hakkı da vardı, en azından söz konusu bensem. Belli ki ben bir tehdit değildim.

Kendimi nasıl bu duruma sokmuştum? Bana uygun olmayan bir kadına ilgi duymak. Son iki haftadır yaptığım tam da buydu. Kristen’a abayı yakmıştım.

Bok gibi bir durumdaydım. Erkek arkadaşı geldiğinde bunu ödeyecektim ve her şey bitecekti. Daha dikkatli olma-

lyıdım, onunla daha az vakit geçirmeliydim, bazen benimle takılmak istediğinde ona hayır demeliydim. Birileriyle çıkmalı, başka seçenekler aramalıydim.

Ama yapamadım.

Bu tavşan deliğine düştüğümü hissetsem bile, kendimi durduramıyordum. Hatta lanet olsun, durdurmayı istemiyordum bile.

Bugün saat 10'da kuaför randevusu için çıkmıştı ve bütün gün evde yoktu. Bu akşam Sloan ve Brandon'ın düğün davetiyeleri işi vardı.

Onsuz burası çok sıkıcıydı. KÖPEK BABASI tişörtü giyen Stuntman Mike'ı evde bırakmıştı ve iş arkadaşım o olmuştu. Çoğunlukla uyudu, arada bir de zıplayıp hayali seslere havladı. Bu, işleri biraz ilginç kılıyordu.

Saat 5'te, ben misafir banyosunda duş alıp parti için hazırlanırken Kristen hâlâ gelmemişti. Ama ben çıktığımda giyinmiş ve gitmeye hazırdı, köşeyi dönmemle nefesim kesildi. Mutfak tezgâhında oturmuş, telefonuna bakıyordu.

Lanet olası bir çekiciliği vardı.

Daha önce de güzeldi, hatta o salaş tişörtlerin ve eşofmanların içinde bile. Ama şimdi farklıydı. Giyinip süslenmişti. Tanrım, müthiş seksiydi.

Vücuduna oturan siyah bir elbise ve topuklu kırmızı ayakkabılar giymişti. Saçları açık ve dalgalıydı. Makyaj da yapmıştı. Kırmızı parlak ruj sürmüştü.

Bana baktığında, kapıda donup kalmamış gibi yapmaya çalıştım.

"Ah, selam. Fermuarımı çeker misin?" diye sordu, mesaj yazarken tabureden kalktı. Bana ikinci bir bakış bile atmadı.

Öksürerek boğazımı temizledim. "A, evet, tabii."

Bana sırtını döndü, hâlâ telefonun ekranına bakıyordu.

Fermuar birazı görünen dantelli, açık mavi ipli külotunun üstüne kadar iniyordu. Parfümü burnuma doldu, turta elmalarının tadını neredeyse dilimin üzerinde hissettim.

Lanet olsun. Bu işkenceydi.

Fermuarı çektim, gözlerim omurilik çizgisini takip ediyordu. Sütyen yoktu. Bedeninin üst kısmı küçüktü. Diriydi. İhtiyacı yoktu. Saçlarını hareket ettirmek için durdum, saçlarını bir yana alırken parmaklarım ensesine değdi.

Kulaklarının arkasına dudaklarımı değdirmek, ellerimi elbisesinin yanlarında kaydırıp beline dolamak ve elbiseyi çıkarmak için inanılmaz bir dürtü hissettim.

Bir erkek arkadaşı vardı. Benimle ilgilenmiyordu.

Fermuarı çekme işini bitirdim. O esnada hep telefonuna baktı, tamamen kayıtsızdı.

Kristen tutucu veya utangaç biri değildi. Son birkaç haftadır bu kadarını anlamıştım. Bunlarla ilgili muhtemelen iki kez bile düşünmemişti. Ama ben kelimenin tam anlamıyla nefes nefeseydim. Sırf orada durmakla sertleşmişim. Aşağıya bakmasın diye dua ettim.

Döndü. “Tamam, Uber’i ayarladım. Beş dakikaya burada olur.” Odaya girdiğimden beri ilk kez bana dikkatle baktı. “Hoş görünüyorsun.”

Öylece baktım. “Teşekkürler. Sen de.”

Kalbim öylesine hızlı atıyordu ki gömleğimin üzerinden görebilir diye düşündüm. Parmağımın ucu, ona dokunma anını anımsayarak sızladı.

Stuntman Mike bana doğru yalpaladı ve ayaklarıma geldi. Uzandım ve onu kucakladım, dikkatimi dağıtan bir şey olduğu için memnun olmuşum. “Selam, bızdık.”

Kristen gülümsedi, baş döndüren kırmızı parlak ruju ve inci gibi dişleri ile ışık saçtı. “Tanrım, seni gerçekten seviyor. Bunu bir türlü sindiremiyorum.”

“Evet, bugün bütün gün beraber takıldık.” Stuntman Mike’ı başından öptüm. Köpeği seviyordum ama bu öpücük Kristen içindi. Köpeğine yakın ilgi gösterdiğimde gözlerinin içinin parlamasına bayılıyordum. Köpeği yanağıma bastırdım ve Kristen âdeta eridi.

İçini çekti. “Kimseyi sevmez. Tyler’dan nefret eder.”

Ya, bilmez miyim. Çünkü ben de Tyler’dan azıcık nefret etmeye başlamıştım.

ON İKİ

KRISTEN

Parti, Luigi'nin yerinde, yıldızların altındaydı. Bu geceki etkinlik için, Sloan ve Brandon'ın en sevdiği İtalyan restoranının açık verandası tümüyle bize ayrılmıştı. Önce yemek yiyecek, onu takiben düğün davetiyelerini zarflayacak ve hediyelikleri -yüz elli adet yasemin kokulu bardak mum- bir araya getirecektik. Her birinin ayrı etikete, bir kutuya, pelür kâğıda, içerik etiketine ve kurdeleye ihtiyacı vardı.

Kapris salatası, tavuk Marsala ve penne makarna açık büfe olarak beyaz kâselerin içinden sarkan asma yaprakları ve peri ışıklarının altında servis ediliyordu. Hoparlörlerden Frank Sinatra'nın şarkısı duyuluyordu.

Her şey çok Sloan tarzıydı. Pinterest takıntısını gururla sunuyordu.

Üzerinde taze çiçeklerin ve birkaç santim arayla konmuş, parıldayan bardak mumların olduğu uzun ahşap bir çiftlik masasında oturuyorduk. Sloan ile Brandon'ın annesi ve kız kardeşi, masanın sonunda oturuyorlardı. Sloan'un kuzeni Hannah, Shawn'ın yanında, muhtemelen Shawn'ın bütün gece ona asılacağı yerde mahsur kalmıştı. Josh Brandon'ın yanında oturuyordu ve ben tam karşılarında Sloan'un yanındaydım.

Mükemmel bir mart akşamıydı. Hava mis gibi ve ılıktı.

Ve boynumdaki Josh'un parmağının dokunduğu o noktada da hâlâ ılıktı.

Tanrım, bu gece inanılmaz görünüyordu. Ona bakmak için her şeyimle direniyordum. Onu gördüğüm saniyede yumurtalıklarım ayrılıp işe yaramaz rahmimin içine akıp bekleyecek sandım.

Kendime yalan söylemeyi bırakmıştım. Geçen hafta boyunca Josh'a, Tyler'dan daha fazla çekildiğim gerçeğini kabullenmiştim. Bir heyelan ile. Bir tsunami ile. Bunun anlamı büyüktü, çünkü Tyler ve benim aramızda her zaman büyük bir çekim olmuştu.

Ve konu Josh'un vücudu değildi. Kendisiydi. Onunla ilgili sevmediğim hiçbir şey yoktu. Olmasını isterdim.

Çok uyumlu ve eğlenceliydi. Benim ruhsal iniş çıkışlarım onu ürkütmüyordu. Sadece bir nevi omuz silkiyordu. Her şeye katılıyordu. Aynı şeylerden nefret ediyorduk; anlamsız biten iddialı bağımsız filmlerden, üzerinde ananas olan pizzadan, yaz saati uygulamasından. Bazen tam benim söyleyeceğim şeyi yapıyordu, sanki beyinlerimiz aynı dalga boyunda çalışıyordu.

Bu duyguları hissetmemek için her gün ölümcül bir hata arıyordum. Bazen yanıtlarının beni sinirlendirip sinirlendirmeyeceğini görebilmek amacıyla özellikle onu bir konu üzerinde sıkıştırıyordum.

Hiçbir işe yaramıyordu.

Bugün kendimi iyi hissediyordum. Bir kere kramp girmiyordu, kanama da yoktu. On dokuz günlük regl dönemim sonunda bitmişti ve öğleden sonramı güzellik salonunda ağda yaptırıp süslenerek geçirmiştim. Bunu yapmıştım çünkü bu gece Josh'la bu şeye geleceğimi biliyordum. Zaten sık giyinmem gerekiyordu ve bir kereliğine yarı makul gö-

r n mek onunla ilgili hislerimi ele vermezdi. Benim g zel oldu umu d    nmesini istiyordum, bir kereli ine.

Hatta ona yalnızca kuyruk sallayıp bir  eyler elde edebilir miyim diye g rmek istiyordum.

Masanın kar ısında Josh ve Brandon,  rdek avlamaya gitmek i in derin bir sohbete dalmı lardı. Sloan e ilip yedi imiz tiramisu  zerinden fısıldadı. “Josh b t n gece sana bakıyordu.”

Sangriamdan bir yudum aldım. Josh Sloan’un s z n  do rulamak ister gibi bana baktı ve g l msedi.

Y z  kızaran bir kadın olsaydım kızarırdım.

Tyler’la g nlerdir konu mamı tım. D n aramı tı ama yanıtlamamı tım   nk  Josh’la *Casino* filmini seyrediyorduk ve onunla e lencemizi bozup konu mam *gereken* adamla konu mak istemedim.

Utan  vericiydi.

Ama Tyler eve gelmeden  nce sadece iki g n m vardı. O kadardı. Sonra Josh garaja d n p kaybolacaktı. G nlerdir kafamda hayali bir saat tıklıyordu ve Tyler buraya ta ınıyor diye yine paniklemeye ba lamı tım. Ancak bu sefer Tyler’la ili kimiz y r meyece i i in de il, Josh’u kaybedece im i in endi eleniyordum.

Sloan’u d rtt m. “Tuvalet.” Sandalyemi geriye  ektim ve  arap barda ımı masaya koydum. Sloan kalktı ve kırmızı kombinezonu puantiyeli elbisesinin i inde hı ırdarken beni takip etti.

Bayanlar tuvaletinin emniyetinde oldu umuzda sırtarak beni lavaboya sıkı tırdı. “Adam sana fena kaptırmı .”

Duraksaması, ink r etmem i in meydan okumaydı. Belki birazcık kaptırmı tı. Ger i fark etmezdi.

Aldırmadan, g zleri pırıldayarak devam etti. “Peki, sen ba ka ne biliyorsun? Brandon o konuda konu muyor. Bu ne anlama geliyor, biliyor musun? Bu demektir ki Josh ona

bir şeyler söylüyor ve Brandon bana söylemek istemiyor.” Bu küçük bilgi onu müthiş heyecanlandırmış görünüyordu.

Gözlerine bakamadım. Kolundaki rengârenk dövme koleksiyonuna baktım. “Ondan hoşlanıyorum, Sloan. Yani, çok. Gerçekten çok uzun zamandır bu şekilde hissetmedim.” *Belki de hiç.* Tekrar ona baktım.

Sloan o baş döndürücü tatlı kraliçe tebessümlerinden biriyle gülümsedi. “Tyler’den ayrılacak mısın?”

Ve işte başlıyordu.

Başımı salladım. “Hayır. Josh ve ben asla öyle bir şey olmayacağız.”

Kaşlarını çattı. “Nedenmiş? Muhteşem olur. Ben ve Brandon, sen ve Josh. Ramirezler ve Copelandlar olarak birbirine komşu evler alır, çocuklarımızı beraber...”

Dudaklarımı büktüm. “Hmm. Olaylar biraz hızlı gelişmedi mi?”

Sanki ben ne kadar kolay olur diye düşünmemişim gibi. Ne kadar mükemmel. Ama imkânsızdı çünkü ben Josh’un eski kız arkadaşından farklı değildim.

Sloan’a söylemeliydim. Bunu ondan daha fazla saklayamazdım. Artık Josh oyuna girdikten sonra saklamak olmazdı.

Ona haftalar önce söylemeliydim, ama Sloan, işleri birbirinden benim yaptığım gibi ayıramazdı. Bu onu üzerdi. Yani beni de üzerdi ama ben hayatta başa gelen boktan şeyler olabileceğini ve bunu değiştiremeyeceğini kabul edebilir ve günüme devam edebilirdim. Ne var ki ona her şeyi anlatmadan Josh’la neden beraber olmayacağımızı söyleyemezdim. Bu durumu onunla konuşabilmeye gerçekten ihtiyacım vardı.

“Sloan, sana söylemem gereken bir şey var.”

Güzel yüz ifadesi soldu. Ses tonumu tanırdı. Kötü bir şeyin geldiğini anladı.

Saçımı kulağımın arkasına attım. “Regl dönemlerim yüzünden çok şey feda ettim biliyorsun.”

Biliyordu. Altıncı sınıftan beri arkadaştık. Benim üç hafta süren menstrüasyon kâbusumun farkındaydı. Üniversitenin ilk yılında ağrı nedeniyle çok fazla ibuprofen* aldığım için ülser olmuştum. Okul balosunu kaçırmıştım çünkü kramplarım o kadar şiddetliydi ki ayağa bile kalkamıyordum. Beni acil servise sayamayacağım kadar çok kez götürmüştü.

“Düğünden önce bunu söylemek istemezdim ve bu seni dağıtırsa şimdiden özür dilerim.”

Söyleyebilmek için, son altı aydır tek başıma neyle uğraştığımı ona anlatabilmek için kendimi topladım.

“Histerektomi** olacağım.”

Sloan’un yüzü hemen asıldı. Eliyle ağzını kapadı. “Ne?”

Sonunda nükleer seçeneği tercih etmiştim. Her seferinde haftalarca kan kaybetmekten, gereksiz acı çekmekten, hayatımı yaşayamamaktan bıkmıştım. Bu kadar çektiğim yeterdi.

“Normal olarak benim yaşımda birine bunu önermezler. Seçime tâbi. Ama fibroidler çok saldırganlar ve hayat kalitemi etkiliyorlar. Bir gün gerçekten bir bebek taşıyabilme şansım neredeyse yok.”

“Nasıl bu kadar kötü oldu?” diye sordu, neredeyse fısıldıyordu.

“Sloan, *hep* böyle kötüydü.”

Gözlerini kaçırdı, yere bakıyordu. “Ah Tanrım, Kristen. Olamaz. Neden bana söylemedin? Ben... Ben seninle beraber doktora giderdim. Ben...” Ağzını açtı ve gözleri beni buldu. “Hiç bebek sahibi olamayacaksın,” diyerek soluğunu bıraktı.

* Bazı ağrı kesici ilaçlarda bulunan etken madde (ç.n.)

** Rahmin alınması ameliyatı (ç.n.)

Omzumu silktim. “Zaten olamayacaktım.”

Sarsılmış görünüyordu. “Ama bir gün hamile kalabilme şansın var, değil mi? Çok küçük bir ihtimal dahi olsa hâlâ bir şans var. Eğer bu ameliyatı olursan...”

“Sloan, benim rahmim çorak. Hep öyleydi. İlk reglimden itibaren üst üste geldiler ve şimdi bir de muammalı fibroidler katliam yapıyorlar. Elli yaşında bir kadının rahmi var bende ve her şeyi denedim, denediğimi biliyorsun. Son altı ayımın büyük bir bölümünü tekrar anemik* hâle gelinceye kadar kendimi kanatarak geçirdim. Son çare olarak taktırdığım IUD** de hiçbir işe yaramadı. Hâlâ kanamam var ve hemen her zaman kramplarım oluyor. Yardımcı olacağı sanılan doğum kontrol hapları, tümörleri daha da büyüttü. Buraya kadar. Başka seçeneğim kalmadı.”

Söylediklerimin gerçekliğini sindirdiğinde yüzünden yenilgi okunuyordu. Bu, öyle kafama esti diye yapmaya karar verdiğim bir şey değildi ve bunu biliyordu. Seçeneklerimi değerlendirmiştim. Birçok uzmana görünmüştüm. “Rahmim için yas tutuyorum” konulu broşürleri okumuştum. Aynı rahatsızlıkları olan ve bu durumları yaşayan başka kadınlarla konuşmuştum.

“Daha iyiye gitmeyecek, Sloan.”

Gözlerimi indirip mideme baktım ve elbisemi karnım olan küçük, sert, şişkin çıkıntının üzerinde düzelttim. Üç aylık hamile gibiydim. Bu bardağı taşıran son damla olmuştu. Bu şey tüm dengeleri değiştirmişti. Tümörler rahmimi germeye başlamıştı.

Google’da araştırma yaparken altı aylık hamile gibi görünen, benim durumumda olup karnı bu büyümüş tümörlerle dolu kadınları görmüştüm. Bana o kadarı yetmiş-

* Kansızlık (ç.n.)

** Rahim içine hormon sağlayan bakır bir alet (ç.n.)

ti. Bu, son darbeydi. O kadar kötü oluncaya kadar devam etmesine izin veremezdim. Duruşumdan yeterince ödün vermiştim.

“Doktor, o kadar büyüyebilirler ki nefes almayı zorlaştırabilirler, diyor. Diğer organlarımı sıkıştırırmış. Bak. Karnıma bak, Sloan.”

Parmaklarımın arasındaki üçgene baktı. “Ne zaman yaptıracaksın?” Kahverengi gözlerini yaşları durdurmak için kırıştırıyordu.

“Nisanda. Düğününden sonraki perşembeyi ayarladım. Yumurtalıklarım duracak, böylece menopoza girmeyeceğim. Eğer masraflarını karşılayabilirsem bir gün taşıyıcı anneliği düşünebilirim. Yani öyle bir seçeneğim de var.”

Burnunu çekti. “Bebegi senin için taşıyım.”

“Brandon böyle bir şey ister mi sence?”

Makineden bir kâğıt havlu çekip gözlerinin altına bastırdı. “Eminim sorun etmez.”

Şüpheliydim. Brandon iyi bir insandı ama karısının bir başka erkeğin çocuğunu taşımasına veya karısının bedeninin bu kadar ciddi bir şey için uzun süre ödünç verilmesine sıcak bakacağını sanmıyordum. Buna Sloan tek başına karar veremezdi.

Taşıyıcı anneliği önceden araştırmıştım. Gerek harekete geçmesi gerekse maliyeti ve uygulaması epey külfetliydi.

Profesyonel bir taşıyıcı anne benden, yaklaşık on beş yirmi bin dolar alırdı ve laboratuvar ortamında döllenme on iki bin tutardı. Tüpte döllenme işleminin başarı oranı sadece yüzde 40’tı ve benim sigortam tek bir sentini karşılamazdı. Yani anlayacağınız, büyük ikramiye bana çıkıp da başıma talih kuşu konmadığı sürece paslı kovadan farksız olan rahmim beni kısır ve çocuksuz bırakacaktı. Muhtemelen on köpeği olan, tüllü şapkalar takan ve naftalin kokan o deli teyzeler gibi olacaktım.

Gözlerimin içinin gülmediğini bildiğim hâlde, Sloan'a bakıp gülümsedim. "Bunları zamanı geldiğinde düşünürüz. Tyler zaten çocuk istemiyor. Ama teklifin için sağ ol."

Kaşlarını çatarak, "Tyler çocuk istemiyor mu?" diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım.

Gözlerini kırptı. "Ciddi misin? Niye onunlasın öyleyse? Sen çocuk istersin, Kristen."

Gözlerimi kaçırdım.

"Kristen!"

"Sloan, yeter."

"Ne yapmaya çalışıyorsun? Niye buna razı oluyorsun?"

Tuvaletin kapısı açıldı ve kadının biri içeri girdi. Bize gülümsedi ve o kabine girinceye kadar Sloan'la ben tuhaf bir şekilde ayakta dikildik.

"Razı olmuyorum, Sloan," diye fısıldadım. "Adam on numara. Azimli ve hırslı. Zeki. Çok iyi para kazanıyor. Ortak noktalarımız var. Dürüst olmak gerekirse, çocuk istemeyen bir adam seçmeliyim. Benim gerçeğim bu. Josh çocuk istiyor. Celeste'ten ayrılmış çünkü o çocuk istemiyormuş. Ve en iyi senaryoda, eğer hiçbir pürüz çıkmaz da her şey benim lehime gerçekleşirse, belki *bir* tane çocuğum olur. Bir bebek, o da ancak eğer zengin ve şanslı olursam. Tyler ve ben daha uygunuz."

Sloan dik dik baktı. "Aman Tanrım, yine o şeyi yapıyorsun. Hep yaptığın o kâr-zarar tablosu işaretleme işini. Erkek arkadaşını, kendine araba seçer gibi seçmezsün, Kristen." Kollarını kavuşturdu. "Tyler'ı sevmiyorsun, değil mi?" Sessizce tısladı. "O adama azıcık bile âşık değilsin. Biliyordum. Onun son gelişinde sizi beraber gördüğümde anlamıştım."

"Onu seviyorum," diye ısrar ettim.

Sloan ile Brandon'ın her daim romantik ve güçlü aşkı

gibi miydi? Hayır. Josh için beslemeye başladığım hisler gibi miydi? Kesinlikle hayır. Ama aşktı işte. Şu sıralar biraz solduğunu hissettiğim kesindi. Ama bu da, çok uzun süredir uzakta olduğu içindi. Tekrar odağını bulurdu. Hep bulmuştu. Bundan oldukça emindim.

Başını salladı. “Aşk artıların eksilere karşı olduğu bir kontrol listesi değildir. Bir histir. Ne yapıyorsun sen, Kristen?”

Yaptığım akıllı olmaktı. Tyler mantıklı geliyordu. En az engeli olan yoldu. Tam ihtiyacım olan erkekti.

“Ne olmuş yani Tyler’la ilgili biraz akılcıysam? Daha çok insan, ilişkileri konusunda akılcı olmalı. Eğer öyle olsalar, bu kadar nafaka ödemeyen baba, bekâr anne ve ailelerini mahveden aldatan çift olmazdı. Gerçekçi olmanın ve olaylara mantıklı bakmanın ne boku yanlış?”

“Ayrıl ondan.” Dudaklarını çizgi hâlinde sıkı. “O taşınmadan önce ayrıl gitsin.”

Kabindeki kadın çıktı, ellerini yıkadı. Sloan’la ben nemli gözlerle sessizce birbirimize bakarak durduk. Kadın kâğıt havlu aldı, ellerini kuruladı ve çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz, “Neden?” diye sordum. “Önem verdiğim, yaşam stili bana uyan düzgün bir adamla gayet iyi olan ilişkiyi bitirmemin amacı ne olabilir?”

“Ah, mutluluk olabilir mi? Böylece Josh’la şansını deneyebilirsin? Veya onun gibi çocuk isteyen bir başkasıyla? Nasıl istediğin bu değilmiş gibi davranabiliyorsun?”

“İstedğim buysa bile kimin umurunda?” Ellerimi havaya kaldırdım. “Bunun konumuzla hiçbir ilgisi yok. Yapamam.”

Bana dik dik baktı.

“Peki, diyelim ki Josh’la devam ettim. Sonra ne olacak? Âşık mı olacağız? Neden? Böylece o belki bir düzen kurmaya karar verir? Benimle, bana karşı yeterince içerlemiş his-

sedinceye kadar birkaç yıl çıkar ve sonra terk eder? Ona bir aile verebilecek biriyle olmak yerine benimle birkaç güzel yılını heba eder? Veya daha kötüsü, benimle kalır ve sürekli her şey farklı olsaydı nasıl olurdu diye merak eder? İsteddiği şeyden vazgeçer? Bütün bunları, kahrolasica bir rahmimin olmadığını öğrendiğinde bana iki kez baktığını farz ederek söylüyorum tabii.”

Başını salladı. “En azından bu kararı kendisinin alması için ona bir şans ver. Ya evlat edinme konusunda sorunu yoksa?”

Yavaşça nefesimi verdim. “Kararını vermiş; son ayrıldığı, sevdiği ve beraber yaşadığı kişiyle. Ve o adam evlat edinmek istemez, kendi çocuğunu ister. *Sordum.*”

“Tamam, belki sen hamile kalabilirsin. Hiç denemedin. Denemezsen bilemezsin ve eğer rahmin yoksa deneyemezsin,” diye terslendi.

Başımı kaldırdım. “Tyler’la beraberken korunmadım. Bir kere bile. Üniversitenin ilk yılında ciddi olduğum erkek arkadaşlarımlayken de korunmadım. Sekiz yıldır bebek Rus ruleti oynuyorum ve etrafta hiç koşturan çocuk filan görmüyorum.” Kollarımı havaya kaldırıp etrafıma baktım. “Ve şimdi durum eskisinden daha kötü.”

Puflama sesi çıkarması, tartışmayı kaybettiğini anladığını gösteriyordu. “Sadece... Josh’la dürüstçe konuş. Belki...”

“*Hayır.*” Bu konuda konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez öfkenin içimde kabardığını hissettim. “Bir kadın olarak yarı âşık olduğum bir erkekle defolarım hakkında konuşmanın kendimi düşürmek isteyeceğim bir durum olduğunu mu düşünüyorsun?”

İtirafımla beraber sesim çatladı, kendimi toparlayabilmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Boğazımın sıkışması geçene kadar dudaklarımı ısırdım.

“Niye ona söyleyeyim ki, Sloan? Kendimi küçük düşürmek için mi? Onun bana acıyarak bakması için mi? Veya daha kötüsü, reddedilmek için mi? Bir reddedilme olmayacak çünkü bir teklif sunmayacağım. Manası yok. Eğer senin için de bir sakıncası yoksa, bu gurur kırıcı durumdan kendimi sakınacağım.”

O incinmiş hâlde, bense bu kadar mantıklı bir şeyin neden bu kadar berbat hissettirdiğini anlamaya çalışarak sessizce durduk.

Uzun bir nefes verdim. “Josh’a karşı hislerim var mı? Evet, var, tamam mı? Lanet olsun ki o muhteşem biri ve peşine düşemediğim için nefret ediyorum. Ama yapamam. Ona çocuk verebileceğimi asla garanti edemem. Daha ziyade veremeyeceğimi garanti edebilirim. Bu işin sonu nereye varır biliyorum ve oraya gitmeyeceğim.”

Durmam kelimelerin yerini bulmasını sağladı. Konuşmaya devam ettiğimde sesim o kadar bıkkındı ki kendi sesimi tanıyamadım. “Bu öyle bir veya iki çocuk isteyen bir adam değil, Sloan. Kocaman bir aileden geliyor. O gün bana ne dedi biliyor musun?” Göğsümden bir acılık yükseldi. “Bir beyzbol takımı kadar çocuk istediğini söyledi. Ve bu ona veremeyeceğim bir şey. Gerçekten olmaz. Kendi için yaptığı planla hiçbir şekilde örtüşmüyor.”

Canımı yakıncaya kadar yanağımın içini ısırdım ve başımı çevirdim. “Banyoda benimle beraber elimdeki hamilelik testi çubuğunun üstündeki çizginin pembeye dönüşmesini izleyemeyecek veya bebeğin tekmelediğini hissedebilmek için elini karnımın üstüne koyamayacak. Benimle ultrasonlara gelemeyecek veya doğum sırasında ben ıkınırken o elimi tutamayacak. Bu babacık olmak isteyen bir adam, Sloan. Ve ben asla annecik olamayacağım. Gerçek bu işte.”

Alt dudağı titredi, hıçkırmaya başlayacakmış gibi görünüyordu.

Sloan her zaman duygusal olanımızdı. Bu yüzden ona söylemek istememiştim. Şimdi düşününden önce keyifle geçirmesi gereken zamana gölge düşecekti. Hiçbir şey söylememeliydim. Bencilce davranmıştım.

İçimi çektim. “Sloan, sen romantik birisin. Beraber hamile kaldığımız, dördümüzün tatillere çıktığı ve evin etrafında bebek arabasıyla yürüdüğümüz hayaller kuruyorsun. Kendini bu duruma alıştırmak zorundasın.”

Başparmağıyla gözlerini sildi. “Bundan nefret ediyorum. Bunca şeyden vazgeçmek zorunda olduğundan nefret ediyorum.”

“Vazgeçmiyorum. Neyden vazgeçtiğimi düşünmek yerine ne aldığımıza bak. Hayatımın geri kalan kısmında bir daha regl olmayacağımı düşününce mutluluktan ağlamak istiyorum. Bu işin bitmesine hazırım.”

O kadar yıkılmış görünüyordu ki, histerektomi ameliyatını o olacak sanırdınız. Bundan nefret ediyordu ama bu yüzden onu çok seviyordum.

Ellerimi koluna koydum. “Neye ihtiyacım var biliyor musun? Sadece beni dinlemene ve bana destek olmana. Bu kadar. Bunu yapabileceğini söyle.”

Lütfen. Arkadaşım ol. Sana ihtiyacım var.

Başını salladı, yaklaşıp beni kucakladı. En yakın arkadaşımın hanımeli kokan parfümünün tanıdık kokusu beni sardı ve bugüne kadar onunla konuşamamış olmamın ve Josh’un bana neler hissettirdiğini anlatamamamın üzerimde ne kadar ağırlık yaptığını fark ettim.

“Sloan?” dedim bir süre sonra, çenem omzunun üstündeydi.

“Efendim?”

“Josh’la birlikte senin evini tuvalet kâğıdıyla kapladık.”
Burnunu çekti. “Biliyorum.”

Hafifçe güldüm ve gözlerimi sıkıca kapattım.

“Bu Josh olayı çok hoş olabilirdi,” diye fısıldadı kulağıma.

Çok hoş olabilirdi. Ama Josh gibi erkekler artık bana göre değildi. Bir daha asla da bana göre olmayacaklardı. Hamile eşler ve büyük aileler, babalarına benzeyen oğullar isteyen erkekler. Bu erkekler benim seçeceklerim arasında değildi. Tyler’a sahip olabilirim. Daha çok köpeğim olabilir. Beni işlerimden alıkoyan çocukların olmadığı parlak bir kariyerim olabilir. Daha fazla param ve duvarlarında pastel boya izleri olmayan ve değiştirmem gereken kirli bebek bezi bulunmayan tertemiz bir evim olabilir. Havalı bir teyze olabilirim.

Ama çocuk sahibi olamam.

Ve asla ama asla Josh’a sahip olamam.

ON ÜÇ JOSH

Sloan ve Brandon misafirlerini uğurladılar. Geride sadece ben ve Kristen kalmıştık. Düşünde verilecek hediyelikleri hazırlamaya ve Brandon'ın kamyonetindeki davetiyeleri zarflamaya yardım edip nedimelik ve sağdıçlık görevlerimizi yerine getirdik. Kristen, Sloan ve ben, Brandon ödeme çekini imzalarken verandada komilerin mumları söndürmelerini ve masaları temizlemelerini izledik.

“Parti iyiydi,” dedi Kristen Sloan’a. “Her şeyi bitirdik.”

Brandon sorumlu kişiye çeki uzattı ve nişanlısının arkasına geçerek kollarını onun omuzlarına doladı. Sloan gülümsedi ve Brandon'ın yanağını öpmesi için eğildi.

Kristen telefonunu çıkardı. Uber uygulamasını açarken onu seyrettim.

Kabul etmesini umarak, “Eve gitmeden önce bir şeyler yemek ister misin?” diye sordum.

Son üç saati yapmamız gereken işler üzerinde çalışarak geçirmiştik ve akşam yemeği yiyeli epey olmuştu ama benim davet nedenim onunla dışarıda olabilmek için yalnızca bir bahaneydi çünkü bu gece onda kalmayacaktım.

Ya da başka bir gece, muhtemelen bir daha asla kalma-

yacaktım. Arka bahçe istilacısı yakalanmıştı. Mahalleden bir çocuk, başkalarının bahçelerini mahvediyordu. Bunu Kristen'a söylememiştim. Söylememem gerekirdi ama kendimi bir türlü hazır hissetmemiştim. Çocuğu yakaladıklarını öğrendiği saniye, onda kalmam için bir neden olmayacaktı. Önümüzdeki iki gün çalışacaktım ve döndüğümde her şey bitmiş olacaktı. Tyler evde olacaktı.

Bu gece onunla son gecemdi.

Hayal kırıklığının içimi karartmasına ve kalan zamanımı mahvetmesine izin vermemeye çalışıyordum.

"Tabii. Ama Uber bulamıyorum," dedi telefonunun ekranına bakarak. "En yakındaki yirmi üç dakika uzaklıkta. Barlar boşalıyor olmalı."

"Arabamı alabilirsin," dedi Sloan, Brandon'ın koluna sarıldı. "Buraya erken gelmek zorunda olduğum için iki araba geldik. Ben eve Brandon'la giderim."

Kristen başını salladı. "Ben o şeyi sürmeyeceğim."

"Ben hallederim," dedim. "Ben her şeyi sürebilirim."

"Öyle mi?" Kristen kuşkuyla baktı.

"Ha ha. Anahtarları ver. Yarın işim var. Kadeh kaldırdığım şampanya dışında hiçbir şey içmedim."

Sloan anahtarları uzattı ve birbirimize iyi akşamlar diledik. Sloan'da bir tuhaflık vardı. Kristen'ı normalden uzun bir süre kucakladı ama Kristen'ın yüzünden bir şey okunmuyordu.

Kırmızı topuklularının çıkardığı sesle park alanına yürürken ona, "Ee, nerede yemek istersin?" diye sordum.

"Taco* yapan bir yerde. Bu saatte açık olan bir yer biliyorum."

Kendi kendime gülümsedim. Nerede yemek istediğini hep biliyordu. O, "Bana her şey uyar," deyip sonra sundu-

* Meksika dürümü (ç.n.)

ğün her öneriyi reddeden kadınlardan değildi. Geçen hafta ona bu konudan bahsettiğimde kahvaltısını ederken akşam yemeğinde ne yiyeceğini çoktan düşündüğünü söylemişti. Bu yanını çok seviyordum.

Onunla ilgili pek çok şeyi çok seviyordum.

Ona kapıyı açarken berbat bir gıcirtı sesi geldi. Sloan eski bir Corolla kullanıyordu. Hurdalıkta bulunacak türden bir arabaydı. Gerçekten boktan bir şeydi.

Sürücü tarafındaki kapı sıkışmıştı, birazcık kas gücü kullanarak açmak zorunda kaldım ve emniyet kemerinin gıcirtısıyla park yerinden çıktım. Kristen sola dönmemi işaret etti.

Ona baktım. Bu gece çok güzeldi. Saçındaki altın rengi ısıltılar, gözlerinin derinliği, elbisesinin duruşu. Yola bakmak için gözlerimi zorladım. “Sloan’la aranız iyi, değil mi? Tuvalette epey bir zaman geçirdiniz de.”

“İyi.” Camdan dışarı baktı.

Bana anlatmayacaktı. Ben de üstelemedim.

“Hey, sana bir şey söylemeyi unuttum,” dedim tereddütle.

Tekrar bana döndü, gözlerinde hüznü bir şey veya yorgunluk gördüğümü düşündüm. “Ne söyleyeceksin?”

“Bu gece benden kurtuluyorsun. Bugün, sen dışarıdayken yolun karşısındaki komşun, oğlunu getirdi. Belli ki o ve arkadaşları buzdolabından babalarının biralarını alıyor ve senin arka bahçende içiyorlarmış. İçki alabilmek için senin evine de girmeye çalışmışlar. İyi haber şu, gelecek ay çimenlerini biçmek için babasının zorla getireceği bir çocuk var.”

Ona baktım; hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Hayal kırıklığı.

Bu konuyla ilgili benimle aynı şekilde düşünüyor olabilir miydi? Onun da benim gitmemi istememesi mümkün müydü?

“Öyle mi? Gizem çözüldüğü ve sen de kurtulduğun için memnun oldum,” dedi.

“Dürüst olabilir miyim?” diyerek duraksadım, ne söyleyeceğimi düşündüm. “Seninle takılmaktan hoşlanıyordum.” Çizgiyi aştığımı hissetmeden söyleyebileceğim şeye en yakın cümle buydu.

“Ben de seninle takılmaktan hoşlanıyordum,” dedi sessizce.

Aramızdaki sessizlik ağırdı.

Neden ayrılıyormuşuz gibi hissediyordum? Bir bakıma öyleydi galiba. İçinde bulunduğumuz durum sona ermek üzereydi.

Pazartesi onun evine gittiğimde o adamla karşılaşmak zorundaydım. Elini sıkmak zorundaydım. Onları beraber görmek. Yapabileceğimi sanmıyordum. Gerçekten yapamazdım. Ona istifamı verecektim. O birini buluncaya kadar ona yardım edecektim ama bundan sonra orada takılmayacaktım.

Taco yeri bir yemek kamyonu çıktı. Los Angeles’ın en kötü yerlerinden birinde otların asfaltın içinden çıktığı boş bir park alanında loş bir ışıkta park etmişti.

Keşke silahım olsa dedirten bir durumdu.

Park yerinin çitlerinin dışında tenteler sıralanmıştı ve sokak lambaları titrek bir ışık yayıyordu.

“Burada yemek istediğinden emin misin?” diye sordum, motoru kapatıp etrafımı incelerken ve gördüklerimden hiç hoşlanmamıştım. Kırık camlı binalar, duvarlarda grafitiler. Bu tip bölgelere sıklıkla çağırırdım. Hiçbiri iyi çıkmazdı. Bıçaklanma, aşırı doz uyuşturucu... Tecavüz...

“Neden? Paralel park etmek zorunda değilsin. Problem ne?”

Pöfledim. “Gerçekten mi? Burada yemekten seni alıko-yacak tek şey paralel park etmek mi? Şuraya bir baksana.”

“Şehirdeki en iyi taco burada,” dedi ve kemerini açtı. “Ve paralel parkı biliyormuş gibi yapma. İkimiz de nasıl araba kullandığını biliyoruz.” Sırıttı.

Çitin içinde duran yaşlı evsiz biri paytak paytak arabaya doğru geldi. “Hayır. Gidelim,” dedim, arabanın kontağını çevirerek. Tiz bir gıcırtı geldi ve ben ne olduğunu algılayıncaya kadar Kristen kapıyı açıp çıktı.

“Kahretsin,” diye mırıldandım, hızla peşinden gittim. Kapıyı çarptığımda kapanmamıştı ama ona bakacak zamanım yoktu. Evsiz adam neredeyse arabanın yanına gelmişti ve Kristen... *ona doğru yürüyordu?*

“Selam, Marv,” dedi. Ben kendimi Kristen’in önüne, onların aralarına attım. Kolumu Kristen’in göğsüne siper edip o dişsiz adamı durdurmak için elimi kaldırdım.

“Selam,” dedi Marv. Beni görmezden geldi ve ben orada yokmuşum gibi Kristen’la konuşmaya başladı.

Kristen cüzdanını kurcaladı ve ona benim kolumun üzerinden iki dolar uzattı.

“Afiyet olsun. Kapın açık kalmış evlat,” dedi adam çiti-ne geri dönmeden önce.

Kristen bana döndü. “Park yerine göz kulak olan adam o. Hadi gel.” Taco kamyonetine yöneldi.

Hâlâ kalbim kulaklarımda atıyordu. “Ciddi misin? Adam ‘park yeri sorumlusu’ mu?” Onun peşinden gittim, omzumun üstünden adama bakıyordum.

“Evet, şey gibi. Valenin Skid Row versiyonu gibi. Çöpleri alır, şüpheli adamları uzak tutar. Ve işini iyi yapıyor. Bak, ortalıkta ters bir durum yok. Ve o adam arabamıza yan gözle bakacak birini silkeler atar. Bakılacak bir şey olduğundan değil de.” Dudağını eğerek gülümsedi.

Başımı salladım. “Hiç hayatta kalma güdün yok, değil mi?” Bir kanun kaçağına köpek tişörtlerini elden teslim ediyorsun, arka bahçende bir haydut gezerken yan gelip

yatıyorsun. Şimdi de evsiz bir adama, bir ‘park yeri sorumlusu’na para veriyorsun.”

“Hey, benim içgüdülerim gayet iyidir. O haydut bir sorun değilmiş. Ve her neyse, ben zaten nasıl öleceğimi biliyorum.”

Kamyonetin ön camının önünde durduk. Jeneratör pırpır sesleri çıkarıyordu ve içeriden cızırdayan ızgaraya sürtünen spatulaların sesi geliyordu.

“Nasıl?” diye sordum.

“Örümcek ısırmasından. Veya yanlış zamanda alaycı konuştuğum için.”

İki araba daha park yerine girip hızlıca park ederken güldüm. Güzel bir dört çeker ve daha eski model bir Honda. Kalan savunma güdüm de gitti.

“Her şeyden ister misin?” diye sordu. “Soğan? Acı?” Pişen etin kokusu dışarı geliyordu ve kirli beyaz önlüklü gri saçlı bir adam, mönü yazan beyaz tahtanın üstündeki ışıkların etrafında pervaneler uçuşurken sipariş vermemizi bekledi.

“Ben her şeyi yerim,” dedim.

İkimiz için sipariş verdi ve onun itiraz etmesine fırsat tanımadan yirmi doları pencereden uzatarak ödedim.

“Bu bir çıkma randevusu değil,” diye hatırlattı, elindeki nakit parayı bana uzatmaya çalışıyordu. Asla ödememe izin vermiyordu.

“Evet, ama korunmamız için sen ödeme yaptın,” diye karşı çıktım.

Memnun olmuş görünmüyordu, ama mazeretimi kabul etti. Orada duruşunu seyrettim ve bunun bir çıkma randevusu olmaması içimde hafif bir pişmanlık yarattı.

Ondan vazgeçmek zorunda olduğuma inanamıyordum.

Yemeklerimiz geldiğinde üç tacoyu Marv’a verdi, biz de arabanın bagajının üstüne oturup yedik.

“Adamın üstüne Deniz Kuvvetleri gücü gibi gitmen çok seksiydi,” dedi topuklu ayakkabılarını çıkarırken, sonra arabanın açılır tavanından içeri attı.

“Sana dokunmasına izin veremezdim.” Onu birinin incitmesine izin veremezdim, asla.

Gazlı içeceğinden bir yudum aldı. “Biliyorum. Seksi olmasının nedeni bu.”

Beni seksi bulması konusundaki beyanları, ne olursa olsun bana iyi gelmiyordu. Beni istemiyordu. Bunların hiçbirisi erkek arkadaşı geldiği zaman devam etmeyecekti. Onu taco yemeye dışarı götüremeyecek ve elimde bir pizza ile çıkagелеmeyecektim. Onunla beraber onun salonunda oturamayacaktım.

Bu düşüncenin onu etkileyip etkilemediğini merak ediyordum. Yoksa sadece erkek arkadaşı geleceği için mutlu muydu?

Muhtemelen ikincisiydi.

Yüreğimi sıkıştıran berbat bir kayıp hissiyle park yerine bakarak oturdum.

Tek boynuzlu at gibiydi. Mitolojik bir yaratık. Dürüst, saçmalayıp dramatikleşmeyen ve bira içen, küfür eden, insanların onunla ilgili düşündüklerine önem vermeyen bir kadındı. Muhteşem kalçalı, çok çekici bir kadının vücuduna hapsolmuş bir tek boynuzlu attı.

Ve ben ona sahip olamazdım. Yani bunu düşünmeyi bir an önce bırakmam gerekiyordu.

Yemeğimizi bitirdik ve arabaya döndük. Onu eve götürmek istemiyordum. Veya istiyordum ama onu bırakmak istemiyordum.

Gece devam etsin diye bir başka yere gitmeyi teklif etmeyi düşündüm, yine de bir çıkma randevusu gibi olmayacaktı. Onu kabul etmezdi. Ama ben Los Angeles’ı bilmiyordum. Neresinin açık olabileceği konusunda hiç fikrim

yoktu. Sağlıklı sınırları ve bir erkek arkadaşı olan bir kadına uygunsuz bir teklifle yaklaşmadan ancak buraya kadar sürdürebilirdim. Bu yüzden istemeden de olsa onu eve bırakmaya hazırlandım.

Bu kadardı. Onunla son yalnız kalışımı. Son anlarımızdı.

Alabileceğim her şey bu kadardı.

Kontağı çevirdim ve motor çalışmadı. Gözlerim ona kaydı ve bir daha denedim. Krank mili kilitlenmişti.

Gecenin bir yarısı, tehlikeli bir park yerinde onunla mahsur kalma fikri içten içe beni sevindirirken, “Kahretsin,” dedim.

“Takviye kablo gerekiyor mu?” diye sordu, o güzel kahverengi gözleriyle beni süzerek.

“Muhtemelen,” diye homurdandım, bu gelişmeden çok memnun olduğumu belli etmemek için elimden geleni yaptım. Çıktım ve Honda’nın içinde hâlâ yemeklerini yiyen çocuklara işaret ettim. Bir başarısız takviye ateşlemesinden sonra çekici çağırdım.

Beklemek için arabanın içine girerken, “Bunun için Brandon’ın ağzına sığacağım. Sloan’un bu şeyi kullanması gerekiyor,” dedim. O kısmı doğrudu ama geceyi uzatması hatırına, Sloan’un bu boktan şeyi kullanmasından dolayı daha mutlu olamazdım. Kapıyı kapatabilmek için üç kez çarptım ve bunu yaptığım için çok mutluydum.

“Duygusal biri. Bu onun ilk arabası. Sloan bir şeyden ayrılmaya asla dayanamaz.” Koltuğunu uzanincaya kadar arkaya yatırdı ve yüzü bana dönük şekilde yanlamasına yattı, kolu başının altındaydı. “Gittiğimiz ilk sinemanın biletlerinin koçanı hâlâ onda, on iki yıl önce falandı.”

Uzanma şekli kalçasının kıvrımını vurguluyordu. Onun yatakta yanımda böyle uzandığını neredeyse hayal edebiliyordum. Ruju silinmişti ama kalan izi dudaklarının pembe

ve yumuşak görünmesini sağlıyordu. Baş parmağımı dudaklarına koymak, görüldüğü kadar yumuşak mı anlamak istiyordum.

Bantla yapıştırılmış torpido kapağı olan bu boktan arabada, solmuş ve yırtık kumaşı olan koltuğun üzerinde oraya ait değilmiş gibi duruyordu. Siyah beyaz filmin başrolündeki şık kadın, hiç anlam verilemeyecek biçimde buraya düşmüş gibiydi.

Gözlerimi zorlukla kaçırdım, ona baktığımı fark eder diye korktum.

“Sen de uzansana benimle,” dedi. “Ne kadar vaktimiz var? Kırk beş dakika mı bekleyeceğiz? Rahat edelim bari.”

Koltuğumu yatırdım ve tavan penceresinden Los Angeles versiyonu yıldızlara baktım; uçaklar Los Angeles havaalanına inmek için sıralanmışlardı.

Bir dakika kadar sessizce oturduk ve *Ucuz Roman* filmindeki o sahne aklıma geldi, şey deyince...

“Bunun nasıl hissettirdiğini biliyor musun?” diye sordu. “*Ucuz Roman* filmindeki o sahne, şey deyince...”

“Mia Wallace, Huzurlu sessizlikler özel birini bulduğunu anladığın zamanlarda olur. Bir dakika çeneni kapalı tutarsın ve huzurla sessizliği paylaşırsın, deyince.”

Parmağını bana doğrultup silah gibi tuttu. “Disko.”

Gülüştük ve bir an için göz göze geldik. Uzun, yavaş bir andı. Ve sonra, yalnızca bir saniyeliğine -saniyeden de kısa bir an- gözleri dudaklarıma kaydı.

Hepsi o kadardı.

O anda, *anladım*. O an, beni öpmeyi düşünmüştü.

Tek taraflı değildi.

Bu, onun da benimle ilgilendiğine dair ilk ipucuydu. Beni arkadaşstan öte bir şey olarak düşündüğünün ilk kanıtıydı.

Seçeneklerimi değerlendirmeye başladığımda cesaretlendirilmiş kalbim hızla alev aldı.

Erkek arkadaşı.

Bu ortada olmayan şanslı piçe karşı saygılı olma eşiğim buharlaştı. Ona doğru bir harekette bulunacaktım. Eğer yapmazsam bunu denemediğim için kendimi asla affetmedim. Eğer benden etkilendiğine dair en ufak bir şans varsa denemeliydim.

Ama nasıl? Onu öpmeye yeltense miydim? Bana cehenneme kadar yolun var, der miydi?

Muhtemelen.

Ya ellerimi onun ellerinin üzerinden kaydırsam? Hızla çeker miydi? Çekerdi. Biliyorum, yapardı.

Başka bir şeye ihtiyacım vardı. Daha az bir şeye. Daha incelikli. Her iki seçeneği de içeren bir deneme olmalıydı. Bir başka şeye *yol açabilecek* bir şey.

“Hey, eğer ağrıyorsa ayaklarına güzel bir masaj yapabilirim.” Açılır tavandan içeri attığı topuklu ayakkabılarının durduğu ortadaki konsolu işaret ettim.

Beni şaşırtarak kapıya sırtını yaslayıncaya kadar kaykıldı ve ayaklarını kucağıma bıraktı. Kolunu başının arkasına koydu ve geriye yaslandı. “Hadi. O topuklar bugün beni öldürüyordu.”

Taktiğim işe yaradı diye içimden gülümsedim ve arkamı kapıya yaslayıp küçük ayağını elime aldım. “Ben ayak masajı üstadıyım. ‘Gıdıklama filan yok,’” dedim, *Ucuz Roman* filmindeki repliği tekrarladım.

Hıhladı. “Yeni bakım yaptırdım ve pedikürlüyüm. *Birisinin* onlara dokunması lazım.”

Vincent Vega’nın filmde dediği, ayak masajının bir anlamı vardır, cümlesini düşündüm. O adamlar yokmuş gibi davranıyordu ama vardı ve bu yüzden çok özel bir şeydi.

Bunun bir anlamı vardı ve bunu onun da bildiğini biliyordum. O da filme benim kadar aşinaydı. Bağlantıyı kurmuş olmalıydı.

Ve izin vermişti.

Ona dokunma fırsatından ve onun buna izin vermesinin altında yatan anlamdan zevk aldım.

“Ee, Ayak Masajı Üstadı, çantanda başka ne hileler var?” Hinzırca gülümseyerek sordu.

Baş parmağımı ayağının tabanına bastırdım ve sırtarak daireler çizdim. “Ticari sırlarımı sana vermeyeceğim.” *Ya ihtiyacım olursa?*

Hıhladı. “Sizin cinsiyetinizin yirmi yaşına gelen her kadının daha önce görmediği bir sırrı olamaz.”

Kaşımı kaldırdım. “Çıplak adamı duydun mu?”

Gözlerini devirdi. “Tanrım, çıplak adam. O en *kötüsü*.”

Güldüm. “Neden? İşe yarıyor diye mi?”

Yüzünü buruşturdu. “Geçmişte benim üzerimde işe yaradığını itiraf etmeliyim. Yani, çıplak olan adamın. Senin için işlerin yarısını bitirmiş oluyor. Hayır demek bir şekilde zorlaşıyor. Ama işe yaramadığında çok utanç verici.”

Başımı iki yana salladım. “Riskli. Haklısın. Seyircini tanımalısın. Ama büyük riskler, büyük ödüller kazandırır.”

“Kız arkadaşının odadan çıkmasını bekleyip sonra çırılçıplak soyunup o geldiğinde ona sürpriz yapmak pek orijinal olmayan bir şey gerçi. Siz erkeklerin yeni malzemesi yok. Yirmi bin yıl önceye gidip bir mağarayı gözetle; mağara adamının her şeyin üzerine penis resmi çizdiğini ve çıplak adamı helikopter yaptığını görürsün, yemin ederim.”

Ayağını daha yakına çekip güldüm. “Hey, helikopteri indirme. Öğrendiğimiz ilk harekettir. Çok iyi buzkıran olur.”

“Sekiz yaşından sonra helikopter işi yasaklanmalı. Şu anda seni kafadaki yanılısamadan kurtaracağım. Hiçbir kadın, kız arkadaşlarıyla otururken, ‘Kızlar, gördüğüm en seksi helikopterdi. Ortamdaki buzları tamamen eritti,’ demez.”

Güldüm ve ellerimi yukarı götürüp yumuşak baldırlarında gezdirdim, kasını ovaladım. O narin bileklerinin omuzlarımda öpebileceğim bir yerde olduğunu, avuçlarımı bacaklarında gezdirdiğimi, o açık mavi dantelli külotu indirdiğimi hayal ettim...

Gülümsedi. “Sen hiç balina poposu gördün mü?”

“Hayır.”

“İşte sana nadir bir şey.”

Öteki ayağını aldım ve üzerinde çalışmaya başladım. “O ne?”

“Bir havuzda, gölde veya ona benzer bir yerde olduğunda ve sen... Aslına bakarsan...” Elini salladı. “En iyisi kendin görmen. Söyleyip de mahvetmeyeceğim.”

Güldüm. “Ne? Önümde bir balina poposu sallayıp sonra geri mi çekeceksin?”

Başını salladı. “Çok büyümlü bir şey. Eğer söylersem, sen birini gördüğünde büyümlü kaçır.”

Onu gıdıklamaya başladım. “Söyle.”

Çığlık attı ve ayağını çekmeye çalıştı ve ben daha sıkı tuttum. “Balina poposu ne, Kristen?”

“Tamam! Tamam! Söyleyeceğim!” Döndü, kıkırdadı, gıdıklamayı bıraktım ama ayağını tutmaya devam ettim.

Kıkırdadığı sırada elbisesi bacaklarına doğru açıldı ve ben çıplak tenine hayranlıkla baktım. Bunu yaptığımı gördü.

Sırıttı ve kumaşı aşağıya çekti. “Pekâlâ balina poposu, suyun altında mayonu çıkarıp balinanın su yüzeyini yardığı gibi sudan çıkıp havuzun yanında kim varsa ona poponu göstermektir.”

Sırıttım. “Hayret, bunu nasıl duymamışım?”

Başını salladı. “Hiç bilmiyorum. Siz erkekler hep birbirinize bakacak bir yol ararsınız. Eminim ki bu bir erkeğin fikridir.”

“Havuzda olduğumuz zaman bunu Brandon’a yapacağım.”

Kolunu başının arkasına koydu. “Ah, mutlaka bana başınla işaret et. Bir balina poposu görmeyeli yıllar oldu.” Alaycı bir şekilde gülümsedi.

Benim çıplak kıcımı görmek istiyor diye umut ettim.

İki baş parmağımı da ayak topuğuna bastırdığımda dudaklarını ısırdı. “Kahretsin, bu işte çok iyisin.”

Geri kalanına neler yapabileceğimi görmelisin.

Başparmağımla daireler çizmeye devam ettim. “Peki ya sen? Herhangi bir numaran var mı?”

Hıhladı. “Ben kadını. Üzerimde eşofmanla, beş parasız hâlde ve tedirginlik verici döküntülerle bir bara girebilir, oradan artan yemeklerle ve kafam güzel vaziyette çıkabilirim.”

Ben buna gülerken telefonu çaldı. Çantasına uzandı ve telefonunu çıkardı. “Tyler.” Yanıtlamadı. Zil sesini kapattı.

“Cevap vermeyecek misin?” En son aradığında yine cevap vermemişti.

Telefonu çantasına koyarken benimle göz göze gelmedi. “Yok.”

Sonunda bakışlarını bana çevirdiğinde kısa bir an birbirimizin gözlerinin içine baktık.

“Neden?” diye sordum.

Küçük beş harfli bir kelime. İçi anlam yüklü bir soru. Amacım Tyler hakkında konuşmak değildi. Benimle beraberken neden Tyler’ı görmezden geldiği hakkında konuşmak istiyordum.

İlk seferi de dikkate değerdi. Ama bu vurgulamaktı. Meşgul olsa bile sadece acil bir durum olmadığından emin olmak için yanıt vermeliydi. Sonuçta Tyler savaş bölgesindeydi.

Ayaklarını kucağımdan çekti. “Sadece orada oturup benim telefon konuşmamı dinlemek isteyeceğini düşünmedim.” Omuzlarını silkti.

Yutmamıştım. Bu saçmalıktı. “Peki ya geçen gün? İki telefonu da açmadın. Görevdeyken telefon etme fırsatı bulmak çok zordur.”

“Film izliyorduk,” dedi savunma olarak.

Zayıf bir bahaneydi. O filmi ikimiz de altı kez izlemiştik. Tyler telefon ettiğinde dikkatimizi bile vermemiştik. Konuşuyorduk.

“Neden benimle beraberken onun telefonlarını yanıtlamıyorsun?” Bu denli direkt bir soruyu geçiştirmeyecek kadar dürüsttü.

Hedefime ulaşıyor olabilirdim. Yanıtından nefret edebilirdim. Çizgiyi aşmış olabilirdim ama sormak zorundaydım. Benimle geçirdiği zaman, benim için olduğu kadar onun için de önemli miydi?

Benim için saniyeler bile önemliydi.

Bana dik dik baktı, dudakları hafifçe aralandı. Vereceği yanıtla mücadele ettiğini görebiliyordum.

Söyle bana.

Sonra omzumun üstünden baktı.

Çekici kamyoneti gelmişti.

ON DÖRT

KRISTEN

Çok şükür. Çekici kamyoneti imdadıma yetişmişti. Josh omzuyla kapıyı itip şoförle konuşmaya gitmeden önce bana uzun bir bakış attı.

Bu konunun kapanmadığını biliyordum. Sormaya devam edecekti. Yapamazdım. Yalan söyleyemezdim ama yanıt da veremezdim. Gerçek hiç kimse için iyi olmazdı. Josh'a onunla geçen her dakikayı biriktiriyorum demenin kime ne faydası olacaktı? Niçin böyle bir şey yapacaktım ki?

Ayaklarımda onun dokunduğu yerler hâlâ karıncalanıyordu. Bütün vücuduma elektrik gibi yayılıyor ve yukarı doğru ilerledikçe beni baştan çıkarıyordu. O güçlü, sert avuçları nefesimi kesiyordu. O ellerin elbisemin altına kaydığını hayal etmek çok kolaydı.

Onun bana dokunmasını istiyordum ve ona izin vermem için bana bir şans sundu. Hayır diyemezdim. İzin verdim çünkü tüm alabileceğim o kadardı.

Ayakkabılarımı giydim, çantamı aldım ve çekici aracın yanında duran Josh'un yanına gitmek için arabadan indim. Çekicinin şoförü ile konuşurken beni izledi, gözlerini elleriymiş gibi üzerimde hissettim.

Hava serinliyordu. Saat gece yarısını geçmişti. Josh pano üzerinde birkaç kâğıt imzalarken kollarımı kavuşturarak durdum. Bana döndü ve çekici kamyonetinin şoförü arabayı vince bağlamaya başladığında aramızdaki mesafeyi kapattı.

“Üşüdün mü?” Daha ben yanıtlamadan ceketini çıkarıp parfümünün halesiyle birlikte omuzlarıma koydu. Yüzümü ifadesiz tutmak için mücadele etmek zorunda kaldım. Ceketinde onun vücudunun sıcaklığı vardı, sanki bana sarılmış gibiydi.

“Teşekkürler,” dedim. “Bunun olmasına çok üzıldüm. Yarın sabah işin vardı.”

“Bir şey olmaz.” Ceketin üzerinden kollarımı ovuşturdu, beni ısıtmaya çalışıyordu.

Bana daha önce hiç dokunmamıştı, şimdi ise birkaç dakika içinde iki kez dokunmuştu, sanki aramızdaki o hiç dillendirilmemiş olan sınır aşılmış gibiydi.

Kollarını bana sarmasını istiyordum. Kocaman kucaklayan erkeklere benziyordu. Haşın bir kucaklama. Seni sarıp sarmalayan cinsten.

Bir an için ona, sarılabilir miyim diye sormak istedim. Eminim, hayır derdi. Ama zaten bir gün içinde yeterince ateşle oynamıştım ve bu çizgiyi aşmak olurdu.

Ayak masajı çizgiyi aşmaktı.

Ama Tanrım, o kucaklamayı istiyordum. O kadar çok istiyordum ki ona doğru çekildiğimi fiziksel olarak hissettim; sanki okyanus dalgaları geri çekilirken beni bileklerimizden sürüklüyordu.

Ama sınırları korumak zorundaydım. Bunun birçok nedeni vardı ve Tyler içlerinde en önemsiziydi.

Josh arabayı işaret etti. “Evinin yakınlarındaki bir dükkâna çektireceğim, böylece onunla gidebiliriz ve kalan yolu yürürüz.”

Çekici kamyonetinin şoförü zincirlerin şingirdama sesleri arasında konuştu. “Çocuklar, kucak kucağa oturacaksınız. Köpeğim yanımda.”

Bakışlarım Josh’a döndü ve hızla başımı iki yana salladım. “Hayır. Senin kucağına oturmam.”

Ne söylediğimin ayırdına varıncaya kadar sözler ağzımdan çıkıvermişti. Ama yapamazdım. Gerçekten yapamazdım. Eğer onun kucağına oturursam şeytana uyup mahvolabilirdim. “Uber’e bakacağım.”

Telefonumu tuşlamaya başladım, Uber uygulamasını açıyordum.

“Ne? Ciddi misin?” diye sordu.

“Evet. Oraya sığmayacağız, yani seçeneğimiz yok.”

Sabırsız bir ses çıkardı. “Bak, birkaç saat sonra işe gideceğim. Şimdi çıksam bile eve bir saatten önce varamam. Bunu yapamaz mıyız?”

Başımı salladım, telefonuma bakıyordum. Bir Uber buldum. Sonra sürücüsü iptal etti. *Siktir!* Nedeni, bulunduğumuz bölgeydi. Bu kadar geç saatte kimse şehrin bu tarafına gelmek istemezdi. Çok tehlikeliydi. “Öyleyse sen git. Ben burada iyiyim. Taksi çağırırım.”

Josh’un gözleri beni delip geçti. Onları hissedebiliyordum ama cesaret edip bakamıyordum.

“Kristen, Skid Row’dayız, şehrin en belalı yerindeyiz. Seni burada bırakamam. Eğer kalacaksan ben de kalırım. Eğer beni burada kalmak zorunda bırakırsan uykusuz da bırakırsın.”

Ona baktım, gözlerim yalvarıyordu. “Senin kucağına oturamam,” diye tekrarlardım. Mazeret bulmaya çalışmadım. Yalan söylemeyi sevmezdim. İsterse sebebinin Tyler olduğunu düşünsün, sorun değildi.

Başını sallayarak ellerini saçlarından geçirdi. “Bunu an-

layamıyorum, Kristen. Böyle davranmayacak kadar pratik birisin sen. Bizi götürecek bir araç var. Adam burada. Şimdi. On beş dakikada senin evinde oluruz. Kahrolasınca kucağıma oturman umurumda değil.”

“Bir erkek arkadaşım var.” Bahane değildi. Yalan değildi. Su götürmez bir gerçektir.

“Tamam eğer sen söylemezsen ben de bu hikâyeden bahsetmem. Hadi gidelim.” Aracın kapısına yöneldi, tartışmayı sonlandıran bir ses tonu kullanmıştı.

Bu yanılttı. Böylesine çok istediğim için bunu yapmam yanılttı. Josh’un kucağında oturarak gittiğim on beş dakika yol bitmek bilmezdi. Her dakikasını severdim ve bunun için kendimden nefret ederdim.

Sanki taksinin biri gölgelerin arasından çıkacakmış gibi, çaresizce etrafıma bakındım. Onun yerine taco kamyonu kornasına bastı ve park yerinden çıkmak için yanımızdan geçti. Marv bile ortadan kaybolmuştu. Loş ışıklı boş park alanı ve tente duvarlar hemen tehditkâr görünmeye başladı. Bizi alması için taksi bulmaya çalışırken içinde oturup bekleyeceğimiz bir arabamız bile yoktu.

Haklıydı. Buna binmek zorundaydık.

Soluğumu bıraktım, yapmam gereken şey için güç topladım.

Kabinin yarısından fazlasını işgal etmiş beyaz yüzlü Golden retriever cinsi köpeğin yanından sıyrılarak önce Josh bindi.

Aniden beni sıcak bastı. *Gerçekten sıcaktı*. Ceketini çıkardım, katlayıp koluma aldım ve Josh’un arkasından bindim. Beni dizlerine çekti, güçlü elleri belimdeydi ve ceketini kucağıma koydum.

Josh eğilip kapıyı kapadı, göğsünü bedenime bastırıyordu. Bu temasla birlikte nefesimi tuttum.

Lanet olsun. Bunu yapamazdım.

Duyuların aşırı yüklenmesiydi. Bir anda çok fazla Josh'la çevrili olmaktan başım döndü. Onun kucağından kalkıp park yerine, kendimden kaçıp güvenli olabileceğim yere, gitmek istedim. Ama o güneşti. Çekim kuvveti çok yüksekti ve artık ona çok yakındım. Bu çekimden kendimi kurtaramazdım.

Kapıyı kapattı, dizlerimi yana topladım, sırtım dimdikti. Ben nefes alış verişimi düzenlemeye çalışırken Josh arkasına yaslandı. Sanki ben gülünç davranıyormuşum gibi bıkkın bir ses çıkardı ve omuzlarımı göğsüne bastırıncaya kadar beni kendine çekti. Emniyet kemerini bana yakınlaştırmak için ikimizin üstünden bağladı.

İçerisi köpek ve benzin kokuyordu.

Ve Josh.

Soluğu yanağıma gıdıkladı. "İşte. Çok mu kötü?" diye sordu. Sesi kısıktı.

Korkunçtu. Lanet olası derecede korkunçtu. Çünkü harikaydı ve kaldırılabileceğimden çok daha fazlaydı. Sıcak ve güçlüydü ve inanılmaz kokuyordu. Başımı omzuna yaslama ve burnumu boynuna gömme isteği uyandırıyor, eğer öyle yapsaydım ve o da başını eğseydi onu öpebilirdim, beni hiçbir şey durduramazdı.

Ona bakamıyordum bile. Birbirimize o kadar yakındık ki baksam, dudaklarımız birbirine değecek diye korkuyordum.

Gevşemeye çalıştım. Geriye, ona doğru yaslandım, bacaklarımın arkası onunkilerin üstündeydi. Dizine koyduğu elinin parmakları farkında olmadan bacağıma değiyordu, kolu gelişigüzel belime sarılmıştı. Birbirimizle temasımızın her noktası ile ilgili gizli bir saplantı içindeyken sanki bütün bunlar hiç önemli değilmiş gibi davranıyordum.

Adam arabaya binip kontağı çalıştırıncaya kadar geçen

sürede sanki saatlerdir orada öyle oturuyormuşuz gibi gelmişti.

Bir yanım, Josh'a bu kadar yakın olduğum her saniyeden zevk alıyordu. Diğer yanım ise işkence çekiyor, kızılıyordu.

İşler farklı olsaydı... Eğer rahmim bizim bir arada olmamızı imkânsızlaştırmasaydı, eğer benim bir erkek arkadaşım olmasaydı... Onu tam burada, oturduğumuz yerde, çekici kamyonetinin şoförünün ve yaşlı köpeğin yanında öperdim, ikinci kez düşünmezdim bile.

Ama durumlar öyle değildi. Böyle olmak zorundaydı.

Kamyonet park yerinden güçbela çıktı ve Josh sarsılmamam için beni tuttu, kolunun güçlü kasları beni sabit tutuyordu.

Yollar boştu, arada bir görülen polis arabası tek yaşam işaretiydi.

Saçımı kulağımın arkasına attım ve dudaklarımı ıslattım, nereye bakacağımı bilmiyordum. Josh'a baktım, gözlerinin ön camdan dışarıya baktığını düşünüyordum, ama o dudaklarına bakıyordu.

Ben de onun dudaklarına baktım.

Bakışlarımız aynı anda titredi ve gözlerimiz kilitlendi.

Aman Tanrım, Sloan haklıydı. Josh benden hoşlanıyordu, ben de ondan hoşlanıyordum.

Ve şimdi bunu *Josh* da biliyordu.

Kamyonet sarsıldı, şoför radyoyu karıştırıyordu. Josh bana baktı, kahverengi gözleri gölgeliydi. Onun yumuşak ve göğsüne sürekli girip çıkan sıcak nefesini yüzümde hissediyordum ve kararımın arkasında durmakta zorlanıyordum. Kendimi tutamıyordum. Nasıl tutabilirdim ki? Gözlerimi bile ondan alamıyordum.

Dudakları aralandı ve belime dolanan kol bir nebze daha sıkılaştı. Bacağımın yanındaki parmaklar dizimin üstüne kaydı, avucu çıplak tenimi kavradı.

Hareketleri çok nazikti. Usulcaydı, neredeyse fark edilmiyordu. Kamyonet şoförü bize baksa bile fark edemezdi. Ama Josh ve benim için, olanlar âdeta dönüm noktasıydı. Sorular ve cevaplar. Riskler ve izinler.

Ben onu durdurmayınca, gözleri dudaklarıma takıldı, yüzünde öyle güçlü bir ifade vardı ki nefesimin kesilmesine yol açtı.

Beni öpmek istiyor.

Yapar mıydı? Burada çekici kamyonetinin içinde?

Evet. Yapardı.

Çünkü onun yerinde olsam, öyle özgür ve mazeretsiz olsam, ben de yapardım.

Zaten küt küt atan kalbim çırpınmaya başladı. Birazcık eğilse fiziksel olarak dönmem mümkün değildi. Aramızdaki mesafeyi kapatmasına ve dudaklarını benimkilere bastırmasına izin verirdim.

Onun tadının nasıl olduğunu bilmek istiyordum. Dudaklarının bana değmesi nasıl hissettirecekti? Her şey üzerimize kapanırken; geriye yalnızca yüzü, gözleri, başının hareketleri, burunlarımızın teması, alt dudağımdaki nefesi kalırken zaman ve gerçeklik kavramını kaybetmeye başladım.

Sen aldatan biri değilsin.

Bunu yapma gücümü kaybetmeden geri çekildim, nefes almaya çalışırken yüzümü ani bir hareketle ön cama çevirdim.

Büyü bozuldu.

Elini dizimden çekti. Belimi tutuşu gevşedi. Vücudunun hareketinden uğradığı hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

O benimkini hissedebiliyor muydu, merak ettim.

Sonunda çekici kamyoneti, araba galerisinin otoparkına girdi. Kemerini açtım ve üzerinden kalktım, tekerlekler dönmeyi durdurur durduramaz dışarıya atladım ve onu beklemeden evime kadarki üç bloklu yolu yürümeye başladım.

“Kristen, dur!”

Yürümeye devam ettim.

O kamyonetin şoförü ile işini halletmek zorundaydı, benimse onunla ve o yolculukla arama mesafe koymaya ihtiyacım vardı. Tyler’ı aramıza, ait olduğu yere koymaya ihtiyacım vardı. Ona çocuk veremeyeceğimi umursamayan Tyler. Rahmimin öyle ya da böyle alınmasından hiç etkilenmeyecek Tyler.

Sesi beni gerçeğe döndürür, beni kendime getirir ve hayır, Josh’u istemiyorum, erkek arkadaşımı istiyorum diye düşünmemi sağlar diye umarak gönderdiği mesajı dinlemek için telefonumu çıkardım.

Ama öyle olmadı.

Sloan haklıydı. Razı olmuştum. Çünkü Josh’tan daha az olan her şey razı olmaktı.

Bu noktaya nasıl gelmişim? Bu derece istemediğim kahrolasica bir hayatın içine nasıl bu kadar düşebilmişim?

Bir tencere kaynayan suyun içindeki kurbağa gibiydim.

Sesli mesaj kısmını açtım, nefesimi tutmaya çabalıyordum, hisler havayı emiyordu. Tyler’ın mesajını görevimmiş gibi dinlemeye başladım. Sanki sırf mecburiyetten tatsız bir şeye katlanmak zorundaydım.

“*Selam, Kris...*”

Tyler ve ben sessizliğin huzurunu paylaşıyor muydık? Her gün burada olması beni rahatsız eder miydi?

Ederdi çünkü o Josh olamazdı. Çünkü o Josh’un yok olmasını sağlayacaktı. Ve bu benim Tyler’la ilgili duygularımın şeklini değiştirecekti. Bu ona yapılacak adil bir şey değildi, ama öyle olacağını biliyordum. Ona içerleyecektim.

Boğazım sıkıştı. Ben iğrenç bir insandım. Bir başka erkeğe bu şekilde hisler beslemek ihanetti ama zeminin kaymasını engelleyemiyordum. Tyler’ın nasıl koktuğunu hatırlamıyordum. Kollarının bana dolanmış hâlini anımsamıyordum.

Her şey Josh'tu.

"...Muhtemelen birkaç gün seni arayamayacağım ve bu gece konuşabiliriz diye umdum..."

Telefonumu kulağımda tutabilmek, vereceğim kararların üzerime gelmesine ve beni molozların içine gömmesine dayanabilmek için kendimi zorladım. Her seçim, yığının üzerine konmuş bir taşı. Histerektomi. *Bir taş.* Tyler'dan buraya taşınmasını istemek. *Bir taş.* Josh'la çok fazla zaman geçirmek ve ona âşık olmama izin vermek. Taşların her biri diğerinden ağırdı.

"...sana ulaşmaya çalıştım ve seninle telefonda konuşmadım..."

Kollarımı karnıma doladım ve topuklu ayakkabılarla yürüyebileceğim kadar hızlı yürümeye başladım. Josh'un arkamda olduğunu biliyordum ve aramızda daha fazla mesafe olmasına ihtiyacım vardı.

Girişteki basamakları koşarak çıkıp anahtarlarımı bulmak için çantamın içine daldım. Kapıyı açtım ve telefonumu kulağıma sıkıştırarak kapıyı ittim. Kendimi odama kilitleyecektim ve Josh'a iyi geceler dilemeyecektim. Onunla bir daha yüz yüze gelemezdim. Yalnızken olmazdı.

"...benim için çok şey ifade ediyorsun, Kris ve seni seviyorum..."

Gerçekten istediğimin Tyler olmadığını ne kadar iyi anlarsam anlayayım, hiç şüphe duymadan biliyordum ki o Josh'la aramdaki tek emniyet ağıydı. Ve o orada kalmalıydı yoksa ben düşerdim. Bundan hiç şüphem yoktu. Eğer Tyler olmazsa Josh'a o kadar sert çarpacaktım ki kalbim bundan sağ çıkamayacaktı.

Sadece Tyler'ın eve gelmesine ihtiyacım vardı. Şimdi. Beni kendimden korumasına ve neden beraber olduğumuzu bana hatırlatmasına ihtiyacım vardı. Benim dikkatimi dağıtacak ve tekrar ona âşık olmamı sağlayacak ve...

“...tekrar kaydoldum.”

O kadar ani durdum ki topuklarım sarsıldı ve az kalsın bileğimi kırıyordum.

Ne????

Parmaklarım hissizleşti, telefonu sert zemine küt diye düşürdüm. Almak için eğildim ve titreyen ellerimle telefonu önümde tuttum ve mesajı tekrar dinlemek için hoparlöre bastım.

Söylediklerinden emin olabilmek için üçüncü kez dinledim.

Orduya tekrar kaydolmuştu.

Benden ayrılmıştı.

Aramızdaki şey bitmişti.

Artık ağ...

Hemen kendi yüreğim için anlık bir tehlike hâline geldim. Telefonu kanepeye fırlattım, ayakkabılarımı çıkardım ve kapıya koştum.

Josh o sırada basamakları çıkıyordu. Beni kapıda görür görmez bana doğru yürüdü. “Gecenin bir yarısı kendi başına yürüyemezsin, Kristen. Hiç doğ...”

Onun âdeta üzerine atladım, kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım.

Duraksamadı bile. Bir saniyelğine bile. O da beni öptü.

Dudakları sabırsızdı ve soru sormadı, sanki bu an bir armağandı ve geri çevirmeyi istemiyordu. Ama bilmesi gerekiyordu. Durdum, nefes almaya çalıştım, alnım onunkine dayanmıştı. “Tyler ve ben ayrıldık. Bana mesaj bırakmış. Tekrar kaydolmuş. Ona söylemiştim, bunu yaparsan biter demiştim. Ve o tekrar kaydoldu.”

Umursamıyordum. O kendimden geçtiğim anda, Tyler ve benim ayrılmamız hiçbir bok ifade etmiyordu.

Josh beni öperek yanıt vermeden önce, saniyeden az bir süre yüzümü inceledi.

Sıcacık bir yatağa uzanır gibiydi. Her şey emniyetli ve mükemmeldi. Bana yaslandığında ve beni öptüğünde; geçen haftalar boyunca biriktirdiğim o küçücük, çalınmış, bölünmüş parçaların hepsi -kokusu, çekici kamyonetinde bedenime karşı aldığı nefesleri, garajdaki üstsüz hâlinin hatları, çıplak dizimdeki elinin pürüzleri, o bakmadığı zaman dudağını incelemem- bir araya gelerek tanıdık ve canlandırıcı bir heyecan yarattı.

Eller aşağıya kayıp kalçalarımı kavradı ve bedeni bana sürtü.

Sadece seks. Olabilecek tek şey buydu.

“Kondomun var mı?” diye nefes nefese sordum.

Başını hayır anlamında salladı, dudaklarını aşağıya kaydırarak boynumun yanını öptü.

Başımı kaldırdım ve gözlerimi kapadım. “Altı aydır kimseyle olmadım ve spiralim var.”

Çenemin altından sertçe öptü.

“Sen Celeste’ten beri kimseyle oldun mu?”

“Hayır.” Gözleri beni buldu, arzuyu görebiliyordum, göz bebeğinde için için yanan köz gibiydi. “Ve sen sorun etmiyorsan, benim için de sorun yok.”

Bu adam beni istiyordu. Birbirimizi istiyorduk. Kananın durduğu ender zaman aralığındaydım. Her ay yaşadığım o cehennem dönemine bir ara vermiştim.

Ve ona âşıktım.

Onunla olmak için ruhumu satacaktım. Güneşe çok yakın uçabilirdim.

Ama bunu şartlar dâhilinde yapacaktım.

“Tamam, kondom yok. Zaten hiç sevmem. Ama Josh, bu sadece seks. Başka bir şey değil,” diye fısıldadım. “Bu konuda anlaşmalıyız veya şimdi durursun.”

Gözlerim onun gözlerinde boğuldu. Memelerim onun göğsüne dayanmıştı, nefesi dudaklarımda, elleri beni ken-

dine çekiyordu ve ben küçük ve korunmuş olarak onun formda vücuduna dayanmıştım. Kafamda canlandırdığım kucaklamadan çok daha iyiydi. Sersemleticiydi.

Evet de.

Yanıtlamadı. Dudaklarıma değen dudakları gülümsedi, bacaklarımı beline doladı ve beni doğrudan yatak odasına taşıdı, kapıdan sendeleyerek geçerken dudaklarımı yiyip bitiriyordu.

Elbisem kalçalarımın üstüne sıyrılmıştı ve elleri çıplak bacaklarımı tutuyordu. Pantolonundaki gerilme, külotuma bastırıyor, beni neredeyse delirtiyordu. Çıldırılmış bir hayvan gibiydim. Josh'un üstündekileri dişlerimle yırtıp çıkarmak istiyordum.

Beni odanın ortasında indirdi ve ben gömleğini çekiştirdim, çıplak göğsünde ellerimi gezdirmek için kıvranıyordum. Ayakkabılarını fırlattı ve gömleğini sıyrıp çıkardı. Ben kemeriyle uğraşırken sıcak erkeksi kokusu beni sardı. O metalik ses ikimizi de çıldırtan bir çiftleşme çağrısı gibiydi.

Beceriksizce fermuara daldım ve idareyi aldı, parmakları benimkilerden hızlıydı, pantolonunu indirdi. Fırlayarak özgür kaldı ve ben soluğumu bıraktım. "Oh, aman Tanrım..."

Adam bir boğaydı.

Gördüğüm en güzel penisti. Nefesimi tutarak, sığacak mı diye merak ederek öylece bakakaldım.

Eğer bu Copeland ailesine özgü bir durumsa annesinin yedi çocuk sahibi olmasına şaşırmamak gerekirdi. Ben bunu asla göz önünden kaldırmazdım. Bu lanet şeyi ekran koruyucu yapardım.

Fal taşı gibi açılmış gözlerimle ona baktım, o ise kaşlarını indirerek sırtıttı. Sonra beni döndürdü ve saçlarımı ensemin bir yanına topladıktan sonra omzumu öptü. Elbisemin

fermuarını açarken, o kocaman şeyi kalçama bastırıyordu. Elbise ayak bileklerime düştü. Kızmış bir köpek gibi soluyordum.

“Karnıma dokunma,” diye nefeslendim. “O şey var ve karnımı şişiriyor ve...”

Boynuma doğru başını salladı ve elleriyle memelerimi avuçladı, arkamdan yine sürtünüyordu.

Ben de ona sürtündüm.

İnledi, bir elini külotumun önüne kaydırды. “Ne sevdiğini söyle bana,” diye kulağıma fısıldadı, kendini bastırarak hareket ediyordu.

Ah Tanrım, olamaz...

Ne sevmem ki? Çok uzun zaman olmuştu ve fazlasıyla açlık hissediyordum, beni orada bitirecek diye korkuyordum. Daha fazla dayanamayacaktım. Durumumu sezmiş gibiydi çünkü parmaklarını tam zamanında, ben parçalara bölünmeden çekti ve üzerime geçerek beni yatağa yatırdı. Kolları üzerinde yükseldi ve kalın, kaslı kalçalarını bacaklarımın arasına, kor bölgame dokununcaya kadar kaydırды ve ben nefesini dudaklarının arasından içime çektim.

Aman Tanrım, bu işte çok iyiydi...

Ve lanet olsun ki bunu *biliyordu*.

Gülümsedi ve beni öptü, dili ağzımın içine giriyor, sert elleri her santimimi hissetmek istercesine tenimde geziniyordu.

Ben de aynısını yaptım.

Ona dokunmak çok iyi hissettiriyordu. Gözlerim onun bedenini öğrenmeye çok zaman harcamıştı, ellerim onun haritasını çıkarmak istiyordu. Parmaklarımı göğsünde, çilli geniş omuzlarının kıvrımında, sırt kaslarında, omuriliğinin çukurluğunda gezdirdim. Kokusunu içime çekerken sert kalçalarını kavrayıp onu kendi içime doğru çektim ve inledi, bacağıma sertçe sürtünmeye başladı.

Bunun gerçek olduğuna inanamıyordum; ona dokunduğuma, onun beni ptüğüne, aramızda yalnızca benim ipli tangam olduğuna inanamıyordum. Çıplak tenini bana bastırması hayatımın en muhteşem hissiydi, milyon tane sinir ucu onunkilerle birleşiordu, küçük elektrik şokları bir araya gelip kocaman bir dalga oluşturuyordu.

Oturdu ve bacaklarımın arasına diz çöktü, ayağımı kaldırıp omzuna koydu.

Bu manzara *muhteşem*di.

Göğüs kafesi, aşağıya doğru inen tüylerle, muhteşem penisini bir ok gibi gösteren V şeklindeki kasla birleşiordu. Uzandım ve onu elime aldım ve Josh'un nefesi titredi. Bakışlarım onun yarı kapalı gözlerine döndü. Bileğimi öptü ve ben dudağımı ısırarak, onu okşayarak seyrettim. O kadar açtım ki kıvranıyordum, bana merhamet edip beni becermesi için yalvarmak istiyordum.

Arabada bana nasıl dokunduğunu düşündüm, güçlü elleri baldırlarıma masaj yapıyordu ve daha önce başladığı bir şeyi devam ettiriyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Avuçlarını ayak bileğimden, dizimin arkasına, üst bacaklarıma getirdi ve başparmaklarını geçirdiği külotumu indirip çıkardı. Sonra külotu avucunun içine topladı, gözlerini kapadı ve burnuna götürüp içine çekti.

Gözlerini tekrar açtığında bakışları vahşiimdi.

Vahşi bir hayvan gibi üzerime atıldı.

Eğildi, enesi sıkıca kasılmış, vücudunun bütün kasları gerilmişti ve ben kalçalarımı kaldırdım. Gözlerini bana dikerek içime rahatça girdi, yavaş ve ölçülüydü, bacaklarımı beline doladım, ihtirastan vahşileşmiş hâlde, bütün ılgınlığımla onu daha derine çekmeye çalışıyordum.

Bir...

İki...

Bir dakika dayanamayacaktım; bedenime bastırın onun çıplak bedeni, onun içimde olma hissi, ritmik bir şekilde kuytuma dayanması, daha derine ve daha derine gitmesi, köprücük kemiğimdeki titreyen nefesi, kasıklarının bacak arama sürtünmesi, kokusu, çıkardığı sesler, teninin sıcaklığı, yatağın sarsılması, boğazımdaki inilti, hepsi çok fazlaydı. Sırtımı yay gibi gerdim ve ona kenetlenerek onu kendi içime çektim. Boşalması ile onunla dolup taşarak aynı anda parçalara ayrıldım.

Üstüme yığıldı ve ben kendimden geçtim.

Artçı şoklarla sarsılarak bir bez bebek gibi öylece yattım.

Nefes nefese kalmış bir hâlde, yüzü kulağımın yanında idi. “Vay... anasını... canına,” diyebildi.

Sadece başımı salladım. Konuşamadım bile. Daha önce bu kadar güzel bir seks yapmamıştım. *Hayatım* boyunca hiç yapmamıştım ki iyi seksten nasibimi almış biriydim. Sanki haftalardır ön sevişme yapıyor gibiydik ve ben cinsel olarak kötü beslenmiş, aç kalmış, beni beslemesi için Josh’u beklemiş gibiydim.

Josh birkaç saniye sonra bana baktı, gözlerindeki kısırga durulmuştu. Nefesini tutarken çenemi hafif hafif dişleyerek, alnımdaki saçları parmakları ile okşayarak beni usulca, ağır ağır öptü.

Çok sevdim.

Çok şefkatli ve tatlıydı. Buna izin veremezdim. “Bana havlu getirebilir misin?” diye sordum, buna bir son vermemliydim.

Alnımı öptü. “Tabii.” Kalktı, odada yürümesini izledim. Mükemmel vücudu banyodan yansıyan ışık sayesinde silüet hâlindeydi. Bir saniye sonra geri geldi ve bana havluyu uzatarak gülümsedi.

Yüreğim ona hasretti. Ona sarılıp uyumak istiyordum. Kalmasını istiyordum. “Tamam, gitme zamanı.”

Örtünün altına girdi. “Hayır.” Yatağa yerleşti ve kolunu üstüne attı.

“Ne demek ‘Hayır’? İşimiz bitti. Teşekkürler, evine git artık.”

Bu bedeldi. Çaldığım şeyin ödemesiydi. Her şeye sahip olamazdım. Kolunu üstümden kaldırmaya çalıştım. Ağırdı, sanki milyon kiloydu. Tanrım, çok kaslıydı.

Beni yana döndürdü ve göğsüne doğru çekerek bana sokuldu. “Hayır. Bu gece kalıyorum. Sen benim uyku zamanımı aldın. Kırk sekiz saatlik vardiya öncesi, evime kadar yarım saat araba kullanıp uykumun kalanını kaçıramam.”

“O zaman misafir odasında uyu,” dedim elini çekerek.

Göğüs kafesimi daha sıkı tuttu. “Hayır. Şiltlen berbat.”

Onu burada istemediğimden değildi. İstiyordum. Birinin gece yanımda kalmasını hayatımda hiç bu kadar istememiştim. Ve tam da bu sebepten buradan gitmek zorundaydı.

Bu, seks olmalıydı ve sadece seks olarak kalmalıydı. Bu bir ilişki değildi. Olamazdı. Asla. Onun bunu yanlış anlamasına asla izin veremezdim. Bu konuda kristal kadar net olmalıydım. Ben Celeste’ten de kötüydüm, çıkmaz sokaktım ve eğer bana karşı hisler beslemeye başlarsa veya işler sarpa sararsa bitirmek zorundaydım.

Gitmek zorundaydı.

“Josh, dip dibe yatmayacağız. Bu bir seks alışverişi.” Kıpırdanıp ondan kurtulmaya çalıştım ve o boynuma gömülüp güldü.

“Salla gitsin. İki yetişkin kıçlı insanız. Bir geceliğine yatak paylaşabiliriz. Ve ben sana sarılmıyorum, vücudunu yastık niyetine kullanıyorum.”

Onun göremeyeceği şekilde yan yan baktım. “İyi, sabah sana kahvaltı hazırlamayacağım.”

“Çok şükür.”

Sırıttım. “İyi. Kal. Ama hisler beslemeye başlama. Ciddiyim. Biz herhangi bir şey değiliz. Anladın mı?”

“Beni seks için kullanıyorsun. Anladım.” Beni iyice yakınına çekti ve omzumu öptü.

“Yeter!”

“İyi geceler.” Gülümsediğini hissedebiliyordum.

Mücadeleden vazgeçtim ve gevşemeye çalıştım. Göğsü sırtımda ritmik bir şekilde inip kalkarken her nefeste, oraya aitmişim gibi daha da gömüldüm.

Sanki seviliyormuşum gibi.

Gözlerimi sıkıca yumdum, duygularımı bastırmaya çalıştım.

Bu kötü bir fikirdi. Bu işi yapabileceğimi sandığım şekilde sınıflandırabilir ve kontrol edebilir miydim bilmiyordum. Özellikle bu boku çekiştirip duracaksa...

Ve niye bu boku çekiştiriyordu ki? Erkekler hiç taahhütsüz yalnızca seks için bir arada olmayı tercih etmezler miydi? Biriyle çıkmaya hazır olmadığını söylememiş miydi? Ben onun için işleri kolaylaştırıyordum.

Yorgun beynim uykuya sürüklenirken ve onun güçlü kollarına gömülmüş, sisin içinde bir yerlerdeyken Josh burnunu saçıma dayadı ve saçlarımın kokusunu içine çekti.

ON BEŞ

JOSH

Mutfakta ayakta durmuş, mısır gevreği yiyor ve birbirimize bakıyorduk. Kristen kendininkini ölçü kabında yiyordu çünkü “Kulpunu seviyordu.” Bu beni gülümsetti.

“Bana gülümseme.” Bana bir uyarı bakışı attı. Uyandığı andan beri huysuzdu. Tapılası bir durumdu.

Saçları darmadağın bir hâlde yüzüne düşmüştü, partiden dolayı hâlâ biraz dalgalıydı ve üstüne bir omzunu açıkta bırakacak kadar büyük gelen bir eşofman üstü ve dün gece üzerinden çıkardığım açık mavi dantel ipli külotunu giymişti. Çok güzeldi. Aşırı derecede seksiydi.

“Şimdi bir de gülümseyemeyecek miyim?” Sırıttım. İçimde müthiş bir sevinç vardı.

Onunla uyanmak, bir Noel sabahı uyanıp istediğin her şeyin sana verildiğini görmek gibiydi. Yüzümde bir gülümseme ile uyanmıştım ve sonra Kristen uyanmış ve tekrar üstüme atlamıştı.

Çok güzel bir sabahtı.

“Buradaki kurallar konusunu tam olarak anladığından emin olmalıyım,” dedi yediği mısır gevreğinden başını kaldırarak. “Bu ihtiyaç-hâli-çağrısı durumu. O kadar. Cinsellik paylaşılan arkadaşlık.”

Evet, dün gece de öyle söylemişti, hatta birkaç kere tekrarlamıştı. O cümlelerin seks kısmına fazla odaklandığımdan, geri kalan kısmını çok algılayamamıştım. O anda biraz dikkatim dağınıktı. Şimdi giyinmiştik, beynim düzgün çalışıyordu ve bu durumu değerlendirmeye hazırdım.

“Ya ben sadece cinsellik paylaşan arkadaşlık istemiyorsam?” Gülümsedim.

“O zaman yalnızca arkadaş oluruz.” Yüzü taş kesildi.

Vay. Tamam.

Gerçekten bu ihtiyaç-hâli-çağrısı durumuna çok mu meyilliydi? Dün gece bütün o, “Teşekkürler seks için. Şimdi git” saçmalıklarını söylemesi... Ben laf olsun diye söylediğini düşünmüştüm. Bana zor anlar yaşatmayı seviyordu, bu onun tarzıydı. Ciddi olduğunu düşünmemiştim.

Onu biraz dürtmeye karar verdim.

“Hadi, ya? Başkalarıyla görüşebiliriz öyleyse?” Mısır gevreğinden bir lokma alarak sııttım.

Gözlerinde bir şey yandı söndü. “Tabii. Kime istersen geçir.” Omzunu silkti, gözlerini kaçırmıştı.

Yüzünün yanını inceledim. Öfkeli olduğu zamanlardaki gibi alnı kıvrılmıştı. Bu onu rahatsız etmişti, görebiliyordum. Eğer bu durum onu rahatsız ettiyse niye bu kadar ısrar ediyordu?

“Hmm, kondom kullanmaya başlamalısınız o zaman,” dedim öylesine, blöfünü görerek.

“İyi. Zaten her hâlükârda kullanmalıydık.” Mısır gevreği kabını lavaboya koydu.

Umduğum yanıt bu değildi. Kondom sevmiyordu, “Hmm, başkalarıyla olmak isteyen ben değilim,” gibi bir cümle kullanmasını ve içine biraz daha farklı bir gönderme katmasını umuyordum.

Şimdi, kondom kullanma konusunda kendi kendime konuşuyormuş gibi olmuştum. Lanet olsun.

Mısır gevreği kâsesini tezgâha koydum. “Ee, sen korunuyorsun. Ve tabii ki, birbirimize özel olma konusunda aynı fikirdeysen, bunu...”

“Yok. Kondom fikri iyi.”

Mutfaktan çıktı. Çatık kaşlarımla onun gidişini izledim. Konunun derinine inip onunla tartışmaya vaktim yoktu. Yirmi dakika içinde işte olmalıydım. Dün gece hepi topu iki saat uyumuştum. Çok yorgundum. Bu hâlde çalışmak berbat bir şey olacaktı.

Değmişti.

Kâsemi yıkadım ve çıkıp Kristen’a bakındım. Bilgisayarı kucağında, Stuntman Mike’la birlikte kanepede oturuyordu.

“İşe gitmek zorundayım,” dedim. Bu konuyla ilgili onunla sonra konuşacaktım.

Elimi kanepenin arkasına koydum ve onu öpmek için eğildim, başını hızla çekti. “Hayır. Sevişmedikçe öpüşmeyeceğiz.”

Bu yorum, yüreğime küçük ve beklenmedik bir darbe oldu. “Neden?”

Çünkü bu seks durumu, Joshua. Sadece seks durumu olarak kalacak. Biz seninle çıkmıyoruz. Milletin yanında birbirimizle ilgiliymiş gibi bir tavır sergilemeyeceğiz, öyle el ele tutuşmalar filan olmayacak. Bunu sindiremiyorsan, bu işi şimdi bitirelim gitsin.”

Dik dik baktım, o ekrana bakıyordu, ifadesizdi.

“Tamam,” diyerek doğruldum. “İyi, birkaç gün içinde görüşürüz. *Seks için.*”

“Hoşça kal,” dedi, bilgisayarına doğru konuşarak.

Uzun bir bakış attım. Gözlerini hiç kaldırmadı.

Duvar. Aramıza aniden kocaman bir duvar örülmüştü. *Ne halt yemeye böyle olmuştu?*

Anlamamıştım. Bu konu hakkında sahiden ciddi miydi? Benimle çıkmak istemiyor muydu? Hiç? *Asla?* Neden?

Kristen gecenin 2'sinde becerip bırakmak için aramak isteyeceğim herhangi bir kız değildi. Ondan hoşlanıyordum. Hoşlanmaktan da öteydi, onunla olmak istiyordum. Bunun aramızda bir şeyleri başlatacağını umuyordum. Eğer özel olmak istiyorsa erkek arkadaş sıfatını bir çırpıda ilave ederdim.

Bu durumun Tyler'la bir alakası var mıydı? Yani, kendini çok çabuk benim kollarıma attığından dolayı, ayrıldığına çok fazla üzülmeyeceğini düşündüm sanırım.

Bu konuda konuşmamıştık. O konuyu açmazsa ben kesinlikle Tyler'dan bahsetmezdim ve o lafını bile etmemişti. Tınmadı bile, yani bu konu kafasında olsaydı veya bu ayrılık onu üzseydi, söylerdi, değil mi?

Ama söylediği tek şey, beni istemediğiydi.

İşe gidinceye kadar bu konu beni yiyip bitirdi.

İstasyona vardığımda, Shawn beni yeni gelenlere verilen iki saatlik boktan işlerde çalıştırdı. Brandon'la konuşma fırsatı bulduğumda Brandon spor salonunda çalışıyordu.

Spor salonu geniş, üzerinde spor aletleri olan gri halı kaplı bir odaydı. Bir yürüme bandı, bir bisiklet, aynalı bir duvara bakan ve kimsenin kullanmadığı eliptik bir bisiklet, üç ağırlık sehpası, bir kum torbası ve geniş bir pencereden itfaiye araçlarını gören diğer duvardaki raflara sıralanmış ağırlıklar vardı.

Kapının yanındaki sebilden su aldım ve Brandon'ın oturup ağırlık çalıştığı yerin yanındaki ağırlık sehпасına gittim. "Hey, dün gece Sloan'un arabası bozuldu. Skid Row'da berbat bir park yerinin ortasında mahsur kaldık." Su bardağımı bacaklarımın arasına alarak dirseklerim dizimin üstünde öne eğildim. "Ve Kristen'la takıldım."

Brandon hareketini bitirdi. "Hmm, her iki durumun da beni şaşırttığını söyleyemeyeceğim." Kaşlarını çatarak bana baktı ve sırtıttı.

Suyumdan bir yudum daha aldım. “Dün gece erkek arkadaşından ayrıldı.”

“İyi.” Diğer eliyle ağırlık kaldırmaya başladı. “Sloan mutlu olacak.”

“Hmm, birinin bu durumdan istediğini elde etmesine sevindim. Benimle çıkmak istemiyor, sadece seks istiyor.”

“Tamam. Problem ne?” Ağırlığı küt diye yere bıraktı. “Senin biriyle çıkmak istemediğini sanıyordum. O yoga eğitmenini başından atmamış mıydın?”

“O başka. Kristen’dan hoşlanıyorum. Çok. Ve çok iyi anlaşıyoruz. Mükemmel anlaşıyoruz hatta. Tuhaf olansa onun da benden hoşlandığını biliyorum, bunu anlayabiliyorum ama ters giden bir şey var.” Suyumu bitirip bardağı buruşturdum, havluların yanında duran çöpe attım.

“Hmm. Seks nasıldı?” diye sordu.

Hıhladım. “Lanet olsun. Hayatımda yaptığım en iyi seksti. Dalga geçmiyorum.”

Kafesinden kaçan aç bir kaplan gibi üstüme geldi. Kokusu, tadı... Düşünmek bile organımın kıpırdanmasını sağlıyordu.

Shawn kapıdan girdi ve ağırlık raflarının üzerine havlusunu attı. “N’aber, ahbaplar?”

Brandon ve ben onu başımızla selamladık.

“Sadece ona ne istediğini sor,” dedi Brandon. “Muhtemelen ortada olmayan adamla yeni ayrıldığındandır. Kristen çok dobradır. Eğer sorarsan tam olarak ne düşündüğünü söyleyecektir mutlaka.”

Shawn Brandon’ın yanındaki sehpaye oturdu. “Kristen’la ilgili mi konuşuyorsunuz? Sloan’un arkadaşı? Şimdi tek mi kaldı? Acayip seksi bir kadın. Ona yazılırım.” Uzan-
dı ve ağırlık çubuğunun altına girdi.

Havlusunu kaptım ve ona fırlattım. “Hey, pislik, sahip-
lenildi.”

Shawn güldü, havluyu yüzünden çekerek, “Senin tarafından olamaz,” dedi.

“Evet, benim tarafımdan.” *Yani bir şekilde.*

Elleri halterin üzerinde durdu ve bana baktı. “Kahretsin! Onu eziyor musun? Sakinleşir bari, birader!”

Ona parmağımla işaret çektim.

Brandon güldü. “Sloan’a sormamı ister misin?”

“Hayır.” Kristen ve Sloan bir mil uzaklıktan ne bok olduğunu anlarlar. “Sorma. Söylediklerimi de ona söyleme, tamam mı?”

Ağırlığını alıp tekrar kaldırmaya başladı. “Nasıl gideceğini bir gör bakalım. Birkaç hafta bekle.”

Shawn sırtıttı. “O şeyi yere çakamıyorsun, ha?”

Duymazdan geldim ve kalkıp halterim için ağırlıkları aldım. Onunla bu konuyu konuşmayacaktım. Shawn’dan ilişki tavsiyesi almak, ihtiyacım olan en son şeydi. Arabası bir çok kez kızlar tarafından yumurta banyosuna maruz kalmıştı, hatta bu yüzden itfaiye istasyonunun oto parkının kapısını kilitlemeye başlamıştık.

Shawn ağırlık kaldırırken oflayıp pufladı ve halteri gü-rültüyle yerine bıraktı. “Muhtemelen eski sevgilisine geri dönmek istiyordur.”

“Adam tekrar kaydolmuş. Bu nedenle ayrıldılar zaten,” dedim, bu teoriyi kenara atmak istiyordum. “Adam geri gelmeyecek.”

Brandon, “Ayrılmak Kristen’in mı fikriymiş yoksa adamın mı?” diye sordu.

“Kristen’in. Belki de adamın. Emin değilim.” Eğer tekrar yazılırsa Kristen’in onu bırakacağını bilerek kaydolmuş.

Bunu düşünmemiştim. Sevgilisinden o ayrılmış olsa bile, buna zorlanmıştı. Yani bir şekilde ayrılığı Tyler tetiklemişti.

Kahretsin, belki de işleri değiştiren buydu.

Shawn soluk almaya çalışarak oturdu. “Adam o bakım paketlerini ve meme resimlerini özleyecek ve yalvaracak. Güven bana, ahbap. Bu arada kız da intikam için rehberinde yazan isimlerin hepsini becerecek.” Uzanıp su şişesini aldı ve içti. “Belli ki kız kıskançlık krizine girmiş.”

Tyler’ın Kristen’ı geri almak için çabalayacağı düşüncesi içimi kıskançlıkla doldurdu. Keşke Tyler’ın sözünü daha önce etseydim, böylece Kristen’ın konuyla ilgili hislerini öğrenebilirdim.

Brandon güldü ve çalıştığı kolu değiştirdi. “Belki sadece zamana ihtiyacı vardır, birader.”

Shawn kıs kıs güldü ve ağırlık çubuğunun altına geçti. “Belki sadece çüke ihtiyacı vardır, yalnızca seninkine değil başkalarınınkine de.”

“Siktir git,” dedim, elimdeki ağırlığı sıkarak.

Brandon güldü. “Hadi ama, daha ne kadar oldu ki? Onlar ayrılalı on iki saat mi oldu? Bir başka ilişkiye küt diye dalmasını bekleyemezsin, sen ne kadar muhteşem olursan ol.”

Brandon haklıydı. Ve belki Shawn da. Kristen’ın iki yıldır bir ilişkisi vardı. Belki tekrar tek başına olmaktan mutluydu ve dışarıda neler var görmek istiyordu.

Bunu sevmemiştim. Hem de hiç. Shawn’ın altını çizdiği hiçbir şeyi de sevmemiştim.

Birden kırk sekiz saatlik vardiyam bana çok uzun gelmişti.

Spor bölümünde kırmızı ışıklar yandı. Çağrı vardı. Üçümüz de hemen kalktık.

Dağıtım görevlisinin sesi hoparlörden yükseldi. “Personel aşağıya. On numaralı araç, Palm Caddesi dört otuz yedideki hastaya, altı yüz yetmiş dört sağlık ünitesi ile yetişsin.”

Spor salonundan alet bölümüne gittik ve Javier personel bölümünden çıkarken araca bindik.

“Tam da sandviç yiyecektim,” dedi Javier, elinde bilgisayarı ile ön koltuğa oturdu.

Ben sürücü koltuğuna geçtim. Shawn arkama, Brandon’ın yanına oturup kulaklıkları taktı. “Hey, Javier, Josh Kristen’i beceriyormuş.”

Javier kemerini bağlarken durdu. “Sahi mi, O nişanlı değil mi?”

Kontağı çevirdim ve motor gürültüyle çalıştı. “Yo, dün adamdan ayrıldı. Gerçi benimle çıkmak istemiyor. Ve ben onu becermiyorum. Ondan hoşlanıyorum, pislik,” dedim omzumun üzerinden.

Shawn homurdandı. “Vay, demek o seni beceriyor. Hey, adamım, gerçekten, eğer kavanozdaki çüksen, tekneyi sal-lamasan iyi olur.”

Kulaklığı taktım. “Ne?” Işıkları yakıp ana kapıyı açtım.

“Sen kavanozdaki çüksün. Chris Rock’? ‘Acil durumda kırılması gereken.’ Kızın da acil bir durumu varmış, ah-bap,” dedi Shawn. “Eğer beşinci aşama asılma durumuna gelmeye başlarsan, senin kıcını değiştirip yeni bir kavanoz alır.”

Brandon güldü. “Ona biraz zaman tanı demek istiyor, sanırım.”

Javier bilgisayarını açtı. “Normalde Shawn’ın söylediği çoğu şeye hatta söylediği hiçbir şeye katılmam, ama uzun zamandır evli ve iki yetişkin kızı olan biri olarak, onun-la aynı fikirde olmak zorundayım. Daha çok erken. İşlerin kendiliğinden ilerlemesini bekle.”

Javier bilgisayarına baktı ve çağrının özelliklerini aldı. Belirsiz. Hasta biri, muhtemelen baygın.

* Ünlü bir komedyen (ç.n.)

Daha fazla saçmalık.

Diş ağrısı. Sarhoşlar. Zil zurna sarhoşlar. Kahretsin, bu çağrı muhtemelen bir sarhoştan. “Hasta biri” demek, “Bir fikrimiz yok” demenin evrensel şifresiydi, ama muhtemelen bok suratlı biriydi.

Arkamızdan ana kapıyı kapattım ve sirenleri açtım.

Shawn konuyu kapatmadı. “Belki siyahi bir kavanoz ister bir dahaki sefere. Onun sevebileceği bir kavanozum var.”

“Ya?” dedim, strateji kullanarak. “O kadar küçük kavanozlar yapıyorlar mı?”

Hepsi güldü ve Javier ekrana bakıp konuştu. “Hayatımın aşkıyla on dokuz yaşında tanıştım. Hiç sahada oynama zamanım olmadı. Keşke olsaydı demişliğim vardır. Bekâr olmak. O zaman birileriyle çıkmak falan.”

“Ben birileriyle çıktım,” diye geveledim.

Kimse Kristen gibi değildi. Akıllı, güzel. Zeki. Beni güldüren. Onunla konuşmayı seviyordum, her şeyle ilgili bakış açısını seviyordum. Son birkaç hafta boyunca benim diğer en yakın arkadaşım olmuştu. Ve birileriyle çıkmak bir seçenek değildi, zaman kaybıydı.

Eski bir sitenin önüne çektik. İçeri girdiğimizde haklı çıktım. Saçma sapan bir durumdu. Kadının teki kocasıyla kavga ettikten sonra bayılmış taklidi yapıyordu. Kocasının onun kalp krizi geçirdiğini sanmasını istiyordu. Küçük, hoş bir suçluluk duygusu gezisi yapmak istiyordu yani.

Bu tip oyunlar burada neredeyse ortak bir ıstıraptı. Kaliforniya’ya geldiğimden beri bu tip beş tane çağrı almıştım. Birileri dikkat çekmek için acil bir durum varmış gibi yapıyordu. Zaman ve kaynak kaybıydı.

Güney Dakota’nın küçük kasabasında bu tip çağrılar almazdık. Buradakinden çok daha az çağrı alırdık ama aldık-

larımız akli başında çağrılar olurdu. İnsanlar 911'i saçma sapan şeyler için aramazlardı. Bizi kendi dramalarma alet etmezlerdi. Küçük kasaba insanların bir onuru vardı.

Bu rezaleti Kristen'a anlatmak için sabırsızlanıyordum. Benim çağrılarım ile ilgili anlattıklarımı dinlemeye bayılıyordu. Bir vardiyadan döndüğümde sohbet böyle açılıyordu. Mutlaka söyleyecek muhteşem bir şeyi oluyordu. Geçen hafta tek başıma üç sarhoşu ambulansın arkasına yaka paça tıkmıştım ve Kristen bana Aptal Kandıran ismini takmıştı.

Araca dönerken kısık sesle Brandon'la konuştum. "Bu insanlara karşı nasıl bu kadar sabırlı olabiliyorsun?"

Brandon silkindi. "Sadece iş. İmkân bulduğunda eğitebilmek için elinden geleni yapacaksın."

"İşe yarıyor mu?"

"Hayır," dedi Shawn kahkahayla, onun ardından da Javier güldü.

Başımı iki yana salladım. "Biliyor musun, taşınmadan önce orman işçiliğini düşünmüştüm. Keşke daha etraflica düşünseymişim."

Shawn kıs kıs güldü. "Ne yani? Lanet bir bahçıvan olmak mı istiyorsun?"

"Orman işçiliği o kadar da kötü değil," dedi Brandon, aletlerini araca yüklerken.

"İnsanlarla uğraşmak zorunda değilsin," dedim. "Dışarıda, doğada olmak? Sevimleyecek nesi var?"

Shawn araca bindi. "Anca fırça temizlersin. Ayı bokunu tütülersin."

"Bundan daha kötü mü sanki?" diye sordum. "Daha demin baygın olmayan bir kadını canlandırdık. En azından bir şeyler başarmış olurdum."

Koltuğuma geçtim ve kulaklığımı taktım. Javier, siteden,

yangın musluğunun önünde duran çöplerden sorumlu birini yakaladı, hepimiz oturup onu bekledik.

Siktir. Hayatımla ilgili ne yapıyordum böyle? Bundan sonraki yirmi yıl bu boku yapmaya devam mı edecektim? Sabrımın olup olmadığını bile bilmiyordum. Tabii ki bazen doğru düzgün çağrılara gittiğim de oluyordu. Mesela, geçen hafta bir bebek doğurtmuştum ve bir yanan bir arabayı söndürmüştüm. Ama çoğu, bunun gibi çerçöp işti. Ve bir de yeni başlayan olmak işleri daha da kötüleştiriyordu.

Orman işçiliğine müracaat etmeliydim. Belki Kuzey Kaliforniya'yı denemeliydim. Şarap kasabasının yanı başında, avlanacağım ve toprak sahibi olacağım ormanlarda yaşardım.

Ama bir de Kristen vardı.

Eğer başka bir yere taşınmış olsaydım ve buraya Brandon'ın düğünü için gelip de Kristen'la tanışsaydım, o gecedan sonra burada yaşamış olmayı dilerdim. Bunu dileyeceğimi biliyordum. Kristen özel biriydi. Herhangi bir kız değildi. Onunla tanıştığım gün bunu anlamıştım sanırım.

Telefonumu çıkardım ve onun adını buldum, yanıp sönen çizgiye baktım, mesaj yazmam için beni bekliyordu. *Ona ne söyleyecektim ki?* Sabah veda ederken bile onu öpmeme izin vermemişti. Benden bir haber duymayı niçin istesindi?

Şu anda bütün hayatım koca bir acemilik dönemi idi. İşlerin daha iyiye gidip gitmeyeceğini bilmediğim bir belirsizlik içinde beklemedeydim.

Bunun üstesinden gelmemin tek bir yolu vardı. Başımı önüme eğecektim. İşimi iyi yapacaktım. Ve her söyleneni uygulayacaktım.

Sabretmem gerekiyordu.

ON ALTI

KRISTEN

Josh'un kırk sekiz saatlik vardiyası bana biraz geri çekilme sağladı. Bir çeşit bağımlı olmaya başladığımı hissediyordum ve şimdi onu delicesine istiyordum. Bir doz onu görmeye ihtiyacım vardı. Kalkıp arabaya binip sapık bir takipçi gibi itfaiye istasyonunun yanından geçtim ve kendimi zar zor sakinleştirdim.

Ona mesaj yazıp yazmamak konusunda çok düşündüm ve yazmamaya karar verdim, neden mi? Yazarsam daha yakın mı olacaktık? Birbirimizi daha iyi mi tanıyacaktık? Eğer bir şey yapacaksam bu, onu daha az görebilmenin bir yolunu bulmak olmalıydı. İçinden çıkamayacağım kadar derine inmeden, başka bir marangoz aramalı, belki bu ihtiyaç-hâli-çağrısı olayını bırakmalıydım.

Of. Ne yaptım ben?

Sloan'a öğle yemeği yiyebilir miyiz diye mesaj atmıştım, ama üvey annesi, babasının San Diego'daki evinde Sloan için küçük bir gelin partisi veriyordu ve Sloan, Josh'un iki günlük vardiyası boyunca burada olmayacaktı. Arayıp da pat diye "Josh'la işi pişirdim" demek istemiyordum. Bu yüzden iki günümü Josh olmadan, yalnız, saate bakarak ve

evi baştan aşağıya temizleyip onu özleyerek geçirdim.

İtfaiye istasyonundaki vardiyası bittiğinde, nihayet aldığı siparişleri yapmak için doğrudan işe girişti, bir köpeğin sahibini beklemesi gibi garajın kapısının açılma sesini bekledim.

Saçımı ve makyajımı yaptım ve ilk kez normal kıyafetlerimi giydim. Öyle fazla şirin şeyler değillerdi, yalnızca tayt ve düşük omuzlu tişört. Yanlış bir mesaj vermek istemiyordum. Gerçekte nasıl hissettiğimi açık eden bir mesaj vermek istemiyordum.

Onun oralarda olduğunu anladığım an, alelacele oturma odasındaki kanepeye gittim ve bilgisayarımı kucağıma koydum, böylelikle meraklı kız gibi beklediğimi anlamayacaktı.

Çok sakat bir durumdu.

“Selam,” dedi, gülümseyerek kapıya geldi. Stuntman üzerinde KÜÇÜĞÜM AMA HERKESTEN NEFRET EDİYORUM tişörtüyle onun ayaklarına zıpladı. Josh eğildi ve onu okşadı. “Sana kahvaltı için burito* getirdim.”

Of Tanrım.

Geçen kırk sekiz saat içinde nasıl daha çekici olmayı başarmıştı? Dağınık saçları, bayıldığı lanet olası gamzeleri ile kot pantolonu ve gri tişörtü içinde çok şirin görünüyordu ve tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de benim için kahrolasıcı bir burito getirmişti.

O an onu çıplak hayal ettiğimden bahsetmiyorum bile.

Sırf ona bakmak bile kalbimi küt küt attırdı. Ona koşmak ve üstüne atlamak, kollarımı boynuna dolamak ve onu öpmek istiyordum.

“Selam,” diye mırıldandım, tekrar bilgisayar ekranına baktım.

Yiyecekleri sehpanın üstüne koydu, onun parfümü ve yemekteki sucuk kokusu beni tahrik ediyordu.

* Meksika usulü dürüm (ç.n.)

E-posta yazıyormuş gibi yaparak, “Teşekkürler,” dedim. Ben klavyede tuşlara basarken bir süre bekledi. “Pekâlâ, işe başlasam iyi olur...”

Çamaşır odasının kapısı kapanana dek nefes almadım.

Sonrasında bütün günü garajda geçirdi. Genellikle yaptığım gibi onunla takılmadım. Ögle yemeği isteyip istemediğimi sordu, tabii ki hayır dedim.

Ve tabii ki çok istiyordum.

Hiç bana dokunmaya veya beni öpmeye yeltenmedi. Benim kurallarına uymaya çalışıyordu.

Kahrolasica kurallarımından nefret ediyordum.

Saat 4’te içeri geri geldi ve kanepede yanıma oturdu.

“Regl dönemimdeyim, yani...”

Homurdandı. “Bildiğim iyi oldu. Bilgi için teşekkür ederim.” Kola kutusunu açtı. “Ee, ne seyrediyoruz?”

Gülümsememi yuttum. “E-postalarımı yanıtlıyordum. Pek dikkatimi vermemiştim.” Bilgisayarımı kapattım ve elimi bacağına kaydırdım. “Biliyorsun, diğer şeyleri yapabiliriz...”

Seks hayatımda yaratıcı olmaya alışmıştım. Üç hafta süren uzun regl dönemleri bana pek seçenek tanımıyordu ve o sırada partnerimin kendini sakınması için bir neden görmüyordum. Ve gerçekten ona dokunmak istiyordum. Sadece seks olsa bile. Yalnızca ona yakın olmak istiyordum.

Ama kemerinin tokasına uzandığımda, beni durdurdu. “Eğer sen eğlenmiyorsan, ben de yapmam.”

“Eğlenmeyeceğimi kim söyledi?” diye sııttım, elimi kurtarmaya çalıştım.

Sıkıca tuttu. “Kristen, hayır. Burada olma nedenim bu değil.”

Ona baktım. “Öyleyse niye buradasın?”

O derin kahverengi gözleri ile beni süzdü. “Seninle ta-

kılmak için. Cinsellik paylaşan arkadaşlar olduğumuzu söylemiştin, değil mi? Bu arkadaşlık kısmı. Seninle vakit geçirmek istiyorum.”

Yüreğim hopladı.

Gitmeliydi.

“Şey, bu gece planlarım var. Yani seninle takılamam,” dedim ve kanepeye geri oturdum.

Dudaklarının kenarı belli belirsiz aşağı düştü. “Tamam. Ne zaman çıkıyorsun? Akşam yemeği ister misin? Veya gitmeden bir şey seyretmek ister misin?”

Kalktım. “Şimdi gidiyorum, aslında.”

Gözlerindeki ışık söndü ve ben hemen; kollarımla onu sarmak, söylediğim her şeyi geri almak, kalmasını istemek ve kanepede bana sokulmasını, benimle kutulardan Çin yemeği yemesini ve erkek arkadaşım olmasını söylemek istedim.

Ama yapamadım.

Bu. Bir ilişki. Olamazdı.

Kanepeden kalktı. “Tamam. Yarın görüşürüz öyleyse.” Çıkmadan önce bana bakmadı.

Yüzümü ellerime gömdüm. Ne bok yiyordum ben? Onu serbest bırakmalıydım. Bu işkenceydi.

Bu gülünçtü.

Onunla normal olmak istiyordum. Ona, bana hissettirdiği şekilde davranmayı arzu ediyordum. Bütün dikkatimi ona vermek, onu öpmek ve kucaklamak istiyordum.

Ona âşık olduğumu söylemek istiyordum.

Ama bu, onu sonu olmayan bir ilişkiye çekmek demekti ve herkes için zaman kaybıydı. Daha da kötüsü, benim sağlık meselelerimle ilgili gerçeği öğrendiğinde, onun beni reddedecek olmasıydı. Ve her iki durum da kabul edilir gibi değildi.

Josh'la, sınırları iyi belirlemek kaydıyla yalnızca seks içerikli bir ilişki olabilirdi... veya hiçbir şey alamazdım.

Stuntman'ı kucakladım, arabaya bindim ve Sloan'la Brandon'ın evine gittim. Sloan, üzerinde boyama önlükleri ve tepesinde topuz yaptığı dağınık sarı saçlarıyla kapıyı açtı. "Aa, selam."

Oturma odasındaki şövalenin önündeki taburesine geri döndü. O bir sanatçıydı. Tablosunda, gelincik tarlasındaki bir küçük kıızı resmediyordu.

"Brandon nerede?" diye sordum.

Uzaktan kumandayı televizyona tuttu ve izlediği suç programının sesini kapattı. "Garajda."

"Josh'la yattım."

Hızla bana döndü, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?!"

"Evet." Köpeğimi tutarak kanepeye oturdum. "Tyler'la ayrıldık. Josh'la yattım. İnanılmazdı. Penis muhteşem. Çükün müptelâsı oldum ve ona âşığım ve ne yapacağımı bilmiyorum. Sanırım boku yedim."

Tamamen dehşete kapılmış görünüyordu. Beti benzi attı. "Çük müptelâsı" sözüyle ne yapacağını bilemedi, sanırım. Zira onun hayatı boyunca asla tek gecelik bir ilişkisi olmamıştı, hatta erkek arkadaşı olmayan biriyle yatmamıştı bile.

Ona biraz zaman verdim. Toparlayacağını biliyordum.

Hazmedince, yanıma oturdu. "Yani sen bok yediğini mi düşünüyorsun, neden?"

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Onu çok seviyorum. Çok fazla, Sloan. Çok tatlı ve benimle takılmak istiyor. Birbirimiz için özel olabilir miyiz, diye sordu. Hayır, benim için bu sadece seksten ibaret bir durum dedim ki hiç öyle değil. Ama başka ne olabilir ki?"

Ona baktım, çaresizliğin bütün hücrelerimden aktığını hissedebiliyordum. "Demek istediğim, eğer beni gerçekten

seviyorsa bu işi kapatmalıyım. Beraber olamayız. Ona çocuk veremeyecek biriyle olamaz. Ona rahmimi aldırarak üzereyim diyeceğime ölmeyi tercih ederim. Ve ben erkekleri oyalama işinde değilim, doğru mu? Yani bitirmek zorundayım, değil mi? Doğru mu?”

Kafayı yemişim gibi baktı. “Tanrım, seni hiç böyle görmemiştım,” dedi.

Belki azıcık tırlatmışım. Bu benim normal davranış biçimim değildi. Erkekler beni heyecanlandırmazdı. *Hiç*. Sloan benim bu hâlimle ilk kez karşılaşılıyordu.

“Biliyor musun o gün ne yaptı?” diye devam ettim. “FedEx’e kargo kutularını bırakmaya gitmişim. Ve döndüğümde mutfakta Stuntman’la beraberdi. Sanırım yere gazoz dökülmüş ve Stuntman da üstünden yürümüş, yani banyo yapması gerekmiş. Josh onu yıkamış. Mutfığa girdiğimde, orada üstünde tişört olmadan, elinde havluya sarılı Stuntman’la duruyordu ve benim köpeğimi sarıp sarmalıyordu. Lanet olsun, yemin ederim ki Sloan, hayatımda bundan daha seksi bir şey görmedim. Adam kelimenin tam anlamıyla mükemmel. Nasıl oluyor da bu kadar mükemmel bir adamı buluyorum ve ona sahip olamıyorum?”

Sloan sırtımı sıvazladı, ne yapacağını bilemiyormuş gibi boş bakılıyordu.

Elimi alnıma götürdüm. “Rahmimden öyle nefret ediyorum ki. Seks yapınca kanamam oluyor. İki gündür nokta hâlinde kanamalarım var. Ve bu yeterince kötü değilmiş gibi, ona şişkin karnımı görmezden gelmesini söylemek zorunda kaldım. Bu, küçük düşürücü lanet bir durum.”

Anlayışla bana baktı. “Peki, o ne dedi?”

Homurdandım. “Hiçbir şey. Sallamadı bile. Adam yatağa girmek üzereydi. Muhtemelen farkına bile varmadı ama ben fark edebilir ve kendini acaba hamile bir hatunu mu

beceriyorum diye merak ederken bulabilir diye açıklamak zorunda hissettim.”

Zor tuttuğum gözyaşlarım boğazımı yakmaya başladı. Kalktım ve kâğıt mendil almaya banyoya gittim. Burnumu temizledim ve kâğıdı tuvalete atıp sifonu çektim ve sifon kolu elimde kaldı. Elimde sifon kolu ile çıktım. Sloan gözlerini devirdi ve kanepeden kalktı.

Sloan’un evi tamirat ve tadilat isteyen bir evdi. Tamiratları Brandon yapıyordu. İyi iş çıkarıyordu ama sürekli tamir edecek yeni şeyler çıkıyordu.

Sifonun kolunu aldı ve duvarlarında fotoğraf çerçeveleri asılı holde durarak sessizce bakiştık. Neredeyse birbirimizin aklını okuyabiliyorduk. Bunun bana olmasından nefret ediyordu. Bu durumu bertaraf etmek ve iyileştirmek istiyordu. Ama yapamazdı ki nereden başlayacağını bile bilmiyordu.

“Ee, Josh’la ilgili ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım. “En berbat olan ne, biliyor musun?” Gözlerim yanmaya başlamıştı. “Tam uydu. Hani seninle ilk tanıştığımızda hemen kaynaşmıştık ya, işte öyle oldu, biliyor musun? Josh tam aradığım kişi. Cuk oturdu. Ve ben bu hâlimle iyiydim, Josh’a kadar. Kararımdan gayet memnundum. Şimdi ise...”

Gözyaşlarımla beraber boğazımda tanımlayamadığım bir yumru oluştu. Bu sıkışıklık çok nadir yaşadığım bir şeydi çünkü ben nadiren ağlardım.

“Evren bana gülüyor, Sloan. Daha kötü olamaz diye düşündüğüm an, şey gibi, ‘Biramı tut’ diyor sanki, bu durumun Josh için ne kadar önemli olduğunu unutmuş olabilirim diye nereye dönersem döneyim bu çocuk durumu önüme geliyor. Bu küçük hatırlatmalar, onun ihtiyacı olanı veremeyeceğimi sürekli gözüme sokuyor.”

Aklım Josh'un, Stuntman'ı havluya sarmış tuttuğu âna gitti. Onun yerinde bebek tuttuğunu düşündüm. Ama asla benim olmayacaktı. Mutfak lavabosunda bebeğimize banyo yaptıran benim kocam olmayacaktı. O ânı ancak ve ancak bir başkasıyla yaşayabilirdi.

Bu son noktaydı. Hıçkırıklara boğuldum. Aynı anda Sloan beni sardı.

Ben duygusal biri değildim. Arkadaşlığımız boyunca, Sloan benim ağladığımı bir kez, kramplar yüzünden acil servise gittiğimizde görmüştü ve o da çaresizlikten ziyade ağrı ve öfkedendi. Şimdi olansa; arkadaşlık dinamiğimizde önemli bir dönüm noktasıydı; babanın yıkılması ve gözleri kocaman açılmış annenin onu rahatlatmaya çalışması. Sloan'un annelik güdülerini kriz durumlarında ortaya çıkardı, beni sakinleştirmeye çalışarak ve kulağıma bir şeyler fısıldayarak bana sarılırdı, annemin asla yapmadığı şekilde.

Bu histerektomi kararına metanetli bir akılcılıkla dayanmıştım. Ama bunu Josh'la yapamazdım. Yapamazdım işte. O adamın bana hissettirdiklerinde olur bir taraf yoktu. Ben de kendimi koyverip ağlamaya başladım. Ve bu beni kontrolsüz ve umutsuz hissettirdi.

Biri duvara vurdu. Başımızı çevirdiğimizde, holdeki kapıdan Brandon'ın başını uzattığını gördük.

"Ah. Şey, böldüğüm için özür dilerim. Josh burada da. Akşam yemeğine kalmasında bir sakınca var mı?"

Josh Brandon'ın arkasında belirdi, Stuntman'ı tutuyordu. Köpeğim onun yanağını yalıyordu. "Selam, Sloan. Kristen." Yüzümü gördüğü anda gülümsemesi dondu.

Gözyaşlarımı sildim, banyoya koştum ve kapıyı kapattım.

ON YEDİ

JOSH

Ağlaması beni hazırlıksız yakaladı. Tyler’la ayrılmasının onu bu kadar üzebileceği hiç aklıma gelmemişti. Sadece şey diye düşünmüştüm...

Aptal.

Tabii ki üzgündü. Neden bu konuda kafam karışıyordu ki? Adamla lanet iki sene boyunca çıkmıştı. Adam Kristen’in yanına taşınmak üzereydi, Tanrı aşkına, üstelik adam Kristen’la konuşmadan tekrar orduya kaydolmuş ve saçma sapan bir sesli mesajla ondan ayrılmıştı.

Lanet olsun, benimle ciddi bir şey yaşamak istememesine şaşmamak lazımdı. Muhtemelen Tyler’dan sonra öylesine dağılmıştı ki doğru düzgün düşünemiyordu. Muhtemelen onun için bir tepki durumuydum.

Shawn haklıydı. Ben kavanozdaki çüktüm.

Ona birbirimiz için özel olmamızı teklif ettiğim için kendimi pislik biri gibi hissettim. Aramızda bir şeyler var zannetmiştim, bir an için. Belki o da bana karşı boş değil diye. Ama şimdi her şeyi kafamda kurmuşum gibi hissediyordum. Her işareti yanlış anlamışım gibi. Olmayan bir şeyleri yakalamaya çalışacağıma, onun söylediklerini dinle-

meliymişim. Bütün bunlar olmadan önce bana, aramızdaki-
kinin yalnızca seksten ibaret bir şey olduğunu kabul etmem
gerektiğini söylemişti ve şimdi neden öyle dediği anlaşılı-
yordu.

Ve sonra buraya gelmiştim; Tyler'ın eve gelmiş olması
gereken günün ertesi günü, muhtemelen olayın Kristen'ı
gerçekten etkilemeye başladığı zamanda en yakın arkadaş-
ına gelip ağlayarak içini döktüğü zamanda.

Onu biraz kendi hâline bırakmalıyım. Gitmeliydim.

“Ben gidiyorum,” dedim Brandon’a, Stuntman Mike’ı
yere bıraktım.

Onun gecesine zorla dâhil olmak gibi bir niyetim yok-
tu. Arabamı park ederken onun yola park edilmiş araba-
sını görünceye kadar Brandonlarda olduğunu bile bilmi-
yordum. Ve dürüst olmam gerekirse, evine gittiğimde onu
makyajlı ve saçları yapılmış gördükten sonra, herhangi bir
erkekle değil de Sloan’la bir planı olduğunu anladığımda
rahatlamıştım. Özellikle Shawn’ın dediklerini düşününce...

Ama onun burada olduğunu gördüğüm için mutlu ol-
mamın tek nedeni bu değildi. Lanet olsun ki sırf onu gör-
düğüm için mutlu olmuştum.

İşteyken hep onu düşünmüştüm nihayet yanına geldi-
ğimde ise, sadece hayal kırıklığı bulmuştum.

Önceleri, onunla kanepeye oturup zaman geçirirdim.
Şimdi ise, galiba onunla oturma odasında sadece takıla-
bilmek için bir nedene ihtiyacım vardı. Artık kurallarımız
vardı ve her şeyin zorlaştığını hissediyordum.

Bir an, onunla birbirimize hiç bulaşmamış olmayı dile-
dim. Bu jokeri atlatıncaya kadar arkadaş kalsaydık belki
daha sonra, özgür ve kafası net olduğunda onunla bir şan-
sım olabilirdi. Çünkü şimdi, o aramızdaki şeyi, çizgiyi aş-
mamızdan önceki o uyumlu arkadaşlığımızı kaybetmiş gibi

hissediordum. Tabii, bu durumdan seks elde etmiştim, ama değer miydi emin değildim. Böyle olmamalıydı.

Sloan köşeyi dönüp oturma odasına geldi. Bitkin görünüyordu. “Bebğim, sifonun kolu kırıldı.” Metal parçasını Brandon’ın eline tutuşturdu.

“Kristen içeriden çıkar çıkmaz tamir ederim,” dedi.

Cebimden anahtarlarımı çıkarırken Sloan bana baktı. “Gidiyor musun?”

“Ya evet, çıkmam lazım.”

Banyoya doğru baktı ve bana döndü. “Josh, *kal.*” Kısık sesle konuşmuştu. “Akşam yemeğe kal.”

Gözlerindeki bir şey, rica eder gibiydi. Bir ona, bir Brandon’a baktım. Brandon’ın neler döndüğü ile ilgili lanet bir fikri bile yoktu. Benim kadar bihaberdi. Yüzünün yan tarafından bir bilgi yakalayabilirmiş gibi nişanlısına baktı.

“Emin misin?” diye sordum.

“Çok eminim,” diye fısıldadı, banyoya tekrar bir bakış attı.

Belki ben bir oyalanmaydım? Belki Sloan Kristen’in kafasından Tyler’ı çıkartabileceğimi diye düşünmüştü? Bizim bir şey yaşadığımızı Sloan’un bilmemesi gibi bir durum olacağını hiç düşünmemiştim. Kristen kesin ona söylemişti. Yani Sloan bilerek benden kalmamı istemişti.

Gitmek istemiyordum. Kristen neredeyse ben de orada olmak istiyordum. Ve eğer Sloan kalmamın bir sakıncası olmadığını düşünüyorsa ben de öyle yapacaktım.

Kaldım.

Brandon’la ben garaja gittik. Ona yardım edebileceğim birkaç projesi vardı ve ev şu anda kadınlar bölgesi hâline gelmiş gibi görünüyordu.

Yalnız kalır kalmaz, “O neydi sence?” diye sordu Brandon.

Sloan'un araya girmesini kastediyordu, Kristen'in ağlamasını değil. Kristen'in erkek arkadaşından yeni ayrıldığı düşünülünce ağlaması anlaşılır bir durumdu.

Çalışma tezgâhındaki tabureye oturup omzumu silktim. "Sanırım Kristen, Tyler konusunda bombok durumda ve Sloan benim onun kafasını dağıtacağımı düşünüyor."

Kaşları çatıldı ve birasını alıp kucagina koydu. Farkında olmadan parmak uçları ile vurmaya başladı. "Bilmiyorum. Doğrusunu istersen Kristen'in bu tepkiyi vermesine biraz şaşırdım. Onu hiç böyle görmemiştim. Anneannesini öldüğünde bile. Epey metanetli biridir." Birasından bir fırt aldı, onun da kafası benimki gibi karışmıştı.

Orada öylece oturduk, ikimiz de şaşkındık, sanki bir çeşit yabancı kadın bölgesine düşmüştük.

Genellikle doğrudan sebep olmadığım bir kadın ağlaması durumuyla karşı karşıya kaldığımda, yavaşça geri çekilir ve kadınlar kendi aralarında halletsinler diye onları yalnız bırakırdım. Ama beni rahatsız eden Kristen'in canının acımasıydı. Benimle konuşmasını dilerdim.

Lanet olsun, eskiden benimle konuşurdu.

Brandon bana baktı. "Bugün eve gittiğinde ne oldu?"

Başımı salladım. "Aynıydı. Soğuktu biraz. Beni kovdu. Regl dönemindeymiş yani seks yapamazmıyız."

"Bunun bir mazeret olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Ona inandım." Eğer Kristen seks yapmak istemiyorsa, adım gibi eminim ki, sadece bunu söyleyip geçerdi. Bu regl dönemi durumunu uydurduğunu sanmıyordum, özellikle bana alternatif sunduğu için. Ama bu bir ay içinde ikinciydi.

Belki bu regl dönemi ile ilgili bir durumu vardı. Kız kardeşim Laura'nın da vardı ve aynı Kristen gibi dayanıklı ürünler kullanırdı.

Brandon birasını koydu ve üzerinde çalıştığı mutfak dolapları yığınının bakmaya gitti. “Şunlarda bana yardım et-sene. Menteşeyi tamir etmeye çalışacağım.”

Üzerinde neon ışıklı Corona Bira tabelası olan çok etkileyici bir çalışma tezgâhı vardı. Brandon’ın kendisinin yaptığı ve elektrikli aletlerini koyduğu dolapların yanında iki tane geniş, kırmızı, tekerlekli alet çekmecesine vardı. Her türlü aletin olması iyi bir şeydi çünkü Sloan’la aldığı bu evin epeyce tamirata ihtiyacı vardı.

Yarım saat işlerle oyalandık. Durmadan eve açılan kapıya bakıyordum. Kristen’in diğer yanda olduğunu ve Sloan’la yemek yaptığını biliyordum. Onu hissedebiliyordum.

Bir dürtüyle kalktım. “Hemen geliyorum.”

Sarımsak ve fesleğen kokusuna doğru yürüdüm ve Kristen’i Stuntman Mike’la mutfak masasında otururken buldum. Sloan buharı tüten bir tencerenin başında dikiliyordu. İkisi de aniden dondu.

Kristen’la bir an bakiştık. Oturma odasını işaret ederek, “Bir saniye konuşabilir miyiz?” diye sordum.

Sloan ona bir bakış attı.

Kristen kalktı, köpeği bırakarak, “Tabii,” dedi.

Oturma odasına giderken peşinden yürüdüm ve bana döndü, kollarını kavuşturmuştu. “Ne var?”

“Şey,” dedim, ben de kollarımı kavuşturdum. “Sen ve ben, düğün ve benzeri şeyler nedeniyle gelecek birkaç hafta beraber hayli vakit geçireceğiz. Bence odadaki fil hakkında konuşmamız lazım, sana da uyar mı?”

Yakalamıştım onu. Dudakları isteksiz bir gülümseme ile kıvrıldı.

Gözleri şişmişti. Kızarmıştı. Üzgün ve yıkık görünüyordu. Onu göğsüme çekip sarmak, onu bıraktığı için Tyler’ın lanet bir pislik olduğunu söylemek istiyordum. İçimdeki

dürttü o kadar yoğundu ki ona uzanmamak için yumruklarımı sıkarak zorunda kaldım. Ama uzanmaya yeltenseydim bile Kristen'in izin vermeyeceğini sezmiştim. Bu durumun bende uyandırdığı çaresizlik hâlini sevmemiştim.

Ona bakarken, durum ne kadar berbat olursa olsun, şu anda onun için sadece acil durum çağrısından ibaret de olsam, onun isteyerek bana verebileceği her şeye razıydım. Eğer şimdi beni cinsel fayda sağlayan arkadaştan başka bir şey olarak görmek istemiyorsa ben de onun için öyle olurum, çünkü ona olan hislerim, ona yakın olabilme şansımı reddetmeme engel oluyordu.

Hafifçe öksürdüm. “Burada olacağını bilmiyordum. Seni sıkıştırmaya çalışmıyordum,” Biraz daha ciddi bir sesle konuştum.

“Biliyorum.” Gözlerini kaçırdı, gülümsemesi zayıfladı. “Josh, birbirimizle olmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim.” Gözleri tekrar bana döndü.

Kahretsin.

Kendine ait nedenler yüzünden geri çekilmek istiyorsa onun isteklerine saygı duyardım. Ama Tyler'la ayrılığının üstesinden gelirken herhangi bir üzüntüden beni korumayı düşünüyorsa onu düzeltmem gerekiyordu.

“Benim söz hakkım var mı?” diyerek gözlerine bakabilmek için hafifçe başımı eğdim. “Şu anda bağlanmakla ilgili bir şey istemiyorsun. Bunu anladım. İşleri akışına bırakalım. Birbirimizle takılmayı seviyoruz. Seks iyi. Üzerinde fazla düşünmeyelim.”

Bana baktı. “İşlerin asla herhangi bir şeye bağlanmayacağına bilerek iyi olur musun?”

Neden “asla” kelimesini kullanma ihtiyacı hissediyordu? Bir noktada Tyler'la ayrılığının üstesinden gelecekti. Ama bunun için bir zaman kısıtı belirtmek istememesi an-

lamlıydı. Ve ben, eğer bir gün birbirimiz için daha fazla şey ifade eden bir duruma gelebilme olasılığını ima bile edersem, Kristen'in su koyvereceğini hissediyordum. Şimdilik, evet, bu düzenlemeden memnundum, hiç yoktan iyiydi. Bekleyebilirdim.

“Benim beklentilerim ayarlı,” dedim.

“Ve başkalarıyla da görüşeceksin.”

Bir soru sormaktan çok, bir şeyi belirtir gibiydi. Sanki onun beklentilerinin farkında olduğumu onayladığımı ve onun dediklerine uyacağımı teyit eder gibiydi.

“Öyle bir şey hissedersen, evet.” Öyle bir şey hissetmeyecektim.

“Ben de başkalarını görebilirim. Yani bunu anlıyorsun.”

Bu daha zordu. Ama biz beraber takılsak da takılmasak da onun başkalarını görme durumu normaldi, yani bu benim kararımı değiştirmezdi. Ve bir yanımda, eğer Kristen'in çevresinde kalmaya sebat edersem, bir başkası ile çıkmaz diye düşünüyordu. Seksten en az benim kadar hoşlanmıştı, bu kadarı gayet açıktı. Sadece onun bütün ihtiyaçlarını karşılamalıydım ve bu gerçekleştirmeyi çok istediğim bir görevdi.

“Bekârsın. Senin de bir başkasıyla çıkman normal,” dedim.

Bir an yüzümü inceledi, sanki hayır demek için bir neden arıyordu. Bir tane bile bulamamalıydı.

“Tamam. Sen halledebileceğini düşünüyorsan,” dedi.

İkimiz de hareket etmedik. Birbirimizi izledik. Bizim o huzurlu sessizliklerimizden biriydi.

Gözlerim açık açık yüzünde gezindi. Kalın kirpiklerinde, narin omuzlarına hafifçe değen koyu renk saçlarında, uzun ve zarif boynunda. Dolgun dudaklarında.

Onu öpebilmeyi diledim.

Ve komik olan onun da benim dudaklarıma göz dikmiş olmasıydı. Ama yüz ifadesi acı çekiyormuş gibiydi. Sanki sırf bana bakmak bile canını yakıyordu.

Kahretsin, Tyler onu mahvetmişti. O lanet heriften nefret ediyordum.

Sloan mutfaktan seslendi. “Akşam yemeği hazır.”

Kristen bir şey söylemeden döndü. Onun, usulca etrafımı saran turta elmaları parfümünü takip ettim ve masada yanındaki sandalyeye oturdum.

Stuntman Mike aramızda yere çöktü. Eğilip başını okşadım ve Kristen’a fısıldadım. “Buranın yemekleri çok iyi diye duydum. Neden burada daha sık yemek yemiyoruz?”

Madem onu neşelendirmek için buradaydım, bunu hakkıyla yapacaktım.

Yüzü yumuşadı. “Yer ayırtmak zor oluyor,” diye fısıldadı. Benimle göz göze gelmeden önce yine dudaklarıma baktı.

“Birini tanıyorum,” dedim. “Gerçi birkaç hafta önce mekâna saldırı düzenlendiğinden bir iki günlüğüne kapılarını kapatacaklarmış diye duydum.”

Kaşlarını kaldırdı. “Aa, öyle mi?”

Başımı salladım ve devam etmeden önce Sloan’a baktım, sesim kısıktı. “Canoga Park”ın gördüğü en feci tuvalet kâğıdı kaplama işiymiş. Delil yok. Muhtemelen içeriden birileri yapmış.”

Gülümsedi ve gözlerimin önünde ruh hâlinin iyileştiğini gördüm.

Brandon yatak odası tarafından geldi ve bana bir şey uzatarak oturdu. “Bak, ne buldum.”

Sloan Sezar salatasını masanın ortasına koyarken, ahlandı. “Aman Tanrım. O olmasın.”

* Los Angeles’ta bir semt (ç.n.)

Kristen, yuvarlak ahşap çömleğe bakarak, “Ne?” diye sordu.

“Hindi çağırma çömleği,” dedi Brandon, sandalyesini düzelterek.

“Evet ve haftalardır onun üzerinde çalışıyor. *Evin* içinde,” dedi Sloan, Makarna kâsesini masanın ortasına koyup oturdu. “Bütün gün bıkbıklıyor.”

Brandon nişanlısına eğlenceli bir bakış attı. “Hey, eğer egzersiz yapmazsam, asla iyi olamam.”

Sloan gülümsedi. “A-hah. Oturma odasında mı? Ben resim yaparken?” Baget ekmeğini uzattı. “Genellikle çok sessizdir.”

“Çok haklı,” dedim, daha iyi bakabilmek için çömleği aldım. “Pratik yapmaya ihtiyacı var. Bu iş beceri ister.”

Güzel bir çağırma çömleği. Yuvarlak kapağın üzerinde hindi tüyü oyması vardı ve sürtünme sesi çıkaracak ona uygun sedir ağacından bir çubuk. Bir gün oğluna bırakacağın cinsten bir şeydi.

Beğenerek başımı salladım. “Güzel. Biliyor musun, hindi çağırma yarışmaları var,” dedim Sloan’a. “İnsanlar ulusal çapta rekabet ediyorlar.”

“Sahi mi? O kadar revaçta yani?” diye sordu Sloan, kendine makarna alırken.

“Evet.” Kapağı açtım ve parmağımı siyah sürtme yüzeyinde gezdirdim. “Çıkardıkları tonlarca farklı ses var. Kii kii koşusu, tükürük ve davul, gırlama, mırlama, gek gekleme, gıklama. Üzerinde pratik yapmalısın yoksa hiç kuş çağıramazsın.”

Sloan Brandon’a gülümsedi. “Hmm, yemek blogumu epey meşgul ediyor. Sanırım ona katlanmak zorundayım.”

Brandon onun elini alıp öptü, Kristen’la gülümsedik.

Kristen bana döndü. “Sen kullanmayı biliyor musun?”

Sorusu beyaz mendil sallamaktı. Benimle konuşmak için çaba harcıyordu.

Brandon birasını aldı ve bana kutuyu işaret etti. “Josh, gerçekten o işte çok iyi. O yüzden hep kuş yakalar.”

Kristen’in yanında bana arka çıkıyordu. Ölü hindileri seksi bulması için dua ediyordum.

Kristen gülümsedi. İçten bir gülümsemeydi. “Hayatın boyunca avlandın mı?”

“Evet.” Çömleğin kapağını kapayıp Brandon’a geri uzattım.

Kristen salatasına daldı. Sonra tekrar bana baktı, gözlerinde masum bir ifade vardı. “‘Vejeteryan’ kelimesinin yerlilerin dilinde ‘kötü avcı’ anlamına geldiği doğru mu?”

Brandon o kadar ani güldü ki tıkanı. Kristen’a gülümседim. Onun tekrar normal hâline dönmesine memnun olmuşum.

Brandon’ın gülmesi bittiğinde, “Biliyor musun hâlâ arabam yok,” dedi Sloan, makarnasını yiyordu. “İkiniz benim Corollamı bozdunuz.”

Kristen hıhladı. “Gerçekten mi? Bunun için bizi mi suçluyorsun? O cırlak sıçan muhtemelen öldü.”

“Hangi cırlak sıçan?” Sloan’un kafası karışmış gibiydi.

Kristen krutonundan aldı. “Kapusunun altındaki direksiyonda koşan.”

Brandon ve ben güldük, Sloan dudaklarını sıktı, kızgın görünmeye çalışıyordu ama yüz ifadesini sabit tutamıyordu.

“O şeyi kullanmasına nasıl izin veriyorsun?” Brandon’a bakıp başımı salladım.

“Ona yeni bir araba alacağımı söyledim. Kim bilir kaç kez,” dedi Brandon, hâlâ gülüyordu.

Sloan omzunu silkti. “Ben yeni bir araba istemiyorum. Ben onda araba kullanmayı öğrendim. İlk öpücüğümü o arabada aldım.”

Brandon ona yapmacık bir ciddiyetle baktı. “İyi, o zaman kesinlikle gidiyor.”

Sloan ona gülümsedi ve eğilip onu hafifçe dudaklarından öptü. Sloan yemeğine döndükten sonra en yakın arkadaşımın ona bakışını izledim. Onu gerçekten seviyordu.

Onun hakkında ilk konuştuğu zamanları hatırladım, üç yıl önceydi. Güney Dakota’da bir avcı kulübesindeydik ve o görüştüğü kızla ilgili saatlerce konuşmuştu. Onu daha önce birine bu kadar kaptırmış hâlde görmemiştim. Dama-dın sağdıçı konuşmamı yaparken bu konuda konuşmayı aklıma not ettim.

“Hey, siz bir çağrı sırasında tanışmamış mıydınız?” diye sordum, Brandon’ın anlattığını anımsamaya çalışarak. “Hastane gibi bir yerde.”

Sloan Brandon’a tatlı tatlı gülümsedi. “Evet. Ona numaramı verme sebepim yalnızca üniforma giydiği içindi.”

Sırıttım. “Üniformalı adama hayır diyemezsin, ha?”

Makarnayı çatalımda döndürdüm. Tadı inanılmazdı. Geyik etli bolonez sosluydu. Sloan çok iyi bir aşçıydı. Kristen’la ben gerçekten burada daha sık yemek yemeliydik.

“Yo, diyebilirim,” dedi. “Sadece, bir suçluyu ya da bir tacizciyi İtfaiye’ye almazlar diye bir çıkarım yaptım.”

Brandon güldü. “Onun çıktığını görünce teçhizatı acil servisin girişinin önüne çektim. İstasyonda ambulansımız olduğu zamandı.”

Şimdi hikâyeyi hatırlamıştım. Geri kalan detaylar kafamda yerini almıştı. Sloan’un oda arkadaşı acil servisteydi ve orada Sloan’la beraberdi. O kişi Kristen olmalıydı. “Acil servisteki sen miydin?” diye sordum Kristen’a bakarak.

Kristen hiç sebepsiz acil servise gidecek en son insandı. Aslında, gerçekten ihtiyacı olduğu hâlde hastaneye gitmeye bir türlü ikna edemeyeceğin hasta tiplerinden biriydi. İnat-

çılık ruhuna işlemiştir. Annem buna güçlü-kadın sendromu derdi.

Kız kardeşlerimin çoğu aynı dertten muzdaripti.

Kristen başını tabağından kaldırmadı. “Bir moral toplantısında bayıldım.”

Kaşlarım çatıldı. “Neden?”

“Anemiğim,” dedi ifadesiz bir sesle, ama olayı anlatırken Sloan’un onu izlediğini fark ettim.

Anemik. *Kanama*. Regl dönemleri o kadar *kötü* müydü?

“Araban ne zaman tamir edilecek?” diye sordu Kristen konuyu değiştirerek.

“Hazır,” dedi Sloan. “Sadece onu almak için birinin beni oraya götürmesi gerek. Brandon götürüyor. Yarın kız kardeşinin taşınmasına yardım edecek.”

“Ben sana getiririm,” diye teklif ettim. “Kristen, bu gece eve seninle gideyim mi? Kamyonetimi burada bırakırım ve gece sende kalırım. Yarınki siparişleri tamamladıktan sonra, Sloan’un arabasını alıp ona getiririm.”

Sanki bütün oda nefesini tutmuş onun yanıtını bekliyordu.”

“Tabii,” dedi Kristen omuzlarını silkerek.

Çatallar tabaklarda ses çıkarmaya devam etti.

Eminim misafir odasında yatmaya zorlayacaktı, ama ben onu zorlayacak ve kazanacaktım. Zaten her şekilde sabah erken orada olacağımı biliyordu. Bir ton siparişimiz vardı. Ve neden Sloan’un arabasını ona götürmeyeyim ki? Zaten orada birçok gece geçirmişt看, öyle tepeden inme bir şey değildi. Onu düşünme biçimini bilecek kadar iyi tanıyordum.

Öyleyse neden, onun Tyler konusunda bu kadar üzgün olması bana şaşırtıcı geliyordu?

ON SEKİZ

KRISTEN

Tam bu işin içinden çıkacak gücü kendimde buldum derken, Josh beni içeri çekiyordu.

Neredeyse gece yarısı oluncaya kadar Sloanlarda oyun oynamıştık. Sloan Josh’la beni aynı takımda olmaya zorladı. Sessiz film oyununda Brandon’la Sloan’u mahvettik.

Josh ve ben oradan çıktıktan yarım saat sonra, birbirimizle olmadan önceki hâlimize dönmüştük, gülüyor ve şakalaşıyorduk. Aradaki tuhafılık gitmişti.

Josh yatak odasının kapısını çaldığında, tam dişlerimi fırçalamış ve üstümü, yatarken giydiğim şort ve üstle değiştirmiştik. Açtığımda, yüzündeki hınzır gülümseme, bir erkek hilesi ile karşı karşıya olduğumu gösteriyordu.

“Joshua. Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Beyaz tişört ve gri flanel pijama altıyla orada durdu. “Bir soru sorsam olur mu?” diyerek yaramazca sırıttı.

“Ne?” Erkeksi sedir ağacı kokusu, diş macununun nane kokusuyla karışmış, kapıdan beni tahrik ediyordu. Sarhoş ediciydi.

Nefesimi tutmaya çalıştım.

“Regl dönemlerinle ilgili sorunların mı var?”

Soru beni hazırlıksız yakaladı ve hemen Sloan'un Brandon'a bir şey söylediği, onun da Josh'a ilettiğini düşündüm. Ama daha ben sormadan Josh devam etti.

“Çünkü her gece bir erkeğin yanında uyumanın regl dönemlerini düzeltmesi üzerine bir çalışma yapmışlar. Biliyor muydun? Şimdilerde çok meşgulüm,” dedi, hole ve sonra bana baktı, gamzeleri belirgindi. “Ama senin o şiltende yatmamamın karşılığında, bu gecelik sana hizmetimi sunabilirim diye düşünüyorum.”

Gülüştümü saklamaya çalıştım. “Burada yatmak senin fikrindi. Misafir odasında yatacağını biliyordun.”

Etrafımdan odamı süzüyormuş gibi şov yaptı. “Hmm. Duman alarmını kontrol edebilir miyim?” Kapının çerçevesine dayandı ve göğsünün tişörtünden belli olmasına ve kol kaslarının dışarı çıkmasına neden olacak şekilde kollarını kavuşturdu.

Yumurtalıklarım kendinden geçti. Kahretsin, nokta kanamalarım olması çok kötüydü. Eğer öyle olmasaydı, onu hemen yatağa çeker ve fayda-sağlayan-arkadaşlık anlaşmamızı yürürlüğe koyardım.

Kolumu kapıya set gibi çektim ve gülümsememek için kendimi zor tutarak dudaklarımı sıktım. “Duman alarmım gayet iyi.”

“Köpeği alabilir miyim?”

Hıhladım. “Ne halt etmeye sana köpeğimi vereyim ki?”

“Böylece yalnız olmam.” Sahte bir üzüntü ifadesi takındı.

“Ee, o zaman ben yalnız olurum.”

“İçeri girmeme izin vererek herkesin problemini çözmüş olursun. Eğer beni geri çevirirsen, çıplak adam olarak geri dönerim,” dedi ciddi bir şekilde.

Hıhladım. Çıplak adam hâliyle gelirse işim çok zordu. Hiçbir şekilde çıplak Josh'u geri çevirecek kadar güçlü olamazdım.

“Nokta kanamalarım var,” diye hatırlattım, bu onu vazgeçirir diye umuyordum.

Kanamam olduğu zaman Tyler on adım uzağımda dururdu. Onun gelişleri benim üç haftalık regl dönemlerime denk geldiğinde, seks hayatımızı tatmin edici bir düzeyde tutmak için epey yaratıcı olmak zorunda kalırdım.

Kaşları kalktı. “Yalnızca nokta kanamalar mı?”

“Evet.”

Bana yapıştı, kolları belimde, dudakları boynumdaydı. “Nokta kanamalar umurumda değil,” diye fısıldadı kulağımın arkasını öperek.

Bu ani yakınlaşması, ruh hâlimi yerle bir etti. “Benim umurumda,” diye tısladım, ellerim onun göğsündeydi.

Öyle miydin? Öyleydin, değil mi?

“Hmm, dur,” dedi boğuk bir sesle, boynuma doğru gülümsedi.

Beni yatağa geri geri götürdü, güçlü kolları bana yön veriyordu. Üzerime geldiğinde hipnotize olmuşum. Tamamen çaresizdim.

Ve bu nokta kanamalar konusunda yalan söylemiyordu. Gerçekten umurunda değildi.

Ertesi sabah, yanağım Josh’un çıplak göğsünde ve üzerimde hiçbir şey olmadan uyandım. Işık perdelerimden sızarken ve onun kalp atışlarını dinleyerek bir an öylece yattım.

Onu yataktan kovmadan önce ve orada olup olmamasını umursamıyormuş gibi yapmadan önce, kendime birkaç mutluluk ânı vermek istedim.

Kıpırdandı ve ben gözlerimi kapattım, hâlâ uyuyordum gibi yaptım. Vücudu aşağıya doğru kıpırdandı, bana bakıyormuş gibiydi. Kalp atışının bir nebze hızlandığını

duydum. Başımı kaldırıp ona bakarsam, bana gülümseyeceğini ve ona günaydın öpücüğü vereceğimi biliyordum.

Ama yapmadım. Çünkü birbirini beceren vücutlar bunu yapmazdı.

Dudakları nazikçe başımın üstüne dokundu ve beni saran kolları sıkılaştı. Tatlı ve şefkatliydi.

Ve bu kötüye işaretti.

Bu durumla baş edebileceğini, bu, yalnızca seks hâlinin ona uyduğunu söylemişti. Ama gözümü üstünde tutmak zorundaydım, fazla bağlandığımı anladığım anda bitirmeliydim.

Midem guruldadı. Saatin kaç olduğunu merak ettim. Bir kafe vardı ve...

Hızla doğruldum. “Bugün hangi gün?” Umutsuzca telefonuma bakındım.

Josh dirseklerinin üzerinde doğruldu ve bana baktı, saçları darmadağındı. “Mart’ın sekizi. Salı. Neden?”

Telefonumu şarjda buldum. Sabah 10:13. “Kahretsin.”

Ayaklarımı yataktan çıkardım ve kalçamı acıyla komodine vurdum, sarsıntıyı elimle durdurdum. Yatağın ucundaki Stuntman’ı kucakladım ve banyoya koşmadan önce onu sürgülü cam kapıdan dışarı ittim.

Aman Tanrım. Nasıl unutabildim?

Tyler yoktu, yeni becerilmiş birinin saçıyla ve yatak odamdaki çıplak marangozumla, bokumu toplamak için yirmi dakikadan az zamanım vardı. Bir elim dış fırçasıyla ağzımın içine dalarken diğeri duşu açtı. Su, ısınma şansı bulamadan altına girdim ve buz gibi suda saçlarımı ıslatırken dişlerimi fırçaladım.

Duş kabininin sürgüsü açıldı ve Josh yanıma geldi. “Vay, buz gibi.”

Giderin üstüne tükürdüm. “Bu senin duşun değil. Çık dışarı.”

Sabunu alarak güldü. “Şimdi ayrı bir duş mu kullanacağım? Geceyi sana hizmet ederek geçiren zavallı yorgun seks arkadaşının temizlenmesine bile izin vermeyecek misin?” Göğsünü sabunladı, sırtıyordu.

Normal şartlarda, Josh’un benim banyomda çıplak olması uzun zamandır kurduğum bir fantezinin gerçekleşmesiydi, ama bu sabah, bacaklarımı tıraş ettiğim bir yerde yalnızca yer kaplıyordu.

“Bu telaş niye?” diye sordu.

Şampuanımı almak için eğildiğimde alnımı bacağına çarptım. Doğrulduğumda bana sırtıyordu.

“Annem. Annemle kahvaltı için sözleşmiştik,” dedim, saçımı çılgınca yıkıyordum. “Unuttum. On beş dakika içinde burada olur. Tyler’in benimle geleceğini sanıyor. Ayrıldığımızı bilmiyor.”

Elinden sabunu kaptım, saçımı durularken vücudumu sabunladım. Bu bir kâbustu. Kahrolası bir kâbus. “Josh, o geldiğinde senin garajda olman lazım.”

“Annenle tanışamaz mıyım?”

“Hayır.” Sevgili Tanrım, *hayır. Selam, Anne, Tyler ve ben ayrıldık, ama bak burada benim seks arkadaşım var, Josh. Şirin değil mi?* Tanrı yardımcım olsundu.

Ellerim adrenalinden gerçekten titriyordu.

Ellerini arkamdan belime dolayarak ve boynumu yandan öperek, “Ben burada bayağı üşüdüm,” dedi.

Ben kıpırdandım. “Josh, buna vaktim yok. Burasının senin duşun olmadığını söylemiştim.”

“Tamam, tamam.” Gülerek beni bıraktı.

Evelyn’i tanısaydı gülmezdi.

“Beni tanıştırmak istemediğine emin misin? Annelerle aram çok iyidir,” dedi, kafama saç kremini yapıştırdım.

“Hayır. Tanışamazsın. Sadece...” Sertçe yüzümü yıkadım ve duruladım, sabun ve saç kremini durulamak için su-

yun altında hızlı bir dönüş yaptım. Sonra en yakın havluyu kaparak dışarı çıktım. “Sadece dışarı çıkma. Stuntman’ın da eve girmesine izin verme. Annemden Tyler’dan ettiğinden daha fazla nefret eder.”

Saç kurutma makinemi fişe takarak, yüzüme losyon çarparak, rimel sürerek banyoyu adımladım. Josh çıktı ve yatak odasına giyinmeye gitti.

On dakika. On dakikam vardı. Eğer saçım ıslak kalırsa onu unuttuğumu anlardı. Eğer unuttuğumu anlarsa daha da kötü olurdu.

Ahh. Tyler’la ilgili beni çok üzecekti. *Er ya da geç böyle olacaktı. Veya belki, hayatındaki bütün güzel şeyleri mahvediyorsun.* Her ne idiye, içinde mutlaka bir hayal kırıklığı ve yargı tınısı olacaktı ve onunla uğraşmaya da nasihat dinlemeye de hâlim yoktu.

Son günlerde kafam çok dağınıktı ve bugünü takvimine işaretleyen Tyler’dı. Ve tabii ki annem beni arayıp teyit almaz veya normal insan gibi yolda olduğunu söylemek için aramazdı. Boku yemiş olmamı ve buluşma gününü yanlış anlamış olmamı veya unutmamı tercih ederdi. Saç kurutma makinemi açtım.

Hızlı kurut, hızlı kurut! Kahretsin, neden yıkadım ki?!

Saat 10:29’da odadan çıktım, kapıyı açmaya hazırdım. Asla geç kalmazdı. Tam saat 10:30’da burada olurdu. Ne var ki küpemi takarak holden indiğimde annem çoktan oturma odasına girmişti.

Josh’la konuşuyordu.

ON DOKUZ

JOSH

Ben garaja giderken kapı çaldığında, Kristen'in odasında hâlâ saç kurutma makinesi çalışıyordu. Holden seslendim ama beni duymadı. Ben de faydalı olmaya karar verip kapıyı açtım.

Ön sundurmadaki kadın, beklediğim gibi değildi. Kristen'in büyükannesi olabilirdi. Belki de onun büyükannesiydi. Yetmişlerine dayanmış biri gibiydi. Gerçi hoş görünüyordu. Asil bir havası vardı.

Kristen'in çıkık elmacık kemiklerini, minyon vücudunu ve büyük gözlerini görebildim. Gri saçları düzgün ve sıkı bir topuzla toplanmıştı. İnciler takmıştı.

Beni gördüğünde tek kaşını kaldırdı ve içinde onun istediği yıl olmayan bir şarap listesine bakar gibi baktı.

"Aa, merhaba. Kızım müsait mi?" Gözleri belli belirsiz ıslak saçlarıma kaydı.

"Şimdi gelir. İçeri girin. Ben Josh, marangozuyum," Sıkması için elimi uzatarak ekledim.

"Evelyn Peterson." Elimini sıkıca tuttu. Odaya göz gezdirirken çantasından el dezenfektanının küçük şişesini çıkardı ve avucuna döktü.

Biraz kaba bir davranıştı ama ben eğlenerek izledim.

Kristen'in asık suratının nereden geldiğini anladım. Evelyn memnun olmuşa benzemiyordu.

"Umarım evin bu durumunu, yanlış yetiştirilme tarzına bağlamıyorsundur," dedi. Ellerini birbirine sürterek sehpanın üzerindeki boş bira şişesine ve kirli tabağa gözleri ile işaret etti.

"Kristen hizmetçiyle büyüdü, ama ona gururlu olmayı aşlamış olduğumu düşünmek isterim." Stuntman Mike'ın yerde bıraktığı çiğnenmiş kemiğe bakarak yüzünü buruşturdu. "Her zaman belirgin olmasa da."

Kristen'in evi tertemizdi. Kanepenin altında bile en ufak bir toz bulmakta zorlanırdınız. Bir bira şişesi ve tabak kimin umurundaydı ki?

Sehpanın etrafından dolandı ve Kristen'in envanterini yaptığı yığından yeşil bir dachhund* köpeği kazağı çıkardı. Üzerinde SOSİSİME BAKTIĞINI GÖRDÜM yazıyordu. Evelyn, onu iki parmağıyla tutup yüzünü buruşturarak geri koydu.

Annem olsa o bokun müthiş eğlendirici olduğunu düşünürdü. Evelyn, sosis şakaları kaldıracak bir kadın olmasa gerek, diye tahmin yürüttüm.

Biraz rahatsız hissetmeye başlamıştım. Bana göre fazla kendini beğenmişti. Yine de şu anda bir şekilde ev sahibi konumundaydım ve Kristen devralana kadar onu ağırlamalıyım.

"Şey... Size bir içecek getireyim mi? Su alır mıydınız?" diye sordum.

Çelik bakışları üstüme odaklandı. "Teşekkür ederim, hayır. Tyler nerede?"

"Bilemiyorum. Ben sadece burada çalışıyorum," dedim. Sesli mesaj ayrılığı ile ilgili konuşmak bana düşmezdi.

* Bacakları kısa, gövdesi uzun bir köpek cinsi (ç.n.)

Gözlerini kısıtı. “Hımm.”

Kristen köşeden göründü, eli küpesindeydi ve ikimizi bir arada görünce buz kesti. Sonrasında öyle bir hâle büründü ki tanıştığımızdan bu yana onu hiç böyle görmemiştim.

Kıpkırmızı oldu.

“Seni aramaya bir ekip mi göndersem diye düşünmeye başlamıştım,” dedi Evelyn sertçe.

Kristen’in keskin yanıtına kendimi hazırladım, ama beni şaşırtarak cevap vermedi. Onun yerine kasılarak annesine merhaba öpücüğü verdi.

“Tyler nerede?” Evelyn Kristen’ı havadan öptü. “Umarım geç kalmayız. Geç kalmaktan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin.” Elindeki mücevherli saate baktı.

Kristen’in gözleri tedirgin bir şekilde bana kaydı. “Aslına bakarsan Tyler gelmeyecek. Biz ayrıldık.”

Evelyn’in dudakları çizgi hâlini aldı. Biraz duraksadıktan sonra, soğuk bir sesle, “Anlıyorum,” dedi. Bana döndü. “Joshua, bize katılmak ister misin? Rezervasyonumuz üç kişilik.”

Kristen hemen atıldı. “Bir sürü siparişi var...”

“Bu *benim* kahvaltı davetim sanıyordum,” dedi Evelyn. “Bizi üç kişi olmaktan mahrum ettin ve benim ayarlama yapabilmem ve üçüncü sandalyeyi doldurabilmem için bana önceden haber vermeyi beceremedin.”

Sesinin tonunda kesinlik vardı. Kristen’a baktım. Susmuştu.

Kristen, *sessiz*.

Bu beni düşündüğümünden daha fazla alarına geçirdi.

Koruma güdüsü Kristen’ı bu kadınla yalnız bırakmama mı söylüyordu. Bu Tyler olayı, aralarında ateşli tartışma yaratan bir durum gibi görünüyordu, arada bir tampona gerek olduğu izlenimi edindim. Belki de Evelyn de ondan

sormuştu. Boş sandalye Evelyn'i kızdıracaktı ve işleri daha kötü hâle getirecekti.

"Tabii, memnuniyetle gelirim."

Tedirginlik duygusu Kristen'in yüzüne yayıldı.

Giydiklerime baktım. "Gerçi uygun giyindiğimden emin değilim."

Nereye gideceğimizi bilmiyordum ama Kristen ve annesi, elbise ve topuklu ayakkabı giymişlerdi, bende ise kot pantolon ve Burbank İtfaiyesi tişörtü vardı. Giyecek başka bir kıyafetim yoktu.

Evelyn içini çekti. "Diğer düzgün giyinmeyen Y kuşağı ile tam uyarsın, sanırım. Kristen, sana daha önceden haber vermemi mümkün kılmadığı için üzgünüm." Kapıya döndü. "Ah, Kristen? Çöp kutunu sokaktan görünmeyecek bir yere koymalısın mutlaka. Evin dışarıdan görünümü önemlidir, canım."

Evelyn, şoförlü siyah büyük bir araba ile gelmişti. Restorana giderkenki yirmi dakikada, Evelyn Kristen'in elbisesinin üzerindeki tüyleri topladı ve Kristen'in nemli saçları ile ilgili yorum yaptı. Her şeye kusur bulma aralarında, Evelyn'in UCLA'de kadrolu hukuk profesörü ve bir yargıç olduğunu öğrendim.

Kadın acayip gergindi. Kristen'ı çocukken hiç kucaklamış mıdır diye merak ettim. Kafamda canlandıramadım. Kadını gülümserken bile hayal edemiyordum. Ama düşününce yüzünde gülümsemekten oluşan kaz ayakları bile yoktu. Sadece çatığı kaşlarının arasında iki derin kırışıklık vardı.

Kristen felç geçirmiş gibi görünüyordu. Böyle olacağını hiç tahmin etmezdim. Sürekli ona bakıyor ve onun nesi olduğunu anlamaya çalışıyordum. Kristen; korkudan savaş-veya-kaç tepkisi veremeyen köşeye sıkıştırılmış bir

* University of California-Kaliforniya Üniversitesi (ç.n.)

hayvanın öylece oturan, donmuş, dehşete düşmüş hâlini andırıyordu.

Restoran Simi Vadisi'ndeydi ve ben kesinlikle oraya uygun giyinmemiştim. Y kuşağından olanların da pek yardımını olmadı. Onlar spor montlar ve yakası düğmeli gömlekler giymişlerdi. Restoran hostesi bizi; pencere kenarında, beyaz keten örtülü ve içinde güller bulunan küçük vazolu bir masaya götürdü.

Sıkılmış bir ses tonuyla hostese, "Mönü alacağız," dedi Evelyn. "Açık büfelere hiç güvenmem," diye açıkladı. "Çok fazla insan ediyor."

Kristen'la birbirimize baktık. Açık büfe inanılmaz görünüyordu. İkimiz de gidip oraya dalmak istedik. Üzerinde lanet olası müthiş bir buzdan heykel duruyordu ve Bloody Mary* barı vardı. Dilimleme masasının üzerinde büyük yağlı bir kaburga duruyor ve omlet bölümünü buzlu yengeç bacakları ve karides süslüyordu.

Ama kaba davranmak istemiyordum. Ben misafirdim. Kristen da bir tartışmaya hazırlanıyor gibi değildi, böylece mönülerimizi aldık.

Evelyn neden Kristen'in mönü almasına izin verdi anlamadım gerçi, çünkü servis elemanı geldiğinde, Evelyn Kristen için Benedict usulü yumurta ısmarladı. Kristen yorum yapmadı, ama poşe yumurtadan nefret ettiğini bir şekilde biliyordum. Cıvık yumurta sarısını sevmiyordu. Ve kesinlikle ne yemek yiyeceğinin söylenmesinden hoşlanmıyordu.

Bu dönen durumu hiç anlamamıştım. Kristen orada oturuyordu ama görünmüyordu. Bütün ateşi tamamen sönmüştü, sanki annesi Kristen'in ateşini doğrudan söndürmüştü.

İçkilerimiz servis edildi. Ben portakal suyumdan bir yudum içtim, Kristen da mimozasından uzun bir yudum aldı.

* Domates suyu ile hazırlanan bir kokteyl (ç.n.)

Evelyn çantasından suni tatlandırıcıyı çıkarıp kahvesine koydu. “Ee, Kristen, Tyler’ı kaçırmak için ne yaptın?”

Bu ne saçmalıktı? Ellerim bardağımı sıktı.

Kristen kendi şampanya bardağını dikkatlice koydu. “Ayrılanın ben olmadığımı nereden biliyorsun?”

Evelyn, bu çok saçma bir soruymuş gibi eğlenmiş görünüyor. “Öyle mi?”

Kristen dimdik oturdu. Müdür odasında bir öğrenci gibiydi. “Orduya tekrar yazıldı.”

“Anlıyorum.” Evelyn kaşığını tabağının yanına koydu. “Hımm, bunun beni şaşırttığını söyleyemeyeceğim.”

Kristen’in gözlerinden kızgınlık gibi bir şey geçti ama onu bastırmış görünüyor. Bir anlığına dudaklarını sıktı. “Nedenmiş o?”

Evelyn kahvesini dudaklarına götürüp bir yudum içti. “Ee, onun gibi gittiği yolda kararlı bir adam eşi için de aynı şeyi ister, değil mi?” Bana döndü. “Ee Joshua, sen ne iş yapıyorsun? Yoksa bütün zamanını köpek malzemeleri yapmaya mı ayırıyorsun?”

Soru küçümseyiciydi. Bütün bildiği, benim tam zamanlı olarak köpek malzemeleri yaptığım. Ve bunda yanlış olan ne bokum vardı ki?

“İtfaiyeci ve sağlık görevlisiyim.”

“Yüksek öğrenimin var mı?”

Bu sorunun aşığılama amacı ile sorulduğuna dair neden içimde bir şüphe oluşmuştu? Çok fazla itfaiyecinin aynı zamanda doktoralı olmadığını biliyor olmalıydı. Yangın biliminde ön lisans yeterliydi. Ama bir tahminde bulunmam gerekirse, dört yıllık öğrenim durumunun altındaki her derece Evelyn’i etkilemeyecekti. Umurumda değildi. Hayatımı idame ettirmek için yaptığım işten gurur duyuyordum. Ama o belli ki bunun bir eksiklik olduğunu düşündüğünün altını çizmek istemişti.

“Ben üniversiteye gitmedim. Liseden sonra orduya yazıldım. Sonra da itfaiye akademisine, tabii ki.”

Evelyn kahvesinin üstünden konuştu. “Peki ne zamandır kızıyla yatıyorsun?”

“Anne!” Kristen annesine ağzı açık dik dik baktı.

Sandalyemde geriye yaslandım ve elimle yüzümü sıvazladım. Kristen’in dobralığı kesinlikle aileden geliyordu.

Evelyn fincanını tabağına bıraktı ve ellerini kavuşturdu. “Gerçekten Kristen. Oyun oynamamıza gerek yok. Hepimiz yetişkiniz.” Bana onaylamaz bir bakış attı. “Umarım Tyler’in daha yeşil alanları araştırmak istemesinin altında yatan neden bu değildir. Bir defalığına doğru yolu bulduğunu düşünmüştüm.”

Kristen yine kızardı ve benim sinirim tepeme çıktı. Bu kadın ciddi miydi?

“Onun Kristen’la ayrılmasıyla benim bir alakam yok,” dedim, biraz içlerim. “Kristen’in da. Kristen için zor oldu ve onun asıl şu anda neler hissettiğiyle daha fazla ilgili olmamanıza şaşıyorum.”

Kristen’in kocaman açılmış gözlerini yüzümün yan tarafında hissediyordum.

Devam ettim. “Ve eğer zahmet edip ona sorsaydınız, size onun, bir korkak gibi sesli mesaj bırakarak ayrıldığını söylerdi.”

Belki bu cümle, Evelyn’in Tyler’da olduğunu düşündüğü yıldızları söndürürdü.

Evelyn’in yüzü ifadesiz kaldı ve servis elemanı gelip tabaklarımızı önümüze koyduğundan yanıt verme şansı bulamadı.

Kristen umutsuzlukla yumurtasına baktı. Yiyecekleri konusunda çok seçiciydi ve yemek yemediği zaman gergin oluyordu. Bu konuda annesine karşı bir tutum geliştirmişti diye hissediyordum çünkü annesinin Kristen üzerinde bir

çeşit zihin kontrolü vardı, ama Kristen bundan nefret ediyordu.

Bak ne diyeceğim? Siktir et gitsin.

Onun Benedict usulü yumurtasını alıp benim Fransız tostumu ona verdim. Rahatsız olduğumu maskelemeye çalışmadan, Evelyn'e, "Kristen yumurtasını böyle sevmiyor," dedim.

Kristen bana, ona böbreklerimden birini vermişim gibi baktı. Elim masanın altına indirdim ve dizini sıktım.

Evelyn bütün bu olanları, maskelemediği bir memnuniyetsizlikle izledi.

Onun Kristen'in annesi olduğuna inanamıyordum. Bu kadın Kristen gibi şahane birini nasıl yetiştirebilirdi? Aralarında acayip bir görünüş benzerliği olmasa bunun bir eşek şakası olduğunu düşünürdüm.

Evelyn peçeteyi dizlerinin üstüne koydu. "Joshua, kızılma olan sabırsızlığımı biraz kafa karıştırıcı bulabilirsin. Sen onu uzun süredir tanıımıyorsun. Farkına varamadığın şey, Kristen'in kendi kendini sabote etme eğilimi olduğudur."

"Bence hiç inandırıcı değil," dedim, çenem kasılmıştı. Tyler'in tekrar orduya kaydolması Kristen'in suçu değildi.

Hıhladı. "Öyle mi? Ama sen en yakın kanıtısın, değil mi?"

Kristen'in çatalı gürültüyle tabağa düştü. "Tyler ve benim ayrılığımızın seni hayal kırıklığına uğrattığını anlıyorum," dedi ani bir hiddetle. "Ama seni ilgilendirmez. Benim kimi becerdiğim seni ilgilendirmez."

Evelyn'in gözleri için için yandı. "Tabii ki. Senin yaptığın bir şey neden beni ilgilendirsin ki? Seni başarılı biri olarak yetiştirdim, kendimi senin gelişimine adadım ve son beş yılını benim sana aşıladığım her şeyi sistemli bir şekilde bozarak geçirdin. Önce piyano çalmayı bıraktın,

Juilliard’’a burun kıvırdın. Sonra Sloan’la evcilik oynamak için Harvard’ı bıraktın. Ve köpek giysileri satmak için hukuk fakültesini bırakarak benim ödediğim seçkin üniversite eğitimini bir yana attın...”

Piyano? Hukuk fakültesi??

Harvard???

Evelyn yüzünü astı. “Şimdi ise, bugüne kadar onayladığım tek ilişkini de yüzüne gözüne bulaştırdın. Ama tabii, devam et, Kristen. Daha ne kadar derine düşeceksin bakalım. Gayet saygın bir yaşam sürebilirdin, Tanrı aşkına.”

Kahrolası sakinliğimi kaybetmek üzereydim. “Gayet saygın yaşıyor,” diye çıktım. Lanet olsun, benim iki katımı kazanıyordu, hem de kolayca.

Evelyn bana kesici bir bakış attı. “Saygın bir yaşam kavramı hakkındaki fikirlerimiz belli ki çok farklı, genç adam. Ve bu işe karışmadığın için teşekkür ederim.”

Bok karışmayacağım. “Sıfırdan, kendi işini başarıyla kurdu. Kendi kendinin patronu oldu ve bunu oturma odasında otururken yaptı. Bence gurur duymalısınız.”

“Evet, sonuçta kaçak bir uyuşturucu laboratuvarının başında değilim anne,” dedi Kristen, mimozasının içine gü-lümsedi.

İşte benim kızım. Elimi omzuna koydum. “Ee, kimse sana hobilerinden vazgeç demiyor tatlı tavşan.”

Kristen’in içeceği boğazına kaçtı ve yudumunu tekrar bardağına tükürdü. İkimiz de kahkahaya boğulduk.

Evelyn’in kulaklarından buhar çıktı ve bize baktı. Kristen omzuma dayanarak gülme krizine girdi.

Büyü bozuldu. Kristen *geri* döndü.

Evelyn peçetesiyle dudaklarını kuruladı ve garsona işaret etti. “İyi, basitliğini beraber kutlayacak birini bulduğunu görmek güzel oldu, Kristen.”

* New York’ta ünlü bir müzik okulu (ç.n.)

Kristen bana sırtıttı, hâlâ gülümsüyordu. “Biz nasıl kutlayacağımızı biliriz, değil mi, Joshua?”

“Dünkü kutlamadan sonra tükendim.” Gözlerimi silerek güldüm. Tabagımı kendimden uzaklaştırdım ve peçetemi içine bıraktım. “Gitmeye hazır mısınız?” Cüzdanımı çıkardım ve masaya bir miktar kâğıt para bıraktım. “Davet için teşekkür ederim,” dedim Evelyn’e ve sandalyemi iterek kalktım. “Kristen?” Ona elimi uzatım.

Hareket etmedi.

Hadi ama, Kristen, hadi gidelim. Bu boku çekme.

Yan yan gülümseyerek elimi tuttu ve kalktı.

“Anne, bu eğlenceli oldu, her zamanki gibi.” Sonra masaya bıraktığım parayı aldı ve arka cebime tıktı, popomu sıktı ve elimden tutarak beni restorandan çıkardı.

YİRMİ

KRISTEN

Restorandan çıkıp kendimizi öğle sıcağının ortasına attık ve valeyı geçerek takur tukur ses çıkaran topuklu ayakkabılarımıyla hızla yola koyulduk.

“Tanrım, bu kadın gerçek mi?” diye sordu Josh hâlâ az da olsa gülüyordu. Sıralanmış butikler ve dükkânlar boyunca yürüdük. “Onun gibi insanların gerçekten var olduğunu düşünmemiştim.”

Pöhledim. “Ah evet, o gerçeğin ta kendisi. Sloan ona Buz Kraliçesi der.”

Josh başını salladı. “Neden seninle öyle konuşmasına müsaade ediyorsun? Gerçekten onun o söylediklerine inanmıyorsun, değil mi?” Kaşlarını çatarak bana baktı.

Onu hayal kırıklığına uğrattığıma inanıyordum. Söylediği şeylerin insanın kanına dokunmaması zordu. Hukuk fakültesini bırakmışım. Her nasılsa yeteneğimin olduğu piyanodan vazgeçmişim. Okul bursunu geri çevirmiştim. Neler yapabileceğimi ve eğer kendimi bir işe verirsem neleri yapabilme kapasitem olduğunu ve nefret edeceğim bir hayatı yaşayacağımı düşününce, bir hayal kırıklığı olarak nitelendirilebilirdim. Annemin hakkı vardı.

Josh'u yanıtlamadım.

"Kristen." Beni kaldırımda durdurdu ve ellerini kollarıma koydu. "Hey, onun söylediği hiçbir şeyin doğru olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Gözlerine baktım. "Söylediklerinin tamamı yanlış değil, Josh." Eğer kendimin farkında olmazsam, bir hiç olurum.

Bir adım daha yakınlaştı ve sıcak bakışları beni yerime mıhladı. "Senin hakkında söylediklerinin hiçbirisi doğru değildi," dedi ciddiyetle. "Tanıştığım en kararlılıkla yolunda ilerleyen insansın. Zekisin ve başarılısın ve Tyler senden o şekilde ayrıldığı için sefil bir pislik. O bokluk senin hatan değil."

Tyler.

Benimle ayrıldığından beri hemen hemen her gün arıyordu. Söylemesi gereken şeyleri dinlemekle uğraşamazdım.

Hâkim olan duygumun; onunla beraberken Josh'a âşık olduğum için duyduğum suçluluk mu yoksa Tyler'ın sözünde durmayarak iki yıllık ilişkiyi bitirip bunu sesli mesajla bana bildirmesinin öfkesi mi olduğuna karar veremiyordum.

Benden ayrılacağını biliyor olmalıydı ve muhtemelen bunu bir süredir biliyordu. O da; yaptığı planlar ve ilişkimizle ilgili verdiği kararlar hakkında, benim Josh'a olan aşkımin büyümesi ile ilgili olduğumdan daha açık davranmamıştı.

Bu konuyla ilgili hislerim vardı ama onları keşfetme konusunda sıfır arzu duyuyordum.

Yani Tyler'a da hayatımdaki birçok berbat şeye yaptığımı yaptım. Onu da histerektomi durumumu ve çocukluğumu sakladığım yere, kendi küçük odasına koydum.

Canımı acıtan şeylere bakmayayım ve hayatıma olan bitenden etkilenmeden devam edeyim diye Tyler'ı kendi de-

posuna attım, lambasının ipini çektim, metal kapısını kapattım ve kilitledim.

Bu yüzden ağlamadım. Bu, beynimin yalnızca sol yanını kullanarak yaşama biçimimdi.

Ama nedense bugün, beynimi bölümlere ayırmam mümkün olmadı. Josh'un annemle beraber oturma odasında ayakta durduğunu gördüğüm an anlamıştım. Josh'la olanlar kilitlenemeyecek türden şeylerdi. Her yere nüfuz etmiş, karışmış ve kenara koyulması imkânsızdı.

Bu his dehşet vericiydi, sanki savunma mekanizmamı kaybetmiş, çıplak ve silahsız kalmış gibiydim. Josh'un gözlerinden kendime baktığımda, duygusal olarak bitkin ve aslında bugün olanlarla ilgili utanmış biriydim ve ben asla utanç duymazdım.

Boğazımdaki sıkışma ağlamaya dönüşmek üzereydi. Ağlamak. Yine. Çok geçmeden ikinci kez. Artık kendimi tanıyamıyordum.

Bakışları yüzümde gezinirken elini yanağıma koydu ve beni öpecek diye korktum. Korktum çünkü beni öperse bu tuhaf anda, onu durduramazdım. O duyguları kontrol altında tutmak zorundaydım. Her ikimiz için de. Sınırların silikleşmesine izin veremezdim.

Ama dudağının kenarı gülümseyerek yukarı kıvrıldı. "Açsın. Hadi gel."

Beni en yakın kafeye götürdü.

Cidden. En yakındakine. Şövaledeki mönüye bile bakmadı.

"Ne?" dedim, beni eliyle içeri çekerken dehşete düşmüştüm. "En azından yorumları kontrol etmeyecek miyiz? Ya yalnızca üç yıldızlı bir yerse?"

Hostese parmağıyla iki işareti yaparak bana döndü. "Beni öldürüyorsun, biliyor musun? Bir yanda her döne-

meçte tehlikeyi kucaklıyorsun, diğer yanda kötü pankek yemeyi göze alamıyorsun. Her neyse, ben ısmarlıyorum.”

Başımı salladım. “Hayır. Kendiminkini ben ödeyeceğim. Randevumuz yok, çıkmıyoruz.”

“Biliyorum. Endişelenme, seni saymadan bir randevu kakalamaya çalışmıyorum.” Fikir çılgıncaymış gibi yüzünü buruşturdu. “Sadece sana kahvaltı ısmarlamak istiyorum. Seni beslemeyi seviyorum.”

“Neden?”

Sırıttı ve ellerini omuzlarıma koydu. “Çünkü yemek yediğinde bana karşı daha iyisin. Daha çok kendim için, aslında.”

Gülümsedim ve hostesi restoran boyunca küçük kapalı verandadaki masaya kadar takip ettik. Alan bütünüyle bize aitti.

Aslında biraz romantikti. Birbiriyle uyumsuz küçük restoran sandalyeleri ve üzerlerinde karanfil konmuş küçük vazolar olan dönüştürülmüş ahşap masalar. Veranda saksı bitkileri ile doluydu. Sarmaşık kaplı tuğla duvarlar boyunca sıralanmış su akan birkaç tane çeşme bizi sarıyordu. Kabinlere sarı ve kahverengi desenli yastıklar atılmıştı. Üzerimizde Noel ışıkları sallanıyordu. Samimi ve şirin bir yerdi.

Yine de yorumları kontrol etmeliydim.

Yiyecekleri ısmarladıktan sonra Josh beni sorularıyla sıkıştırmaya başladı. Cehennemden çıkma bir kahvaltı başlamak üzere diye düşündüm.

“Annemi yeterince takdir etmemişim sanırım,” dedi, Bloody Mary kokteylinin içinden garnitürleri çıkararak peçetelerin üzerine koyup bana uzattı. “Öyle bir anneyle büyümek nasıl bir şey?”

Salatalık turşusunu dişledim. “O kahvaltı gibi ama on sekiz yıl sürüyor.”

“O filmdeki kadını hatırlattı bana...” Parmağını şıklat-
tı. “Meryl Streep’le olan?”

Homurdandım. “Şeytan Prada Giyer? Şeytan o olmalı.
Daha önce hiç kimse aynı zamanda aynı yerde ikisini bir
arada görmemiş.”

Güldü ve ben cılız bir şekilde gülümsedim. Tanrım, o be-
nim kahramanımdı. Son otuz dakika içinde, Josh’un yap-
tıkları ejderhaları öldürmenin günümüzdeki karşılığıydı.
Beni kurtarmıştı. İki kez. Önce Buz Kraliçesi’nden sonra da
tekrar aç kalmaktan.

Yiyecek benim için bir değerdi. Açlık benim için bir duy-
guydu. O berbatlığı ruhumda hissettim.

Bana verdiği peçeteye baktım. Bu tip şeyleri -kereviz
sapı, turşu, zeytin, karides- seviyordu. Ya benim açlığım
çok korkutucuydu ya da bana vermişti çünkü bana özen
gösteriyordu. O da henüz yemek yememişti. O da açtı ama
kendine bir zeytin bile ayırmamıştı.

Josh bir gün çok iyi bir baba olacaktı. Kendini düşün-
meyen biriydi ve prensipliydi. Cesur. Sadık.

Birisi için çok iyi bir koca da olacaktı.

Fransız tostunu daha önce bana nasıl verdiğini düşün-
düm ve elbisemin üstünden kalbimi tutmak durumuna kal-
dım.

Göğsümü sıktığımı izlerken, “İyi misin?” diye sordu.

Başımı salladım. “Evet.”

Sadece sen mükemmelsin ve benim kalbim acıyor.

“Hey...” Gözleri elime odaklandı ve masanın üzerinden
uzanıp elimi tuttu. “Bu nasıl oldu?” Parmak eklemlerimin
tam üstündeki mor izin üzerinde başparmağını gezdirdi.

Dokunuşu içimde kelebeklerin uçuşmasını sağladı.

“Ah, sen isteyken olan tuhaf bir ‘Pop-Tart kazasıydı.’”

* Kahvaltıda yenen bir çeşit bisküvi (ç.n.)

Baş parmağı durdu ve şaka yaptığımı söylemek üzereymişim gibi bana baktı. “Pop-Tart kazası mı? Pop-Tart yaparken mi incittin?”

Elimi geri çektim ve sahte bir kızgınlık sergiledim. “Evet, öyle. O şeylerin ortası ısınınca kızgın lav gibi oluyor. Ben ve söz konusu Pop-Tart birbirimize girdik.”

Gözleri neşeyle parıldadı. “Seni gerçekten mutfaktan uzak tutmalıyız.”

Omzumu silktim. “Senin araba kullandığın gibi yemek yapıyorum işte. Her neyse.”

Josh güldü.

“Hey,” dedim bir an sonra. “Evelyn’in aşağılayıcı tavrı için özür dilerim. İsteddiği şey beni acıtmaktı, seni değil.”

Bardağını masada tuttu. “Onun yanındayken çok farklısın.”

Evet. Çünkü onda her odanın anahtarı var.

Onu asla dışarıda tutamadım.

Veya içeri kilitleyemedim.

Uzun bir soluk verdim. “Sanki onun yanında olduğum an, altı yaşında oluyorum, onun akşam yemeği partisinde çaldığım Mozart konçertosuyla onu hayal kırıklığına uğrattıyorum.”

“Ne kadar süre piyano çaldın?”

Aşağıya uzanıp ayakkabılarımın arkasını çıkardım. “On beş yıl. Her gün üç saat, haftanın altı günü. Pazar günleri, tenis ve bana yaptırdığı diğer aktiviteler içindi.”

Kaşlarını kaldırdı. “Vay. Niye bıraktın?”

“Bıraktım çünkü beni buna zorluyordu.”

İçkisinden içti. “İyi miydin peki?”

“Yani sanırım. On beş yıl boyunca her gün üç saatini bir şey yaparak geçirirsen o işte iyi olsan iyi olur,” dedim zeytinimi yiyerek.

Eğer isterse onun için piyano çalardım. Ve ben bugüne kadar hiç kimse için çalmamıştım.

Piyano benim için sembolik bir şeydi Çocukluğumun kelepçeleri, kendi hayatımın kontrolünü biraz ele alabildiğim zaman çıkarıp attığım zincirlerdi. Yeniden başlamak her ne kadar o konuda iyi olsam da, Evelyn'in tiranlığının işe yarar olduğunu kabul etmiş gibi geliyordu. Yani benim hareketsiz parmaklarım benim isyanımdı.

Peki ya Josh için? Bana hayranlıkla bakmasını sağlamak için? Josh için çalardım.

Benden etkilenmesini istemek ve aynı zamanda benden çok hoşlanmamasını ummak çok acayip bir duyguydu.

"Harvard'a mı girdin? Ve Hukuk Fakültesi'ndeysin?" diye sordu.

İçimi çektim. "Evet. İstemediğim hâlde bir diploma almak adına Massachusetts'e gitmek için neden Sloan'u bırakmak zorunda olduğumu anlamadım. Böylece ben de UCLA'ye gittim. Bıraktığımda Hukuk Fakültesi'nde ilk senemdi. Tabii ki annem çok kızdı." Kahvemini içine doğru geveledim.

"Avukat olmak istemiyor muydun?" Gamzeleriyle gü-lümsedi. "Hayatını idame ettirmek için tartışmak ve sen? Sen bunun için doğmuşsun."

Sırıttım. "Ben eğlence için tartışmayı tercih ederim."

Ayrıca regl dönemlerim iyice kötüleştiği için sınıflarda oturmak çok zorlaşmıştı. Kramplar, kansızlık. Evden çalışmak benim için daha kolaydı. Ve kendi işim olmasından hoşlanıyordum. Nihayet eğlenceli bir hayatım olmuştu.

"Annen kafamda canlandırdığımdan daha yaşlı. Kaç yaşında?" diye sordu.

"Altmış yedi. Kırk üç yaşındayken bana hamile kalmış. Tam bir şok. Hamile kalabileceğini düşünmemiş." Bende ki

sorunlar onda da varmış ama daha hafif seyretmiş. “Hayatını kökünden mahvetmişim. Kariyerini, emeklilik planlarını, her şeyi askıya almış.”

İkizmişim. Hamileliğinin dördüncü ayında erkek kardeşimi kaybetmiş. Eğer bir çocuğu olacaksa bari erkek olsaymış da babam soyadını sürdürebilseymiş. Ama hayır. Onun yerine bir kızı olmuş. Daha doğmadan onu hayal kırıklığına uğratmışım yani.

Josh ve ben ne kadar da farklı şekilde büyütülmüşüz. Onun ailesi bir erkek çocuk için uğraşmış. Josh’un doğumuyla tam istedikleri şey gerçekleşmiş. Ve muhtemelen bütün ailesi tarafından sevilmiş ve değer görmüş.

Tıpkı benim tarafımdan sevildiği ve değer verildiği gibi.

Birbirimizi seyreliyorduk. Huzurlu sessizliklerimizden birinin sefasını sürüyorduk. Tapılasıydı. Saçları hafif dağınıktı, tişörtü geniş göğsüne tam oturmuştu.

Bir an bunu yapmayı sürdürüp sürdürmemeyi düşündüm. Yapabileceğimden emin değildim. Çünkü onu beni sevmekten alıkoymayı başarsam bile, onu sevmemek konusunda çaresizce başarısızdım.

Bu sabahı, yüzüm onun kalbine yaslı olarak uyandığım hâlimi, nasıl kendini dün gece benim odama sokmayı başardığını düşündüm.

Josh; benim uyuşturucum, uyuşturucu satıcım ve beni sürekli ayık hâlime son vermeye zorlayan fena hâlde bağımlı bir arkadaş gibiydi.

Yatağında asla yatırmayacağına yemin ettiği o köpek yavrusu gibi. Kahrolası o kadar şirindir ki ama sen köpek çetesi lideri olmalı ve kuralları koymalısındır. Sonra çamaşır odasından ağlamaya başlar ve sen daha ilk geceden pes edersin.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Uyuşturucu satıcılarını ve çamaşır odasındaki köpek yavrularını.”

Güldü. “Tabii, öyledir.”

“Sen ne düşünüyorsun?”

“Baban çok düzgün biri olmalı diye düşünüyorum.”
Bloody Mary’sinden bir yudum daha aldı.

“Bunu sana düşündüren ne?”

Omzunu silkti. “Önsezi. Babanı kaybettin, değil mi?”

“Evet. On iki yaşımdayken. Kalp krizi geçirdi. Sloan’la tanışmadan birkaç ay önce.”

“Nasıl biriydi?”

Biraz senin gibi.

İçimi çektim. “Eğlenceliydi. Ve kendini geri çekti. Öyle bir kadınla yaşamak için öyle yapmak zorundaydın. Edebiyat profesörüydü.”

Annem onu dinlerdi. Babam onu yumuşatırdı. Ve babam ölünce, annem zor insan olmaktan imkânsız olmaya geçti.

Yemeklerimiz geldi ve ben rahat bir nefes aldım. Daha fazla kendim hakkımda konuşmak istemiyordum.

İspanyol omletim gerçekten iyi görünüyordu. Çatalımın kenarı ile patates mücverini yana ittim ve tostı çektim, böylece hiçbir şey birbirine değmeyecekti.

“Senin ailen nasıl?” diye sordum.

Sırıttı ve yanağını şişirerek soluğunu bıraktı. “Ee, bir bakalım. Annem ve babam delice âşıklar. Babam annemin yürüdüğü yollara tapar. Halihazırda on iki tane torunları var, yani eve dönüş tatilleri Yunan düğünleri gibi oluyor. Ablalarım oldukça başına buyruk tiplerdir ve birbirleriyle rekabet hâlinde dirler. Neredeyse her şey için kavga ederler ama birbirlerine süper bağlıdırlar da. Şu anda benim eve dönmemi sağlamak için hepsi kendi haçlı seferlerinde birlik oldular.

Yumurtasını tuzladı. “Hey, Tyler, annenin seninle böyle konuşmasına izin vermezdi, değil mi?”

İlk lokmamı aldım. Mükemmeldi. Ruh hâlimin hemen iyileştiğini hissettim. “Hayır. Onunlayken benimle böyle konuşmazdı. Onu severdi.”

İçim rahatladı. Sonunda doğru bir şey yapmışım.

“Neden?” diye sordu, patates mükverine ketçap koyuyordu.

“Tyler sofistike biriydi. Bu, annemin sevdiği bir şeydi.”

“Ah,” dedi Josh düz bir sesle ve ben neyi ima etmiş olduğumu algıladım.

Ama Josh sofistike değildi. Tiyatro sevmez, sinema severdi, aynı benim gibi. Ava gitmeyi tercih ederdi, sanat galerilerine değil. İspanyol mezeleri ve şarap yerine, pizza ve bira isterdi.

Ve mükemmel biriydi.

“Aileni özlüyor musun?” diye sordum, konuyu değiştirdim.

Omzunu silkti. “Her gün orada olmadığım için memnunum. Bunaltıcı olmaya başladı.” Bir lokma aldı ve biraz çiğnedi. “Aileyle uğraşmanın püf noktası nedir, biliyor musun? Son zamanlarda bu konuyu çok düşünüyorum da.”

“Ne?” dedim, çilek reçelini ekmeğime sürerek.

“En iyi arkadaşınla evlenmek.” Peçeteyle ağzını sildi. “En iyi arkadaşınla evlenirsin ve aile toplantılarında berbat akrabalarla ikiniz beraber uğraşırsınız. Olana bitene beraber gülersiniz ve birbirinizin arkasını kollarsınız. Bakışırın ve diğer herkes pislik gibi davrandığında odanın karşısından mesajlaşırın. Ve hiç kimseyi takmazsın çünkü senin kendi evrenin vardır.”

Bir an gözlerime baktı. “İstediğim bu. Benim evrenim olacak bir kişi istiyorum.”

Bunu bulmakta sorun yaşamayacaktı. Hem de hiç. Josh istediği her kadını alırdı. Ne de olsa o güneşti. Sıcak ve hayat dolu. Bir gün büyük bir ailenin merkezi olacaktı, tam istediği gibi ve hepsi ona tapacaktı.

Bense sadece geçip giden bir kuyruklu yıldızdım. Bir anlığına dikkat dağıtan. Faydasız ve önemsiz. Bakması güzel, incelemesi eğlenceli, ama ben asla hayat veremez ve herhangi bir şeyin merkezi olamazdım.

Ben yolumu çizer giderdim ve Josh daha biz ne olduğunu anlamadan beni unuttur giderdi.

YİRMİ BİR

JOSH

Brandon'ın düğününe üç buçuk hafta kalmıştı, Buz Kraliçesi ile kahvaltının üzerinden iki hafta geçmişti.

Kristen ve ben yeni bir normalin içindeydik. Takıldığımızda aynı eskisi gibiydik. Yalnızca arkadaştık. Dokunma yoktu. Öpüşme yoktu. Ve nadiren, önce seks yaptığımız sürece, yatağında yatmama ve onu kucaklamama izin veriyordu. Ama sadece seks yaptıysak. Ona göre, arkasından sarılmak olayın bir parçasıydı, sanıyorum. Yataktan çıktığımız saniyede, yalnızca arkadaş durumuna dönmek zorundaydık. Tabii ki bu durum beni sonu yatakta bitecek ayarlamalar konusunda daha kararlı kılıyordu. Onunla seks yapmak için başka bir nedene ihtiyaç duyduğumdan değildi, ama şimdi bir görevim vardı.

Koltukta televizyon seyrederken elimi omzuna atmayı veya holden geçerken onu öpebilmeyi isterdim ama kuralları katıydı. Bir defasında Stuntman Mike'la yürümeye gittiğimizde elini tutmaya çalıştım ve kendini kaybetti. Benimle üç gün konuşmadı, neredeyse her şeyi bitiriyordu. Cinsellik paylaşan arkadaş olmanın ne olduğunu “anlamadığımı” söyledi.

Ondan sonra, onun kurallarına karşı gelecek bir harekette bulunmaya çalışmadım. Belli ki duygusal bir ilişkiye hazır değildi. Kahretsin, berbat bir durumdu. Ama ne yapacaktım ki? Tyler’la ayrılalı bir ay bile olmamıştı. Ona daha yakın olmam konusunda tedirgin olduğu için onu suçlayamazdım.

Bana her zaman biriyle çıkıp çıkmadığımı soruyordu, sanki aramızdaki anlaşmanın kendi payıma düşen kısmını uygulayıp uygulamadığımdan emin olmak istiyordu. Önce dürüsttüm, ona hayır diyordum, başka birileriyle görüşmüyordum. Ama bu durum onu gerçekten üzdü.

Lanet olsun ki gerçekten üzdü.

Aramızdaki durum beni biriyle çıkmaktan alıkoyuyorsa bitirmemiz gerektiğini söyledi. Sanırım bana bir söz vermeye hazır olmadığını düşündüğünden kendini kötü hissediyordu ve bana söz verebilecek birini bulma şansımı kaçırmamı istemiyordu. Evlenmek istediğimi biliyordu, çocuk sahibi olmak istediğimi de. Ben zaten o durum için geç kaldığımı hissediyordum.

O yüzden yalan söyledim.

Bir şeyler içebilmek için biriyle buluştuğumu söyleyeyim dedim, sonra da eve gidip gece boyunca oturdum. Veya spor salonuna giderdim. Benim çıktığım sahte kişiyi sordduğunda da, sadece omzumu silker ve bir bağlantı kuramadığımı söyledim. Bu onu yatıştırır diye düşündüm.

Ama tuhaf olan bir şey vardı; beni başka kadınları görmem için ne kadar sıkıştırırsa sıkıştırırsın, onun başka erkeklerle görüştüğünü sanmıyordum.

Bana yalnızca siparişler için bilgisayarından mesaj atıyordu. Yani ben itfaiye istasyonunda gece 10’da sipariş almışsam, onun evde olduğunu ve kanepede oturup e-postalarına baktığını anlıyordum. Bir randevuda değildi. Sonra

bir saat kadar bekliyordum ve sipariŖle ilgili aptal bir soru sorarak e-postasını yanıtlıyordum. Eğer hemen yanıt verirse onun hâlâ kanepede oturup alıŖtığını anlıyordum. Her zaman yanıt veriyordu.

İŖim olmadığı günlerde, ona gittiğimde, benimle takılmaktan baŖka bir Ŗey yapmıyordu. Telefonlara yanıt vermek için odadan çıkıyor, gizemli bir randevu için ortadan kaybolmuyor, bana baŖkalarıyla çıktığına dair sözünü tutmadığına inanmamam için bir sebep vermiyordu.

Öyleyse neden birbirimiz için özel olmamızı istemiyordu? Zira duruma bakılırsa, beraber olduğu tek erkektim. Bu iyi bir Ŗeydi, çünkü aksini kaldıracılabileceğimi sanmıyordum.

Sadece Tyler'ı atlatıp hayatına devam etmesini sabırla bekliyordum. Gerçekten bir ilerleme kaydettiğim konusunda çok emin değildim ama en azından iŖler kötüye gidiyor gibi görünmüyordu.

Bu da bir Ŗeydi.

Öğleden sonra saat beŖi biraz gemiŖti, siyah bir dört çeker, araba yoluna girdi. Garaj kapısı açık alıŖtığım için, Doglet Nation'ın resmi kapıcısı gibiydim. Gelen bütün paketleri ben imzalayıp teslim alıyordum.

Gerçi bu teslimata benzemiyordu. Sürücü gneŖ gözlüklü bir adamdı. Arabadan ıktı ve içimden bir ses onun kim olduğundan hoŖlanmayacaęımı söyledi.

Adam iyi görünümlüydü. Benden uzundu. Vücudunu epey geliŖtirmiŖti, belliydi. Çok iyi giyinmiŖti, benim yaŖlarımıdaydı.

Kendine güvenle doğrudan garaja gelmesi, burada gerçekten bir iŖi olduğunu gösteriyordu. Daha önce burada bulunmuŖ ve buraya tekrar gelmeye hakkı olan biriymiŖ gibi.

“Sen Josh olmalısın,” dedi, gözlüğünü çıkararak. Sıkamam için elini uzattı.

Aksanı vardı. Tam İspanyol değil, başka bir şeydi. Daha egzotik, yabancı. Müşteri değildi. Bu adamın bir çanta köpeğinin olması mümkün değildi.

“Ben Tyler,” dedi, elimi sıkarak. “Kristen buralarda mı?”

Sıcak, yoğun bir kıskançlık içimi yaktı.

Tyler bu muydu? Bu adam kahrolası bir aksiyon filminde rol alan A sınıfı bir aktöre benziyordu.

Ne bokuna Brandon bana bu konuda bir şey söylememiştir? Tek yapabildiğim yüz ifademi bozmamaktır.

“Evde. Sizi bekliyor muydu?” Kollarımı göğsümde kavuşturdum, onu içeri almak için bir girişimde bulunmadım.

Çamaşır odasına giren kapıya doğru baktı. “Hayır,” dedi, sesi alçalmıştı. “Beklemiyor.”

Benim sert duruşum dikkatini çekmişti ve tartıp biçmişti. “Deniz Kuvvetleri’ndeymişsin.” Çıplak göğsümdeki Deniz Kuvvetleri dövmesine baktı.

“Piyade,” dedim.

“Topçu çavuş.”

Rütbesi benden daha yüksekti. Ama ben onun gibi orduda kariyer yapan biri değildim.

Hoş Kristen konusunda da rütbe bakımından benden üstündü.

Bunun farkında gibiydi. Gözlerinde bir şey, bana bir yardımcıymışım gibi hissettirdi. Onun tam yetkili olduğu bir binada rozeti hakkında bokluk çıkaran aşağı seviyede bir güvenlik görevlisi gibi.

Yeşil gözlerindeki bakış havalıydı. “Polis arka bahçeye kimin girdiğini çözünceye kadar kız arkadaşımınla kaldığın için sana teşekkür etmek isterim. Senin burada olman ona kendini emniyette hissettirdi.”

Sahiplenme duygusu beni sardı. “Eski kız arkadaş. O senin eski kız arkadaşın.”

Çenesi seğirdi.

Bu mal herifi sevmemiştim. Kristen’in benimle çıkmaya sıcak bakmamasının nedeninin o olmasını sevmemiştim. Ona açık açık benden daha çok değer vermesini sevmemiştim. Benden daha iyi olmasını sevmemiştim ve Kristen’i incitmesini sevmemiştim. Dik dik baktım.

O da dik dik baktı.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi kaskatı bir şekilde ve kapıya yöneldi.

Elimi göğsüne koydum. “Ben seni götürürüm.”

Elime baktı ve kıllanmasını izledim.

Bir hareket yap, pislik. Kahrolası herif sana meydan okuyorum. Bana bir sebep ver.

Gözleri yavaşça bana kaydı, kendi nefretim onunkinin yansımasını gördüm.

Anladı. Kristen’la olduğumu anladı.

Ve muhtemelen onu elde edecek kişi oydu.

Ama o anda ikimiz de bir konuda hemfikirdik. Burası benim evimdi. En azından şimdilik öyleydi. Ve eğer içeri girmek istiyorsa onu götürecek kişi bendim.

Kapıya gitmeden önce onu birkaç gergin saniye boyunca ayakta beklettim.

YİRMİ İKİ

KRISTEN

Garaj kapısı açıldı ve Josh köşeyi dönmeden ona seslendim. “Hey, az sonra o Tayland yemekleri yapan yeri denemek ister misin? Yürüyerek gideriz. Senin sevdiğin o çaydan da var.”

Yerde oturmuş, yeni ekoseli köpek kemerlerinin kargolarını ayırıyordum. Boyutlandırma yanlış gibiydi. Ekstra küçükler, küçük; küçükler ise orta boydu. İşin içinden çıkmaya çalışırken kafamı kaldırdığımda Josh’un tam arkasında Tyler’la içeri girdiğini gördüm.

Nefes almam durdu.

Stuntman tüm sevimliliğini kaybetti. Kanepeden atladı ve doğrudan Tyler’ın bileklerine atıldı. Josh o saldırmadan ani bir hareketle onu kucakladı.

Köpeğim gırladı ve hırladı. Josh ben telefonda olduğum zamanlarda gelen paketleri bırakırken yaptığı gibi, Tyler’ı da teslim etmeden önce bir an durdu. Benimle göz teması kurdu, Tyler’ı kapıda bıraktı ve gitti.

“Burada ne yapıyorsun?” dedim nefes nefese.

Kahretsin. Çok iyi görünüyordu.

Yani, zaten genellikle iyi görünürdü. Ama o şey, her izne

geldiğinde olan, yüzüme vuran o ilkel çekim ve beni en başında ona çekenin ne olduğunu hatırlatan şey yine oldu.

Kolları dirseklere kadar katlanmış, uzun kollu, düğmeli bir gömlek, ütülü bir pantolon ve ten rengi kemer ile ayakkabılar giymişti. Kahverengi saçları gür ve taranmıştı ve sakalları hafif gölgeliydi. Geçen yılbaşında ona aldığım gümüş saati takmıştı.

“Telefonlarıma yanıt vermiyorsun,” dedi, ellerini cebine sokarak.

İncinmiş gibiydi. Biraz çökmüştü. Onu hep kendine güveni tam bir şekilde gülümserken görmüştüm.

“Neden yanıtlamayım ki?” Kalktım ve kollarımı kavuşturdum. “Bitti ve...”

Yüzünden üzüntüsü okunuyordu.

Ayrıldığımızdan beri ilk kez, bu durumun onun için zor olduğunu algıladım.

Kariyerinin benden daha önemli olduğunu ve sivil hayata geri dönmeyeceği için rahatladığını düşünmüştüm. Onun özür diler gibi, “Seninle konuşmadan tekrar yazıldım,” diye mesaj atmasından, ayrılığın kendi talihsiz kararının bir sonucu olduğunu, yaptığı seçimin sonuçlarının farkında olduğunu ve bu durumu sakinlikle karşıladığını düşünmüştüm.

Bana doğru bir adım attı. “Kris, konuşabilir miyiz?”

“Konuş. Başla,” dedim savunma güdüsüyle. “Ama oradan yap.”

Garaja doğru baktı. “Seni bir yere götürmeme izin ver. Güzel bir restorana. Oturup konuşabileceğimiz bir yere.”

Homurdandım. “Seninle herhangi bir yere gitmem. İki dakikan var. Ne söylemeye geldiysen söyle ve çık git.”

Çenesi seğirdi. “Kris, konuşuncaya kadar gitmeyeceğim ve söylemek istediğim şeyleri söylemem iki dakikadan fazla sürecek. Yani eğer onun beni dışarı atmasını planlamıyor-

san,” kafasıyla garajı gösterdi, “baş başa konuşabileceğimiz bir yere gidelim.”

Dudaklarının duruş şeklinden kararlı olduğunu anladım. Konuşmasına izin vermeden gitmeyecekti. Josh’un, Tyler ve ben berbat olması muhtemel bir konuşma yaparken bir içeri bir dışarı yürüdüğünü düşündüm.

Gözlerimi devirdim. “İyi.” Sehpadan cüzdanımı aldım. “Hadi gidelim.”

Üstümdeki kıyafete baktı. Şort ve şıpidik terliklerleydim, belime bir eşofman üstü bağlamıştım ve üzerinde NE KADAR ÇOK İNSANLA TANIŞIRSAM; KÖPEĞİMİ O KADAR ÇOK SEVİYORUM yazan bir tişört giyiyordum.

Tyler pahalı restoranları severdi. Ordudaki yemekler çok kötüydü, bu yüzden izne geldiğinde, kendine kıyak geçmek isterdi. Muhtemelen şık bir füzyon restoranı tarzı bir yere gidecektik. Tamamen uygunsuz kılıktaydım ve zerre kadar umurumda değildi.

“Üstünü değiştirmeyecek misin?” diye sordu.

“Hayır.” Onu geçerek ön kapıya yürüdüm. “Şef garsona benim için bir mazeret bulursun.” Dışarıya çıktım.

Etrafımdan dolandı ve dört çekerin yolcu tarafına koşarak kapıyı tuttu. Huysuzca oturdum ve Tyler sürücü koltuğuna geçerken garaja baktım.

Josh merdivenin üzerinde elinde çivi tabancasıyla, Stuntman ayağına bağlıydı. Josh projesine dönmeden önce, bir saniyeliğine bana baktı, çenesini sıkımişti. Bütün bunlar için ne düşündüğünü merak ettim.

Biz araba yolundan çıkarken Stuntman havladı ve tasmasını çekiştirdi. Süper acayip, ailemi arkamda bırakıyor muşum hissini üstümden atamadım.

Tyler’ın sandal ağacı parfümü kapalı arabanın içinde çok daha yoğundu. Klima yüzüme üflüyordu, hem tanıdık hem de yeniydi, yüreğimde nostaljik duyguları uyandırıyordu.

“Seni özledim,” dedi. Elime uzandı, ama ben hızla çektim.

Tyler’ı arkasına tıktığım ağır kapı titredi, sallandı ve açıldı. Duygu kasırgası etrafımı sardı ve ben hiçbirini anlamlandıramadım. Tüm bildiğim, genel olarak çok kızgın olduğumdu.

Öncelikle benimle konuşma nezaketi bile göstermeden seçimini yaptığı için ona kızgındım.

En son yattığım erkek artık o olmadığı için suçluluk da hissediyordum. Ayrıldığımızın ilk dakikasında, en ufak bir pişmanlık bile duymadan, kelimenin tam anlamıyla Josh’un üzerine atlamıştım.

İncinmiş görünmesinin incitmesi.

Neden burada olduğuna dair kafa karışıklığı.

Onu görmenin; onunla beraber yaşayacak olmamızın neden beni tedirgin ettiğini merak etmemin verdiği şaşkınlık.

Onunla beraberken üzerimde daha fazla etkisi olmadığı, olsaydı Josh’un beni daha az etkilemesi gerektiğinin kızgınlığı.

Sözünü tutmaması ve böylece benim sözümü tutmak zorunda olmamamın öfkesi.

Kızgındım.

Nasıl hissettiğimin bulanık özeti buydu. Sadece kızgındım.

Tyler’a baktım. Elimi tutmasına izin vermediğim için üzgün gibiydi. Yüzü karardı. “Onunla yatıyor musun?”

İkimiz de kimi kastettiğini biliyorduk. Anlamamış gibi davranmanın anlamı yoktu.

“Seni ilgilendirmez,” diye çıktım.

“Biz beraberken onunla yatıyor muydun?” Bana bakmadı ama parmak eklemleri direksiyonun üzerinde bembeyaz kesilmişti.

Tepem attı. “Bak ne diyeceğim? Arabayı durdur. Beni bırak.” Kemerimi açtım.

“Kris...”

“Siktir git, Tyler. Sana sadıktım. Böyle bir bokluğu ilişkimize yapmam. Sen yaptın. Benim başkalarıyla yatmamı istemiyorsan benimle ayrılmamalıydın. O sesli mesajı bıraktığın an, kıçının incinmemesi ayrıcalığından vazgeçtin.”

Arabayı durdurmadı.

“Tamam,” dedi bir süre sonra. “Tamam, özür dilerim. Bunu yapmayacağını biliyorum. Sadece... Onun seninle ilgili tavrını görünce, ben... üzgünüm.”

Benimle ilgili nasılmış? O garajda ne halt olmuştu? Sormayacaktım, ama ne bokuydu?

Birkaç dakika sessiz kaldık. Sonunda konuştuğunda, sesi neredeyse fısıltı gibiydi. “Onu seviyor musun?”

Duymazdan geldim. Cevabı kendimin bile kabul edemeyeceği kadar acıtıyordu. Pencereye döndüm ve yola bakarak duygularımı sıralamaya çalıştım.

Beklendiği gibi, Malibu’da loş, kibir abidesi bir deniz ürünleri yeri seçmişti. Masamız okyanus manzaralı, mercandan yapılmış aptal bir lambanın altındaydı. Sandalyemi çekti ve oturmayı reddettim, masayı dolanıp kendi yerine oturuncaya kadar ters ters baktım.

Onun bu şövalyeliği canıma yetmişti. Bir an önce bitmesini istiyordum. Söz konusu bensem, bütün bunlar çok küçük şeylerdi ve artık çok geçti.

Oturup mönüye göz attım. Açlıktan ölüyordum ve sinirliydim. Yolda yoğun trafik vardı, gelmemiz kırk beş dakika sürmüştü. Josh ve ben şimdiye kadar akşam yemeği işini bitirmiş olurduk. Josh asla bu kadar aç kalmama izin vermezdi. Beni arabanın yolcu koltuğuna oturtup kapıyı kapar, parmak boğumuyla cama tıklar ve o müthiş gamzeleriyle sırtarak pencereden bana bir torba cips uzatırdı.

Josh beni gitmek istediğim bir yere götürürdü ve o da aynı yerde yemek isterdi çünkü ikimiz aynı yiyecekleri severdik.

Hizmet eden eleman ekmek sepetini aramıza koydu. Ekmek bile değildi, sadece acayip, sert kâğıt inceliğinde üstünde susam olan krakerlerdi. Tepemin taşı atmıştı ve daha aç ve daha sinirli hissettim.

“Tuna balığı ezmesi çok iyiymiş,” dedi Tyler, ses tonu yatıştırıcıydı.

“Öyle mi?” Mönüyü çarparak kapattım ve masaya yapıştırdım. “Benim için ısmarla çünkü kelimenin tam anlamıyla neye baktığımla ilgili bir fikrim yok.”

“Başka bir yere gi...”

“Hayır. Senin istediğini yapalım. Her zaman olduğu gibi,” Terslendim. “Sen kendi istediğini yaparken, beni aylarca yalnız bıraktığın uzun mesafeli ilişkiyi sürdürelim. Ve sen ne yemek istersen, onu yiyelim. Çünkü burada önemli olan sensin, değil mi?”

Söylediklerim akla uygun değildi ve bunun farkındaydım. Ordudan biriyle ilişkiye bile isteye girmiştim. Ama şu anda mantıklı olamıyordum, açtım.

Öne eğildim. “İstiridye ısmarla. Yap da görelim.”

Tek ihtiyacım olan içi sümük doldurulmuş kabukların önümüze konmasıydı, böylelikle hepten kafayı yiyebilirdim.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Yatıştırılmayacak kadar acıktığımı sezmiş gibi görünüyordu. Bu yüzden garson geldiğinde, Tyler yiyeceklerimizi sipariş etti, bütün o süre boyunca masayı devirecek miyim ya da ona benzer bir şey yapacak mıyım diye gözünün ucuyla beni izliyordu.

Sonrasında tekrar elime uzanmaya çalıştı.

“Kristen...”

“Ne?” Ellerimi kucağıma koydum. “Ne söyleyeceksen söyle ve bana dokunmadan yap.”

“Kris...”

“Benden sesli mesajla ayrıldın. İki yıl ve bir sesli mesaj aldım.”

Ondan sonra yaptığım her şey adıldı.

Kalın kaşları indi. “Seni telefonda yakalayamadım. Günlerce uğraştım. Neredeydin?”

Josh’la takılıyordum. Eve geliyorsun diye panik içindeydim.

“İki kez aradın, Tyler. İki telefonu cevaplamadım, bu yüzden sen de benimle konuşmadan hayatlarımızı yeniden planlamaya karar verdin.”

Kızgınlığım tekrar depreşti. “Telefonla arayamadığın bir erkek arkadaşının olması nasıldır, biliyor musun? Gizli kalması gerektiği için nerede olduğunu bilememek? Bir şeyler için bir tarihin olmaması? Bir düğüne yalnız gitmek? Ben bunları senin için yıllarca yaptım. Ve senin benim için yapman gereken ilk şey, benden kurtulmak oldu.”

Sepetten bir tane kraker çektim ve huysuzca bir ısırik aldım. “Ya benim ameliyatım?” Krakeri salladım. “Aylar önce olabilirdim ve bana bakacak Sloan’um olurdu, ama haaayır. Bana beklememi söyledin. Benimle birlikte orada olmayı istedin.” Ellerimle tırnak işareti yaptım. “Aylar süren gereksiz ekstra acılar için teşekkürler. Ya eşyalarını koyabilecek yerin olsun diye bana koca bir ev kiralatman? Sanırım, o muazzam kirayı ödemeye devam edeceğim, doğru mu?”

Arkama yaslanarak ters ters baktım. “Aa, biliyor musun, Evelyn’in gözünde beni gerçekten becerip bıraktın. Beni doğrudan aslanın inine attın. Onun için de teşekkür ederim.”

Yavaşça soluğunu bıraktı. “Biliyorum, üzgünüm.” Eliyle yüzünü sıvazladı. “Bilmeni istediğim, bütün bunlar seninle olmak istemediğimden değildi. Asla öyle değildi. Sadece bu, istediğim hayat değildi, Kris. Bildiğim tek şey ordu.”

“Ei.” Kollarımı kavuşturdum. “Yani istediğin şeyi yapıyorsun, her zamanki gibi. Seçimini yaptın. İçine beni katmadan yaptın. Ben neden buradayım?”

“Beni hiç özlemedin mi?”

Soru beni yüreğimden vurdu. Gözleri yalvarır gibiydi. Onu özlemiş olayım diye *yalvardı*.

Tam değil. Seni görünceye kadar ve seni o depo odasından çıkarıncaya kadar değil. Şimdi kafam karıştı...

...Josh.

Beni istemekten vazgeçmesini isteme dürtüm tuttu.

“Biliyor musun, böylesi daha iyi zaten,” dedim, bir elimi sallayarak. Çünkü senin yanında kendim gibi bile değilim. Beni gerçekten tanıyınca benimle yaşamaktan nefret ederdin.”

Sadece bana baktı, ne yapmaya çalıştığımı anlamış ve çok şirin olduğunu düşünmüş gibi bakışları yumuşadı.

“Tamam, bana inanmıyor musun? Burası...” Restoranı göstererek elimi kaldırdım. “Böyle yerlerde yemek yemeyi sevmiyorum. Kalamar mürekkebi makarnası ne ya? Böyle yerlere seninle gidiyorum çünkü sen seviyorsun ve sadece kendi yemek istediğin yeri seçiyorsun, yılda on beş gün kadar.”

Elimi göğsüme koydum. “Ben nerede yemek yiyeceğim konusunda sabit fikirliyimdir. Bunu bilmiyorsun bile. Benim bir şahsiyet olarak kim olduğumla ilgili en önemli kısım bu ve sen benim o yanımı hiç görmedin, Tyler.”

Dudağının kenarı küçük, eğleniyormuş gibi bir gülümseme ile kıvrıldı.

“Bu hiç komik değil. Çok ciddiyim. Çok çabuk sinirlenirim. Sabırsızım ve dengesizim. Neredeyse herkesten nefret ederim. Birbirimizi tanımıyoruz bile. Tüm gördüğün benim en iyi hâlim; uyumlu ve makyajlı. O gerçek ben değilim.”

Josh benim gerçek hâlimi biliyor.

Devam ettim. “Tekrar kaydoldun. Olan oldu ve bir başka dağıtım için benim kararım değışmedi. Bunu yapmıyorum. Bir daha beraber olmayacağız. Yani yüz yüze açıklama yapmanı takdir ediyorum. Ama bunların hiçbirisi hiçbir şeyi değıştirmiyor.”

Kollarını masaya koyarak öne eğildi ve doğrudan gözlerime bakarak konuştu. “Seni seviyorum.”

Yüreğim burkuldu.

Bu sözleri telefonda yüzlerce kez duymuştum. Mektuplarında da yazmıştı. Ama gözlerime bakıp yüzüme söylemesinin üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti. Ve şimdi yapmıştı, bunu gerçekten hissettiğine emindim.

Bekledi, ama ben aynı şeyi söylemedim. Onu sevdiğimden emin değildim.

Sevmediğimden de emin değildim.

Masada Tyler ve ben gergin bir şekilde karşılıklı bakışırken, biri masaya tuhaf bir salata bıraktı. Yeşil bahçe salatası hafifçe yosun kokuyordu ve ona bakarken gerçekten hafif bir bulantı hissettim. Tabakta tek tanıdık gelen şey kiraz domatesti ve o bile kırmızı değil, sarıydı. Tabağı ittim ve yüzümü asarak kollarımı kavuşturdum.

Aramızda titreyip duran aptal romantik mumu söndürmek istiyordum. Cam mumluğu alıp suyumı içine boca ettim ve Tyler, deliymişim gibi bana bakıp alnını kırıştırdı.

“Benden ne istiyorsun?” diye sordum. “Son verme? Affetme?” Çalkalanan cam kabı tuzluk ve karabiberliğin yanına ittim.

Muhteşem yeşil gözleri yüzümde gezindi. “Tanıştığımız günü hatırlıyor musun?”

Hıhladım. “Tabii. Sen çok eziktin. Nasıl unutabilirim?”

Gülümsedi. “Bardaki piyano çalan adamı senin çalmana

izin vermesi için ikna ettin. İnanılmazdı. Senden gözlerimi alamadım.”

Dudağımın kenarı kıvrıldı. En son o zaman piyano çalmıştım. İki yıl önce.

Orange County’de bir evcil hayvan ticareti şovunda bir satış kabinim vardı ve o gece otelde yalnız kalıyordum. Birkaç kadeh içmiştim. Orada beni kimse tanımıyordu. Notalar parmaklarımdan yükseldi ve odanın karşısında, bir film sahnesindeki gibi ışığın altında bir kokteyl masasında onu gördüm.

Etrafındaki her şey bulanıklaştı.

Devam etti. “İsmi sorup bir peçetenin üzerine kaligrafi ile yazdım. Bana güldün ve bunun başkalarını etkileyip etkilemediğini sordun.” Azıcık sırtıttı. “Etkiliyordu, bilirsin İşte. Senden önce her kızın üzerinde etkisi olmuştu.”

Bu beni gülümsetti ve biraz yumuşadığımı hissettim. “O kadar iyi giyinmiştin ki senin eşcinsel olduğunu düşündüm.”

Güldü, o anıyı hatırlamak ister gibi gözleri daldı. “Benim aptal kız tavlama taktiğim için bana zor anlar yaşattıktan sonra, sana bir içki ısmarlamaya çalıştım. Tek istediğinin yeni bir peçete olduğunu söyledin. Ben de senin için bir tane aldım ve origamiyle ondan bir kuğu yaptım. O seni gerçekten kızdırdı.”

Hıhladım. Kahrolasica origami kuğusu. Hâlâ bende duruyor, gerçi bunu asla söylemedim. “O gün epey gergindim. Umutsuz origami çabalarına sabrım yoktu.”

Güldü. “Bana eğer seni baş parmak savaşında yenersem, telefon numaranı alabileceğimi söyledin.”

Ya. Onu kazanacağını öngörmemişim. Daha önce hiç yenilmemişim. Şaşırtıcı derecede becerikli bir baş parmağı vardı.

Ellerimiz birbirine dokunduğunda kalbimin nasıl attı-

ğını hatırladım. Hemen ona doğru çekilmiştim. Bir anda kimyamız uyumlanmıştı.

Başını salladı. “Senin gibi bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Bana cehenneme gitmemi söyledin ve benim geziyi dört gözle beklememi sağladın.”

Sandalyesini çekti, aramızda 90 derecelik açı olacak şekilde oturmuştuk. Dizlerimiz birbirine değdi ve içimden küçük bir heyecan dalgası yükseldi.

Bu adamla beraber yaşamaya ne kadar yaklaşmıştım. Onunla hayatımı paylaşmaya. Josh yerine yatakta yanımda yatan o olabilirdi, benim kucaklayan oyuncak ayım o olabilirdi.

Tyler’in delici gözleri ruhuma ulaşmış gibiydi ve başka yere bakamadım.

“Kariyerimi bir kenara atamadım, Kris. Şu anda bulunduğum yere gelebilmek için çok çalıştım. Bana bir fırsat sundular, panikledim ve aptalca bir şey yaptım ve o günden beri her gün pişmanlık duyuyorum.”

Titrek bir nefes verdi. “O mesajı bıraktığımın ertesi sabahı, uyandım ve kendimi diri diri gömülmüş gibi hissettim. Hemen seni aramaya çalıştım ve...” Başını salladı. “Bu sessizlik bir kuşatma gibiydi. Umutsuzca sana ulaşmaya çalıştım, neredeyse asker kaçağı olacaktım. Ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Aklımı kaybettim.”

Tekrar elime uzandı. İfadesi o kadar kırılıyordu ki elimi çeksem onu kırabilirim diye düşündüm, o yüzden isteksizce elimi tutmasına izin verdim. Dokunması beklenmedik bir akım yarattı bende. Anılar içimi titretti.

Parmaklarını parmaklarıma dolarken ellerimize baktı. Kalbim çarpmaya başladı.

Seni hatırlıyorum.

Tyler sel olup içime aktı, sanki dokunuşu bir unutma büyüsünü kırmış gibiydi.

Bu adamı tanıyordum. Onun kokusu ve tadını biliyordum. Bir kelimesiyle nasıl bir ruh hâlinde olduğunu anlayabiliyordum. Seviştiğimizde gözlerindeki ifadeyi ve sabahları yatakta yastığı paylaşarak konuşurken yüzündeki gülümsemeyi anımsıyordum. Havaalanında ona veda öpücüğü verirken hissettiğim acıyı ve o gittikten sonraki boşluk duygusunu hatırlıyordum.

Hatırlıyordum.

Sanki bana dokunmak canını yakıyormuş gibi ellerimize baktı. Gözleri tekrar bana döndü. “Boğucu bir boşluktu, Kris. Sanki durmadan genişleyen bir kara delik gibi. Sen dört gözle beklediğim bir şeysin. Hangi lanet şeyle uğraşıyorsam onun ortasında bulunan ve iç rahatlatan bir molasın. Kafamda seninle konuşmalar yapıyorum. Sana anlatacağım şeyleri depoluyorum. Son iki yıldır, günlerimi seninle konuşmalarım ve izin zamanım arasında yaşarken sen haric her şeyin geri sayımında gibiydim.”

Durdu ve yüzümü inceledi. Pişmanlık ve üzüntü içindeydi.

“Mahvettim,” diyerek soluk aldı. “Asla yapmamalıydım. Sadece çıkıp eve gelmeliydim.”

Uzun bir nefes verdim. “Sonra bana sadece kızgınlık duyardın.”

Lanet olsun, kendisi için istediği tek şeyden vazgeçmek zorunda kalmadan benimle olabilen bir adamın bulunduğu bir senaryo yok muydu?

Bu hızla gidersem, hayatımın geri kalanında birlikte yaşayacağım kişiyi, ancak ilk buluşmada yediğim peynir böğazımda kalırsa ve ölürsem bulabilirdim.

Yemeklerimiz geldi ve sessizlik içinde yedik. Ben tabağıma baktım, o bana baktı. Tabaklar kaldırıldığında öfkem tam anlamıyla geçmişti. Yerine suçluluk duygusu koymuştum.

“Tyler...”

Bana baktı, sesimin tonunun değişmesiyle gözlerinde umut belirdi.

“Ona âşığım. Sanırım onunla ilk tanıştığım gün âşık oldum.”

Ona yalan söyleme ihtiyacı hissetmedim. Eğer yaptığı seçim nedeniyle işkence çekecekse beni pembe gözlüklerin arkasından görmesini istemiyordum.

Eliyle ağzını sıvazladı ve sandalyesinde arkasına yaslandı, masanın üzerinde yumrukları sıkılıydı. “Anlamıştım,” dedi sonunda, sesi kısıktı.

Nasıl anladığını merak ettim. Bunu nasıl belli ediyordum?

Belki Josh’u görünce anlamıştı.

“Onunla mısın?” diye sordu.

Başımı salladım. “Hayır.”

Bakışlarını kaçırdı. “Öyleyse salağın teki,” dedi, gözleri cam gibiydi.

“Onun seçimi değil. Benim seçimim. Ve eğer olabilseydim onunla olurdu.”

Yorgun bir şekilde ekmek sepetine baktı. “Ama beni sevmiyorsun?” Tekrar gözlerime baktı.

Omzumu silktim. “Bilmiyorum,” dedim dürüstçe. “Sanırım bir parçam seninleydi çünkü sen gerçekten var değildin, biliyor musun? Benim rezil regl dönemlerimle uğraşmak ve senden önceki erkek arkadaşlarda olduğu gibi, bu dönemin getirdiği seksüel öfkeleri yaşamak için burada değildin. Çocuk istemiyorsun, o yüzden benim sorunum seni bağlamıyor. Annem seni sevdi. Sen kolaydın. Ve sonra bunu gerçeğe çevirmeye karar verdik ve ben eve geliyorsun diye çok korkmuştum. Seninle beraber yaşamak ve o tip bir taahhütte bulunmaktan korktum. Ama sonra bugün seni gördüm, ben...”

Kelimelerime takıldı.

Soluğumu bıraktım. “Seni gördüm ve neden korktuğumu merak ettim. Eve geldiğin saniyede sana âşık olabilirdim sanırım. Ama asla gelmedin.”

Ve gelmene ihtiyacım vardı. Çünkü kendimi alevlere atmamı engelleyen yalnızca sen vardın.

Gözlerini sıkıca kapattı. Açtığına bakışları acı doluydu. “Peki ya o?”

Omzumu silktim. “O mu? Onunla olamam. Asla. Çocuk istiyor. Yani çıkış yok.”

Başını salladı. “Bu benim hatam,” dedi sessizce. “Hepsi. İkkinizin arasında bir şey olduğunu biliyordum. Hissedebiliyordum. Ve yine de lanet olsun ki tekrar yazıldım.” Bana baktı, alnı derin bir acıyla kırışmıştı. “Bunu ben yaptım. Seni ona kendi ellerimle verdim. Çok aptalım.”

“Hata sende değil,” diye mırıldandım.

Tyler doğrudan eve gelseydi, ne farklı olurdu acaba diye geçirdim içimden. Eğer taşınısaydı. Orada olsaydı. *Hatırlat saydı*, şimdi hatırladığım gibi.

Ama derinlerde bir yerde, Tyler’ın Josh’un karşısında hiç şansı olmadığını biliyordum. Josh, Tyler’la bulduğum herhangi bir mutluluğun köşelerinde dururdu.

Josh hayatımın geri kalanında her şeyin köşelerinde duracaktı, sanırım.

Yani buna alışsam iyi olurdu.

Tyler hesabı ödedi ve gitmek için kalktığımızda bana baktı. “Seni bir yere götürmek istiyorum.”

Kumsalın tam üstünde bir otele götürdü. Çatıya çıkacağız sandım, çatıdaki barın ışıklarını görmüştüm. Ama odaların bulunduğu kata çıktık. Anahtarını çıkardığında beni kendi odasına getirdiğini anladım.

“Tyler...”

“Sadece... lütfen, Kris. Sadece birkaç dakika.”

Kapı geniş bir alana açıldı. Kocaman panoramik manzaralı pencereden okyanus görünüyordu. Eliyle sırtımı destekleyip beni odaya yönlendirdi ve burasının bir oda olmadığını anladım. Kral dairesiydi.

Sekiz kişilik yemek masası, üzerindeki benden büyük taze çiçek aranjmanı ile solda duruyordu. Spiral şeklindeki merdivenler kütüphanesi olan çatı katına çıkıyor ve gurme mutfağını tepeden görüyordu.

Üzerinde yanan mumlarıyla şık siyah bir piyano, gül yaprakları ile bezenmiş iki şampanya kadehi, açık balkon kapısının önüne konmuştu. Şampanya buz küpleri arasında piyano sehpasının yanında duruyordu.

Bir araya gelmeyeceğimizi söylemeden ve Josh’la ilgili haberi ona vermeden önce belli ki bizim için romantik bir şey planlamıştı.

Gün onun umduğu gibi gitmemişti.

Benim umduğum gibi de gitmemişti.

“Seni buraya getirmeli miydin emin değilim,” dedi. “Senin beni görmek istediğinden bile emin değilim. O piyanoyu bulmak epey zamanımı aldı.” Bana baktı, yeşil gözleri bir şeyleri anlamak ister gibiydi. “Benim için çalarsın diye umut ediyordum. Tanıştığımız gündeki gibi.”

Piyanoya tekrar baktım. Tanıştığımız günü yeniden canlandırmak istemiyordum. Onun için bir gösteri yapmak veya bu oyunları oynamak istemiyordum.

Tek istediğim eve gitmekti. Josh’la olmak istiyordum.

Sessizlik içinde orada durduk, uzaktan gelen okyanus sesi, açık balkon kapısından içeri giriyordu.

Koluma dokundu. “Kris?” Gözlerime bakmak için başını eğdi. “Benim için çalar mısın? Lütfen? Son bir kez?”

Son bir kez.

Demek böyle olacaktı. Bizim vedamız.

Böyle başlamıştı ve böyle bitecekti. Ben piyano taburesinde oturmıştım, o beni çalarken seyrediyordu. Uygun bir finaldi. Böyle bir şey yaşadığım için memnundum. Onun gelmesine ve söylememiz gerekenleri söylediğimize memnun olmuştum. Böylesi daha iyiydi.

Bir an ona baktım. “Tamam, Tyler. Son bir kez.”

Tabureye oturdum, parmaklarımı piyanoya yerleştirdim. Serin, tuzlu okyanus esintisi perdelerden süzüldü. Hepsini içime çektim ve çalmaya başladım.

Aklım kendi içinde kayboldu. Tyler’ın yanıma oturduğunu fark etmedim. Parmaklarım hangi müziği seçti veya ne kadar süre çaldım bilmiyorum. On beş yıllık kas hafızası bütün kararları vermişti.

Bittiğinde rüyadan uyanır gibiydim. Ellerimi kucağıma koydum ve Tyler’ı, gözleri hafif yaşlı, nazikçe gülümseyerek yanımda otururken buldum.

Sonra bir el çenemin altına geldi ve Tyler beni öpüyordu.

Nazik ve dikkatliydi, ağzı kapalı bir keşifti. Ama beni, ılık esintinin bir uçurtmayı havalandırması gibi içine çekti. Kollarım kendiliğinden boynuna dolandı, dudaklarının şeklinin anısı ve verdiği his, soru işaretlerini ve karanlık köşeleri tutan yerleri doldurdu.

Evet, onu hatırladım. Bizi hatırladım.

Ama o Josh değildi.

Sakalının sürmesi hoşuma gitmedi. Çok uzun boyluydu. Ve kalbim çarparken ona ulaşmaya çalışmadı.

Belki bir kereliğine, ki bu yeterdi. Bu hissi aşkla karıştırmış bile olabilirdim.

Ama şimdi daha iyi biliyordum.

Çekildi, eli hâlâ yanağımı tutuyordu. Ona baktım, umutsuzluk üzerime yağıyordu.

Bu, hiç olmadığı kadar iyiydi.

Eğer Tyler Josh'u aklımdan silemediyse bunu kimse yapamazdı. Ve bu yüzden ağlamaya başladım çünkü tüm bu kahrolası şey, her şeyiyle umutsuzdu.

Baş parmağı çenem boyunca ilerledi ve gözlerini yaşları silmek için kırıştırdı. Muhtemelen öpücükten etkilendim sandı. Sanırım etkilenmişim. Ama onun lehine bir etkilenme değildi.

“Seni seviyorum, Kris. Seni her zaman seveceğim,” diye fısıldadı. “Lütfen beni affet.”

Yanağımdaki yaşı silerek gözlerimi kaçırdım. “Seni affederim eğer sen de beni affedersen.”

Kolunu omuzlarıma şardı ve yanağını başımın yanına dayadı.

Sarılmamız, kayıplarla ve pişmanlıklarla ve keşkelerle doluydu.

Tyler benim hayatımın bir versiyonuydu. Yürümüş olmam gereken bir yoldu. Ama şimdi rotanın dışına çıkmıştım ve artık nereye gittiğimi bilmiyordum. Bütün bildiğim bir çıkmaza doğru yol aldığımdı.

Oraya vardığımda yalnız olacaktım.

“Kristen, hiç kaderin kırmızı ipliğini duydun mu?” diye sordu Tyler yanımda.

“Hayır,” diyerek burnumu çektim.

Onunla yüz yüze gelinceye kadar beni döndürdü.

“Mandarin dili çalışıyorum,” dedi, gözlerimle konuşarak. “Çin kültürü ile ilgili birçok şey öğreniyorum. Okuduğum içimde epey yankı yapan bir hikâye vardı.”

Uzanıp baş parmağıyla nazikçe yanağımdaki yaşı sildi. “Çin efsanesine göre, iki âşık parmak uçlarından kırmızı bir iplikle bağlı olurmuş. Nerede, ne zaman, hangi durumda olurlarsa olsunlar, kırmızı iplikle bağlı iki kişi doğumla-

rından itibaren kaderlerinde yazılı âşıklar olurlarmış. Bu ip gerilebilir, dolaşabilir, ama asla kopmazmış.”

Gözleri bir şey arar gibi gözlerime baktı.

“Sen benim ipliğimin diğer ucundasın, Kris. Birbirimizden ne kadar uzak olursak olalım, sen bana bağlısın. Ben bizi gerdim, dolaştırdım. Bunun için üzgünüm. Ama bizi ayırmadım, Kris. Biz hâlâ birbirimize bağlıyız.”

Duraksadı. Telefonda hep yaptığı bir duraksamaydı, bana işin iyi kısmını söylemek üzere olduğu bekleme ânıydı.

Sonra cebinden küçük, siyah kadife bir kutu çıkardı ve kapağını açtı.

Kalbim durdu. *Aman Tanrım.*

“Evlen benimle.”

YİRMİ ÜÇ

JOSH

Kristen'in bana verdiği son siparişi de bitirmeme rağmen gitmeyip kaldım. Eve geldiğinde orada olmak istiyordum.

Onun eve geldiğini görmek istiyordum.

Beklemek fiziksel olarak acı veriyordu. Kalbimin üstüne ayı kapanı kurulmuş gibi göğsüm acıyordu. Aklımı kaçırmak üzereydim. Neredeydiler? Restoranda konuşmaya mı gitmişlerdi? Yoksa otele mi, onun yatağında mı aralarını mı düzeltiyorlardı?

Hayır. Yapmazdı. Daha dün gece beraberdik. Yapamazdı, değil mi?

Lanet olsun, onun elini tutmasına izin verdiği düşüncesi bile beni patlamaya hazır bir bomba hâline getiriyordu.

Adam onunla yeniden bir arada olabilmek için buradaydı, kafamda buna dair hiçbir şüphe yoktu. Bilmediğim tek şey Kristen'in o konuda ne yapacağıydı.

Onun gidişini seyretmek bitirmişti beni.

Ama onun üzerinde hiçbir hakkım yoktu. Hatta kızgın olmaya bile hakkım yoktu. Bu, o adamdı... Geçen ay onun yüzünden Kristen'in kalp acısı çektiği adam.

Tyler'dı o adam, bense hiç kimseydim.

Garajda volta attım. Evde volta attım. Ben garajdayken o daima evde olurdu. İçerideki boşluk, daha da endişelen-meme sebep oluyor, her şeyin yanlışlığını daha da pekişti-riyordu. Bu yüzden dışarı çıktım, dışarıda en azından boş kanepeye bakmıyordum.

Midem guruldadı, ama bir şey yiyecek durumda değil-dim. Stuntman Mike'ın bile kafası bozuktuktu. Durmadan ağ-lıyordu ve araba yoluna bakıyordu. Sanki Kristen'm kaçı-rılmasına şahitlik etmiş de ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadığım için bana kızgınmış gibi çalıştığım yerde beni takip ediyordu. Sonunda onu çantasına koyup yanım-da taşımaya başladım.

6:00

7:00

8:00

Kristen'ı beklediğimi belli etmeden ancak bu kadar geç kalabilirdim. Daha önce hiç saat 9'a kadar çalışmamıştım. Ama eğer bırakır ve eve gidersem, onun ne zaman eve gel-diğini bilemezdim veya *nasıl* geldiğini. Mutlu? Üzgün? Ya-rın aynı kıyafetlerini mi giymiş olacaktı?

Ya onu yalnızca eve bırakmazsa? Ya gece kalmak için geri gelirse? Bahse girerim ki o sikik herif, o boku yüzü-me sürmeye bayılırdı. Muhtemelen kahrolası bir zafer turu atardı.

Her geçen arabayla kalbim çarpıyor ve başım dönüyor-du.

Belki gitmeliydim. Onları çift olarak görmeyi kaldırıabi-lir miydim, bilmiyorum. Kendi kendime eğer saat 9'a ka-dar gelmezse gideceğimi söyledim. Çünkü saatin ilerlemesi, geceyi beraber geçireceklerinin işaretiydi... Burada veya başka bir yerde. Ve her iki durumda da, benim bilmemem daha iyiydi.

Sonunda saat 8:17’de, kestane rengi bir Nissan, araba yoluna girdi.

Uber’le geri gelmişti.

Yalnız.

Göğsümden bin kiloluk ağırlık kalkmışçasına rahatladım. Sonunda nefes alabiliyordum.

Üç saat. Yalnızca restorana gitmiş olabilirlerdi. Arabayla git, arabayla dön... Bu en azından üç saatin bir saatini alırdı. Geceyi onunla geçirmeyecekti. Ve tüm olan bitenden sonra, ona sadece birkaç saat vermiş, onun kendisiyle beraber gelmesine izin vermemişti. Belki bu iyiye işaretti.

Köpeğin çantasını üstümden çıkardım. Onun beni köpek çantasını taşıırken görmesindense ölmeyi yeğlerdim. Ve zaten bitmiş merdivenleri halı kaplamayla meşgulmüş ve sevgi pıtırıcığ bir köpek yavrusu gibi garajda oturmuş onun gelmesini bekliyormuş gibi görünmemeye çalıştım.

Arabadan indi ve garajdan içeri girdi, araba yolu boyunca kolunu çektiirdiği kazağını elinde tutuyordu. Stuntman Mike onu karşılamak için koştu, patileri üzerinde sıcıyor ve çığlık atıyordu ama Kristen eğilip onu almadı.

“Hey,” dedim öylesine o yaklaşırken. “Ben de tam bitiriyordum.”

Önümde durdu ve hiçbir şey söylemeden beni inceledi. Görünüşünden ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Onunla dışarı çıkmak için özellikle giyinmemişti. Bu iyiydi. Ama ruju gitmişti. Yemek yedikleri için miydi? Yoksa öpüşükleri için mi? Onca zaman kavga mı etmişlerdi? Omuzları ondan mı çökmüştü? Gözleri kızarmıştı. Sanki ağlamış gibi biraz rimeli akmıştı.

“Josh? Şarkı söylemek için benimle karaokeye gelmek ister misin?”

Gözlerimi kırptırdım. “Karaoke mi?”

Burnunu çekti, bitkin bir şekilde bana baktı. “Bir çılgınlığın geldiğini hissediyorum. Ya temizlik çılgınlığı veya şarkı söyleme çılgınlığı. Şarkı söylemek daha sağlıklı olabilir.”

Gülümsedim. “Evet, kulağa eğlenceli geliyor.”

Zayıf bir şekilde gülümsedi. “Tamam. Ve beni beslemelisin. Yani hemen.”

Kaşımı kaldırdım. “Seni beslemedi mi?” Gitmeden önce yememişti. Gideli üç saatten fazla olmuştu. Kahretsin, o sikkik, ateşle oynamıştı.

Kristen o kadar zaman kâbus gibi üstüne çökmüştür diye umdum.

“Yedirdi sayılır.” Yüzünü buruşturdu. “Kendinden geçmiş, çiğ bilmemne ezmeli Şili levreği.”

Pöfledim. “Bu dediğin yiyecek mi?”

“Hiçbir fikrim yok. Açlıktan ölüyorum,” diye geveledi, eve girmek için döndü.

İyi gitmemişti. Bu açıktı. Ve bunca zaman sadece randalarmış, tam düşündüğüm gibi... üstüne üstlük Kristen’in sevmediği boktan bir restoranmış. Bu acemi asker hareketiyle hanesine hiç puan yazdıramamıştı.

İçimde umut yükseldi. Belki de bu Tyler’ı son görüşmüzdü.

Yine de Kristen üzgündü.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum, ayakta dururken.

Bana sırtını dönüp durdu ve başı yana düştü. “İyi.” Bir an için duraksadı. “Bana evlenme teklif etti.”

Yüreğime inen yumruk nefesimi kesti. Ne?

Bana bakmadığına şükrettim çünkü baksaydı bunu yükümde görürdü. Nefesimi tutamadım. Yanıt vermek için az kalsın kendimi toparlayamayacaktım.

Boğazımı temizledim. “Ya, öyle mi? Sen ne dedin?”

Yanıt vermeden önce bir an bekledi, omzunun üstünden konuşarak, “Belki dedim,” dedi.

O üstünü değiştirirken ben ona sandviç yaptım. Mayonezsiz, sadece bir dilim salamlı, provolone peynirli, kenarları alınmış, tam onun sevdiği gibi. Sandviçi bir kâğıt havluya sardım ve odasından çıkınca ona uzattım. Sandviçi aldığında ağlamaklı olmuştu. Onun üzgün olduğunu görmekten nefret ediyordum.

Gece içebilmemiz için Uber çağırdık.

Ve içmek yapmak istediğim şeydi.

Belki dedim.

Adam onunla evlenmek istemişti ve o da gerçekten bunu düşünüyordu. Kendimi hasta hissettim.

Uber’de, arka koltukta ayağını altına toplayarak yanımda oturdu, dizi kot pantolonunun yırtık kısmından dışarı çıkıyordu. Makyajını yapmıştı. Yorgun bir şekilde camdan dışarı bakıyordu.

Koltukta duran eline baktım. Yüzük parmağı boştu. Şimdilik. “O konuda konuşmak ister misin?” diye sordum.

Şöyle bir baktı. “Benimle erkek arkadaşım la ilgili mi konuşmak istiyorsun?”

Erkek arkadaş. Ona erkek arkadaşım diyordu. Eski erkek arkadaşım değil. *Erkek arkadaş.*

Bir bıçak yüreğimi oydu, ama belli olmasın diye sesimi sabit tutmayı başardım. “Tabii. Belki sana bazı fikirler verebilirim.”

Tamamen bilgisiz kalmayı istemekle, bilgi alma ihtiyacı arasında kalmıştım. Hastalıklı merak ağır bastı. Ben detayları bilsem de bilmesem de, ne olacaksa olacak diye kendimi ikna ettim. Ve eğer benimle o konuda konuşursa belki onun kararını kendi lehime döndürebilirdim.

Derin bir nefes aldı. “Şey, tekrar yazıldı. Sadece bu kez savaş bölgesinde olmayacak. Yüksek mevkili kişiler ve rütbesi yüksek askeri personel için çeviri yapıyor olacak.”

Alnımı kırıştırdım. “Çeviri?”

“Evet. O bir dilbilimci. Dokuz lisanda akıcı konuşabiliyor ya da on. Belki şimdi on olmuştur. Mandarin dili üzerine çalıştığını söyledi. Bilmiyorum.”

Tanrı aşkına. Brandon nasıl oldu da, bu jokerin angarya işler yapan bir piyade olmadığından bahsetmedi? Adamın akıllı, eğitilmiş ve tepeden tırnağa iyi görünümlü olduğundan.

Kahrolasınca Brandon. Bir şeyleri anlatma tarzı beni öldürüyor. Bu adam için tamamen hazırlıksızdım.

Buz Kraliçesi’nin onu sevmeye sebebi bu olmalıydı. Tyler’ın yanında ben malın teki gibi görünüyordum. Kristen’in benimle ciddi bir şeyler istememesine şaşmamak lazımdı.

“Onunla evlenmemi istiyor. Yurt dışına taşınabiliriz.” Gözleri bana döndü.

Midem bulandı. “Ve sen belki dedin?”

“Düşüneceğim,” dedim.

Yanağımı kaşıdım, içimden kahrolası aklımı kaybederken bütün bunlar beni hiç rahatsız etmiyormuş gibi yapmaya çalıştım. “Ne düşünüyorsun?”

Yanıt vermedi.

“Eğer taşınırsan Sloan seni özler,” dedim. *Bunun beni nasıl etkileyeceğinden bahsetmedim.*

Ama o sadece derin bir nefes aldı ve bakışlarını kaçırdı.

Camdan dışarı baktı ve ben onun yolu seyretmesini izledim. Bana döndüğünde, gözleri yaşla doluydu. Sonra kemerini açtı, koltuktan kaydı ve kucağıma çıktı.

Bu beklenmedik yakınlaşmayla yüreğim hopladı. Onu kendime çektim ve saçının kokusunu içime doldurarak başını çenemin altına yerleştirdim. Onun o küçük, sıcak vücudu kollarımın arasındayken kendimi yuvada gibi hissettim. Bunu tanımlayacak başka bir kelime yoktu.

O yuvasındaydı.

Tyler'in onu ne kadar etkilediğini görmek zor gelmişti. Bu, onu ikinci kez Tyler için ağlarken görüşümdü.

Hissettiğim kıskançlık kaldıramayacağım kadar fazlaydı.

Bu kadın benimdi. O *benimdi*, onun değildi. Neden Kristen'dan uzak durmamıştı? Onu geride bırakmasına neden izin vermemişti?

Ama sonra gerçeği anladım. O benim değildi, hiç olmamıştı.

Ben onundum.

Ve ikisi aynı şey değildi.

Sabırlı olmak konusunda sorunum yoktu, çünkü sadece bu işin içinden çıkmasını bekliyordum. Tekrar Kristen'ın hayatına girmesine hazırlıklı değildim. Ve şimdi, onu tamamen kaybedebileceğim gerçeğiyle yüzleşince haftalardır bildiğim bir şeyin ayırdına vardım.

Ona âşıktım.

Ve şimdi bu adam, onunla rekabet etmeye bile başlayamayacağım adam, onu benden alabilirdi.

Kendimi çaresiz hissettim. Panik oldum. İçimde bir kavganın hissi tetiklendiyse de yöneleceği bir yer yoktu, çünkü bu konuda hiçbir bok yapamazdım. Tek yapabileceğim kendim olmaktır ve bu yeterince iyi değildi.

Seks aracı. Olup olabileceğim şey, seks aracı olmaktır.

Başını kaldırdı ve çenemin altına yumuşak bir öpücük kondurdu. Bu âdeta benim kalbimi yerle bir etmişti. Benimle hiçbir zaman böyle olmamıştı. Ondan ne kadar hoşlanırsam hoşlanayım, benimle olan her şey bir başkasına duyduğu hislerden kaynaklanıyordu. Tyler onu incitmişti, bense buradaydım ve onu rahatlatacak kişi ben olmalıydım.

Bu da bir şeydi. En azından onun için ihtiyaç gidermekten fazlasını yapabiliyordum.

O benimleydi, bana sarılıyordu, ona sarılmama izin veriyordu. Bu ânın tadını çıkarmam lazımdı çünkü bunu daha kaç kez yaşayacağımı bilmiyordum.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve boğazımdaki yumruyu yuttum, boynumdaki nefesine, yakama yasladığı yanağına ve bana gösterdiği, yanında olmama izin verdiği o gecelerde bana sokulup uyuduğunda gördüğüm savunmasızlığına odaklanmaya çalıştım.

Bu geceyi çok eğlenceli kılıp olanları unutmasını sağlayacağıma yemin ettim.

Ve böylece o gittiğinde hatırlayacak bir şeyim olacaktı.

YİRMİ DÖRT

KRISTEN

Sahneden sendeleyerek indim, kahkahalarla gülüyordum. Josh basamakların altında beni yakaladığında onun göğsüne sokuldum. Kahkahasının gümbürtüsünü tişörtünün üstünden duydum.

Onunla tanıştığımızda ondan çaldığım tişörtü giyiyordu. Bira fabrikalı olan. Üzerinde çok güzel duruyordu. Geniş sırtına, konik beline, kaslı göğsüne tam oturmuştu. Derin bir nefes aldım, o gün onu giydiğimde aldığım kokuyu, Josh'un o erkeksi sedir ağacı kokusunu yakalamaya çalıştım. Bir kere içime çekince nefesimi tuttum, çıkmasını istemiyordum.

Az az ama çok fazla içmiştim.

Devam etmeden önce bir şat* atmıştım. Ve halihazırda iki bira içmiştim. “No Diggity” eşliğinde rap yapmıştık ve ben yarısında kahkahalara boğulmuştum. Josh çok iyiydi. Dans hareketlerine kadar her şeyi tam yapmıştı.

Kollarımı beline sardım, parmaklarımı arkasında birbirine doladım ve o gülümseyerek beni tuttu.

Çenemi göğsüne koydum. “Sana sarılıyorum çünkü oradaki pumaların sende gözleri var,” diye yalan söyledim.

* Tek seferde içilen küçük kadeh içkisi (ç.n.)

“Seni ani puma ataklarından korumak arkadaşın olarak görevim.”

Güldü. “Açıkladığın için teşekkür ederim. Bir anlığına beni gerçekten kucakladın diye korktum.”

Seninle her şeye varım. Gerçekten.

“Bir itirafım var,” dedim, gözlerine bakarak. “Aslında senin kötü bir sürücü olduğunu düşünmemiştim.”

Eğlenmiş gibi gülümsedi.

“Ne?” diyerek dudağımı ısırdım.

“Shawn’ın o gün söylediği şeyi düşündüm: Sarhoşlar ve tozluklar daima doğruyu söyler.”

Hıhladım. “Ben sarhoş değilim. Sadece geveleyerek konuşuyorum. Ve Shawn bir aptal. Hiç, konuşmadığı hâlde yine de birine kapa çeneni demek istediğin oldu mu? Onun yüzünü ne zaman görsem kelimenin tam anlamıyla bunu yapmak istiyorum.” Gözlerimi kıstım. “Her ne kadar tozluklar konusunda biraz haklılık payı olsa da...”

Güldü, gülümsemesi gözlerinin kenarlarını kırıştırıyordu.

Dudaklarımı büzdüm. “Josh? Acılı kanat istiyorum.”

Beni bıraktı. “Elbette, madam.”

Lola Simone’nin kötü şarkısı eşliğinde kırmızı locamıza yürüdük ve Josh yemek siparişi verdi.

Biramdan büyük bir yudum aldım. “Neden erkekler hep yüzleri kapıya dönük otururlar?” Dudaklarımı yalarken sordum.

Gülümsedi. “Öyle mi?” Omzumun üstünden kapıya baktı. “Ha ha. Öyle yapıyoruz galiba. Belki biraz koruma güdüsü. Tehlikeli bir durum olursa diye. Seni korumak için kılıç kullanan elimi serbest bırakmak için.” Gamzeleri derinleşti.

Tanrım.

Tyler, yontulmuş bir şekilde yakışıklıydı. Siyah beyaz erkek kolonyası reklamındaki model gibi. Ama Josh. Aman

Tanrım. *Josh*. Beni eritiyordu. O bir oyuncak ayıydı. Sıcak, muhteşem, her lezzetli şeyden bir parçaydı.

Onu içime almayı isterdim. Eğer isterse erkek arkadaşım olmasına izin vermeyi. İlk beraber olduğumuz gecenin sabahı bana birbirimiz için özel olabilir miyiz, diye sormuştu. Olurdu. Olmak istedi.

Yatmadan önce kapıyı kilitler ve bana iyi geceler öpücüğü verirdi. Tişörtünü sandalyemin üzerine atar ve ben bundan şikayet bile etmezdim. Stuntman bizimle uyurdu çünkü *Josh*'u seviyordu. Ve o işe gittiği zaman, ona mesaj atıp onu özlediğimi söyledim, o da aynısını bana söylerdi ve ben ağzımı bozduğum zaman, o bana sadece güler ve her zaman yaptığı gibi benimle başa çıkardı. Benim ruhsal iniş çıkışlarımın acısını ondan çıkarmama izin verirdi, sanki benimle ilgili hiçbir şey onu korkutmuyormuş gibi ve bu durum, bana onun yanında kendim olabileceğimi hissettirirdi. Sanki yalnız onun yanında gerçekten kendim oluyordum.

Belki Tyler'la *evlenmeliydim*.

Demek istediğim, neden herkes mutsuz olsundu, değil mi? Tyler'la evlenirsem, Tyler mutlu olurdu. Annem mutlu olurdu. *Josh* daha verimli kırlara yönelir ve milyon tane çocuğu olurdu. Ben de değer verdiğim, hayatım boyunca yaşayacağım kalp kırıklığına dikkatimi vermemi engelleyen biriyle olurum.

Tyler ve ben iyi anlaşırdık. Kötü olmazdı. Belki ben ve *Josh* gibi olmazdı, ama ben ve *Josh* zaten olmayacaktı, bu yüzden ben seçeneklerimi değerlendirmemeli miydim? Ayrıca Tyler, benim *Josh*'a âşık olduğumu biliyordu. Evlenme teklif ettiğinde neyi sorduğunun farkındaydı.

En yakın arkadaşım benimle asla bir daha konuşmazdı ve köpeğim muhtemelen kaçardı. *Josh* ile.

Tyler benimle acılı kanat yiyip bira içer miydi, diye merak ettim.

Büyük ihtimalle hayır.

“Josh, senin neye ihtiyacın var, biliyor musun? Konuşurken gülümseyen o kadınlardan birine.”

Güldü. “Ne?”

“Hani o devamlı gülümseyen gerçekten şirin kadınlardan birine. Onlar harika anne olurlar. Sana destek olurlar ve kötü bir gün geçirdiğinde sırtını sıvazlarlar. Kurabiye gibi kokarlar ve yüzlerinde gülme kırışıklıkları olur ve markete giderken eşarp takarlar.”

“Sanırım sarhoşsun,” dedi, gözleri parladı.

Sarhoştum.

Bana gülümsedi. “Seni böyleyken seviyorum.”

“Sana bir şey söylemem lazım.” Yüzüme ciddi bir ifade verdim. “Benimle alay edemezsin.”

Oturdu ve o da yüzünü ciddileştirdi. “Ne oldu?”

“Daha önce mi? Tyler beni otel odasına götürdü.”

Josh’un gözlerindeki neşe hemen yok oldu.

“Yo. O değil. Onu yapmadık.” Elimi salladım. “O bütün romantik sahneyi hazırlamıştı. Oraya vardığımızda şampanyalar ve gül yaprakları ve mumlar her yerdedi. *Her yerde.*”

Gözlerine neşe geri geldi. “Yuh.”

“Yaa. Oradan çıktım. Gerçekten beni korkuttu. Niye biliyor musun?”

“Neden?” diye sordu.

“Bilmeliydi. Onlardan hoşlanmadığımı bilmeliydi, değil mi? Bunun bir anlamı var, değil mi?”

Yüz ifadesi biraz ciddileşti. “Evet, var.”

“Ben kaltak mıyım? Öyle miyim? Gerçekten çok şirin ve buna şükretmeliyim. Ben bir kaltağım. Biliyordum.”

Güldü. “Yo, sen dürüstsün.” Başını salladı ve birasına doğru konuştu. “Ve o her şeyi yanlış yapmış.”

Sırıttım. “Ya, öyle mi?”

“Öyle.” Bardağını masaya koydu. “Dur tahmin edeyim, yüzük kocamandı. Büyük bir taş?”

“Ah, aman Tanrım, Josh. Bilemezsin. Dev gibiydi. Kendi tasarlamış ve yaptırmış. Halkanın etrafında ip gibi dizilmiş yakutlar ve...” Anımsayarak derin bir nefes aldım. Ona bir servet harcamıştı ve ben nefret ettim. Çok şatafatlıydı. “Neden? Bana nasıl bir yüzük almalıydı?”

“Hiç. Kendi yüzüğünü sen seçmek istersin. Muhtemelen şöyle dersin: ‘Gelecek elli yılda bu yüzüğe bakmak zorunda olan benim.’ Sana emrivaki yapmak yerine seni yüzük almaya götürürdüm.”

“Bir yüzükle emrivaki yapılmasını sevmediğimi nereden biliyorsun?”

Homurdandı. “Sana emrivaki yapılmasından hoşlanacağın tek şey abur cuburdur. Her konu hakkında bir fikrin var. Aynı zamanda çok pratik zekâlısın. Muhtemelen uygun bir şey seçerdin. Mücevhersiz. Ben içine bir şeyler kazınmış bir yüzük düşünüyorum. Tamir edilmesine veya temizlenmesine gerek olmayan ve bulaşık yıkarken çıkarmak zorunda olmadığın bir şey.” Bir an beni tarttı. “İç kısmında özel bir şey yazılı. Yalnız ikinizin anlayacağı bir şey.”

Beni tanıyordu. Neredeyse beni kendimden bile iyi tanıyordu.

Yüz ifademden anlaşılmasın diye dudaklarımı sıktım. Konuyu değiştirdim. “Seninle ilgili neyi seviyorum biliyor musun, Josh?”

“Küçük, huysuz köpeklere karşı tavrımı mı?”

Hıhladım. “Bir şeyle uğraşırken ve benim problemlerimi çözerken o erkeklere özgü şeyi yapmıyorsun. Erkekler öyle yapar. Bazen sadece sızlanmak isteriz. O kadar. Tavsiye falan istemeyiz. Sadece dinlemenizi isteriz. Sen iyi bir dinleyicisin.”

Bardak altlığıyla oynadı ve gülümsemesi biraz söndü. “Uğraşır ve bütün problemlerini çözerim.” Gözleri benimkileri buldu. “Eğer yapmamı istersen.”

Tanrım, evet, yapmanı isterim. Ama yapamazsın ve yapmayacaksın.

Garson kız kanatları getirdi.

“İki kez bandırıyorum,” dedim ve kereviz sapını tuttum. “Eğer itirazın varsa kendine bir tane al.”

“Sanırım o aşamayı geçtik, değil mi?” Elindeki butu daldırdı, bir ısırık aldı ve sonra tekrar bandırdı. “Ee, ne zaman yanıt vermeni istiyor?”

Ona doğrudan bakmadan kerevizin son kısmını kemirdim. “İki haftalığına burada. Sanırım gitmeden önce.”

Josh kanatların bulunduğu sepete doğru konuştu. “Hangi yöne meyillisin?”

Biri şarkı söylemeye başladı. “Push It”i söylüyordu. “Josh! Dans edelim, hadi?”

Kasten konuyu değiştirdiğimi anladıysa da üstünde durmadı. Ellerini peçeteye sildi. “Tabii.”

Sahnenin önündeki küçük bir grup insanın arasından geçtik ve dans etmeye başladık.

Dans hareketleri konusunda şaka yapmıyormuş. Sahne de de yatakta olduğu kadar iyiydi. Üç şarkı boyunca dans ettik, dans ederken gülüyorduk.

Sonra biri John Legend’ın “All of Me” şarkısını gerçekten berbat bir yorumla söylemeye başladı. Şarkı söyleyen kadın benden bile sarhoştı.

Josh ve ben birbirimize baktık ve hiçbir şey söylemeden hareket etmeye başladık. Kolumu onun boynuna doladım, Josh diğer elimi kalbinin üstünde tuttu. Hâlâ biraz nefes nefeseydi ve göğsü avucumun altında inip kalkıyordu.

Sana âşığım.

Dürtü beni hızla ve sertçe vurdu, geldiğini bile fark etmedim.

Sana çok âşığım.

Ne kadar kolay gelmişti bana. Tyler’la bu soru karmaşık ve bulanıktı. Ama Josh’la netti. Ona âşıktım. Ve ona olan aşkı, “Biz birbirimiz için yaratılmışız” tarzındaydı.

Ama yaratılmamıştık, değil mi? Çünkü bedenim ona çocuk veremezken ben nasıl onun için yaratılmış olabilirdim?

Gözlerim yaşarmaya başladı ve Josh bana bakmak için başını eğdi. “Hey, şşşş. Bugün olanlar zordu biliyorum.”

Alnımı öptü, öyle şefkatliydi ki ben aynı anda hem daha iyi hem daha kötü hissettim.

Başımı salladım ve yüzümü onun göğsüne gömdüm. Elinde anlayabileceği bir ipucu bile yoktu.

Ona baktığımda, endişeli yüzü yüzümün üstündeydi. Parmaklarımda yükselip onu öpmek istedim. Veya onun beni öpmesine müsaade etmek. Onunla evlenmemi isteyen kişinin o olmasını istedim. Onunla olabilseydim, teklifini abartılı ve önceden ayarlanmış klişe bir biçimde yapsa bile, ona bir çırpıda evet derdim. Bütün lanet olasıca ev gül yapırakları ile donatılmış olsa bile.

Tanrım, biz beraber bir şey olamaz mıydık? Eğer o tek bir şey olmasa. Ama o tek bir şey, her şeydi.

Bir an o sarhoşken, ona söyleyebilirim diye düşündüm. Her şeyle ilgili gerçeği ağzımdan çıkarıverebilirdim. İçimden atıp ellerine koyar ve onunla ne yapacağını kendisine bırakabilirdim. Ve belki o zaman bu kadar ağır olmazdı. Belki bu durumu sorun etmezdi, belki...

Belki ne, Kristen? Seninle olur mu? Hayallerinden senin için vazgeçer mi?

“Ben çok bencilim,” diye fısıldadım.

Yanağını yanağıma dayadı ve kulağımın içine konuştu.

“Değilsin. Muhteşemsin. Ve bu gece gerçekten çok güzel görünüyorsun.”

Burnumu çektim ve gözlerine bakmak için başımı kaldırdım. “Senin yanında her zaman neden pejmürde hâlde olduğumu biliyor musun? Çünkü senden hoşlanıyorum.”

Yüzünü hafifçe çekti ve gözleri açıldı.

“Evet. Bir erkek arkadaşım olduğu hâlde senden çok hoşlandığım için suçlu hissettim. Bu yüzden senin önünde hep kötü görünmeye çalıştım ki anlamayasın.”

Yüzü parladı. “Yani çamur maskesi, bigudiler ve o burnun bandı...”

“Beni müthiş derecede tahrik ettiğinin kanıtları.”

Çakırkeyif hâlim düşünmeden konuşmama sebep oluyordu.

Ve hiç umurumda değildi:

“Vay be,” dedi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. “Benden gerçekten hoşlanmış olmalısın. Bir seferinde iki gün boyunca saçını taramamıştın.”

Kıkırdamaya başladım. Alnını alnıma dayayarak o da benimle güldü. “Ve ben hâlâ senin tanıdığım en güzel kadın olduğumu düşünüyorum.”

Gözlerimi sımsıkı kapattım, onu içime çektim ve onun nefesini yüzümde hissettim. Bu yumuşacık çalıntı saniyeler. Alnım onunkine dayalı, sıcacık eli benimkinin üstünde, kalbi avucumun altında atıyor. Beni dans pistinde hafifçe döndürerek bana güzel olduğumu söylüyor.

Derin sesiyle sevecen bir şekilde konuştu. “Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Ne?” diye fısıldadım, gözlerimi açarak.

“Sloan, Tyler’la ilgili ne düşünüyor?”

Başımı sallayarak güldüm. “Sloan ondan nefret eder.”

“Neden?”

“Çünkü benim ona razı olduğumu düşünüyor.”

Kaşlarını çattı. “Razı olmak mı? Nasıl? Adamın bir yan-
lışı mı var? Manyak filan mı?”

Soluğumu bıraktım. “Hayır. Çocuk istemiyor.”

Hıhladı. “Ee, işte şimdi oldu. Çocuk olayı çok önemli.
Onunla olamazsın.”

Bu, rahmime bir yumruk yemişim gibi hissettirdi. Sert
bir yumru boğazıma oturdu ve bakışlarımı kaçırmak zo-
runda kaldım. Çünkü ağlayacaktım.

İşte oradaydı, doğrudan kendi dudaklarından dökül-
müştü.

Çocuk olayı önemli. Onunla olamazsın.

Bizi döndürmeyi bıraktı ve yüzümü ellerinin arasına
aldı. Ona tekrar baktığımda kendimi kaybettim. Çenem
titremeye ve gözlerimden yaşlar dökülmeye başladı.

Gözleri benim gözlerimi tarıyordu. “Onunla evlenme,
Kristen,” diye fısıldadı. “*Lütfen.*”

Söyleme şeklinde çaresizlik benzeri bir şey vardı. Bakış-
larını inceledim. İstirap. Özlem. *Yalvarış.*

Bu; sırf güdülerini dürttüğünde yattığı birinden vazgeç-
mek istemeyen bir adamın bakışları değildi. Bunlar duygu-
lardı. Josh’un bana karşı duyguları vardı.

Bunu algılamam beni derin, kanserli, ruha ulaşan bir
keder gibi vurdu. Onun bana karşı duyguları olduğunu
görmek beni mutlu etmeliydi. Hissettiklerimin muhtemelen
tek taraflı olmadığını anladığımda mest olmalıyım. Ama
bunun yerine, acı bir hayal kırıklığı üzerime çökerek beni
öylesine güçsüz bıraktı ki dizlerim tutmayacak diye endişe-
lendim.

Onu serbest bırakmalıyım.

Bu aramızdaki şey, benim izin verdiğim ölçüde ileri gi-
debilirdi.

Tyler'la evlenmeyecektim. Başından beri bunu biliyordum sanırım. Ona hayır dedikten sonra, düşünmem için bana yalvardı. Ben de öyle yaptım. Ama her ikisiyle de olmayacaktım. Yapamazdım.

Çocuk olayı önemli. Onunla olamazsın.

Tyler'ı hak ettiği biçimde sevemezdim ve Josh'a istediği aileyi veremezdim. Her iki adama da asla gerçekten istediklerini veremezdim.

YİRMİ BEŞ

JOSH

Kristen, Tyler'ın evlenme teklifine hayır dedi ve ben onu iki kahrolası hafta görmedim.

Shawn, Brandon ve ben Vegas'ın en işlek caddesinde Bellagio çeşmelerinin önünde, su şovunun başlamasını bekliyorduk. Brandon'ın bekârlığa veda partisi için hafta sonu tatilindeydik. Daha kötü bir zamana denk gelemezdi. Lanet olsun ki kafayı yemek üzereydim. Kristen'ı görmem gerekiyordu.

Telefonuma baktım. Hiçbir şey yoktu.

Shawn telefonuma baktığını gördü. “Adamım, kız senin kışını düşünmüyor. Kahretsin, sen fena kaptırmışsın.”

Brandon su şişesinden bir yudum aldı. “Masaja gidiyorlarmış. Sloan şimdi mesaj attı.”

Sloan'un kendi bekârlığa veda partisi bugün Kaliforniya'da olacaktı. Kristen'ın günü hakkında üçüncü bir şahıstan bir şey duymaktan nefret ediyordum. İnanılmaz derecede nefret ediyordum.

Karaokeye gittiğimiz gecenin sabahı, ekipçe acil durum timi olarak Sequoia Milli Parkı'nda çıkan büyük çaplı bir yangını söndürmek üzere çağrıldık. Orada on iki gün kal-

dık ve Kristen gittiğim o süre boyunca beni yalnızca bir kez aradı. Aramalarım ve mesajlarım yanıt vermedi. Benden soğumuş gibiydi.

Vegas'a gitmek için eve tam zamanında vardık. Kristen'in evine gitmeye vaktim olmadı.

Kollarımı sıvadım. Öğleden sonra saat ikiydi ve kaldırımdan sıcak hava yükseliyordu. Ter içinde kalmış turistler yanımdan geçtiler. Güneşten yanmış bahar tatilcileri hediyecek fincanlarından içiyorlar, bir grup genç kadın geçerken gülüyor, beyaz duvaklı arkadaşlarının yanındaki iki orta yaşlı kadın sırt çantaları ve fotoğraf makineleri taşıyorlardı.

Çiftler el ele tutuşuyorlardı.

Shawn bir puro yaktı. "Muhtemelen bu hafta sonu birini beceriyordur, birader. Sen de birini bulmalısın."

"Kapa çeneni, pislik." Tişörtümün önünü çekiştirdim, Shawn'ın haklı olup olmadığını istemeden merak ediyor ve sadece düşüncesiyle bile sinirlenmeye başlıyordum.

Brandon, bir striptiz kulübünün el ilanlarını dağıtan güneş gözlüklü adamı eliyle kovaladı. "Onunla durumlarda bir değişiklik yok, ha?"

Başımı salladım. "Karaoke gecesinden beri yok."

Sanki Kristen'in etrafında piranalarla dolu bir hendek ve asma köprü ile çevrilmiş, tepesinde makineli tüfekler olan devasa bir kule yükselmışti. Tyler sayesinde, tabii ki. O lanet adamdan nefret ediyordum. Demek istediğim, o tekrar ortaya çıkmadan önce de pek ilerleme kaydetmiyordum, ama en azından o zaman benimle konuşuyordu.

Bir an Uber'de kucağıma oturuyor ve benimle dans ediyor, benden hoşlandığını söylüyor, sonra ondan mesajıma bir yanıt bile alamıyordum.

O son geceyi defalarca aklımdan geçirdim, neyin yanlış gittiğini anlamaya çalıştım.

Duygusal bir şarkıda beraber dans ediyorduk. Tyler'la

evlenmemesini söyledim. Belli ki benimle aynı fikirdeydi çünkü onu aramak ve teklifine hayır demek için dışarı çıktı. Döndüğünde ise başka bir insandı.

Onu eve götürmemi istedi, yol boyunca ağladı ve ona dokunmama izin vermedi. Kendisini odasına kilitledi, beni evinden attı ve ondan beri benimle neredeyse hiç konuşmadı.

Ve ben olan bitenden hiçbir halt anlamadım.

Riskli olduğunu bile bile bu sabah ona mesaj attım. Ama zaten benimle konuşmadığına göre ne zararı olacaktı ki? İşler bundan daha kötü olamazdı. “Özledim,” diye yazdım ve gönder tuşuna basmadan önce tam tamına beş dakika öylece ekrana baktım.

Bu, üç saat önceydi. Okudu ve yanıtsız bıraktı.

Brandon mavi yeşil suya gözlerini kısarak bakarken, gölün üzerindeki beton korkuluklara dayadığı kolunun üzerinde eğildi. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Shawn haklı olabilir. Belki de dışarıda neler oluyor bir bakmalısın.”

Ona bakmadım bile. “Dışarıda başka neler var bakmak istemiyorum,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. “Eğer söz konusu Sloan olsaydı, dışarıda başka neler var bakmak ister miydin?”

Lanet olsun, eğer beni anlayacak biri varsa bu Brandon olmalıydı. Brandon bile bu durumu aşmam gerektiğini söylüyorsa bu ne anlama geliyordu?

Ellerini açarak kaldırdı. “Tamam. Haklısın. Özür dilerim. Sadece durum daha iyiye gidiyor gibi görünmüyor ve karşılık vermeyen birinin peşinden gitmeni izlemekten nefret ediyorum. Hepsi bu.”

“Sadece senden etkilenmemiş, adamım. Anla artık,” dedi Shawn, purosunun dumanını savurdu. “İzin ver, sana

bir soru sorayım.” K l n  kaldırıma silkti. “Kap   onlu e  ofman   stlerinin ka  tanesini aldı senden?”

Ka larını kırı tırdım. “Hi . Neden?”

“Senden etkilenmemi , birader. Karılar kap   onlu   stlere bayılır. Senin kap   onluları  almıyorsa senin k cını da istemiyordur.”

Bu beni karanlı ımın daha derinine itti. Ne kadar g l n  gelirse gelsin, do ru gibi geliyordu. Celeste bile sonunda benim birkaç kap   onlumu saklamı tı ve benden epeyce nefret ederdi.

Bazen Shawn bir  e it aptal ili ki uzmanı mı diye endi eleniyordum. S ylediklerinin bir  o unun tuhaf bir akılcılı ı vardı.

Bu beni deh ete d    r yordu.

Yine de, bir  ey vardı. “Madem benden etkilenmiyordu, o zaman neden beni Brandon  zerinden kontrol ediyordu?”

Bu acayipti. G reve gitti im onca zaman telefonlarıma ve mesajlarıma d nmedi. Ama sonra, temizli in sekizinci g n nde, ben Brandon’dan farklı bir yangın b lgesine g nderildim. O vardiyasından  ıktı ında, Sloan’a nerede oldu umu bilmedi ini s ylemi  ve Brandon, Sloan’un telefonunu kapattı ı saniyede, Kristen benim telefonumu  aldırmaya ba ladı. Onunla yalnızca o zaman konu tum. İyi oldu umu   renmeden  nce sesinde  aresizlik vardı.

Elbette hayatta oldu umu ve  l m ne yanmadı ımı   renir   renmez telefonu kapattı. İ te o zaman beni takip etmek i in Sloan’un aldı ı haberleri kullandı ını fark ettim. Neden? Neden onca aramamın birine bile yanıt vermiyordu?

Shawn hıhladı. “Tebrikler, dangalak.  lmeni  nemsiyor.”

Ters ters baktım. Ama sadece o de ildi. Bazen onu bana bakarken yakalıyordum. Veya yataktayken uyudu umu

düşündüğü zamanlarda beni öperdi. Karaoke gecesinde bile bana sarıldı ama bunun için kötü bir bahane uydurdu. Sanki bana önem verdiğini bilmemi istemiyordu. *Rol yapıyormuş gibiydi.*

Shawn purosunu ile beni işaret etti. “Susuzluk giderici olduğunda böyle olur işte.”

“Ne?” dedim ters ters.

“Susuzluk giderici,” dedi Shawn, sırtını korkuluklara dayayıp ayaklarını çaprazladı. “Kız yalnız kalır kalmaz kızı becermeye kalkan susuz kalmış bir orospu çocuğu.”

Brandon güldü.

Shawn’a suratımı astım ve Brandon’a döndüm. “Sloan o konuda bir şey dedi mi? Tyler hakkında bir şey? Veya başkalarıyla çıkması konusunda?”

Brandon başını salladı. “Hayır. Ona sormamı ister misin?”

“Hayır.” Bilmek istiyordum ama Kristen’in, etrafı koklaması için Brandon’ı gönderdiğimi düşünmesini istemiyordum. Ve Sloan, Brandon etrafı koklasa anlardı.

Yüzümü sıvazladım. Vegas’tan döner dönmez doğrudan itfaiye istasyonuna çalışmaya gidecektim, yani iki günüm daha vardı. Ya sonra ne olacaktı? Gelecektim ve o beni şahsen görmezden mi gelecekti? Ne bok olmuştu? Demek istediğim, Tyler’in çıkıp gelmesi onu mahvetmişti, ama bunun benimle olan ilgisini anlamamıştım.

Onu aşırı çok özledim. O nasıl beni özlemedi anlamıyordum. Arkadaşlık seviyesinde de olsa beni özlemeliydi. İtfaiye istasyonunda olmadığım her an onunla takılıyorduk. Çok yakındık. Bu kadar az mı önemsiyordu?

“Onu sadece kısa bir süredir görmedim,” diye geveledim, sanki bu durumu açıklamış gibi.

“İyi,” dedi Shawn, kısa etekler ve topuklu ayakkabılar

giymiş bir grup kadın yanımızdan geçerken kalçalarına bakarak sıırttı. “Bırak özlesin seni. N’abersiniz hanımlar? Bekârlığa veda partisi kutlayan birkaç itfaiyeciye yardım etmek ister misiniz?”

Kıkırdadılar ve bize gülümseyip yürümeye devam ettiler.

Brandon cebinden bir puro çıkardı. “Çok kötü bir tavsiye değil,” dedi. Purosunun ucunu yaktı ve tutuşana kadar üfledi. “İyi vakit geçirmeye çalış. Başka bir şeye odaklan.”

Birden müzik başladı ve fıskiyeler çalıştı. “Ain’t That a Kick in the Head” şarkısının enstrümantal versiyonu çalıyordu. Su yerden otuz metre yukarı fışkırdı ve şarkıyla beraber dans ederken etrafımıza serin bir sis yaydı.

Boktan ruh hâlimle canlı, yüksek enerji bir tezat oluştu.

Brandon ve Shawn korkuluğa dayanıp şovu izlediler ve ben tekrar telefonuma baktım.

Hiçbir şey yoktu. Üst üste dizilmiş siyah limuzinlere, görmek istemediğim ıııklı reklam panoları olan taksilere ve yemek istemediğim biftek restoranlarına huysuzca baktım. İstedğim şey eve gitmek ve Kristen’ı görmektir.

Top ondaydı.

Top her zaman ondaydı. Bu onun *oyunuydu*.

Belki gerçekten bana karşı bir şey hissetmiyordu. Bir gece Karaoke barda benden hoşlandığını söylemişti ve bana atıp atacağı son kemik oydu. Kahretsin, bana attığı tek kemik oydu. Ondan beri o kemiğı kemirip duruyordum. O zamanlar belki biraz umutluydum, Tyler’ı def ederse aramızda bir şeyler başlar diye düşünmüştüm.

Ne zaman biraz daha yaklaştığını düşünsem benden uzaklaşıyordu.

Belki de doğruyu söylüyordu; aramızdaki şey bir bağ içermeyen sıradan bir takılmadan ibaretti.

Belki de o sıradan takılma bile bitmişti.

Su şovu bittiğinde Brandon saatine baktı. “Kapanmadan o nadir kitaplar satan kitapçıya bakmak istiyorum.”

“Elbette, kulağa kahrolası büyük bir fikir gibi geliyor,” dedi Shawn. “Hey, durun bir resminizi çekeyim. Sloan’a gönderirsin.”

Brandon ceplerini karıştırdı ve telefonunu uzattı.

“Senin telefonunla da çekeyim,” dedi bana. “Sen de Kristen’a gönderirsin. Belki tab ettirip senin toplarım tuttuğu yere koyar.”

“Pislik.” Telefonumu ona verdim.

Brandon ve ben gölün önündeki korkuluklara dayanarak poz verdik. Gülümser gibi yaptım. Shawn kalktı ve resim çekmek için Brandon’ın telefonunu aldı. Sonra kolunu arkaya götürdü ve Brandon’ın telefonunu başımızın üstünden suya attı.

“Hey...” Ben uzanıp yakalayamadan, benimkini de attı. Sonra kendi telefonunu aldı ve tam bir ruh hastasına yaraşır biçimde onu da attı.

“Ne halt ettin lan?” diyerek onu iteledim.

İttirmeme tepki vermeden güldü. “Siz iki adi herif Vegas’tasınız. Bu herif saçma sapan bir nadir kitapçıya gitmek istiyor, seninse soğan erkeğine yaraşır kıcın bir kız için ağlıyor. Sizi azat ediyorum, karılar!”

Brandon bile sinirlenmişti. “Bana yeni bir telefon alacaksın, pislik.”

Shawn içki şişesini çıkardı. “Tabii, tabii. O barbut masalarında para kazanınca hepimiz o bokların yenisini alacağız.” Elindeki içki şişesini Brandon’ın göğsüne itti. “Sloan ve Kristen artık yok. Lanet kitaplar da yok. Biz Vegas’tayız ve lanet olası Vegas’ı becereceğiz!”

YİRMİ ALTI

KRISTEN

Sloan ve ben belimize kadar gelen pas rengi su dolu havuzda birbirimizin yüzüne çamur atıyorduk. Sloan'un bekârlığa veda partisini, Corona'daki gün boyu süren spada, Glen Ivy'de başlatmıştım.

Sıcak küvetler, buhar odaları, saunalar. Havuzların birinin yanındaki kabini kiraladık ve günün ilk yarısını şezlonglara uzanıp mojito içerek geçirdik. Masajdan çıkar çıkmaz çamur banyosuna gittik. Ortasında bir kaide ve onun üstünde spanın ünlü kırmızı çamuru bulunan gölet büyüklüğünde bir havuzdu. Onu üstümüze sürecektik, kurumasını bekleyecek ve cildimizi ölü deriden arındıracaktık.

Sloan'un annesi, kuzeni Hannah ve Brandon'ın kız kardeşi Claudia güneşin altındaki şezlonglara uzanmış, çoktan çamurlarını kabuk bağlayacak kıvama getirmişlerdi.

“Brandon bugün ne yapacaklarını söyledi mi?” diye sordum, çok ilgileniyormuş gibi görünmemeye çabalıyordum.

Sloan çamuru karnına sürdü. “Bana son mesaj attığında Vegas'ın meşhur oteller caddesinde yürüyorlardı. Ve bil diye söylüyorum, bu benden aldığın son haber olacak. Onu özlediysen ara.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve çamurlu iki parmağımı onun yüzüne sürdüm. Daha önce bana onların motosiklet üstündeki resimlerini gösterip sataşmıştı. Bakmama izin vermemişti. Josh'un resmini görmek istiyorsam normal biri gibi ona Instagram'dan istek göndermemi salık verdi.

"Onu arayamam."

Gözlerini devirdi. "Kristen, bu çok aptalca."

"Değil."

Kendimi geri çekmek onun iyiliği içindi. Josh ve benim yeniden yapılanmamız lazımdı, özellikle sarhoş olduğumda söylediğim bazı şeylerden sonra.

Josh bana karşı hisler besliyordu, bundan neredeyse emindim. Öyle ya da böyle birbirimizle takılmayı bırakmamız gerekiyordu. Ama henüz onunla aramızdaki her şeyi bitiremezdim. Gerçekten de oturup düşününce zamanlama konusunda aksaklıklar olduğunu fark ettim. Ama onun acil durum timindeki iki haftalık görevi, aramıza gereken mesafeyi koyabilmek için mükemmel bir fırsattı. Eğer döndüğünde hâlâ beni görmek isterse onunla görüşürdüm. Ama şimdilik bu doğru hareketti.

Sloan bana bakıp başını iki yana salladı. "Bu konuda ciddi olamazsın. Onu özledin. Ve bahse girerim o da seni özlemiştir."

Beni özlediğini biliyordum. Daha dört saat önce mesajında söylemişti. Düşünmeden duramıyordum, birine ait olmak onun için ne anlama geliyordu, merak ediyordum. O da benim için yanıp tutuşuyor muydu? Brandon'ın anlayamadığı komik bir şey görüp de bana anlamak istemiş ve keşke burada olsaydı diye içinden geçirmiş miydi? Veya beni özlemiş miydi? Özlemiş miydi?

Yanıtın önemi yoktu, onu uzaklaştırma kararım bu son iki haftada daha da pekişmişti. Beni özlememeliydi. Biz

seks paylaşan arkadaşlardık, o yalnızca seksi özlemeliydi. Onu bağlanmaya teşvik etmeyecektim. Telefonda onunla konuşmamak veya ona mesaj atmamak benim için hep katı bir kuraldı ve buna her zamankinden çok uymalıyım. Onun ilişkiyi farklı görmesini istemiyordum.

“Başka kadınlarla görüşüyor, biliyor musun? Başkalarıyla çıkıyoruz,” dedim savunmaya geçerek.

“Kimle çıkıyorsun?” diye sorarak başını yana eğdi.

Tenimde dağılmasını izleyerek koluma çamur sürdüm, böylece ona bakmak zorunda kalmamıştım. “Bir kere Tyler’la çıktım ya,” dedim yarım ağızla.

Hıhladı. “Tam düşündüğüm gibi. Ya Josh, o diğer kadınla seks yaptıysa? Bu seni rahatsız etmez mi?”

Bunun düşüncesi bile sanki göğsüme uzanıp kalbimi sıkı. Evet, beni rahatsız ederdi. Düşünmemeye çalıştım. Josh başka kadınlarla seks yapacaktı ve bir gün onlardan birinden çocuğu olacaktı. Aynen böyle olacaktı.

Omzumu silktim. “Bekâr, yani her istediğini yapabilir.”

“Hımm. O zaman sen niye yapmıyorsun?”

Benim neden yapamayacağımı biliyordu. Ben bir başkasıyla olamazdım. Kimseyi istemiyordum.

Kaidenin üstündeki kırmızı çamur yığınının parmağımı daldırdım. “Histerektomi ameliyatı olana kadar kimseyle seks yapmayacağım.”

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu, karnıma bakarak.

Karnımı kapatmak için mayomun üzerine tişört giymiştim. Her ne kadar öğle yemeğini fazla kaçırmışım gibi gözükse de, ben karnımın büyüklüğünün farkındaydım. Ben ne olduğunu biliyordum. Ve eğer tek bir kişi bile doğum ne zaman diye sorarsa kafayı yerdim.

“Rahim içi alet devreye girdi. Doktor, kanamayı azaltmaya yardımcı olmasının birkaç ay alacağını söylemişti ve

ben de sonunda farkı görebildim. Aslında çok büyük bir gelişme. Sadece nokta kanamalarım var.”

Yanaklarındaki kırmızı çamurla gülüşü baş döndürücüydü. “Gerçekten mi? Böyle yaşayabilir misin? Belki ameliyatı iptal edersin?”

Başımı salladım. “Hayır, böyle yaşayamam. Neredeyse her gün kanamam oluyor, kramplar dehşet verici ve üç aylık hamile gibi görünüyorum. Baksana.” Tişörtümü belime çektim ve ona şişkin karnımı gösterdim.

Kederle karnıma baktı.

Her şeyi düşündüm, benim şişik karnım onun bunu anlamasını sağlamıştı. Onun kum saati şeklinde çok güzel bir vücudu vardı ve rahmimin bana yaptıkları onun kâbusuydu.

“Bunun benim normal hâlim olmasından bıktım usan-dım, Sloan.” Tişörtümü bıraktım. “Son on iki yılının her günü, bu rahim beni perişan ediyor. Bana üzüntü vermek-ten başka hiçbir şey yapmıyor ve hiçbir zaman da yapma-yacak.”

Bu acı kelimenin tam anlamıyla yaşamımın bir parçası oldu gibi geliyordu. Ben buna alışmıştım. Sese alışmayı öğ-renen insanlar gibi bununla yaşıyordum. Ve bunu yapmak artık canıma yetmişti.

Doktor bana ameliyattan önce rahmime bir teşekkür mektubu yazmamı önerdi. Bu defteri iyi bir şekilde kapat-mama yararmış. Öyle dedi.

Rahmim kahrolsun.

Teşekkür edecek hiçbir şeyim yok. Hayatımı binlerce farklı yoldan binlerce kez mahvetti. İnsanların içimde külo-tumda kan lekesi olduğu her zaman veya acıyla her kustu-ğumda. Her seferinde enerjimi çalıyor ve beni yapabilecek-lerimden ve karşıma çıkan fırsatlardan mahrum ediyordu. İlişkileri, tatilleri, özel anları ve hayalleri mahvediyordu.

Ve benimle işi daha bitmemişti. Benden almaya hep devam edecekti. Gittiğinde bile hâlâ benden alacaktı.

İçini çekti. “Bu ameliyatı Josh’a nasıl açıklayacaksın? Demek istediğim adam senin garajında çalışıyor. Anlayacak.”

Bakışlarımı kaçırıp havuzun etrafını saran palmye ağaçlarına ve cennet kuşlarına baktım. Bir planım vardı. Son iki haftada bu konuyu çok düşünmüştüm.

“Senin düğününden sonraki gün, onu kovup her şeyi bitireceğim.”

Gözleri kocaman açıldı. “Ne?”

“O karaoke gecesinden sonra bitirecektim aslında. Ama, eğer düğünden önce bunu yaparsam durumlar tuhaflaşır ve ben senin o özel gününü mahvetmek istemiyorum.”

Düğün yaklaştığı zaman, dördümüz hep beraber olacaktık. Büyük zaman. Aramızdaki bu durumun bitmesine Josh nasıl tepki verir bilemezdim ama bu iş bittiğinde mutluymuş gibi yapmak için zorlanacağımı biliyordum, Sloan da kesinlikle etkilenirdi. Onun etkilenmemesini sağlamanın bir yolu yoktu.

Yani neden işleri tuhaflaştırıp gerginleştirelim ki? Bir buçuk hafta nedir ki? Kurallarına uyacaktım, hep yaptığım gibi, *sarhoş olmadığım zamanlarda*, her şey yolunda gidecekti. Alt tarafı on bir gündü.

Sloan’a baktım. “Düğünü atlatalım, sonra onu bir daha görmeyeceğimi söylerim diye düşündüm. Marangozlar için zaten ilan veriyorum, nasıl olsa birini bulmak zorundayım. İki haftalığına gitti ve ben merdiven siparişlerini ertelemek zorunda kaldım.”

İçini çekti. “Ah, Kristen.”

“Ne?” Omzumu silktilim. “Bunun için bir parçası olduğunu biliyordum. Birkaç hafta için ruhumu sattım, Sloan. En azından ona sahip oldum, çok kısa süreliğine bile olsa. Ameliyattan önce onunla bağları koparacağım, ama senin

büyük gününden sonra. Sorun çözüldü.”

Halihazırda yanında ilgisinin kayacağı biri olmasını umuyordum. Böylesi, zamanı geldiğinde ikimiz için de daha kolay olurdu.

Yani, onun için kolay olurdu.

Ben hariç görüştüğü kadınlarla olabilirdi. Çalışmadığı zamanları tekrar onun olurdu. Zaten ameliyattan sonra seks yapamazdık, yani o da bitirirdi.

Sloan’un düğününe iki haftadan az kalmıştı. Josh’un da gitmesine iki haftadan az kalmıştı.

Sonra her şey bitecekti.

Telefon beni sabah 4:23’te uyandırdı. Numarayı tanıyamadım, ama Vegas’ın kodunu biliyordum. Yatakta doğruldum ve zar zor yanıtlayma tuşuna bastım. “Alo?”

“Hey... Benim.”

Dudaklarım kıvrıldı ve gülümsedim. Josh. Sesine bakılırsa Sarhoş Josh’tu.

“Brandon’ın kefalet ücretine ihtiyacı olmadığını söyle,” dedim, gözlerimi ovuşturarak.

“Yo. O iyi,” diye geveledi. “Onu hapisten uzak tutmayı becerdim. En sağlam sağdıç benim.”

Yan dönüp uzandım ve yastığı başımın altına yerleştirdim. “Sloan kafayı yedi, bu arada. Hiçbiriniz telefonlarına yanıt vermediniz.”

Aslında ben de çok korkmuştum. Sloan’un Josh’un başkalarıyla yatabileceğini söylemesi beni bütün gece rahatsız etmişti. Ve Sloan Brandon’ın nerede olduğunu bilmiyorsa ben de Josh’un nerede olduğunu bilemezdim. Bundan nefret ediyordum.

“Shawn telefonlarımızı Bellagio’nun önündeki suya attı.”

Homurdandım. “Ne?”

“Sorma. Otelimizde bile değiliz. Şeydeyiz... Dur. Twisted Palm Otel’deyiz. Otele geri gidemedik. Çok sarhoşuz.”

“İyi, aradığın için memnun oldum. En azından sabah Sloan’a Brandon’ın nerede olduğunu söyleyebilirim. Bir telefon bulup aramalıydı. Sloan endişeleniyor.” *Ve tabii ki ben de.*

“Canı çıktı. Her ‘Sloan’ deyişinde Shawn ona bir şat attırdı. Onu odasına taşımak zorunda kaldık.”

Güldüm ve Josh da benimle beraber güldü, telaşsız, yorgun ve içkili bir kahkahaydı.

Onunla konuşmak çok iyi hissettirdi. Onu çok özlemiştim. Telefonda sesini duyuncaya kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Beş yüz kilometre uzakta olacağına burada, yatakta benimle olmasını isterdim.

“Seni arayabilmek için bir iş merkezine gitmek zorunda kaldım,” diye devam etti. “Numaramı bilmiyordum, bu yüzden internet sitene baktım. Seni uyandırdığım için özür dilemiyorum.”

Hıhladım. “Aa, sahi mi? Nedenmiş? Kendini berbat hissetmelisin. Güzellik uykuma ihtiyacım var.”

“Hayır, yok. Sen mükemmelsin.”

Gülümsedim. “Oo, teşekkür ederim. Sarhoş Josh. Bunu söylemen çok hoş.”

Arada bir hıçkırık sesi duyuldu. “Bugün ne yaptın?”

Spaya gittiğimizi, çamuru ve Bir-dolara-em-beni yazılı tişörtü anlattım. “Sloan 67 dolar kazandı. Benimle konuşmuyor, ama bütün şekerlemelerini sattık.”

Güldü. “Resim var mı?”

“Evet. Sana birkaç tane gönderirim, ama telefonun yok. Eğer hâlâ bilgisayarın önündeysen, Instagram’da bana bak.”

Sloan’un onunla Instagram üzerinden bağlantı kurmam konusundaki ısrarı sonunda sonuç vermişti. Onun bende

hiç resmi yoktu. Onu Instagram’da takip edersem en azından onu siber yolla taciz eder ve onu özlediğimde bakabilirdim ki bu her zaman oluyordu.

Telefon hışırdadı. “Tamam. Bekle.”

Yatağın altına uzandım ve bilgisayarımı aldım. “Ben de seni takip edebilir miyim?”

“Beni nereye gidersem takip edebilirsin.”

Sarhoş olduğunda flörtözdü. Çok şirindi. Genellikle bana böyle şeyler söylemezdi. Söylediğinde hemen kapatırdım. Ama sarhoş Josh gerçekten Josh değildi.

“Nasıl oluyor da ayık Josh’un bu kadar cakası yok, ha?” diye takıldım.

Hıhladı. “Var. Sadece senin kurallarına uymaya çalışıyor. Sarhoş Josh kurallarla yaşamaz. Sarhoş Josh, sarhoş Josh’un istediklerini yapar,” dedi, dili dolanarak.

“Ee, Sarhoş Josh ne istiyor?” Gülümsedim, Instagram’ın arama bölümüne onun ismini yazdım.

“Seni.”

Kaşımı kaldırdım. “Burada olmadığın için şanslısın. Senden faydalanırdım. Benimle baş edebilmek için fazla sarhoşsun.”

“Rızam var.”

Ona takip isteği gönderdim ve yorumuna güldüm. Bir saniye sonra onun hesabına girdim ve onayladım.

Birbirimizin resimlerine bakarken sessizleştik.

“Senin kaya tırmanışı yaptığını bilmiyordum,” dedim. Epey yüksek bir uçurumda asılı olduğu bir resmi vardı. Kışumlar ve kaskı vardı ve çok yakışıklı görünüyordu, her zamanki gibi. “Ve su kayağı yapıyorsun.”

“Tyler,” dedi kuru bir sesle.

O fotoğrafların orada olduğunu unutmuştum. Tyler ve ben Deniz Kuvvetleri balosunda. İzinde olduğu zamanlarda

kendi çektiğimiz birkaç şapşal fotoğrafımız daha. Birinde beni öpüyordu.

“Celeste güzelmış,” diye karşılık verdim, birbirlerine gülümsedikleri resimlere bakarken. Sloan gibiydi. Makyaja ihtiyacı olmayan kadınlardan. Gülümsediğinde parlayan cinsten.

“Sen daha güzelsin,” dedi.

“Senin çükün de Tyler’inkinden büyük.”

Bu bana bir kahkaha kazandırdı. Gözlerindeki parıltıyı ve yanaklarındaki gamzeleri hayal edebiliyordum.

Onu özledim.

İçimi bir acı kapladı. Onu uzun zamandır görmüyordum ve her nasılsa bu ayrılık Tyler’la olduğu gibi ona olan hislerimi azaltmamıştı.

Tyler solmuş gitmişti. Hep soluktu, telefonda konuşmamıza ve görüntülü arama yapmamıza ve yazışmamıza rağmen. Ama Josh daha parlak bir hâle gelmişti. Onsuz kaldıkça içimin acısı daha derine inmişti.

Josh için durumun tam tersi olmasını umdum. Benden uzakta geçirdiği zaman, bana olan olası hislerini azaltmıştı, çünkü döndüğünde ördüğüm duvarları koruyabileceğimden emin değildim. Onu çok özlemiştim ve onunla geçireceğim zaman artık çok azdı.

Her şey bittiği zaman, düğünden sonra ona onu artık görmek istemediğimi söylemeyi nasıl başaracaktım? O durum beni öldürecekti.

Resimlere geri döndüm ve içim sıkıldı.

Yeğenleriyle beraber çekilmiş birçok fotoğrafı vardı. Kucağında yeni doğmuş bir bebekle hastanede. Yerde atıcılık oynarken. Bir yerin plajında boynuna kadar kuma gömülmüş hâlde, ona çok benzeyen ve ellerinde kırmızı plastik kürekler olan iki erkek çocuk tarafından kuşatılmış hâlde.

“Çocukları gerçekten seviyorsun, değil mi.” Bu, bir soru değil, bir belirtme cümlesiydi.

“Vegas’a gel. Evlenelim.”

Hıhladım. Tanrım, boku yemişti. “Ve Brandon ve Sloan’dan rol çalalım?”

“Hadi ama. Neden olmasın?”

“Ne kadar içtin?”

Yine hıçkırık. “Sen tek boynuzlu atsin.”

Sırıttım. Yaa. Aklını kaçırmıştı.

Devam etti. “Bir tek boynuzlu at bulduğunda onunla evlenirsin. Her an seni düşünüyorum. Sen beni hiç düşünmüyor musun?”

Daima. “Azdığım zaman.”

Sessizleşti. Huzurlu bir sessizlik gibi gelmedi. Hayal kırıklığı içeren bir sessizlik gibi geldi. En azından benim için öyleydi. Ona söylemek zorunda olduğum yalanlardan nefret ediyordum.

“Kristen... Sanırım kusacağım.”

Bilgisayarın kapağını kapattım. Oda tekrar karanlık oldu ve karanlıkta başımı yatağa koydum. Bu telefonu hatırlamayacaktı. Çok berbat hâldeydi.

“Josh?”

Geveleme sesini duyuncaya kadar epey bir süre geçti. “Haa?”

Derin bir nefes aldım. “Hep seni düşünüyorum. Sen benimle beraber değilken seni özledim.”

“Öyle mi?”

“Ya, öyle.”

Bunu sesli söylemek çok iyi hissettirdi. Ve bunu ona söylemek. O aklında tutamayacak kadar kendinden geçmiş hâlde olsa da, bir kere olsun nasıl hissettiğimi söylemek kendimi özgür hissettirdi.

Kısık sesle konuştum. “Benimle olmadığın zaman, kendimi çok sık hissediyorum. Senin ne yaptığını merak ediyorum. Kiminle olduğunu. Mesajlarını yüzlerce kez okuyorum.” Kalbim hızla attı. “Sana ben de seni özledim demek istedim, ama sana öyle şeyler söyleyemem. Ama seni özledim. Bu son iki hafta işkence gibi geldi.”

İnledi ve metalik bir şeyin tıkırdadığını duydum. Benim söylediklerimin bir kelimesini bile duymadı.

Bir süre sessiz kaldık. Sızdı mı diye merak ettim. “Josh?”

“Sloan’u al ve yarın arabayla buraya gelin. Evlenelim. Hadi.”

Nazikçe gülümsedim. “Seninle evlenemem.”

Tükürme sesi. “Neden? Ben sana çok iyi koca olurum. Sana bakarım. Çok iyi baba olurum.”

Ani bir ağlama dürtüsü boğazımda yükselince telefonumu ağızımın yanından uzaklaştırdım. Dudaklarımı sıktım ve yumruyu geri yuttum. “Olacağını biliyorum,” diye fısıldadım. “Bu yüzden olmaz.”

Sessizlik.

Sonra benim karanlığıma doğru konuştu. “Seni seviyorum.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve boğazımdaki yumru beni boğacak hâle geldi. “Ben de seni seviyorum.”

Hat kesildi.

YİRMİ YEDİ

JOSH

Ben de seni seviyorum.

Hayatta o derece sarhoşken yaşanabilecek ancak birkaç olay vardır diye düşündüm. Cinayet. Korkunç bir kaza.

Kristen'in bana beni sevdiğini söylemesi.

Hatırlıyordum.

Brandon Vegas'a veda etmeye hazırды. Bir gece daha kalmayı planlamıştık ama Shawn'ın bekârlığa veda partisi deneyimi hepimize bir ömür yeterdi. Bu yüzden akşamdan kalma hâlimizle sürüne sürüne otele döndük, duş yaptık, valizleri topladık ve Shawn'ın bize telefon alması için Verizon mağazasına gittik. Oradan da eve doğru yola çıktık.

Gece yarısı vardık.

Kristen'i görmeden duramadım. Beni beklemiyordu, ben de aramamıştım. Yarın sabah ona gidip sürpriz yapmak istiyordum. Hoşlansın ya da hoşlanmasın onu yakalayıp öpecektim ve söylediği şeyle ilgili onunla konuşacaktım. Benimle oynadığı bu oyunları durdurması için onu zorlayacaktım.

Kalbimin hafıflediğini hissediyordum ve aylardır ilk kez umutluydum. Onu göreceğim için o kadar heyecanlıydım

ki uyuyamadım bile. Doğrudan ona gitmeliydim. Erkenden kalktım, daha güneş doğmadan apartmanımdan çıktım, yatağa girip yanına uzanmayı planlıyordum.

Ama onun evine geldiğimde, sabah 7’de araba yolunda duran kamyoneti gördüm. Bir anda gerçeğe aydım.

Bembeyaz kesilmiş parmak eklemlerimle direksiyonu sıkıp oturdum. Gördüklerime inanamıyordum.

Orada, onun araba yoluna bu kadar erken saat bir yana, günün herhangi bir saatinde, bir kamyonetin park etmesinin ne kadar olanaksız olduğunu bilecek çok gece geçirmiştım.

Buraya kimse gelmezdi. Asla ziyaretçisi olmazdı. Brandon ve benim dışımda, kamyoneti olan bir arkadaşı yoktu.

İçeride bir adamla beraberdi. Benim şehir dışında olduğumu sanıyordu ve eve birini getirmişti.

Adam gece kalmıştı.

Ben acil yardım timinde olduğumda bunu mu yapıyordu? Telefonlarıma bu yüzden mi yanıt vermemişti?

İçinde bulunduğum şey sonunda tüm gerçekliğiyle yüzüme çarptı.

İğrenme, öfke, incinme, hayal kırıklığı... Hepsi birden içime doldu ve göğsüme bir kül bloğu gibi oturdu. Gözlerim yaşlarla doldu ve kenarlarını sildim, onun beni istediğine inandığım için kendime öfkelen dim.

Kamyonetimi geri vitese taktım ve yolda geri giderek oraya park ettim, kafam deli gibi çalışıyordu. Eve bakıyordum. O kahrolasıca kapıyı tekmelemek ve o adam her kimse onu evire çevire dövmek istiyordum.

Peki gerçekten kızmaya hakkım var mıydı?

Kristen gayet açık davranmıştı. Başka insanlarla görüşeceğini söylerken gayet netti. Aramızda özel bir şey olmasını istemediğini, bizim seks arkadaşları olduğumuzu söylemişti.

Ben de kabul etmiştim.

Ama ya söylediği o şey? Beni sevdiğini söylemişti. Öyle miydi? Söylemişti, değil mi?

Yoksa önce ben mi söylemiştim de o bana karşılık vermişti? Acaba Sloan'a onu sevdiğini söyler gibi mi söylemişti?

Belli ki benim kastettiğim şeyi kastetmemiști, yoksa evin önünde park etmiş saçma sapan birinin kamyonetine bakıyor olmazdım. Orada, araba yoluna dik dik bakarak sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre durup oturdum.

Sonra adam çıktı. Adam merdivenleri inerken Kristen üzerinde sabahlıkla kapıda durdu. Burnumdan soludum, sakın olmaya çalıştım.

İyi bakamamıştım. Otuz yaşlarının başında gibiydi. Kot ve tişört giymiști.

Kamyonetine binip gitti ve ben şimdi Kristen duş mu alıyor diye merak ettim. Yatağın çarşaflarını değiştiriyordur. Ya bir saat sonra gelseydim? Aynı gün ikimizle de yatar mıydı? Benimle yaptığı gibi onunla da sonrasında uzanır mıydı? Konuşarak ve öpüşerek?

Kamyonetle yola çıktım ve aptalca bir şey yapmadan eve gittim.

Eve girdiğimde, oturma odamda hâlâ öylece duran koli kuleleri gözüme battı. Son iki ayda bütün boş zamanlarımı, beni hiç takmayan, istemeyen, ikinci kez bile düşünmeden bir başkasıyla yatabilen bir kadınla geçirdiğimi hatırlatıyorlardı.

En alttaki kutuyu tekmeledim ve hepsi devrildi, giysiler yere saçıldı. Bir başka kutuyu aldım ve odanın köşesine fırlattım ve orada, küp şeklindeki boktan dairemde nefes nefese kaldım.

Buraya kadardı. Lanet olasıca şeyi bitirmiștim.

Bütün bunların hiçbirini artık istemiyordum. Bu kahro-

lası hayatı istemiyordum. Burada yaşamak istemiyordum. Bektan işimi istemiyordum. Onu tanımamış olmayı istiyordum. Geriye dönmek, onunla hiç tanışmamış olmak ve asla buraya gelmemiş olmak istiyordum.

Telefonumu çıkardım ve yoga eğitmeni Amanda'nın numarasını buluncaya kadar taradım. Numaraya bakarak öylece durdum. Bu kadını arayabilirdim. Aynı şeyleri yapabiliirdim. Bir başkasını da görebilirdim. Yapmam gereken şey bu değil miydi? Eğer o; benim ona yaptığımı söylediğim gibi ve bana yapmam için baskı yaptığı gibi, başkalarıyla görüşüyorsa ben de anlaşmamızın bana düşen kısmını uygulayabilseydim belki bu kadar berbat durumda olmayacaktım.

Mesaj yazdım ve tam gönderme tuşuna basıyordum ki telefonum çınladı.

Kristen: Selam, Sloan sizin dün akşam geldiğinizi söyledi. Gelmek ister misin?

Resmen benimle alay ediyordu. Bana normalde asla mesaj atmazdı. Asla gelmemi istemezdi. Hiçbir şeyi kendisi başlatmazdı, hep ben yapardım. Haftalardır bana karşı soğuktu. Onun sonunda bir kez beni istediğini yazan mesajı benim ona en son yazdığım "Seni özledim" mesajının ve görmezden gelinmiş sorularımın ve çabalar dizisinin altında duruyordu. Bunu aklından geçirmesini bile midem almıyordu.

Josh: Hastayım.

Yalan da değildi. Onun yüzüne bakamazdım. Ona bir daha bakabileceğimden emin değildim. Gelecek hafta Brandon'ın düğününde onunla beraber mihraba yürüyeceğimizi hayal bile edemiyordum.

Kristen: İyi misin?

Telefonuma bakıp başımı iki yana salladım ve onu yatağın üstüne fırlattım.

Hayır. Kahretsin, iyi filan değildim.

Bittim.

YİRMİ SEKİZ

KRISTEN

In-N-Out* paketini tutarak kapıyı çaldım. Saatime baktım, Öğleden sonra 1:15'ti. Josh'un kapıyı açması biraz zaman aldı. Sonunda açtığında, onun dalga geçmediğini anladım, gerçekten hastaydı. Bok gibi görünüyordu.

Yüzü ifadesizdi, sanki benim haber vermeden gelişime tepki veremeyecek kadar berbat hâldeydi. Gözleri kıpkırmızıydı, tişörtü kırıış kırıştı, sanki elbiseleriyle yatmıştı. Saçları darmadağındı, onu yataktan çıkarmışım gibiydi.

Gülümsedim. "Selam. Sürpriz."

Ahh. Yüzünü çok özlemiştim.

Öyle böyle değil.

Sloan Brandon'ın evde olduğunu söylediğinde, kalbim göğsümden fırladı. Bu gece geç saatte gelecekler ve Josh yarın sabah işe gidecekti diye biliyorduk, yani onu üç gün daha göremeyeceğimi düşünüyordum. Genellikle dışarıya çıkar ve o gelsin diye beklerdim. Ama öyle yapamadım. Evde olduğunu bile bile onu görmek için üç gün daha bekleyemezdim. Bu yüzden kendi kuralımı çiğnedim ve onu davet ettim. Ve onun hasta olduğunu öğrendiğim zaman

* Kaliforniya'da ünlü bir zincir hamburgerci (ç.n.)

bir kuralımı daha çiğneyip ben ona gittim.

Beni içeri almaya yeltenmedi. Sadece bana baktı.

“Şey, içeri girebilir miyim?” diye sordum, gözümle evin içini işaret ederek.

Birkaç saniye daha orada durdu, sonra kapıyı açtı ve sessizce içeri geçti.

Peşi sıra içeri girdim, onun neyi var diye merak ettim. Hâlâ akşamdan kalma olamazdı, iki gün geçmişti. Belki acil durum görevinin ve gezinin üst üste gelmesi onu etkilemişti. Çok yorgun olmalıydı.

Dairenin içi karanlıktı ve rutubet kokuyordu.

“Mesajlarıma yanıt vermedin, bu yüzden senin hayatta olduğundan emin olmak istedim,” dedim, etrafıma bakınarak, pencereleri açma isteği ve temizlik yapma dürtüsü hissettim. “Burası Jumanji” oyununda kaybediyorsun gibi görünüyor. Burada ne halt oldu böyle?”

Mutfak tezgâhına dayandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu, yiyecek poşetini koyarken beni izledi. Ona doğru yürüdüm ve ateşi olup olmadığını anlamak için elimi yanağına koydum. Temasımla gözlerini kapadı ve burnundan nefes almaya başladı, sanki başına dokunulması canını acıtmış gibi yüzünü buruşturdu.

“Sıcak değilsin. Baş ağrın var mı?”

Gözlerini açıp dik dik baktı.

Doğruyu söylemeliyim, daha mutlu bir bir araya gelme umuyordum. Düşünmüştüm ki...

Ne düşündüğümü bilmiyorum. Hiçbir şey düşünmemeliydim. Hiçbir şey ummamam gerektiği gibi.

“Karnın mı?” diye sordum.

Sessizlik.

“Boğazın mı?”

* Filme konu olan kurgu bir karton oyunu (ç.n.)

Çenesini gevşetti. “Şu anda burada olman iyi bir fikir değil,” dedi düz bir sesle, ses tonu soğuktu.

Hafifçe gülümsedim. Olmak istediğim başka bir yer yoktu. Hastalığının bulaşıcı olması zerre kadar umurumda değildi. “Canını acıtan ne?”

Bir an durdu. “Her şey.”

Hıhladım. “Vay. Adam soğuk almış. Tamam, bununla baş edebilmek için her şeyim var. Hadi ama. Yatağa gir.”

“Kristen, gitmelisin. Başka bir marangoz aramalısın,” dedi.

“Vay. Ölüyor musun?” diyerek güldüm, çantamı açıp içinden ağrı kesici çıkardım. Elime iki tane aldım ve ona getirdiğim kolayı uzattım.

“Bu yeni marangoz işini açman çok komik?” Hapları uzattım. Avucundaki haplara bakarak pasif bir şekilde durdu.

“Kim sabahın köründe eski işini geri almak için yalvardı, tahmin et. Miguel.” Başımı salladım. “Craiglist’e koyduğum marangoz ilanını görmüş. “Universal’daki işini kaybetmiş.”

Ellerimi belime koydum ve daireye göz gezdirdim. Tanrım, karmakarışık. Giysiler her yerdeydi. Vegas’tan getirdiği kumaş çantası hâlâ yatağın yanında öylece duruyordu. Muhtemelen iki haftalık çamaşır yıkaması gerekecekti.

Benim el atmam gerekecek gibi görünüyordu. Burasının köşe bucak temizlenmesi gerekiyordu. Hastayı yatağa alır almaz başlayacaktım.

Tekrar ona döndüm. “O gerzeğin neden işten kovulduğunu bilmek dahi istemiyorum. Her zaman biraz sinsiydi. ‘Losyonu tüyleri ürpermiş cildine sürüyor. Ve üstüme geliyor ve benim üstümde sabahlığımdan başka bir şey yok.’ Tıpkı *Kuzuların Sessizliği* filmindeki gibi. İçimi ürpertmiş

gibi titredim. “Dürüst olmak gerekirse, orada olmaman çok kötüydü. Bir fedai iyi olurdu.”

Gözlerini bana dikti, dağınık saçları alnına düşmüştü. Tuhaf sayılacak kadar uzun bir süre bana baktı ve kolasını yana koydu. Tek bir seri hareketle beni kollarına aldı ve yüzünü boynuma gömerek göğsünde kucakladı. Çok beklenmedik bir durumdu, dondum.

Ve sonra *eridim*.

Onu çok özlemiştim. Çok fazla. Ve beni kucaklamasını çok seviyordum. Seks dışında izin vermediğim bir şeydi çünkü asla bırakmak istemememe yol açıyordu. Ama bu kucaklama sürpriz olmuştu ve ben de içindeydim, çıkış yoktu. Kalbim o kadar kuvvetli değildi.

Beni o kadar sıkı tutuyordu ki bir an ters giden bir şeylerin olduğunu düşünerek endişelendim. Gerçekten ters giden. Kollarımı beline sardım ve onu kucakladım, kötü bir haber mi aldı acaba diye endişelendim. Çok iyi görünmüyordu ve daha önce asla benim yakınlaşmama kuralımı çiğnememişti.

“Ne oldu?” diye fısıldadım.

Boynumun oyduğunda başını salladı. Beni öpecek sandım ama onun yerine alnını benimkine dayadı ve gözlerini kapadı.

Nefesim kesilmiş hâlde gülümsedim. “Biz seks paylaşan iki arkadaşız, değil mi?” dedim, dudaklarım onunkinden santim uzaklıktaydı. “Bu arkadaşlık kısmı.”

Ve ben seni özledim. Seni bugün görmeden duramadım. Hastayken sana bakmak istedim. Senin iyi olduğunu bilme-ye ihtiyacım vardı.

Elini yanağıma koydu ve baş parmağını dudaklarımda gezdirdi. Sonra eğildi ve beni öptü. Belli belirsiz ve yumuşaktı ve ben o öpüşün içinde çözüldüm.

Sanki aramıza koyduğum mesafe, benim ona ve arayış kapamasına daha fazla ihtiyaç duymama yol açmıştı ve ona yeterince yakın olamıyor ve yeterince onunla dolamıyordum.

Kollarımı boynuna doladım ve o beni yatağa doğru yürütürken kendimi ona bastırarak daha sıkı öptüm. Etrafa gelişigüzel konmuş şeylere takıldık, dudaklarımız teması bırakmıyordu, ayaklarımız atılmış giysilere ve kutulara dolanıyordu. Lambasına çarptım ve gürültüyle yana düştü ama biz durmadık. Birbirimizin tişörtünü çıkardık ve onlar daha yere değmeden birbirimize yapıştık.

Yatağa uzanır uzanmaz üzerime doğru geldiğinde gözüm dönmüştü. Eşofman altını çekiştirdim, ama o başını iki yana salladı ve ellerimi kaldırıp yastığın üstünde tuttu. “Hayır.” Dudakları çenemin altından aşağıya doğru kaydı.

Dudakları tenimde gezinirken başımı geriye attım. “Hayır mı?” dedim nefes nefese.

İnanılmaz kokuyordu. O baş döndüren erkeksi sedir ağacı kokusu uyarıcı hormonlar gibiydi. Göğsünden yükselen sıcaklık ve ellerimi hapsetme şekli... Koza gibi vücuduna, kollarının arasına yuvalanmıştım.

“Başın dertte,” dedi boyun kemiğime doğru. “Çük ayrıcalığını kaybettin.”

Hıhladım. “Nasıl yani? Nedenmiş?”

Tekrar üstüme geldi ve kor merkezime kendini sürttü, bütün vücuduma elektrik akımı veriyordu ve ona olan açlığım arttı.

“Benimle iki hafta konuşmadın.” Dudaklarımı dişlerinin arasına alıp emdi. “Cezalısın.” Dili ağzımın içine daldı.

Tan anlamıyla nefes nefeseydim. Ellerimi serbest bırakmaya çalıştım, o beni yatağa daha sıkı bastırdı, dudaklarımın üstünde yaramazca gülümsüyordu. “Hayır.” Bedenini bana bastırdı, kaya gibi sertti.

Bir nevi işkence gibiydi.

Sabırsız bir ses çıkardım. “Peki... ayrıcalıklarımı nasıl geri alabilirim?” Kalçalarımı tahrik eder gibi salladım ve nefesi boğazında takıldı. Sırıttım. Gözlerini sımsıkı kapattı, kendi koyduğu yasağıyla mücadele ettiği belliydi.

“Beni görmezden geldiğin için özür dilemelisin.”

“Özür dilerim,” diyerek dudaklarını hafifçe ısırdım.

“Ve beni özlediğini söyle.”

Başımı salladım. “Evet,” diye fısıldadım. “Seni özledim.”

Gözlerini açıp bana baktı. “Bir daha söyle.”

Ciddi, kahverengi bakışlarını yakaladım. “Seni özledim, Josh.”

Gözleri benim gözlerimim üzerinde hareket etti, sanki samimi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Samimiydim. Onu şimdi bile özlemiştim ki yanibaşım-daydı.

Başını salladı, yüzündeki ifade yumuşadı ve ellerimi bıraktı.

Tekrar pantolonuna uzandım ama o kalktı, soyundu ve dizlerimin arasında diz çöktü. Sonra şortumun belini tuttu ve aşağıya çekti. “Kanaman var mı?”

Gölgeli gözleri arzudan kararmıştı, nefesi titriyordu. O da açtı. Son iki hafta içinde biriyle yatmış olmasına imkân yoktu. Aynı benim gibi sekse açtı.

Başımı salladım. “Hayır, kanamam yok.”

Yüzünü bacaklarımın arasına indirdi ve kalçalarımı kavradı, beni ağzına doğru çekti. Dili çalışmaya başladı ve ellerim uçarak saçlarına dolandı.

Oh, Tanrım...

Bunu daha önce yapmamıştı, genellikle nokta kanamalarım oluyordu. Ve Aman Tanrım, tam bir oral virtüözüydü. Orada aşağıda ne yaptığını bilmiyordum, ama belli ki bir uzmanın ellerindeydim. *Kahretsin, her şeyde mi iyiydi?*

Dizlerim titremeye başladı. İnledim ve boşalmaya hazır olduğumu hissetmiş gibi, üzerime çıkıp kendini bana yaklaştırdı. “Kondomum yok.”

Hayır! “Ne? Neden? Neredeler?”

Dudakları boynuma indi, öpüşleri sertti. “Senin evinde, bıraktığım yerde,” dedi boğuk bir sesle.

En sevdiğim oyun aletim karnıma bastırıyor, beni tahrik ediyordu, derken hiçbir şey düşünemez hâle geldim.

Siktir ettim. “Kondom yoksa umurumda değil,” diyerek inledim. “Sen de benim tek yattığım kişisin.”

İrkildi ve bana baktı, kesik nefesleri yüzümde geziniyordu. Bir an beni inceledi, gözlerinde anlaşılmaz bir ifade vardı. Sonra dudaklarını benimkine yapıştırdı ve içime kaydı.

Bu seferkinde sekse dair daha derin bir şeyler vardı, daha duygusal, daha azgındık. İkimiz de çıldırmıştık, sanki birbirimizi bir daha göremeyeceğimizi düşünüyorduk ve kondomsuz olmak, arada bir bariyer olmaması her şeyi daha da şiddetlendirdi ve bizi daha aç hâle getirdi.

İkimiz de kendimizi daha fazla tutamayacaktık. Mümkün değildi. Güçlü itmeleri saniyeler içinde kasılmama sebep oldu. İnlemem ona kontrolünü kaybettirdi ve inleyerek nefes nefese içime boşaldı.

Üzerime çöktü ve nefes almaya çalışarak birbirimize sarıldık, hafif terlemiş alnı benimkine dayalıydı. Konuşma kabiliyetimi geri kazanmam tam tamına bir dakikamı aldı. “Senin hasta olduğunu sandım,” diyerek soluklandım. “Sahtekâr.”

Gülmesi göğsümün üstünde titredi. “Hilemin bütün parçaları seni buraya getirtmek içindi.”

Güldü ve beni kollarıyla sıkıca sardı ve sevecen bir şekilde öptü. Kalbi göğsümün üstünde atarken bana gülümsedi.

Seni seviyorum, Josh. Sana söyleyebilmeyi isterdim. Seni kendime saklamayı dilerdim.

Titrek bir korkuyla, her şey bittiğinde bu anlar olmadan nasıl yaşayabileceğimi merak ettim. Gelecek hafta ve sonraki haftanın yarısı boyunca onunla beraber geçen her saniyenin tadını çıkaracaktım. İçime çekecek, depolayacaktım.

Ve sonra tüm bunların bir hayat boyu yetmesi için dua edecektim.

Saatlerdir yataktaydık. Benim evimde bunu hiç yapmamıştık. Yalnızca arkadaşız durumuna neden dönmemiz gerektiği ile ilgili benim daima bir sürü mazeretim oluyordu. Kontrol edilmesi gereken e-postalar, imzalanması gereken teslimat formları, üzerinde çalışılması gereken siparişler. Ve yataktan çıktığımız anda, kurallarım sevgi hâlinin durması gerektiğini emrederdi. Ama burada, çarşafların arasında kalmaktan başka yapacak bir şeyimiz yoktu. Josh'un bir kanepesi veya televizyonu yoktu, bu yüzden örtülerin arasında takıldık ve teknik olarak, benim kurallarıma göre, bu; öpüşmek ve sevgi gösterisinde bulunmak sorun değil anlamına geliyordu.

Bu boşluğun tadını çıkarıyordum. Her saniyesine ihtiyacım vardı.

Josh'un da bir itirazı varmış gibi görünmüyordu. Gün boyunca seks yaptık. İlk hızlı sevişmemizi uzun, ağırdan aldığımız bir maraton izledi. Öpüşme dolu ve nazik sür-tünmeler, ardından gelen kıkırdamalar ve şakacı oynaşmalar... Josh arkamdan sarılıp bana sahip olmadan önce beni merhametsizce gıdıkladı. Birbirimizi iyice yorduktan sonra, bacaklarımızı birbirine dolayıp iki hafta boyunca yaptıklarımızı konuşarak öylece uzandık. Bana acil durum timinden ve ormanda olmayı ne kadar sevdiğinden, acil çağrılara koşmayı sevmediğinden bahsetti. Sequoia Milli Parkı'nın ne kadar güzel olduğunu ve iş saati dışında gittikleri barda-

ki orkestranın çalışını orada olsaydım ne kadar seveceğimi konuştuk.

Sloan’la beraber düğünle ilgili ne çok getir-götür işi hallettığımızı, Dale’in malikânesine büyük bir sipariş bıraktığımızı ve Stuntman’ın FedEx çalışanını tekrar nasıl ısırdığını anlattım.

Beni Vegas’tan araması konusunu açmadı, çok şükür. Muhtemelen hatırlamıyordu.

Parmaklarını yüzümde gezdirdi. “Bir içki alacağım. Susadın mı? Bir şey ister misin?”

“Su.”

Kalktı ve onun çıplak olarak mutfağa gidişini seyretmek için dirseklerimin üzerinde doğruldum. Adamın kışında bozuk para zıplatabilirdiniz. Tanrım, muhteşem bir vücu du vardı.

Benimki, o kadar değildi.

Ben çıplak vücudumla bir dakika içinde banyoya gitmeliydim, küçük, şişik karnımın üstü örtülmeden ortalıkta dolaşmasına gerek yoktu. Giysilerim her yere dağılmıştı. Tişörtümün nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

Oturdum, çarşafı göğsüme çektim ve giyecek bir şeyler arandım. Sonra yandaki açık kutulardan birinin üzerine atılı Burbank İtfaiyesi kapüşonlu üstünü gördüm. Eğildim ve o daha lavabodan dönmeden aldım.

“Bunu giysem olur mu?” diye sordum, o yanıtlama fırsatı bulmadan kafamdan geçirdim. Burnumu yakasına gömdüm ve gözlerimi kapayarak kokusunu içime çektim.

Bir bardak suyu bana uzatarak yatağa çıktı. “İstersen sende kalabilir,” diyerek sırtıttı.

“Gerçekten mi?” Tanrım, asla yıkamazdım. Sıcak bir kucak gibi onu giyerdim. “Emin misin? Bu kaygan bir yokuş, Joshua. Kapüşonlular geçiş kıyafetleridir. Çok yakında

gömleklerini ve ceketlerini çalabilirim.” Bir yudum su içtim, sonra da suyu yatağın yanına koyup ona baktım.

Eğildi ve beni öptü, gülümsemesi kocamandı. “Emim,” diye fısıldadı dudağıma. “Ne istersen al.”

Kaşımı kaldırarak baktım. “Giysilerini çalmam konusunda neden bu kadar mutlu oldun?”

“Sadece mutluyum çünkü bana Joshua diye seslenmen hoşuma gidiyor,” dedi gülümseyerek. Parmaklarıyla alnımın üstüne gelmiş saçı okşadı ve beni nazikçe öptü.

Benimle beraber oluşunda çok samimi bir şey vardı, konuyu değiştirmek zorunda kaldım.

“Bu ne, Joshua?” diye sordum, bakışlarımı kaçırarak, başucu sehпасı olarak kullandığı ters duran, sayfaları kıvrık, *Alevli Bir Gökyüzünün Altında* kitabını aldım. Arkama yaslandım. “Okumayı sevdiğini bilmiyordum.”

Yanıma uzanmak için yanaştı ve dirseklerinin üzerinde doğruldu. “Yangınlar hakkında okumayı seviyorum.”

Kitabı yüzüme doğru kaldırdım. “Güzel mi? Ne hakkında?” Gülümsedim. “Bana bir bölüm okur musun?”

Kitabı benden aldı ve yatağın diğer yanına eğildi. “1894’te Minnesota’da olan yangın fırtınası hakkında.” Doğrulduğunda gözlük takıyordu.

Kıvrık sayfayı açarken gözlerimi kırıştırdım ve yastığına yaslanmak için yana kaydım.

“Yok artık,” dedim ona bakarak.

Bana baktı. “Ne?”

“Gözlük takıyorsun?”

“Sadece okumak için. Neden?”

Tam ben adam daha fazla çekici olamaz diye düşünürken o gidiyor ve kahrolası gözlükleri takıyordu.

“Bu bir şaka, değil mi? Olduğundan daha seksi olmaya iznin yok. Yasaklıyorum.”

Kitabı kucağına koydu ve bana sırtıttı. “Gözlüklerden

hoşlandın, ha?” Kaşlarını çattı. “Bir dahaki sefere takayım mı?”

Kıkırdadım. “Evet, lütfen.”

Gözlükleri indirdi ve sonra tekrar taktı. Gözleri büyüdü. “Aa, vay. Bak ne kadar güzelsin!”

Güldüm ve kitabı iterek ata biner gibi kucağına çıktım. Kapüşonlu eşofman üstü kasıklarımaya çıktı. Sonra yanaklarını ellerimin arasına aldım ve bütün yüzüne öpücükler kondurdum. Gözlerini kapatıp bana izin verdi, küçük mutlu bir çocuk gibi ışıldıyordu.

Yukarı kıvrılan dudaklarına gülümsedim. “Biliyor musun, bu gece Malone’de Tarantino Detayları gecesi var. Gitmek ister misin? Ben biraz acıkıyorum.” Josh’un dola-bı tamtakırdı ve benim getirdiğim burgerleri saatler önce yemiştik. Fitbitime* baktım. “Ama çıkmalıyız, on dakika içinde.”

“Tabii,” dedi, eli baldırlarımdaydı. “Brandon ve Sloan’u davet edelim mi?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Akşam yemeğine Luigi’ye gidiyorlar. Sadece biz olalım.”

Dudaklarıma sevecen bir öpücük kondurdu, gözleri sıcacıktı. “Bu bir çıkma randevusu, hadi çıkalım.”

Çıkma randevusu değildi, ama onu düzeltmedim. Sadece gözlerini devirir ve her zaman yaptığı gibi, öylesine söylediğini, bana bir randevu kakalamaya çalışmadığını söylerdi. Hatırlatıcılara ihtiyacım yoktu.

Bunun bir çıkma randevusu olmasını dilerdim.

Beni eve kadar kendi kamyonetiyle takip etti, böylece hazırlanabilecek ve Stuntman’ı dışarı çıkarabilecektim. Sonra ikimiz de içebilelim diye Uber çağırdık.

Malone’ye giderken e-postalarımaya baktım.

* Bileğe takılan, vücut işlevlerini ölçen teknik alet (ç.n.)

Telefonumla uğraşırken bana göz attı. “Duruncaya kadar bekle. Araba tutacak.”

“Hayır, tutmayacak.”

“Evet, tutacak. Arabada telefonuna baktığında miden bulanıyor,” dedi.

“Sadece sen sürdüğünde, çünkü deli gibi araba kullanıyorsun,” dedim, Pug Life kazaklarının birikmiş siparişi ile ilgili e-posta yazıyordum. “Fren yapıyorsun, gaza sert basıyorsun, dönemeçleri hızlı alıyorsun. Ve bütün bunların üstüne küfür bile etmiyorsun.”

Güldü. “Küfürün araba kullanma ile ne ilgisi var?”

“Eğer araba kullanırken sinirlenmiyorsan, gerçekten dikkatini vermiyorsun demektir.”

Yan yan baktım ve yanağındaki gamzeyi yakaladım. Ekranıma doğru gülümsedim. Sonra yutkundum. Aslında hafif başım dönmüştü, telefonumu kucağıma koydum ve gözlerimi kapadım.

“Demiştim,” dedi kapalı gözlerimin karanlığının ardında. “Çok inatçısın, her zaman.”

“Yo. Bazen uyukluyorum. Her neyse, benim hayatımı bilmiyorsun.”

Güldü. “Evet, aslında, biliyorum. Senle ilgili her şeyi biliyorum.”

Hıhladım. “Mmm-hmm.”

“Ne? Biliyorum. İnce naneli çikolatalardan kendi başına bir tam sıra yiyebilirsin.”

Homurdandım. “Kim yemez ki?”

Devam etti. “Sütyenini çıkardıktan sonra sırtının kaşınmasının en sevdiğin şey olduğunu biliyorum. Gece on iki buçukta yatmak ve sabah sekizde kalkmak yerine, gece on bir buçukta yatıp sabah yedide kalktığında daha iyi bir ruh hâlinde oluyorsun. Mor rengi seviyorsun. Karanfillerin ko-

kusunu seviyorsun ama erkeklerin sana çiçek almasından nefret ediyorsun çünkü sana para israfı gibi geliyor...”

Gözlerimi açıp ona baktım. Pencereyle konuşuyor, yola bakıyordu.

“Hatalı olabileceğini düşündüğünde tartışmayı seviyorsun. Haklı olduğunu bildiğinde zahmet etmiyorsun. Yemeğini paylaşmaktan nefret ediyorsun, ama her zaman benim tabağımdan alıyorsun. Bu yüzden hep fazla patates kızartması söylüyorum.” Bana bakıp gülümsedi. “Arabada telefonuna baktığında araba tuttuğunu kabul etmek yerine bana yok yere kızmayı tercih ediyorsun. Gördün mü?” Kaşını kaldırdı. “Seni tanıyorum işte.”

Kalbim âdeta ortasından ikiye ayrılacaktı. Beni tanıyordu. Bana dikkatini veriyordu. Ben de onu tanıyordum. Onun içini dışını biliyordum.

Geldiğinde nasıl bir iş günü geçirdiğini omuzlarının duruşundan anlayabiliyordum ve saçma çağrılar konusunda benimle konuşmasının stresini atmaya yardım ettiğini biliyordum. Her zaman onu dinlerdim, hatta bazen dinlemesi çok zor şeyler olsa bile.

Sessizleşmesi yorgun olduğu anlamına geliyordu. Bas-kin-Robbins’te her zaman fıstıklı dondurmayı seçiyordu, ama Cold Stone’da tatlı krema tercih ediyordu. Stuntman’ı sevdiğini biliyordum, gerçi hiç kabul etmemişti ama olsun. Ve ona saçma sapan şeyler için kızmamdan gizlice çok hoşlanıyordu. Gözlerindeki ışıltıdan anlayabiliyordum.

Ve ayrıca kız çocuğundan daha fazla sayıda erkek çocuğu istediğini de biliyordum. İlk oğlu için Oliver ismini ve ilk kız çocuğu için Eva’yı düşündüğünü biliyordum. Bütün çocuklarına avlanmayı öğretmeyi ve kamuflaj desenli bebek kıyafetleri koleksiyonu yapmayı planlıyordu. Güney Dakota’da büyükanne ve büyükbabasının yaşadığı yerin

yakınındaki ormandaki ağaçlardan bebek karyolası yapmak istediğini de biliyordum.

Beş çocuktan daha azını istemiyordu ve dokuz tane planlıyordu. Ve bütün çocuklarının, Copeland ailesinin imzası olan gamzeler ve inatçı saç tutamına sahip olmasını ümit ediyordu.

Ben de aynısını ümit ediyordum. Hayalini kurduğu her şeye sahip olmasını istiyordum.

Evet. Onu tanıyordum. Onu iyi tanıyordum.

Tarantino Detayları yarışmasında birinciliği kaptık. Ödül iki adet Malone tişörtüydü.

Ardından barın arkasında çatlak deri kaplı loş locada, bir sepet acılı tavuk kanadı ve Malone'nin meşhur peyniri ile biramızı içtik. Canlı orkestra, dövüş ringi şeklindeki sahnede "Wonderwall" şarkısını çaldı. Malone tam bir batakhaneydi. Geldiğimizden beri iki tane bar kavgası olmuştu. Epey eğlenceliydi, çalan gruptan daha iyiydi.

Otomatik satış makinesinden aldığım yirmi dolar değerindeki sahte dövmeyi birbirimizin kollarına yaptık ve bardaki insanlara güldük.

"Pekâlâ," dedi Josh, dövme tutsun diye ıslak peçeteyi üstüne bastırıyordu. "Olimpiyatlarda bir dalda yarışabilseydin ne için madalya alırdın?"

Peçeteyi kaldırdım ve arkasındaki plastik kısmı soyup gül şeklindeki yeni dövmeme baktım. "İğneleme."

Güldü, kahverengi gözlerinin kenarları kırışıyordu.

"Tamam, benim sıram," dedim, Josh'un etkileyici pazusunun üzerine çapa şeklindeki dövmeyi yayarak. "Pencere kenarı mı, koridor mu?"

Benim ıslak peçeteyi yapıştırmamı izledi. "Orta koltuk. Böylece sen hangisini seçersen ben senin yanında otururum."

Hah. Bu adam. Kendini düşünmez.

O kadar sıradan bir şekilde söylemişti ki sanki önce beni düşünmesi doğaldı. Sanki bu, onun için bir diz refleksi gibiydi. Dudaklarım gülümseyerek kıvrıldı ve bir an birbirimize baktık.

Çok iyi zaman geçiriyordu. Mutluydu. Biz beraber değirken de bu kadar mutlu muydu, merak ettim. Arkadaşlarıyla veya iş yerindeki ekiple de bu kadar eğleniyor muydu, acaba?

Veya gittiği randevularından herhangi birinde?

Ben eğlenmiyordum. Sloan'layken bile. Josh'la farklıydı. Öyleydi işte.

Bunun gibi kaç güzel günümüz kalmıştı? Birkaç hafta sonra, artık onunla görüşmüyor olacaktım. Ameliyatın nekahet döneminde olacaktım ve Josh çoktan gitmiş olacaktı. Düğün bizi birbirimize yaklaştırmayacaktı. Zaten Miguel'e eski işini geri vermiştim. Sinsi veya değil, Josh'un yerine birini bulmak zorundaydım. Miguel işi biliyordu ve siparişleri kendi garajında yapıyordu yani onu görmek zorunda değildim.

Her şey çoktan ayarlanmıştı. Bu iş tamamen bittiğinde nasıl hissedeceğim dışında, her şey.

Ve bu konuda yapacak hiçbir şey yoktu.

"Bunun resmini Sloan'a göndermeliyim," dedim, kendimi düşüncelerimden sıyrarak. Kamerayı kendi kolumu çekecek şekilde açıldırımdı. Sonra tekrar oturup mesaj yazmaya başladım. Telefonun otomatik düzeltilmesi durmadan yazdığım "peynir"i "panayır" diye düzeltiyordu. Başımı salladım. "Telefon, güven bana, ben asla panayırdan bahsetmem. Bu peynir. Her zaman peynir."

Josh hıhladı. Sonra beni dürttü, tuvaletten gelirken topuklu ayakkabılarının üzerinde sendeleyerek kendisine epey küçük gelen bir mini etek giymiş kızı başıyla işaret etti.

Güldüm. “Beraber olduğu adama bak. Elindeki kaynakları koruyor. Kemiğini kollayan köpek gibi kızın üstünde hırılıyor. Kızın beş metre yakınına gelen her erkeği gözüyle korkutuyor.”

Josh güldü. “Bu teoriyi test etmemi ister misin? Onunla konuşmaya çalışıyormuş gibi yapayım?” Gözleri ışıldadı.

“Ah, aman Tanrım, evet. Lütfen.”

Birasını koydu ve locadan çıktı, omzunun üstünden bana kurt gibi bakışlar atarak bara giderken sırtarak onu seyrettim. Yakınlaştığında köpek kemikli adam göğsünü yumrukladı ve kolunu kızın göğüslerinin üstünden doladı. Josh gülerek sola saptı.

Ben güldüğüm gözükmesin diye ağzımı elimle kapattım. Onun o çocuksu çekiciliği her zaman beni çarpıyordu. Tapılasıydı.

Masamıza geri döndü ve yanıma oturarak kolunu bana doladı. “Haklıydın.”

“Acayip iyiydi.” Ona doğru eğilerek kıkırdadım.

Gözleri parladı ve alt dudağını dişleyerek benim gülümseyen dudaklarıma baktı. Ve sanki hiç önemi yokmuş gibi, sanki ortada hiç kural falan yokmuş gibi, sanki dışarıda eğlenmeye çıkmış bir çiftmişiz gibi eğildi ve beni öptü.

Ben de *izin* verdim.

YİRMİ DOKUZ

JOSH

O da beni öptü. Beni itmedi veya kızmadı, itiraz etmedi. Bunun bir çıkma randevusu olmadığını ve bizim sadece seks paylaşan iki arkadaş olduğumuzu hatırlatmadı.

O da beni öptü.

Vegas'tan yaptığım arama konusunu hiç açmadım, gerek yoktu. Bugün benimle o kadar farklıydı ki sonunda bir şeyleri aşmışız gibi hissettim. Belki ayrı olduğumuz o haftalar boyunca beni özlemişti veya o gece telefonda onu sevdiğimi söylediğim içindi. Belki Tyler meselesini aşmıştı. Onca zaman sonra onun bana bu kadar açılmasını ne sağlamıştı bilmiyordum. Bütün bildiğim bunun bir armağan olduğuydu.

Parmakları tişörtümü önden kavradı ve onu göğsüme bastırarak, dilindeki biranın tadına vararak, parfümünü içime çekerek kendime çektim.

Öpücük yavaş ve duygu doluydu. Ve ilk kez seks durumu olmadan öpüşmüştük.

Bu küçük jesti, onun üzerinde bir hakkım olduğunu gösteren bu halka açık küçük gösteriyi sevmiştim. Bu çalınmış temas, onun hiçbir kuralına uymuyordu.

Ayrıldığıımızda, o yandan gülümsemesi hafif ve korumasızdı. Kolunu boynuma doladı. “Sen benim beraber kaka attığım en sevdiğim maymunumsun, biliyor musun?”

Gözlerine baktım. “Öyleyse neden beraber değiliz, Kristen?”

Ve öyle dememle tüm havası değişti.

İfadesi, inen ağır bir perde gibiydi.

Onu kaybettim.

Dik oturdu ve benden uzaklaştı. “Gitme zamanı,” dedi düz bir sesle, cüzdanını arar gibi etrafına bakındı.

Hayal kırıklığı içimi deldi, jilet kadar keskin ve şiddetliydi. Umudum, altımdan çekip alındı.

Hayır. Bugün olmaz. Bir daha olmaz.

Çenemi gevşettim. “Kristen, yanıt ver. Neden beraber değiliz?”

Bana bakışları buz gibiydi. “Sana daha en başında söyledim, bu yalnızca seks olacak. Bunun farklı bir şey olacağına dair herhangi bir yanlış yönlendirme yapmadım, Josh.”

Başımı hayır anlamında salladım. “Bir şey farklı ve kahretsin ki bunu sen de biliyorsun.”

Döndü ve locanın diğer tarafından çıktı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Bir içki daha almaya,” dedi bana bakmadan. “Kuvvetlisinden bir tane. İstersen gidebilirsin. Ben eve kendim Uber’lerim.”

“Kristen!”

Beni duymazdan geldi ve bara yürüdü. Ellerimi öfkeyle saçlarıma geçirdim.

Artık bunu böyle sürdüremezdim.

Aynı zamanda buna mecburdum da. Onun bana attığı ufak kırıntıları almazlık edemezdik, ama böyle yaşamaya nasıl devam edebilirdim ki?

Haftalardır bu iniş çıkışlı yolculukta, küçük bir umut ışığı... herhangi bir şey için peşinden gitmiştim ve hiçbir zaman ona ulaşamadan bu anlaşılmaz gökkuşağı kadının ardından koşmuştum.

Neden bunu yapmaya devam ediyordu?

Bara yaslandı. Arkasından gitmeden önce kendimi sakinleştirmeye çalışarak oturdum. Masanın üzerine atılmış iş kartlarına karamsar bir şekilde baktım. Biri ona yaklaştığında tam oraya bakıyordum. Mal herifin tekiydi.

Elini Kristen'in omzuna koydu.

Anında locadan fırladım.

OTUZ

KRISTEN

Kalkmalıyım, gözlerimdeki acıyı görmeyeceği bir yere gitmeliydim. Maskem ancak bu kadar süre dayanabilirdi. Sınırlarım gün boyunca dalgalanıp durdu. Dikkatsizleşmiştim, aptallaşmışım. Sadece onu çok özlemiştim ve çok az zamanımız kaldığından kendime engel olamamışım. Sadece ona, onun benim onunla olmak istediğimi nasıl sağladığını göstermek istemişim. Sadece bugünlük.

Bir kereliğine.

Ama şimdi her şeyi bok etmişim. Onunla hiç başlamalıyım. Bundan kurtulabileceğimi düşünmek bencilce ve aptalcaydı. Ve bugün oraya gitmemeliydim. Karaoke-den sonra bu işi bitirmeliydim. Daha iyisini yapabilirdim. Onun hisleri olduğunu biliyordum.

“Bir şat Patron*.” Josh’un gözlerinin üzerimde olduğunu düşünerek eskimiş ahşap bara dayandım.

Buraya kadardı. Bu son gündü. Artık bitmişti. Tamamdı. Boğazıma bir yumru oturdu.

İyi bir gündü. Öyleydi. En azından bu vardı. Ayrılık vakti umduğumdan erken gelmişti, ama yapacak bir şey yoktu.

* Sert bir içki (ç.n.)

Yanağımdaki yaşı silerken, sıcak bir vücut bana sokuldu ve Josh zannederek arkamı döndüm. Ama detay yarışması sırasında bitişik masamızda olan adamlardan biriydi.

Saçını alnından savurarak başını geriye attı. “Hey. İlk görüşte aşka inanır mısın?”

Kafası iyiydi. Gözleri kızarmıştı, Jager kokuyordu. Haddinden fazla yaklaşıp pis pis baktı.

Uzaklaştım. “Hayır, ama artık ilk görüşte rahatsız olmaya inanıyorum,” diye mırıldandım.

Barmene parmağını şıklattı. “Ne içiyorsa ondan bir tane daha alacak.” Beni işaret etti.

“I-ıh hayır, almayacak.” Ona döndüm, sinirlenmiştim. Ona en alaycı gülümsememle baktım. “Adın ne?”

Kırmızı yanaklarının altından gülümsedi. “Kyle.”

“Tamam, Kyle. bugünlerde daha iyi bir insan olmaya çalışıyorum, bu yüzden sana olabilecek en nazik şekilde siktir git diyeceğim.” Delirmiş gözlerle baktım. “Siktir git, lütfen.”

Güldü. “Vay, tamam.” Yüzüme ekşi bir nefes savurdu.

Barmen önüme bir tekila uzattı ve Kyle tezgâha parayı bıraktı. “Hayır.” Başımı inanılmaz biçimde salladım. “Yüzümdeki hangi ifade seni teşvik etti şimdi?”

Hayır cevabından anlamayan erkekleri hiç anlayamamıştım. Cüzdanımı açtım ve ödedim. “Üstü kalsın.” Şat bardağımı aldım ve başımı sağa sola sallayarak Kyle’a sırtımı döndüm.

Arkadan kolumu tuttu. “Hey, kahrolası kabalaşma bana...”

Bakışlarımı eline doğru indirmiştim, onu dirseklemeye hazırlanmıştım ki aniden Josh belirdi.

Benimle Kyle arasına girdi ve onu benden uzaklaştırdı. “Hey, çek o pislik ellerini onun üzerinden.”

Sonra bana çarptı, elimdeki şat bardağındaki içkiyi barın her yerine sıçrattıktan sonra kendini öne attı.

Josh o kadar hızlı hareket etti ki, Kyle ona neyin çarptığını anlamadı.

Josh iriydi, ama asla bende bu kadar hızlı davranabilecek biri olduğu izlenimi uyandırmamıştı.

Engerek gibiydi.

Göz açıp kapayıncaya kadar Kyle'ı; kolu sırtına döndürülmüş, yanağı tezgâha dayalı olarak bara sıkıştırdı.

Fedai birdenbire ortaya çıktı. "Sen ve sen, dışarı," dedi. Josh ve Kyle'ı işaret ederek.

Josh o aptal sarhoşu bıraktı. Beni onunla gitmeye ikna etmeden kaçışımı gerçekleştirmek için cüzdanımı kaparak bar sandalyesinden kalktım. Boş yüksek masaların yanından bayanlar tuvaletine doğru ilerlerken Josh yetişti ve kolumu kavradı.

"Demek benden kaçacaksın? Bu konu hakkında konuşmayacağız?"

Hızla döndüm ve kolumu çektim. "Hayır. Konuşmayacağız. Konuşacak bir şey yok. Bekârim, birbirimizin bir şeyi değiliz. Başından beri bunu biliyordun."

Acı yüzünde dalgalandı.

Onu hiç böyle görmemiştim. Onun daha önce hiçbir şeye bu kadar kızdığını görmemiştim. Hep çok rahattı ve tek düşünebildiğim bu tatlı adamı incitmeyi başarmış olmamdı. Bu içimi parçaladı. Ona bakamıyordum.

Onu geçip bayanlar tuvaletine gitmek için girişimde bulundum, sebep olduğum zarardan kaçıp çaresizce saklanmak istedim, ama yolumu kesti. "Nasıl hiç bugün yaşamamış gibi davranabiliyorsun, Kristen?"

"Josh, seninle tartışmak istemiyorum. Çekil," diyerek ona dik dik baktım.

Çenesi kasıldı ve onu iterek geçtim. Sonra beni kaldırdı ve yangın hortumuymuşum gibi omzuna attı. Bardan yuhalama ve alkış tezahüratları yükseldi.

“Josh beni yere indir!”

Ondan kurtulmak için yararsızca çabalamaya başladım. Üstümde otuz beş kilo ağırlık vardı ve kararlıydı. Bir yere gidemeyecektim. Kolları kafes gibi üzerime kapanmıştı.

“Artık benden kaçamayacaksın,” dedi. “Benimle konuşacaksın.”

Çift kapıdan geçerek park yerine gitti ve caddenin kenarındaki çimenlik alana gelinceye kadar beni yere bırakmadı.

Ayağım yere değer değmez içimdeki öfke şiddetle patladı. “Sakin bir daha yapma, ben senin kahrolası malın değilim,” diye tısladım.

Gözleri parladı. “Yo, sen benim hiçbir şeyim değilsin, değil mi? Bir şey anlamına gelmiyor gibi davranmadıkça sana dokunmaya iznim var, doğru mu?”

Yüzündeki ifade içimi titretti. Gözlerinde çaresizlik ve ıstırap vardı.

O bakıştan kaçabilmek için bara doğru döndüm ve bir anda kolları omuzlarımı sardı ve beni tekrar göğsüne hapsedti.

Dudakları kulağıma değdi. “Kimsenin sana bakmadığını düşündüğünde, bana olan hislerini görebiliyorum. Lanet olsun, görüyorum, Kristen.” Sesi çatladı. “O gece Vegas’ta bana söylediğin şeyi hatırlıyorum. *Hatırlıyorum.*”

Onca ateşli mücadele bir anda vücudumdan aktı gitti.

Kulağıma soluğunu bıraktı. “Neden sadece seni sevme izin vermiyorsun?”

Dudaklarımdan hıçkırık patladı ve kollarında gevşedim. Beni tuttu, kucakladı, teslim oluşumu içine aldı.

Bana kocaman sarılırken ona teslim oldum ve ağlamamı tişörtüne gömdüm. Yüzünü boynuma yasladı. Beni o kadar sıkı tuttu ki nefes alamadım. Ama nefes almak istemiyordum. Onun mahkûmu olmak istiyordum. Asla kaçmak istemiyordum.

Yaşlar gözlerimden boşaldı. “Yapamam, Josh.” Göğsünde inledim. “Her şeyi bilmiyorsun.”

“Öyleyse *söyle* bana,” dedi. Uzaklaştı ve doğrudan gözlerime bakarak konuştu. “Nedir? Çünkü beni istediğini biliyorum. Sadece bana *nedenini* söyle.”

Böyle bir şeyi nasıl paylaşabilirdiniz? Ona nasıl tek ihtiyacı olan şeyi vücudumun asla yapamayacağını söyleyebildim? Yapamazdım. Kelimeleri ağzımdan çıkaramazdım. Onun gözlerindeki değerimin düşüşünü izlemeye, aslında istediğinin ben olmadığımı anlamasını görmeye dayanamazdım.

Eksik bir kadın.

Hasarlı mal.

Kısır.

Verimsiz.

Dudaklarımı ısırarak başımı salladım. “Josh, sadece beni unutmalısın. O görüştüğün kadınlardan biriyle ciddi bir şeyler yaşa. Onlarla seks yap. Hayatına devam et.”

Öfkeyle pöfledi. “Hangi başka kadınlar? Başka kadınlar yok. Hiç olmadı. Benim biriyle çıktığımı düşündüğünde ben ne yapıyordum biliyor musun? Evde oturuyordum, yalnız başıma, senin yanında olmayı dileyerek. Beni buna sen zorladın. Başkalarıyla görüşüyormuş gibi yapıyordum çünkü öyle yapmazsam beni görmek istemeyeceğini biliyordum. *Neden?*”

“Sen... Hiç kimseyle görüşmüyor muydun?” Gözlerimi kırıştırdım.

“Tabii ki hayır. Sana acayip âşığım.”

Ve sanki bir saniye daha dayanamayacakmış gibi beni tuttu ve öptü. Dudakları acı içinde ve umutsuzdu ve ben umutsuzca onu öptüm. Ellerimi saçlarına dolayarak ona tırmandım. Onun içinde boğulabilmeyi istedim. Ruhumda yanan hayal kırıklığını söndürmeye ihtiyacım vardı ve birkaç saniye için bunu yaptım.

Ve sonra onu ittim.

Beni bıraktı, çimlerin üstünde sendeledim ve o orada durdu, nefes nefeseydi.

“Josh, artık seninle görüşemem, tamam mı? Bitti.” Sözcükler boğuldu.

Ona söylediklerimin yüzüne tokat gibi çarpmasını izledim. “Neden?”

Elimin tersiyle yüzümü sildim ve gözyaşlarımın arasından gözlerimi kırıştırdım. “Çünkü belli ki sen bunu alman gerektiğinden fazla ciddiye aldın. Sana söylemiştim. Sana daha birinci günden bunun yalnızca seks olacağını söyledim. Sana asla yalan söylemedim.”

Çenesi kasıldı. “Şu anda bana yalan söylüyorsun. İstediklerinin bu olmadığını biliyorum. Seviyorsun beni işte, Kristen. Sadece dur-” Bana uzandı ve ben eline vurarak onu ittim.

Bana dik dik bakarak durdu, kafa karışıklığı ve acı, yakışıklı yüzünün her yerine kazınmıştı. “Neden, ben yeterince iyi değilim diye mi? Bir düzine lisan konuşamıyorum diye mi? Lanet olası bir yüksek lisans derecem yok diye mi? Yeterince para kazanamıyorum mu? Nedir?”

Nedeni sen değilsin.

Gözyaşlarımın yüzüme akmasına izin verdim ve savunmama sarıldım. “Sen beni değiştireceğini sandın, aynı Celeste’i değiştireceğini sandığın gibi. Kuralları değiştiriyorsun, aynı ona yaptığın gibi. Kendi bokunu bana sıvama, Josh. Bununla baş edebileceğini söylemiştin. Yapabileceğini...”

“Ben kaçığın biri değilim! Bunu ben uyduruyormuşum gibi yapmayı bırak!” Elleriyle yüzünü sıvazladı ve yumruklarını gözlerine bastırdı. Orada durdu, nefesi inleme gibiydi. Ona doğru koşup kollarının arasına dalmak istedim. Ama kıpırdamadım.

“Biz âşığız,” dedi, gözyaşlarının arasından gözlerini kırptı. “Öyleyiz. Bunu niye yapıyorsun?”

Alt dudağım titredi. “İyi. Peki âşığız. Benden ne istiyorsun, Josh?”

Titrek bir şekilde soluğunu bıraktı ve rahatlaması vücudunun her santimine etki etti. Gözleri umutla yumuşadı.

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. “Bugün sahip olduğumuz şeyi istiyorum, her zaman. Seninle olmak istiyorum. Yürürken elini tutmak ve o kahrolası locada seni öpmek istiyorum. Benim kahrolası telefonlarımı yanıtlamanı ve sana sarılmama izin vermeni istiyorum. Yılbaşında ve doğum günlerimde seninle planlar yapmak ve insanlara senin kız arkadaşım olduğunu söylemek istiyorum.” Gözleri yalvarır gibi baktı. “Lütfen, Kristen. Sadece... *dur*.”

“Çocuk sahibi olamam.”

Bunu yapma kabiliyetimi kaybetmeden önce, cümleyi içimden zorla çıkarttım.

İstenilen etkiyi bıraktı. Dondu kaldı.

“Ne?” dedi.

“Çocuk sahibi olamam. Bir rahatsızlığım var. Asla çocuğum olmaz.”

Elleri yüzümden düştü. Ağzı açık bakakaldı, yanaklarındaki renk çekildi. “Olamazsın... Sen ne... *ne*?”

Birkaç adım geri gittim, kendime kaçmak için alan sağladım. O kımıldamadı. Sadece orada durdu, şok içinde bakakaldı.

Tekrar bana uzanmayınca arkamı döndüm ve kaçtım.

OTUZ BİR

JOSH

Bu sabah itfaiye istasyonuna erken geldim. Uyuma umudum kalmamıştı ve dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Kristen dün gece eve hiç gelmedi.

Lanet olsun, onun kaçmasına izin vermemeliydim. Sadece şoka girmiştim. Sanki bana bir bomba uzatmış gibi hissediyordum. Bomba yüzümde patlamış ve duygusal şarapneller yüzümü kaplamıştı. Söylediği şey kulaklarımda kelimenin tam anlamıyla çınlamaya başlamıştı ve Kristen detay yarışması sırasında tanıştığı bir kızın arabasına yıldırım hızıyla atlayıp göz açıp kapayıncaya kadar toz olmuştu. Her şey çok hızlı gerçekleşmişti.

Onun oturma odasında onu bekleyerek oturdum. Cep telefonunu aradım, eve gelmesi ve ona benimle konuşması için yalvaran mesajlar gönderdim.

Gece yarısı civarında sadece iyi olduğunu söylemek için bana mesaj attı ve köpeği yürüyüşe çıkarmamı rica etti.

Sonunda her şey netleşmişti. Şimdi tüm olanlar bir anlam kazanmıştı. Aslında her şey o kadar açık ki bunu nasıl anlayamamışım bilmiyorum. O acı dolu kramplar, nokta kanamalar. Onun anemik geçmişi. Uzun süren regl dönemleri.

Aramıza ördüğü duvar.

Ve benim ona söylediğim o boktan şeyler.

Evlat edinmeyeceğim. Büyük bir aile istediğim. Celeste’i çocuk istemediği için bıraktığım.

Karaoke gecesi olanlar gözüme bir anda çok farklı göründü, sonraki haftalarda soğuk davranması... Ona, Tyler çocuk istemiyorsa onunla olmaması gerektiğini söylemiş-tim. Çocuk olayı çok önemli demiştim.

Ona gerçekten bu saçmalığı söylemiştim.

Onunla tanıştığımızdan beri neredeyse her gün benimle çıkmaması için konuşmuşum.

Lanet olsun, keşke bilseydim.

Bunun ne anlama geldiğini düşünmek için koca bir gecem vardı ve bu hiçbir şeyi değiştirmede. Onu seviyordum. Onsuz olamazdım. Sürekli aklıma gelen buydu. Onu bırakamazdım, böyle bir kabiliyetim bile yoktu. Durum boktan ve çapraşıktı ve benim umurumda değildi. O benim sevdiğim kadındı, o hâlde bu durumun üstesinden gelecektik.

Mutfakta durarak ikinci kahvemi yaptım. Diğerleri uyuyordu. Düğüne sekiz gün vardı ve Brandon üç haftalığına izinliydi. Bir başka istasyondan ödünç aldığımız Luke adında yeni biri vardı. Kristen’in sesini duyduğumda makineye kaşıkla kahve koyuyordum.

“Joshua...”

Hızla döndüm ve bir anda onu kollarıma aldım. “Kristen, Tanrım, şükürler olsun,” dedim. Nefes alarak boynunun kenarından öptüm. Mahkûmiyet cezasının ertelenmesi gibiydi onu görmek. İki gün burada kalmam gerekecekti. Ona ulaşamayacağım iki gün.. Ve o bana gelmişti.

Ama o bana sarılmadı. Ellerini göğsüme koydu ve aramızda mesafe yaratmaya çalıştı. “Josh, sadece seninle konuşmaya geldim, tamam mı?”

Ellerimi onun belinden çekmedim. Yüzü bütün gece uyumayıp ağlamış gibi şişmişti. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Onu öpmek için eğildim ve o başını çevirdi.

“Orada durmanı istiyorum.” Başıyla mutfak tezgâhını işaret etti. “Lütfen.”

Eğer giderse peşinden gidemezdim. Vardiyadaydım ve istasyonu bırakamazdım. Onun gitmesine izin vermek istemiyordum, ama tekrar kaçmasını da istemiyordum, bu yüzden geri adım attım.

Tayt ve o çok sevdiğim omuzları olmayan tişörtlerinden birini giymişti, Ne kadar yorgun görünse de gördüğüm en güzel kadındı.

Ve beni seviyordu.

Ne yapmıştım da onu hak etmiştim bilmiyordum, ama ona hissettirdiğim şeyleri telafi edebilmek için her şeyi yapacağımı biliyordum.

Derin bir nefes aldı. “Düğünden sonraki hafta kısmi histerektomi ameliyatı olacağım,” dedi düz bir sesle. “Rahim kistlerim var. Rahim duvarlarında büyüyen tümörler. Benimkiler gömülü. Cerrahi müdahale ile alınamıyor ve tedaviye yanıt vermiyor. Ağır kanamalara ve kramplara neden oluyor. Ve... ve kısırlığa.” Son kelimeyi güçlkle söyleyebilmiş gibiydi.

Saçını kulağının arkasına aldı ve bakışlarını kaçırdı, güzel gözlerine yaşlar doluyordu. “Söylemediğim için özür dilerim. Benim için utanç vericiydi. Bir şey söylemeni de istemiyorum. Sadece nedenini bilmeni istiyorum. Çünkü istenmediğini düşündürmek gibi bir niyetim asla olmadı.” Çenesi titredi ve yüreğim acıdı. “Seni istiyorum, Josh.” Tekrar bana baktı. “Hep istedim. Sen hiçbir şeyi uydurmadın.”

Beni istediğini kabul etmesiyle yüreğim ona ulaşmak istedi. Ona doğru bir adım attım ve bir adım geri gitti.

Ellerimi kaldırdım. “Kristen, hiçbir şey değişmedi. Sana olan hislerim değişmedi. Seni istiyorum, ne olursa olsun. Çok özür dilerim, bilmiyordum. Şey dediğimde...”

Başını salladı. “Josh, bu tartışmaya açık bir konu değil. Buraya bunu, benimle çıkıp çıkmamaya karar verebilmen için söylemeye gelmedim. Bu konu masada bile değil. Sadece son birkaç haftada, sana sevilmediğini hissettirdiğimi anladım. Ve gerçekten özür dilerim. Sanıyorum... şey... senin bana karşı hislerin olduğunu bilmiyordum. Sadece düşündüm ki ben... Her neyse, benim hatam. Bunların olmasına izin vermemeliydim.”

Hıhladım. “Sana âşık olmamı engellemek için yapacağın hiçbir şey yok. Hatta bunu başından beri bilseydim bile, bu beni senden uzak tutmazdı. Bunu bana söylemeliydin.”

“Hayır, ben senden uzak durmalıyım,” dedi. “Özür dilerim, yapmadım.”

Çağrı zili çaldı, kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başladı. Sinyal üç kez öttü: “Trafik kazası, San Fernando Bulvarı ve Verdugo Caddesi’nin kesişme noktasında bir motosiklet.”

Kahretsin.

“Gitmelisin.” Kapıya doğru döndü.

Onun arkasından uzandım ve elini tuttum. “Bekle... Sadece bekle.”

Bana baktı, gözleri hüznünlüydü. “Konuşacak başka bir şey yok, Josh.”

“Var. Dönmemi bekler misin? Lütfen? Sadece burada bekle. Yirmi dakika, sonra konuşabiliriz.”

Dudaklarını sıktı.

“*Lütfen*, Kristen.”

Sanki sonsuzlukmuş gibi gelen bir süre boyunca baktık. Başını salladı. “Tamam.”

Rahatlayarak nefes aldım ve o itiraz edemeden onu

kendime çekip öptüm. “Seni seviyorum,” diye fısıldadım. “Bekle beni.” Sonra döndüm ve ekibin geri kalanı yatak odalarından çıkarken koşarak holden geçtim.

Onu bırakmak yanlış geldi. Aramızdaki her şey kırılıp gitti ve onun ne kadar kolay kendini bana kapattığını biliyordum. Bu çağrının zamanlaması daha kötü olamazdı. Kelimenin tam anlamıyla sürücü koltuğuna daldım. Bu işi, bir insanın yapabileceği en hızlı biçimde bitirmeye kararlıydım.

Ekip bindi ve Shawn kulaklıkları taktı. “Kristen burada, ha?”

“Şimdi olmaz, Shawn.” Işıkları açtım ve caddeye çıktım. Çok şükür ki kaza sadece bir blok ötedeydi.

Javier bilgisayarı açtı. “Alkollü araç kullanmış olabilir,” dedi, sevk notlarını okuyarak.

Luke arkamdaki koltuktan homurdandı. “Daha sabah dokuz bile değil.”

“Hey, bir yerlerde saat beş.” Shawn kıs kıs güldü. “Ee, onun külotunu kırıştıran neymiş?”

Verdugo Caddesi’ne döndüm ve Shawn’a dirseğimin üzerinden parmağımla hareket çektim.

Kaza mahalline yanaştım. Polis çoktan gelmişti, kesişme noktasında trafiği kapatmışlardı, bu yüzden aracı ışıkları yanan bir polis arabasının arkasına park ettim. Shawn, Javier ve Luke travma ilk yardım kitini almak için atladılar.

Hilton Garden Inn Oteli, yeni görünümlü apartmanlar ve yaşlı sanatçıların yaşam kompleksi dört şeritli ağaçlı yolun yanındaydı. Kahverengi, yorgun Verdugo Dağları uzaktan görünüyordu.

Araçtan çıkarken saatime baktım. Ben döndüğümde eğer gitmişse kahrolası aklımı kaybederdim.

Kalacağını söylemişti, genellikle yapacağını söylediği

şeyi yapardı. Ama bu durum onu sarsmıştı ve eğer yeniden benden kaçarsa arkasından gitmek için kırk sekiz saat bekleyemezdim. Delirirdim.

Kafam çok yorgundu. Dün gece uyumamıştım. Mutfakta söylediklerini tam olarak anlayamamıştım ve bazı şeyler şimdi anlam kazanmaya başlamıştı.

Buraya bunu, benimle çıkıp çıkmamaya karar verebilmen için söylemeye gelmedim.

Eğer Kristen onun gitmesine izin vereceğimi düşünüyorsa fena hâlde kafayı yemişti. Artık olmazdı, beni sevdiğini bilirken olmazdı. Asla olmazdı.

Sonunda erkeklerin her şeyden vazgeçmelerini sağlayan aşk türünü anlamıştım. Din değiştirten veya vegan beslenmeye geçirten ya da sevdiği kadınla birlikte olmak için dünyanın öteki ucuna götüren sevgiyi. Altı ay önce biri bana çocuk sahibi olmayacak bir kadını seçeceğimi söyleseydi ona deli derdim. Ama onunla olmak, üzerinde düşünmek zorunda olduğum bir şey bile değildi. Çocuk istiyordum. Ama önce onu istiyordum. Diğer şeyler sadece diğer şeylerdi.

Tabii ki, bir parçam artık sahip olamayacağımı bildiğim bir hayat için üzüldü. Tanışmadığım çocuklar, son birkaç yıldır istediğim şeyden farklı bir gelecek. Ama o teşhis sanki bana konmuş gibi gelmişti. Çünkü bir şekilde öyleydi. Bu şey, onun problemiymiş gibi hissettirmemişti. Bu bizim beraberce çözmemiz gereken problemimiz gibi gelmişti. Onun olduğu kadar benimdi de.

Arkadaşların peşinden gittim, kaza mahalline yöneldik, ayaklarımız kırık camların üzerinde çatır çutur sesler çıkarıyordu. Yan aynanın üzerinden geçtim ve ağlayarak mavi Kia'sının açık kapısında duran kadınla konuşan polise başımla selam verdim. Kazaya karışan diğer araç olduğunu tahmin ettim.

Kayma izi yoktu. Kadın tam kırmızı ışıktaki çarpmıştı.

“Muhtemelen reçeteli ağrı kesiciler,” diye mırıldandı Luke.

Shawn homurdandı. “Bana votka içmiş gibi geldi.”

Başımı salladım. “Umarım kaza sarhoş kafasını bozmadır. Gideceği yerde ihtiyacı olacak.”

Çok fazla saçmalık görmüştük. Ve şimdi ben Kristen’la konuşmak yerine kadının pisliğini temizlemek için burada olmak zorundaydım.

Javier Luke’u dürttü ve o da kadına bakmak için döndü.

Kendimi iş havasına sokmaya çalıştım, gerçi bu noktada birçok şey otomatik pilota alınmıştı.

Motorun sürücüsü on metre ileride yüzüstü yatıyordu. Fırlatılmıştı. Ayak incinmelerinin çok kötü olduğunu biliyordum. Onun dönmüş ayağının duruşuna bakılırsa çarpma sırasında araba ile kendi motoru arasına sıkışmıştı. Ezilmiş motosiklet otelin önündeki kaldırımında duran cennet kuşu bitkisi dolu saksının yanında duruyordu.

Yürürken motosiklete baktım.

Motosiklet... *Triumph marka, ama yeni taktığı yeni egzoz borusuyla.*

Hastaya baktım, her şey bir anda yavaşladı.

Kask... *Karartılmış camlı Bell Qualifier DLX marka.*

Adamın tişörtü... *Vegas’taki Wynn Oteli’ndeki hediyelik eşya dükkânından.*

Shawn ve Javier de benimle aynı anda fark etmiş olmalılardı çünkü son birkaç metreyi hiç konuşmadan koşmaya başladık.

Brandon.

Brandon’dı.

Asfaltın üzerinde dizlerimin üstüne çöktüm.

Aman Tanrım...

Baygındı. Elimi sırtına koydum. Hafif hafif inip kalkıyordu.

Nefes alıyordu. Hayattaydı.

Bu Brandon'dı. Bu nasıl Brandon olabilirdi ki?

Elini kaldırdım ve bileğinden nabzını kontrol ettim. Zayıf ve kesik kesikti. Zorlukla hissedebildim.

Bu kan kaybı var demekti.

Görünürde ağır bir kanaması yok gibiydi, iç kanama olmalıydı.

İç kanama.

Ölüyor olabilirdi.

Kafam hızla çalıştı. Onu sarsmadan ambulansa almalıydık.

Shawn metal kokulu kan birikintisinin içine diz çökerek elindeki travma çantasının içine daldı. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Hadi, kahrolası, evleneceksin! İyi olmak zorundasın!"

Sloan.

Kalbim kulaklarımda uğuldadı. "İyi olacak. İyi olacaksınız, kardeşim."

Cep fenerimi çıkardım, gözünü açtım ve göz kapaklarını yukarı ittim. Göz bebekleri küçük siyah noktalara dönüşmüştü. Eşit ve ışığa duyarlıydı. İyi. Bu iyiye işaretti. Beyin hasarı yoktu. Henüz yoktu. Beyni şişmeye başlamadan önce onu acil servise yetiştirmeliydik.

Nefes aldım. Sakin olmalıydım. *Sakin ol!*

Ambulans yanaştı ve Javier onları karşılamak için koştu.

"Bel sabitleyicisi ve sedye istiyorum," diye bağırdım.

Yüce Tanrım, kaskı mahvolmuştu. Çarpmadan dolayı içe göçmüştü. Sürtünme izleri ile kaplıydı.

Kadın durmamıştı. Kadın lanet olsun ki durmamıştı. Saatte 65 kilometre hızla gidilen bölgedeydik. Eğer kadın hız yapmadıysa 65 kilometre hızla çarpmıştı.

Ama muhtemelen yapmıştı.

Travma makasını çıkardım ve giysilerini kesmeye başladım. “Üzgünüm, bu tişörtü sevdiğini biliyorum, dostum. Oraya geri gideceğiz ve sana başka bir tane alacağız, tamam mı?” Sesim titriyordu.

Kumaşı keserken vücudundaki diğer yaraları gördüm.

Algılamak için boğuştum.

Ne bok yemeye gidiyordu? Neden Sloan’la beraber evde değildi?

Smokini. Bugün sabah 9’da smokininin son provası vardı. Bana söylemişti.

Neden geç kalmadı? Veya erken? Neden kahrolası kamyonetini almadı? Veya başka caddeden gitmedi?

Pantolonunu kestim. Kırığı vardı. Açık kırık, sol ayak. Uyluk kemiği derisinden dışarı çıkmıştı.

Onun ezilmiş vücuduna bakarken sertçe yutkundum ve beynim yaraları işaretledi.

Ciddi.

Ciddi.

Ciddi.

Shawn’ın kocaman açılmış, korkmuş gözlerine baktım. “Sırt desteğine geçirmek için onu tutmalıyız. Bu ayağa çekiş yapamayız. Kaskını çıkaralım,” dedim hızla.

Shawn diz çöküp Brandon’ın başını tutarken Javier sırt desteğini getirdi. Uzanıp kemeri açtım ve kaskını çıkarırken boynunu sabit tuttuk. Kahverengi saçları kanla kaplanmıştı.

Shawn ağlıyordu. “Kaltak durmamış bile.”

“Yakın tut,” dedi Javier sakince. “Bana bak, Shawn. O bir hasta. Bu çağrı bittiğinde senin arkadaşın olur. Şimdi o bir hasta. İşini yap ve o iyi olsun.”

Shawn başını salladı, kendini toplamaya çalıştı. Javier boyunluğu Brandon’ın boynuna taktı ve hepimiz ellerimizi onun üstüne koyduk, onu döndürmeye hazırдық.

“Üç deyince,” dedi Javier, yukarı bakmadan, alnında ter birikmişti. “Bir, iki, üç!” dedikten sonra seri bir hareketle onu sırt desteğinin üstüne aldık.

Brandon motora binerken hep kalın motor giysileri giyerdi. Ama bu sefer tişörtleydi. Bugün hava 26 dereceydi. Çıplak kolunun derisi asfalt yüzünden parçalanmıştı. Limon rendeleyicisine maruz kalmış gibiydi. Derisinin alt tabakasındaki beyaz damarlardan kan sızıyordu. Ki bu hakkındaki endişelerin en küçüğüydü.

Ben göğsünü ve karnını muayene ederken Shawn, Javier ve acil sağlık teknisyeni onu sedyeye kaldırdı. Kaburgasında kırıklar ve karnında sertlik vardı. “Olası bir karaciğer yırtığı,” dedim, boğazıma doğru bir yumru yükseldi.

Javier bir küfür geveledi ve Shawn başını salladı, gözleri kırmızı ve yaşlıydı.

Brandon’ı hastaneye götürmeliydik.

Ambulans ekibi görevi devraldı.

Onu açık ambulansa yetiştirirken bildiklerimi sıraladım, sesim profesyonel ve ruhsuzdu, sanki bir başkasından geliyor gibiydi, feci şekilde yaralanmış en yakın arkadaşının başında durmayan birinden. “Yirmi dokuz yaşında, erkek, motosiklet sürücüsü, bir araç çarpmış, çarpışma noktasından altı metre kadar ileriye fırlatılmış. Kask ciddi hasar almış. Zayıf, ipliksi nabız. Göz bebekleri eşit ve duyarlı. Açık uyluk kemiği kırığı, şiddetli yol sürtüğü. Tepkisiz.”

Ambulansa bindim, kapı arkamızdan kapandığında mavi Kia’daki kadının kelepçelendiğini gördüm.

Brandon’ı beş dakikadan az bir sürede ambulansa almıştık. Beş dakika çok uzun diye endişelendim.

Üzerine eğildim. “Hey, dostum.” Sesim çatladı. “Dayan. İyi olacaksın. Sloan’u oraya getireceğim, tamam mı?”

Gözyaşlarım gözümü yaktı, ama ellerim çalışmaya devam ediyor, kasları yokluyordu.

Serumunu damara başladım. Ambulans sürücüsü onu çağırırken, acil sağlık teknisyeni Brandon'ı oksijene bağladı.

Kan basıncını ayarladık. Kalbini gözlemleyebilmek için onu EKG'ye bağladık. Ama hiçbirisi Brandon'a yardım etmiyordu. Sadece durumunu değerlendirmekten başka bir şey gelmiyordu elimizden. Tek yapabileceğimiz buydu. Değerlendirmek. Hayatımın en uzun yolculuğuydu.

Sonunda araç hastanenin park yerine sert bir manevrayla döndü.

EKG'de düz çizgi belirdi.

“Hayır!” Ambulans acil servisin önünde durduğunda, göğsüne, kalp atış monitörünün uzun statik bip sesiyle basınç uygulamaya başladım. “Hadi, Brandon, *hadi!*”

Ambulansın kapısı açıldı. Sedyeye çıkıp bacaklarımı ayırdım ve Brandon'ın üstüne oturdum. Avuçlarımla göğsüne baskı uyguluyordum. Javier, Shawn ve Luke bekliyorlardı. Ambulanstan ikimizi birden indirirlerken başımı eğdim ve bizi travma odasına götürdüler.

“Gidiyor!” Masaj darbeleri arasında bağırdım. “Onu kaybediyoruz!”

Acil servis ekibi sedyeye geldi.

İçerisi karışmıştı. Bağırmalar, emir vermeler, bipleyen aletler ve sert zeminde ilerleyen tekerlerin gıcırtiları. Acil müdahale arabasını görünceye kadar göğsüne baskı uygulamaya devam ettim. Elektronik pedleri görünceye kadar durmadım.

Beyaz gömlekleli doktor sedyeden çekilmemi bekledi ve sonra Brandon'ın göğsüne elektrik veren pedleri bastırdı. “Tamam!”

Brandon'ın bedeni akımla sarsıldı ve herkes monitördeki çizgilere bakarak dondu.

Hiçbir şey olmamıştı.

“Tamam!”

Tekrar sarsıldı.

Bekledik.

Kalp atışı göstergesinin kırık v’si tekrar harekete geçti ve ben tekrar nefes aldım.

Ona müdahale eden insanların yanından hole doğru gireldim. Ana damara kateter taktılar. Röntgen cihazını çalıştırdılar. Nöroloji uzmanları çağrıldı. Ve sonra perde kapatıldı ve bitmişti. Onun için yapabileceğimiz başka hiçbir şey kalmamıştı. Bu kadardı.

Elimizden çıkmıştı.

Nefes nefese orada durdum, şoktaydım, hareket etmediğim için adrenalin içime yayılıyordu. Kendime baktım, ellerim titriyordu. Her tarafımda Brandon’ın kanı vardı.

Her tarafımda Brandon’ın kanı vardı

Luke arkamdan konuştu. “Kadın sarhoşmuş.”

Yumruklarımı sıktım, Shawn da hırıldamaya başladı.

Sloan. Sloan’u alması için Kristen’a ulaşmalıydım. Kristen’ın telefonumu yanıtlaması, son görüşmemizden sonra yine bana karşı soğuk davranmaya karar vermemiş olması için Tanrı’ya dua ederek dışarı yürüdüm. Eğer yanıtlamazsa ona mesaj atmak zorunda kalacaktım ama bunu yapamazdım. Ellerim o kadar şiddetle titriyordu ki tek yapabildiğim telefonumu çıkarmak ve onun numarasını bulmaktı.

Onu gördüğümünden bu yana yirmi dakika geçmişti. Bir ömür gibi gelen yirmi dakika.

Telefonu kulağıma yapıştırdım, ellerim titriyordu.

Brandon’la kalamazdım. İstasyonum vardiyamızı belirlemişti. Görevi birine devredinceye kadar bırakamazdım. Geri dönmeliydim.

“Selam.” Onun sesi yarım saattir alamadığım ilk tam

nefesi almamı sağladı. Onun hattın diğer ucunda olduğunu bilmek bile beni kendime getirdi. Aramızda olanlar yıllarca uzakta ve önemsiz geldi.

“Kristen, Brandon kaza geçirdi.”

Ona her şeyi anlattım. Gerisini onun halledeceğini biliyordum. Yapabilirdi, Sloan’u hastaneye getirebilirdi.

Döndüğümde Javier hol boyunca volta atıyor, vardiyamızı birilerinin devralmasını sağlamak için telefon konuşmaları yapıyordu, parmağını kulağına bastırıyordu. Ama kuzeyde yangın vardı. Zaten Luke’u gerektiği için ödünç almıştık.

Shawn, endişeli bir şekilde yanına çöken Luke ile bir kese kâğıdının içine nefes aldı. Luke, “Onu şimdi ameliyata aldılar,” dedi.

Personel ve hemşireler vızır vızır yanımdan geçerken acil servis duvarına sırtımı dayayıp çöktüm. Avuçlarımı gözlerime bastırıp bebek gibi ağladım.

OTUZ İKİ

KRISTEN

Josh'un telefonunu kapattım ve kafamda bir düğme açıldı.

Sloan bu durumun velociraptor* beynimin eseri olduğunu söylerdi çünkü bu şekilde korkusuz ve atik olurum. Tetikleyecek büyük bir şey olmalıydı ve tetiklediğinde dürtüyle çalışan, lazer odaklı, ilkel yanım aktive olurdu. SAT sınavlarında bana neredeyse tam puan aldırان, benim üniversite final sınavlarını ve annemi aşmamı sağlayan beynim. Stresli olduğumda beni titiz yapan ve kontrol edilmezse manik OKB**'mi tümüyle harekete geçiren beynim.

Duygu çekildi, bütün gece ağlamaktan dolayı oluşan yorgunluk dağıldı ve hedefe odaklandım.

İsteri krizine girmedim. Hiç girmemiştim. Kriz esnasında sistematik ve verimli olurum.

Ve geçiş tamamlanmıştı.

Bir an Sloan'u arayıp söylemekle gidip onu almak arasında kaldım. Onu almaya karar verdim. Doğru düzgün araba kullanamayacak kadar çok üzgün olacaktı, ama onu tanıdığım için yine de bunu deneyeceğini biliyordum.

* Yırtıcı ve zeki bir dinozor çeşidi (ç.n.)

** Obsesif Kompulsif Bozukluk, evham kaynaklı davranışlara neden olan bir takıntı hastalığı

Josh'un durumu açıkladığı kadarıyla Brandon yakın bir zamanda hastaneden çıkamayacaktı. Sloan, Brandon'ı bırakmazdı, ben de Sloan'u bırakmazdım. Kalması için eşyalara ihtiyacı vardı. İnsanların aranması lazımdı. Gerekli ayarlamalar yapılmalıydı.

Sloan'a giderken, yapılacakları ve toplanacak eşyaları kafamda hızla ama metodik bir şekilde listelemeye başladım. Telefon şarjları, kulaklıklar, battaniye, Sloan için yedek kıyafetler, banyo malzemeleri ve Sloan'un bilgisayarı.

Onun evine varmam yirmi dakikamı aldı ve cerrahi müdahale için hazır olarak arabadan indim.

Sloan'un sundurmasındaki yeni sulanmış saksı çiçeklerinin toprak kokusuyla çevrilmiş olarak durdum. Kapı açıldı ve onun o her şeyden habersiz mutluluğunu bir kez daha içime çektim.

"Kristen?"

Ona uğramam alışılmadık bir şey değildi. Ama beni, bir şeyin ters gittiğini hemen anlayacak kadar iyi tanıyordu.

"Sloan, Brandon kaza geçirdi," dedim sakince. "Hayatta, ama çantayı alıp benimle gelmen gerekiyor."

Onu aramak yerine buraya gelip onu almamın doğru karar olduğunu hemen anladım. Ona bir baktım ve bir ayağını diğerinin önüne atamayacağını anladım. Ben stres altında hareketlenip güçlenirken o donar ve zafiyet gösterirdi.

"Ne?" diyerek nefes aldı.

"Acele etmeliyiz. Hadi." Onu geçtim ve sistematik bir şekilde listemi yürürlüğe koydum. İhtiyacım olanları alabilmek için kendime iki dakika verdim.

Spor çantası çamaşır odasında olurdu ve içinde kulaklığı ve banyo malzemeleri bulunurdu. Hemen elime aldım ve çekmecesinden bir kazak çıkardım, yedek kıyafetler seçtim ve bilgisayarını çantaya tıktım.

Odadan çıktığımda, ona söylediğimi yapmış, çantasını alabilmeyi başarmıştı. Kanepenin yanında öylece duruyordu. Sarsılmış görünüyordu, gözleri neler olduğunu anlamak ister gibi sağa sola hareket ediyordu.

Cep telefonu, şöalesinin yanında duruyordu. Duvardaki prize takılı şarjıyla beraber çekip aldım. Kanepenin üzerindeki en sevdiği battaniyeyi alıp çantaya tıktım ve fermuarı çektim.

Liste tamamlanmıştı.

Sonra onu dirseğinden tuttum, ön kapıyı kilitleyip onu arabaya götürdüm.

“Ne... Ne oldu? Ne olmuş?” diye bağırdı, sonunda şoktan çıkmıştı.

Yolcu koltuğu tarafının kapısını açtı ve onu oturttum. “Kemerini tak. Giderken bildiklerimi anlatırım.”

Sürücü koltuğuna geçtiğimde cep telefonu kulağındaydı. “Cevap vermiyor. Cevap vermiyor! Ne olmuş, Kristen?!”

Yüzünü ellerimin arasına aldım. “Dinle beni. Bana bak. Hayatta. Motosikletteymiş, Josh’a çağrısı gelmişti. Baygınmış. Birkaç kırığı olduğu ve muhtemelen bir kafa travması geçirdiği anlaşıldı. Acil serviste onunla olabilmen için seni hastaneye götürmeliyim. Ama sakın olmana ihtiyacım var.”

Kahverengi gözleri dehşet içindeydi ama başını salladı.

“Şu anda görevin Brandon’ın ailesini aramak,” dedim metanetle. “Sana demin söylediklerimi ilet, *sakince*. Brandon için bunu yapabilir misin?”

Tekrar başını salladı. “Evet.” Elleri titredi ama numarayla tuşladı.

Sloan konuşmaları yaparken hızlı ama dikkatli sürdüm. Yolu kolladım ve serbest yolda hız limitini yirmi birim aşım. Flaşlarımı kullanarak ve ellerimi sallayarak arabaların arasından geçtim. Hastaneye vardığımda onu acil servisin

kapısında bıraktım ve arabayı park ettim, sonra onun çantasını alıp danışma masasında onunla buluşmak için koştum.

Acil servisin otomatik kapılarından geçerken Sloan yaşlı gözlerle, “Ameliyatta,” dedi, ayakkabılarım beyaz parlak zeminde gıcırdıyordu.

Danışmadaki kadına baktım, bilgileri toplayan robot gibiydi. Her şeyi görebiliyordum. Alnındaki yaşlılık izlerini, saç diplerindeki beyazları. Sterilize edilmiş beyaz masayı ve arkasındaki pembe vazodaki gül yapraklarının ışıltısını... “Nerede bekleyebiliriz? Doktora ailesinin burada olduğunu söyleyebilir misiniz?”

Üçüncü kattaki Nöroloji Bölümü’nün özel bekleme salonuna gönderildik. Aydınlandı, odanın köşelerine yerleştirilmiş plastik saksılar, soğuk maviye boyalı duvarlar, üniforma grisi kırçillı kumaş kaplı sandalyeler, sehpanın her yerine serpiştirilmiş dergiler ve kâğıt mendil kutuları...

Sloan etrafına baktı. Belki buraya kadardı, belki bu onun son hareketiydi, ama bu onun tam olarak kırılma ânıydı. Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve ağladı. “Neden bunlar oluyor?”

Kazağını omuzlarına sardım ve onu sandalyeye oturttum. “Bilmiyorum, Sloan. Neden bir şeyler oluyorsa?”

Yapılması gerekenleri biliyordum, onu rahatlatmak için ne yapmam gerektiğini. Ama Sloan’da gördüğüm üzüntü ve paniği hissetmiyordum. Sesi kapatılmış bir film izler gibi hissediyordum. Olanları görebiliyordum ama karakterlerle bağlantısını kuramıyordum.

Bekledik. Ve bekledik. Ve bekledik.

Bir polis memuru gelip Sloan’a sorular sordu. Brandon’ın adını ve adresini teyit etti. Sonra bize kazaya neden olan kadının etki altında araç kullanmaktan tutuklandığını söyledi.

Bunu duyunca Sloan yine hıçkırdı.

Üzerine battaniye örtüp ona kahve almaya gittim. Telefonunu şarja taktım ve ton balıklı sandviçin yarısını yemesini sağladım.

Ailesindekiler gelmeye başladı ve fısıldayıp ağlaşıarak bekleme odasında toplandılar. Brandon'ın annesi elinde tesbihi İspanyolca dua ediyordu.

Bütün yapılması gereken hareketleri yapıyordum, duygusal taklidi yaparak Sloan'un yanına oturdum. Üzgün görünüyor ve Sloan'un sırtını sıvazlıyordum ama kendimi bomboş ve her şeye uzak hissediyordum çünkü benim kriz tepkim hâlâ etkisini sürdürüyordu.

Şimdi telaş bitmişti velociraptor yavaşlamıştı. Ne beynimi kapatabiliyordum ne de bir şey yapıyor olma ihtiyacımı durdurabiliyordum. Ama yapılabilecek tek şey beklemektir. Dizlerimi salladım ve tırnak etlerimi kanatıncaya kadar kemirdim. Josh'a mesaj yazıp attım. İş yerinde onun yerine birini bulmuşlardı, ama saat sekize kadar çıkamıyordu.

Sonra, kazadan on saat sonra doktor geldi.

Sloan sandalyeden fırladı ve ben peşinden gittim, doktorun bütün söylediklerini iki gün sonra kelimesi kelimesine kâğıda aktarabilecek kadar doğru bir şekilde anlamaya hazırdım.

Brandon'ın annesi omuzlarına sardığı kazağına daha sıkı sarılarak Sloan'la omuz omuza durdu. Brandon'ın babası kolunu karısının omzuna atmıştı.

Doktorun yüz çizgilerinden bir sonuç çıkarmaya çalıştım, ama yüzünden bir şey okunmuyordu.

“Ben Dr. Campbell, buradaki beyin cerrahıyım. Brandon ameliyattan çıktı. Durumu stabil. İç kanamayı durdurmayı başardık. Beynine olan baskıyı azaltabilmek için kafatasından geniş bir parça çıkarmak zorunda kaldım.”

Sloan zorlukla nefes aldı ve tekrar hıçkırmaya başladı. Ellerin arasında ağlarken onu Brandon'ın annesiyle aramda tutarak kolumu omzuna sardım.

Doktor devam etti. "İyi haber, beyin aktivitesinin olması. Şimdi, bu noktada iyileşmesinin nasıl seyredeceğini söyleyemem ama test sonuçları umut verici. Önünde uzun bir yolu var, ama iyimser bir tablo görüyorum."

Odadakiler hep beraber derin bir nefes aldı.

"Şimdilik, şişliklerinin inmesi ve beyne kendi kendini iyileştirme şansını verebilmek için onu tıbbi destekli komada solunum cihazına bağladık. Komadan çıkıncaya kadar yaralarının kapsamını bilemeyeceğiz. Ama iyimserim. Genç ve güçlü bir adam."

"Onu görebilir miyim?" Sloan gözlerini sildi.

"Önümüzdeki saatte toparlanma sürecinde olacak. Yoğun bakım ünitesine aldıklarında ziyaretçileri olabilir. Yalnızca on beş dakika, bir seferde iki kişiden fazla olmamak kaydıyla."

"Ne zaman solunum cihazından ayrılır?" diye sordum.

"Ona bağlı. Günler sürebilir. Haftalar olabilir. Haftalar sürmesi daha akla yakın bir senaryo."

Doktor Campbell, bizi bundan sonraki aşamayı devralarak Brandon'ın kırık kemikleri ile ilgilenecek ortopedik cerraha yönlendirdi. Bir başka cerrah karaciğerdeki yırtılmanın tedavisi ile ilgili bilgi verdi. Estetik cerrah, Brandon'ın sol kolundaki geniş çaplı yol sürtmesinin tedavisi için doku naklinden bahsetti.

Doktorların bizimle işi bittiği zaman Sloan bitmişti. Onu sandalyesine oturttum ve Josh'u aradım.

Onu arkamda hissettiğimde telefon hâlâ çalıyordu. Döndüm ve oradaydı.

Onu gördüğüm saniye, durumla ilgili duygu bağlantısızlığım tetiklendi. Baş edebilme mekanizmam odanın kar-

sısından lastikle vurulmuş gibi benden çekildi ve olanların ağırlığı dank etti. Sloan'un kederi, Brandon'ın durumu, Josh'un travması... Kollarına sığındım, aniden çözüldüm.

Hiç kimseye kontrolü bırakacak kadar güvenmezdim. Ama benim manik kafam hiçbir şart olmadan kontrolü ona vermiş ve kendi içine çekilmişti.

Beni sardı ve ben ona hayatımda hiç kimseye sarılmadığım kadar sıkı sarıldım. Ben mi onu rahatlatıyordum, yoksa onun beni rahatlatmasına izin mi veriyordum emin değildim. Tüm bildiğim, bir üst bilincin bana Josh burada olduğu için artık dünyayı ayakta tutmam gerekmediğini söylediği idi.

"Burada olduğuna çok memnunum," diye fısıldadım, vücudum otomatige bağlanmış hareketlerini bırakırken, onu içime çektim. Etrafımda gerçekleşen filmin sesi sonuna kadar açıldı. Kalbim hızla atmaya başladı, onun boynunda nefes aldım ve yaşlar birden gözlerimden boşaldı.

Alnını benimkine dayadı. Berbat görünüyordu. Bugün sabah istasyondayken de kötü görünüyordu, uyumadığını biliyordum. Ama şimdi gözleri ağlamış gibi kıpkırmızıydı. "Yeni haber var mı?" diye sordu, sesi çatallıydı.

Onun gördüklerini görmenin ve işe devam etmenin, çağrılara gitmenin nasıl zor olabileceğini algılayamıyordum bile. Onu bir battaniye gibi sarmak istiyordum. İkisini de, Josh'u da Sloan'u da örtmek ve bu durumdan onları korumak istiyordum.

Elimi yanağına koydum, elimin içine döndü ve gözlerini kapadı.

"Ameliyattan daha yeni çıktı," dedim. Sonra ona her şeyi anlattım, ellerim göğsünde sanki beni ona tutturan çapa gibiydi. Elleri belimde duruyor, başını sallıyor ve iyi olmayan benmişim gibi endişeyle bakıyordu.

Birbirimize sarılmış olduğumuz gözümden kaçmadı ve bunun ne anlama geldiği ve ona şu anda nasıl yanlış sinyaller verdiği umurumda değildi. Sadece ona dokunmam gerektiğini biliyordum. Bu bir anlık teslimiyete ihtiyacım vardı.

Her ikimizin de.

OTUZ ÜÇ

JOSH

Brandon'ı göremeden önce birkaç saat geçti. Yoğun bakım servisine sınırlı sayıda ziyaretçi girecekti. Sloan ve Brandon'ın aileleri ilk sırayı aldılar.

Zaten gece olmuştu. Hayatımın en kötü gününü geçirmeyi bir şekilde başarmıştım. Saati me baktım, gece 11:18'di. Bekleme odasında, Kristen ve Sloan'la beraber Brandon'ın sürekli gidip gelen ve sayıları bir artıp bir azalan akrabaları ile oturdum.

Kristen elimi tuttu.

Buraya geldiğimden beri elimi tutmayı bırakmamıştı. Minnettardım. Ona ihtiyacım vardı. Sırf burada onunla olmak bile beni yatıştırıyordu. İş yerinde dolanıp durdum, Brandon'ın görüntüsü kısır bir döngü hâlinde kafamın içinde dönüp duruyordu. Kanın kokusu, avuçlarımın altındaki kaburga kırıkları, her yara, içimde tekrar tekrar başa sarıyordu ve ben her biri için doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorguluyordum. Onun hayatını kurtarabilmek için yeterince çaba gösterip göstermediğimi...

Ama parmaklarıma dolanmış olan Kristen'in eli hepsini susturuyordu. Bununla onsuz baş edebileceğimi kafamda

canlandıramıyordum. O olmasa nasıl idare ederdim bilmiyorum.

Sloan berbat bir şekilde dağılmıştı. Kristen sürekli bir uyanıklık hâlinde Sloan'un yörüngesinde belirliyordu, hatta omzuma yaslanıp uyukladığı zaman bile. Sloan tuvaleti kullanmak için kalktığında Kristen Sloan'un hareketinin sesini algıliyormuş gibi gözlerini açtı. Uykusunda bile atıktı.

Kristen, Sloan'un odadan çıkışını izledi. Sloan gidince, o kahverengi gözleri ile bana baktı, bir eli parmaklarıma dolanmış, diğeri göğsümdeydi ve ben sadece ona bakarken tamamlanıyordum.

Bu kriz her şeyi tüm çıplaklığıyla ortaya sermişti.

Ben kendimi bulmuştum.

Kristen benim dayanağımdı. Diğer her şeyin üzerine inşa edildiği şey Kristen'dı. Onunla olmanın yanında her şey ikincildi. Nerede çalıştığım veya işimi sevip sevmediğim, nerede yaşadığım veya kaç çocuk sahibi olacağımın hiçbir önemi yoktu. Mutluluğum, akıl sağlığım, iyi oluşum, hepsi onunla başlamıştı. Ve şimdi bunu biliyordum, onun sadece erkek arkadaşı olmak istemiyordum, her şeyi olmak istiyordum. Onun karım olmasını istiyordum. Hayatımın geri kalan her gününde onun yanında uyanmak istiyordum.

Onunla konuşmamız gerekiyordu. Şimdi değil. Doğru yer ve doğru zaman değildi. Ama konuşmamız gerekiyordu.

"Şimdi içeri girebilirsiniz." Hemşire düşüncelerimi böldü.

Kristen dikeldi ve kolumu hafifçe sıktı. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır. Sloan onu tekrar görmek isteyebilir. Ben iyiyim." Ayğa kalktım.

Brandon'ın ailesi duş almak ve köpeklerine bakmak için evlerine gitmişti. Yalnızca Brandon'ın kız kardeşi Claudia,

bekleme odasında kalmıştı. O, son iki saatte zaten iki kez gitmişti ve bankta uyuyordu.

Hemşire beni yoğun bakım servisine getirdi.

Holde ilerlerken kapısı açık loş hastane odalarına göz attım, yürüdükçe antiseptik kokusu etrafımı sarıyordu.

214 numaralı odaya gelince durduk.

Brandon'ın odası küçüktü, son saatlerde karartılmıştı. Brandon sırt üstü yatıyordu. Elleri yanında, nabız ölçer sağ elinin işaret parmağına takılıydı. Başı beyaz kalın gazlı bezle sarılıydı, sol ayağı askıya alınmış ve bandajlanmıştı. Yüzünde ventilatör takılıydı. İnce borular göğsünden hastane giysisinin altına dolanarak iniyordu.

Kalp monitörünün ince, sessiz bipi ve ventilatörün içeri dışarı hareketinden başka odada ses yoktu. Yanağı morarmış ve şişmişti, kaza yerinde şahit olduğum morluklar yayılıyordu.

Orada öylece durdum. Sanki temizlemek için fazla büyük bir karışıklığa bakıyor ve nereden başlayacağımı bilmiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Donmuş hissettim. Bu karşımdaki Irak'taki askerdirdi. Bir avcı. Güçlü ve kapasitesi olan bir adam.

Ve şimdi parçalanmıştı.

Sloan arkamdan odaya süzüldü ve Brandon'ın elini tutarak yatağın yanındaki sandalyelerden birine geçti. Ayaklarım açıldı ve onu örnek alarak onun yanındaki sandalyeye oturdum.

Sloan ona baktı, çenesi titriyordu. Saçlarını eğri ve özensiz bir şekilde toplayıp tepesinde gevşek bir topuz yapmıştı. Yüzü, kabarmış ve kırmızıydı. "Bizi duyabildiğini söylüyorlar. Onunla konuşmalıyız, Josh."

Boğazımı temizledim ve öne eğildim. "Selam, dostum. Berbat görünüyorsun, adamım."

Sloan ağlama ile gülme arası bir ses çıkardı. Sonra elini

Brandon'ın elinin üstüne koydu. "Bugün bütün ailen buradaydı, bebeğim. Burada asla yalnız kalmayacaksın, tamam mı? Bekleme odasında her zaman senin için biri olacak. Seni bırakmayacağım. Burada her zaman olmayabilirim, ama hemen dışarıda olacağım."

Neden kimsenin onunla kalmasına izin verilmediğini merak ettim.

On beş dakika bittiğinde ve hemşire bizi almaya geldiğinde, Sloan bekleme odasına geri döndü ve ben de hemşire odasına yöneldim. O Kristen'ı tavlamisş olan, en ikna edici gülümsememi takınarak masaya yürüdüm.

O bölümde görevli orta yaşlı kadın yukarı baktı, itfaiyeci rozetime göz attı ve bana sıcacık gülümsedi. "Selam. Senin için ne yapabilirim, genç adam?"

O an için mesleğime şükran borçluydum. Bir itfaiyeci görüp mutsuz olan hiç kimse yoktu.

Baş parmağımı omzuma koydum. "Evet, ben de tam 214 numaralı odadaki dostum, Brandon'ı ziyaret ediyordum." Odaya baktım ve gözlerime ulaştığını umarak bir gülümseme ile döndüm. "Elimde olmayarak diğer birçok odada ziyaretçiler olduğunu ve bir çeşit kamp kurmuş gibi göründüklerini fark ettim. Herhangi bir şekilde nişanlısının onunla kalma imkânı olabilir mi? Bu, gerçekten Brandon'ın çok hoşuna giderdi."

Kız kardeşim Amber hemşiredir ve hastane katlarında kuralları hemşireler koyar. İstedikleri politikayı esnetebilirler.

Bana gülümsedi. "Ziyaretçi el kitabına aykırı. Ama sanırım bunu yapabiliriz. Onu içeri alırım."

Claudia için de istekte bulundum ve başıyla onayladı.

Çıkıp bekleme odasına geldiğimde Sloan ve Claudia'ya haberi verdim, yoğun bakım ünitesine gitmeden önce ikisi de bana sarıldı.

Kristen’a döndüm. “Eve gitmeliyiz. Biraz uyuyalım.”

Bekleme odasındaki son iki kişiydik ve üzerimdeki yorgunluk etkisini göstermeye başlamıştı. Fiziksel ve duygusal olarak bitap düşmüştüm.

Ellerimi Kristen’in kollarına koydum. “Şu anda Sloan için yapabileceğin hiçbir şey yok ve sandalyede uyumanın kimseye bir faydası olmayacak. Brandon stabil durumda. Hadi eve gidelim.”

Göğsüme sokuldu, başını çenemin altına alıp, onu kollarımla sararak gözlerimi kapadım. Onu hiç bu kadar savunmasız görmemiştim. Savunma kalkanları tamamen inmişti. Bu durum beni ona karşı korumacı hissettiriyordu.

“Hadi.” Alnından öptüm, gözlerini kapayıp tadını çıkardı. “Ben sürerim.”

Eve giderken, ayaklarını göğsüne çekerek topladı ve arabanın kapısına dayandı. Ben elini tuttum.

Del Taco’da durduk, yemek aldık ve seyir hâlindeyken yedik. Her ikimiz de yatağa girmek istiyorduk. Bir gece önce kavga ettiğimizden dolayı her ikimizin de uyuduğunu sanmıyordum. İkimiz de yorgunduk.

Evine vardığımızda dişlerimizi beraber fırçaladık ve hiç konuşmadan doğru yatmaya gittik. Kıvrılarak bana sokuldu. Onu bütün gece kollarımda tuttum.

Sabah, güneş pencereden içeri sızdığında haftalardır ilk kez Kristen’in yanında uyanıyordum, çünkü olaylara rağmen kalbim dopdoluydu. Saçlarına yüzümü gömdüm, ona ait olan meyvemsi sıcak kokuyu içime çektim.

Ellerim vücudunda gezindi ve boynunu öperek, onu yavaşça uyandırarak yakınıma çektim. Dönmemiz gereken gerçeklik odağımıza girmeden önce, sadece bir süre, onun içinde kaybolmak istiyordum.

Kıpırdadı. “Josh, hayır.”

“Hayır ne?” Ona sürtünerek nefes aldım, ellerim bacaklarının arasında kayıyordu.

Kollarımın arasından çıkmak için kıpırdandı ve oturdu, saçları baştan çıkarıcı bir şekilde gözünün üstüne düşüyordu. “Hayır. Onu artık yapmayacağız.”

Durdum. Bunu geçtik diye umuyordum. “Kristen, histerektomi umurumda değil. Demek istediğim, umurumda. Beter bir şey ve bu sana olduğu için çok zgnm, ama sana olan hislerimi değiştirmiyor. Bu konu hakkında konuşabiliriz...”

“Hayır. Ve sakın umurunda olmadığını söyleme, çünkü saçma. Bu durumu sana, önemli değil veya bir şekilde üstesinden geliriz, demen için anlatmadım.” Battaniyeyi üstünden fırlattı ve kalktı. “Artık birbirimizi görmeyeceğiz. Dün gece burada kalmama izin verdim çünkü yalnız kalmamalıydın. O kadar.”

Banyoya gitmek için döndü, ben de yataktan çıkıp peşinden gittim.

Diş fırçasına diş macunu koyarak lavabonun başında dikiliyordu, arkasından gelip ellerimi omuzlarına kaydırdım. Beni silkeledi.

Ona aynadan baktım. “Kristen, birbirimize âşığız. Seninle olmak istiyorum. Hadi oturalım ve konuşa...”

Hızla bana döndü. “Hayır.” Yüzündeki ifade sertti. “Senin ocuklarla ilgili konuşmalarını *aylarca* dinledim. Konuşmayı çoktan yaptık. Birçok kez. Ve şimdi aniden bunun en önemli önceliğin olmadığına dair beni ikna edebilmen için kesinlikle söyleyeceğin bir şey yok. Sana bir aile veremem. Celeste’ten bir farkım yok.”

“Celeste ocuk istemiyordu. Aynı şey değil,” dedim.

Pfledi, diş fırçasını sallıyordu. “yle mi? Sonuç aynı. Laboratuvar ortamında yüzde kırk başarılı, biliyor muy-

dun? Ne kadara mal olduğunu biliyor musun? Veya bir taşıyıcı anne bulmanın ne kadar zor olduğunu? Yıllarca uğraşabiliriz, beş parasız kalırız ve asla bir bebek sahibi bile olamayız. Bir tane bile.”

“Öyleyse evlat ediniz, evlatlık...”

Gözlerini devirdi ve diş fırçasını çeşmenin altına tutup ağzına götürdüğünde bana arkasını döndü.

“Kristen, saçmalıyorsun.”

Tekrar ellerimi omuzlarına koydum ama o kendini geri çekti.

Lavaboya tükürdü ve tekrar bana döndü. “Josh, asla olmayacak, tamam mı?”

Çenem gevşedi. “Neden olmasın? Benim yerime bu kararı vermeye hakkın yok. Ben seninle olmak istiyorum. Bu benim için bir şeyi değiştirmez dediysem, değiştirmeyecektir.”

Güldü. “Her şeyi değiştirir.” Gözlerini kırıştırdı. “Josh, söylediklerimde ciddiydim. Seni seviyorum. Hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyorum seni. Ve seni buna razı olmana izin vermeyecek kadar çok seviyorum.” Gözleri hafifçe yumuşadı. “Şu anda istediğinin bu olduğunu sanıyorsun. Ama birkaç yıl içinde etrafında hamile kadınları ve koşuşturan çocukları gördüğünde benim haklı olduğumu anlayacaksın. Sana bir beyzbol takımı veremem. Ve bunu senden alamam.”

Ona uzandım ve o elimi itti. “Hayır.”

“Sen Celeste değilsin. Aynı ligde bile değilsiniz. Bunları bilmeden önce söylediklerim sana kötü hissettirdiği için çok üzgünüm. Bilmiyordum...”

“Bilmediğini biliyorum. Bu nedenle senin söylediklerinde dürüst olduğunu biliyorum.”

“Seni seviyorum,” dedim, gözlerinin içine bakarak.

Başını salladı. “Bunun aşkla ne ilgisi var? Aşk tama-

men mantıĝa aykırı, Josh. Aptalca. Ve karar vermek için asla onu kullanmamalısın.” Bakışları kararlı ve odaklıydı. Tepesinde topladığı saçını açtı ve havluyu aldı. “Duş alıp hastaneye geri gitmeliyiz. Ve bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Bir daha asla.”

OTUZ DÖRT

KRISTEN

Brandon'ın kazasının üstünden yirmi bir gün geçmişti ve Josh'la da en son o zaman konuşmuştum. Düğün tarihi geldi, geçti ve Brandon uyanmadı.

Zamanımı hastane ve çiçeklerini sulayıp paketleri getirdiğim Sloan'un evi arasında geçiriyordum. Duş yapmak için uğradığı ve yoğun bakım servisine dönmeden önce üstünü değiştirdiği zaman bıraktığı ne kadar çamaşır varsa yıkıyordum. E-postalarını kontrol ediyordum. Sloan'un düğünü için çalışan organizasyon şirketlerine telefon edip yeni bir haber gelinceye kadar düğünü ertelemelerini söylüyordum.

Hastaneye kitaplar, dergiler, kahve ve Sloan için yiyecek getiriyordum, böylece başucu nöbetini önemsiz şeyler için bırakması gerekmiyordu.

Sonra eve, boş yuvama dönüyordum.

Saatlerce temizlik yapıyordum. Mutfağımdaki her dolabın içindekileri boşaltıyor ve hepsini yıkıyordum. Banyodaki çekmeceleri siliyordum. Altını süpürebilmek için yatağı mı kaldırdım ve halının üzerindeki bütün elektrikli süpürge izleri aynı yönde olmalıydı. Çamaşır odasındaki ara sivaları detaylı temizledim. Isıtıcının üzerindeki çatlaklar için

kürdan kullandım, kafamın rahatlamasına ihtiyacım vardı.

Mükemmeliyetçiliğim, kendi amaçlarım için kullandığım ve geliştirdiğim bir şeydi. Faydalı bir şeye odaklanmamı sağlıyordu ve böylece işleri yapabiliyordum.

Ama şimdi aynı noktada dönüyordu. Hiçbir ritüel daha iyi hâle getirmiyordu. Hiçbir şey eksiklik hissimi tatmin etmiyor ve dürtülerimi ortadan kaldırmıyordu. Hiçbir şey bana tekrar kontrolümü sağlatmıyordu.

Josh'u özlemiştim. Onu akıl sağlığımı özlediğim gibi özlemiştim.

Neredeyse hemen belli olmuştu ki onu kendinden kurtarmanın yükü benim üzerime düşecekti. Böylece onun telefonlarına yanıt vermeyi kestim. Hastanede ondan kaçındım ve onu gördüğümde onunla konuşmayı reddettim. Miguel'e eski işini geri verdiğimden beri, garajım boş ve ölüydü. Kanepemin üzerine atılı yastıklardaki Josh'un parfümünün kokusu o kadar belli belirsizdi ki oturduğumda artık hiç etrafımı sarmıyordu.

Bu onun iyiliği içindi.

Ve içimdeki canavar kükredi.

Her geçen gün sesi yükseliyordu. Kimse onu zapt edemezdi. Josh beni sakinleştirebilirdi, ama bunu denemesi için onu yanıma yaklaştıramazdım.

Hemşire Valerie beni yoğun bakım ünitesine geçirdi. Kapkeklerin kutusunu hemşire bölümündeki tezgâha kaydırıldı. "Nadia Kekleri."

Yüzü parladı. "Bize karşı çok iyisin, kızım." Kapkekleri önüne çekti, üstünden süslerine baktı.

Sloan, sağlık personeline teşekkür ikramlarını getirmek için beni görevlendirmişti. Donatlar, kurabiyeler, çiçekler. Birkaç günde bir bir şeyler getirmeye çalışıyordum. Bu durumda bütün farkı yaratan hemşirelerdi.

Valerie kalemini tertemiz tezgâhın üstünde boş boş tıkırdattı ve bana baktı. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

Kalemlerini rengine göre ayırt ederken, tezgâha eğildim. “Nedir?”

Valerie’den hoşlanıyordum. En sevdiğim hemşireydi. Saçma sapan bir tip değildi. Hemen anlaşılmıştı.

“O çocuk sana ne yaptı? Çünkü neden o çocukla yakınlaşmadığını anlayamıyorum.”

Josh. Bir şekilde son haftalarda, hastane personeli Josh’un durumu hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu.

“Valerie, bu konuda konuşmuştuk.”

Kaşını kaldırdı. “Öyle mi? Çünkü bana sorarsan biraz kaçamak yanıtlar veriyorsun.”

Başımı salladım. Konuya girmeyecektim.

Dudağını büktü ve bana bilmiş bilmiş sırıttı. “O adam seni delirtiyor.”

Hıhladım. “Delirtilmek için ona ihtiyacım yok. Şu aşamada zaten o noktaya yeterince yakınım.”

Kıkırdayarak sandalyesine yaslandı. “Devam et, kızım. Sloan seni bekliyor.”

Brandon’ın odasına döndüm. Sloan ayağını altına toplamış her zamanki yerinde oturuyordu. Bugün iyi görünüyordu. Bazı iyi haberler almış olmalıydı. Solgundu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı ama gülümsüyordu.

Ona sarıldım ve yanındaki boş sandalyeye oturdum.

“Ventilatörü yarın çıkarıyorlar,” dedi sevinçle.

“Sahi mi?”

“Damara giden kateteri çıkardılar. Beynindeki şişlik indi. Doktor umutlu olduğunu, Brandon’ın taramalarının iyi çıktığını söyledi.” Son üç haftadır aynı şekilde yatan Brandon’a bakarak gülümsedi. “Kristen, o iyi olabilir. Yani gerçekten, gerçekten iyi olabilir.”

Gözleri yaşardı. Ona sarıldım. İçimdeki canavar hafifçe çekildi.

Karnının üstüne elini koydu. “Aylarca fizik tedavi göreceğ. Bazı şeyleri yeniden öğrenmek zorunda kalacak, konuşmak gibi. Ama hâlâ orada.”

Valerie içeri girdi ve Sloan ona gülümsedi.

“Bugünün uyutma tedavisine hazır mısın?” Elindeki serum torbasını ayarlayarak sordu.

Sloan tam anlamıyla sağlam görünüyordu. “Sana göstermek istediğim de buydu. Her gün yaşamsal değerleri nasıl yanıt veriyor diye uyutma durumunu biraz azaltıyorlar. Çok fazla değil, yoksa solunum cihazından kurtulmaya çalışır, ama onun biraz olsun bilinçlenmesine yetecek kadar.”

Oturduk ve bir an Brandon’ı izledik.

“Tamam, minik kızım,” dedi Valerie. “Yap bakalım numaranı.”

Sloan gülümsedi ve Brandon’ın elini aldı. “Bebeğim, beni duyabiliyor musun? Beni duyabiliyorsan elimi sık.”

Nefesimi tuttum ve Brandon’ın parmaklarını izledim.

Sıktı.

Sloan güldü ve gözlerinden yaşlar geldi. “Gördün mü? Bebeğim, eğer beni seviyorsan iki kez sık.”

İki sıkma.

Gülmemiz rahatlamamızın sesiydi. Sloan’un ki Brandon hâlâ orada olduğu içindi.

Benimki Sloan rahatladığı içindi.

Sloan onun elini öptü. “Bir gün daha bebeğim. Bir gün daha ve sonra seni görebileceğim, tamam mı? Seni çok seviyorum.”

Valerie Brandon’ı tekrar uyuttuğunda, Sloan’un sevinci hâlâ güzel yüzünde duruyordu. Ama çok, çok yorgun görünüyordu.

“Bugün eve gitme sırası sende, değil mi?” diye sordum.

O ve Claudia; arada bir gerçek bir yatakta dinlenebilirler diye, Josh ve Shawn’ın da yardımıyla geceleri yoğun bakım servisinde nöbet değiştiriyorlardı. Brandon’ın anne ve babasının sırt problemleri olduğu için sandalyede uyuyamıyorlardı ve Sloan, Brandon’ı yalnız bırakmayı reddediyordu.

Onu asla birkaç saatten uzun bırakmıyordu, ama yatağında geçirdiği bir gece onu her zaman iyileştiriyordu. Bir süredir hiç iyi olmamış görünüyordu.

“Hayır, Claudia işe dönmek zorunda,” dedi. “Son üç gündür gece nöbetini ben yapıyorum.”

“Benim nöbeti devralmamı ister misin?” diye sordum. Brandon ve ben arkadaştık, ama yakın değildik. Bu nedenle, Sloan benim gece kalma teklifimi hiç kabul etmedi. Sanırım o tuhaf sessizlikler için endişeleniyordu.

Başını salladı. “Bu gece Josh kalacak ki ben eve gidebileyim. Aslında, her an burada olabilir,” dedi omzunun üstünden kapıya bakarak.

“Ben gideyim, o zaman.” Kalktım.

“Kristen.” Elini bileğime koydu. “Seni çok özlüyor. Doğru şeyi yaptığından emin misin?”

“Ben onun için doğru şeyi yapıyorum.”

Benim için doğru olup olmamasının bir önemi yok.

Ona bir kez daha sarıldım ve hole yöneldim. Valerie beni dışarı çıkardığında Josh geliyordu.

Bir haftadır onu ilk kez görüyordum. İkimiz de donduk.

Onun varlığı benim için fiziksel bir okşamaydı, sıcak hava esintisi gibi.

Gözlerim ona yoğunlaştı. Elleri kot pantolonunun cebindeydi ve o detay yarışması gecesi giydiği tişörtü giyiyordu ve üzerinde çok iyi duruyordu.

Onun, ne giyerse giysin bu kadar seksi görünmesi şaşırtıcıydı. Adam çuval giyse inanılmaz görünecekti. Ona bakarak bile nasıl koktuğunu biliyordum ve o mavi pamuk kumaşa burnumu sokabilmek isterdim.

Kilo vermişti. Kasları daha belirgindi. Gamzeleri görünmüyordu, çünkü gülümsemiyordu.

İyi görünüyordu, ama üzgün görünüyordu.

Yakında atlatırdı. Bakışımı kaçırarak yanından geçtim ve o bir heykel gibi durup gözlerini bana dikti. Sonra birden bir el uzandı ve koluma dokundu. Ben yürürken kolumdan aşağıya yavaşça indi, elimin üzerinde, parmaklarımın üstündeydi ve sonra gitti.

Kendimi çekmedim çünkü bu, Josh'un orada olduğunu anlamış olduğumu gösterirdi.

Ama o birkaç saniyelik temas bütün vücuduma yayıldı. Günün geri kalanında da hissettim.

OTUZ BEŞ

JOSH

Gözlüklerimi çıkardım ve okuduğum kitabı Brandon'ın hastane yatağının yanındaki masaya koyarken burnumun üstündeki köprüyü sıktım. “Kusura bakma, ara vermek zorundayım. *Shantaram* çok uzun, adamım.”

Bu kitabı ona okumak bir ayımı alırdı, ama kazadan önce istasyonda okumaya başlamıştı. Onun bu kitabı okumamı duymak isteyeceğini biliyordum.

Düşüncelerim Kristen'a kaymadan sadece bir dakika geçirdim. Aklım her zaman Kristen'a kayıyordu.

En azından işteyken dikkatim dağılıyordu. Kalabildiğim zamanlarda fazla mesaiye kalıyordum. Böylelikle stüdyo dairemin duvarlarına bakıp onu düşünerek veya Brandon için endişe ederek evde oturmuyordum. İzin günlerimde hastaneyi ziyaret ettikten sonra spor salonuna gidiyordum. Bazen bütün gün orada oluyordum. Dairemdeki paketleri boşaltmış, bir kanepe ve televizyon almıştım. Kendimi meşgul etmeye çalışmıştım.

Ama kaçınılmaz olarak, ne yaparsam yapayım, onu düşünüyordum.

Ve şimdi, okuyacak bir kitap olmadan, gecenin yarısı

orada Brandon’la oturarak düşünmekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Saatime baktım, sabah 2:12’ydi. Kristen’ı çiçekli çarşafının altında yan dönmüş uyurken aklımda canlandırdım. Eli, en sevdiği bej rengi flanel yastık kılıfının altında.

Stuntman Mike battaniyenin üstünde, Kristen’ın dolanmış ayaklarının üzerine kıvrılmış. Yumuşacık yanaklarına düşmüş uzun kirpiklerini görebileceğim kadar aydınlık veren komodinin üzerinde duran saatin ışığı.

Kafamda battaniyesini onun çenesine çektim ve alnını öptüm ve o bana gülerken gözlerini açtığını gördüm.

Kahretsın, onu özlemiştim.

“Keşke benimle konuşabilseydin,” dedim Brandon’a. “Ne yapmam gerektiğini söylemene, uyanmana ve bana çekidüzen vermene ihtiyacım var. Veya daha da iyisi, uyan ve Kristen’a çekidüzen ver.”

Elimle yüzümü sıvazladım. Bugün onu gördüğümde zaten bildiğim bir şey tescillendi. Onunla olmamayı asla atlatamayacaktım. Onu özlememeyi asla başaramayacaktım.

İşlediğimi bilmediğim bir suçtan beni cezalandırıyordu. Söylemiş olduğum şeyler ve sonradan ne anlama geldiğini anladığım önceden istediğim şeyler. Her yorumum, onun yüzüme kapadığı kapının üstüne konmuş tahtaya çakılmış çivi gibiydi.

“Onu ikna etmeye nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum,” dedim. “Benimle konuşmuyor bile.” Homurdandım. “Dünyanın en inatçı kadınına âşık olmasam olmazdı zaten.”

Buna Brandon’ın yanıtı ne olurdu diye düşünmeye çalıştım. Onun her zaman akli başındaydı. Ne yapılması gerektiğini bilirdi.

Onu ne kadar vazgeçirmeye çalışırsam kendini benden o kadar uzaklaştırıyordu. Ne kadar çok onu sevdiğimi söy-

lersem, o kadar kendini kapatıyordu. Ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Öne eğildim, dirseklerim dizlerimin üzerindeydi, etrafıma, soğuk ve steril odaya göz attım. Bej rengi duvarlar. Yatağın çevresinde gri makineler. Bazılarını tanıyor, bazılarını bilmiyordum. Bu geç saatte gelen sesler yalnızca hemşire bölümünden gelen belli belirsiz telefon çalma sesi, asansörün durma sesi, sedyenin uzaktan gelen tekerlek sesi ve Brandon'ın yaşamsal değerlerini gösteren monitörün ince bip sesiydi.

Yoğun bakım ünitesine bir çiçek veya kişisel eşya getirilmesine izin verilmiyordu ama Sloan nişan fotoğraflarını sokmayı başarmıştı. Yatağın yanındaki masada duruyordu. O ve Brandon kumsaldaydı, dalgalar ayaklarına vururken Sloan'un dövmeli kolu Brandon'ın omzundayken birbirlerine bakıyorlardı. İkisi de gülüyordu.

Brandon'a baktım ve içimi çektim. "Bazı derin yara izlerin olacak, dostum." Kolundaki asfalt sürtüğü yarasına doku naklini başlatmışlardı. "Ama hayatında yapmayı planladığın her şeyi yapacaksın. Birimiz istediği kıza sahip olacak. Elimden gelen her şekilde sana yardım edeceğim. Kızını tekerlekli sandalyeyle mihraba doğru itmek zorunda kalsam bile."

Onun gülümsediğini hayal edebiliyordum. Şansım yaver giderse birkaç saat içinde görürdüm.

Kapıya vurulma sesi beni sandalyemde döndürdü.

"Selam, şirincik." Valerie yaşamsal değerlerinin kontrolü için odaya geldi. Işıkları yaktı ve ben ayağa kalkıp esnedim.

Sandalyede uyumak yeterince zor değilmiş gibi, her iki saatte bir olan aktivite de cabasıydı. Bu gece kalma vardi-yalarında yapabildiğim hiçbir şeyi hatırlamıyordum. Arada uyukladığım oluyordu ama uyumak değildi. Her iki saatte

bir Brandon'ı hareket ettiriyorlardı. Hava alacağı yolları kontrol ediyorlar, serumları değiştiriyorlar, yaşamsal değerlerine bakıyorlardı. Sloan son üç haftadır bunu neredeyse her gece yapmayı nasıl kaldırıyordu bilmiyorum.

Sloan iyi bir kadındı. Onu hep sevmiştim, ama şimdi benim saygımı kazanmıştı. Brandon ve Kristen ona sahip olduğu için şükrediyordum.

“Çocukları itfaiye istasyonuna ne zaman getireceğine karar verdin mi?” Esneyerek Valerie'ye sordum.

Brandon'ın koluna tansiyon ölçerin bandını doladı ve kaşını kaldırarak bana baktı. “Kız arkadaşınla ilgili yeni bir haber var mı?”

Hafifçe güldüm. “Hayır.”

Bütün hemşire tayfası benim bunalımlı aşk hayatımı biliyordu. Bazı genç hemşirelerin birkaç kezden fazla asılmasına maruz kalmıştım. Bir kız arkadaşım olduğunu söyleyemiyordum ve evli değildim, yani ya “Eşcinseldim” ya da “Orada olan kıza âşıktım.”

Ben ikinciye tercih etmiştim. Ama keşke eşcinselim deseydim diyordum.

Kristen'in neden benimle çıkmadığını bilmiyorlardı, sadece çıkmadığını biliyorlardı. Yoğun bakım ünitesinin en revaçta konusu olmuştu. *Grey's Anatomy'nin* gerçek hayat bölümü. Brandon'ı ziyaretlerimde bu konunun nadiren önüme çıkmadığı oluyordu.

Bu drama, hemşirelerin en sevdikleri bekâr cerrahın Kristen'a asılmasıyla daha da kızıştı. Hemşirelerin dedikodularına göre, Kristen adama siktirip gitmesini söylemiş.

Belli ki gerçekten “Siktir git,” demişti.

Bu olaydan sonra herkes kendini benim için sakladığından emin oldu.

Sadece ben doğrusunu biliyordum.

Valerie Brandon'ın ateşini ölçtü. "Biliyorsun ki ben bizzat o kıza kafayı yediğini söyledim. Biliyor musun, bana ne dedi?"

Kaşımı kaldırdım. "Ne?"

"Dedi ki, 'Sırf adam sana hayatının en iyi seksini veriyor diye onun kıcıyla çıkmak zorunda değilsin.' Yüce Tanrım, neredeyse ölüyordum," diyerek kikirledi.

Hıhladım. Evet, bu Kristen'in yorumu gibiydi.

İyi, en azından bir şeyi doğru yapmıştım.

Valerie, Brandon'ın nabzını kontrol ederken kendi kendine güldü. "Yarın kendine gelecek. Bahse girerim ki hepiniz çok heyecanlısınızdır."

Boynumun arkasını sıvazladım. "Gerçekten çok zor birkaç hafta geçirdik."

"Çok iyi olacak."

Bağışıklık serumunu değiştirdi. Sonra göğüs cebinden bir küçük ışık çıkardı, düğmesine bastı ve Brandon'ın sağ gözünü açtı. "Biliyor musun, birçok hemşire buraya gelen yakışıklı itfaiyeciler silsilesini özleyecek ve..."

Durdu.

Brandon'ın diğer gözünü açtı ve göz bebeğine ışığı tuttu. Işığı kapatıp tekrar cebine koyarken hafifçe öksürdü. "Sizi özleyeceğiz çocuklar." Brandon'ın çizelgesini aldı.

Bana bakmadı. Ses tonu değişmişti. Beden dili değişmişti. Çağrıya gittiğim yerde bu değişimi benim de yaşadığım oluyordu.

Bir şeyler ters gidiyordu.

"Ne oldu?"

Valerie bana yanıt vermedi.

Cep telefonumu çıkardım ve flaş ışığını yaktım. Brandon'a doğru eğildim ve Valerie beni sessizce seyrederken Brandon'ın gözünü açtım.

Nefesim boğazımda tıkanı. “Hayır. *Hayır!*”

Diğr göze baktım ve ellerim titremeye başladı. Yataktan geriye sendeledim ve sandalyemi devirdim, telefonumu takırtıyla yere düşürdüm.

Valerie bana baktı. Bir an için birbirimizi anlayacak şekilde bakiştık.

Brandon’ın göz bebekleri sönmüştü.

Göz bebekleri gözlerinde koca siyah misketlerdi.

OTUZ ALTI

KRISTEN

Telefon çaldığında, uzanıp yatağın yanında duran komodinden telefonu aldım. Hastaneden arıyorlardı. Ve saat sabah 3:57’ydi. Alnıma düşen saçları geri attım ve oturdum. “Alo?”

“Kristen.”

Josh’tu. Ama değildi. Sesi hiç benim bildiğim Josh’un sesi değildi.

“Kristen, Sloan’u almaya gitmelisin. Brandon felç geçirdi.”

Örtülerimi attım. “Ne? Felç mi? Bu ne demek?”

Yataktan yuvarlandım ve sütyenimi alıp ve taytımı giyerek odanın içinde yalpaladım.

Durdu. “Beyin ölümü. Bu noktadan geri gelemeyecek. Bitti. Sloan’u al.”

Hat kesildi.

Karanlık odanın ortasında durdum. Telefon bir an açık kaldı. Ekran tekrar kararınca sanki zifte bulandım.

Velociraptor kükredi ve ileri atıldığında yer sarsıldı.

Arabayla Sloan’a giderken, gerçeküstü, neredeyse benim dışımda bir algıyla, en yakın arkadaşşıma hayatının en kötü

haberini vermek üzere olduğumu fark ettim. Kapaıya yanıt verdiği anda, onun kalbini kıracaktım ve bir daha asla aynı olmayacaktı.

Benim bu bilinç yükselmesi durumum, bu süreci bölümlere ayırarak işlememe neden oldu. Acı anında acı hissetmediğimi biliyordum, ne var ki onu bir küçük kutuya koyuyor ve sonra çıkarıp hayatımın geri kalanında sık sık ona bakıyordum.

O gece Sloan'un içinin ölmesini izledim.

Brandon'ın geçirdiği felce katastrofik felç diyorlardı. Baçağındaki yaralardan bir kan pıhtısı beyne gitmişti. Muhtemelen Josh onunla otururken olmuştu. Sessizce olmuştu ve son noktaydı ve hiç kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

Josh haklıydı. Brandon gitmişti.

Felçten üç gün sonra, Brandon'ın doktorlarından oluşan etik komitesi, organ bağışlarını koordine eden bir organizasyon ve yas danışmanı, aileyi sabah saat 11'de hastanede buluşmak üzere çağırdı. Dizlerimi sallayıp Sloan'un çıkmasını bekleyerek toplantı odasının dışında oturdum.

Felçten beri Sloan'un yanından bir kere bile ayrılmamıştım. Brandon'ın yatağının dibinde her gece onun yanındaki sandalyede uyudum. Artık komadayken iyileşmiyordu.

Beyin ölümü gerçekleşmişti.

Brandon'a teşhis konduğundan beri Josh hastaneye dönmemişti. Telefonlarıma yanıt vermiyordu.

Bu sefer roller değışmişti. Mesaj trafiğimizdeki ondan gelen düzinelerce onu aramam için yalvaran cevapsız bıraktığım mesajın yerini, benden ona giden ve beni araması için yalvaran cevapsız mesajlar almıştı. Onun iyi olduğunu bilmek istiyordum.

Sessizliği iyi olmadığını söylüyordu.

Bugün onun tişörtünü giymiştim. Onun görebileceğini bildiğim için daha önce hiç giymemiştim. Onu teşvik etmek istememiştim. Ama son üç gündür burada olmamasına dayanarak, bu konuda endişelenmem gerektiğini düşünmüyordum. Ve bugün onun bedenimi sardığını hissetmeye ihtiyacım vardı. Onu kumaştan koklamak istiyordum.

Sadece ona ihtiyacım vardı.

Bu toplantı Sloan için kolay olmayacaktı. Bundan sonraki adımla ilgiliydi.

Toplantı odasının kapısı açıldı ve Brandon'ın gözleri yaşlı annesi, babasıyla İspanyolca konuşarak dışarı çıktı.

Sloan onların arkasından çıktı. Onu hemen boş bekleme odasına aldım.

Sloan zombi gibiydi. Üç gün önce Brandon öldüğünde o da ölmüştü. Gözlerindeki ışık gitmişti. Ayakları yürüyor, gözleri kırılıyordu ama o yoktu.

Onu yanımdaki minderli sandalyelerden birine oturarak, “Ne dediler?” diye sordum.

Bitkince konuştu, gözleri kalıcı bir kırmızı tondaydı. “Yaşam destek ünitesinden onu çıkarmamız gerektiğini söylediler. Bedeni kötüleşiyormuş.”

Brandon'ın annesinin ağlama çığlığı holden duyuldu. Bu hepimizin çok iyi bildiği bir sestti. Arada bir yıkılıyordu. Herkes öyleydi. Yani ben hariç herkes. Benim yırtıcı hayvanım ve ben aynı alanı paylaştığımızdan duygu eksikliği yaşıyordum. Sloan'un acı çekmesinden ıstırap hissetmek yerine, obsesif kompulsif bozukluğumun daha da içine ilerliyordum. Az uyuyordum. Çok hareket ediyordum. Ritüellerimin daha derinine iniyordum.

Ve hiçbir şey işe yaramıyordu.

Sloan holden gelen yas çığlığına tepki vermedi. “Beyni artık hormon salgılamıyor ve vücut fonksiyonlarının hiçbir-

rini kontrol etmiyor. Kan basıncını sürdüren ilaçlar ve vücut ısısı organlarına zarar veriyor. Eğer onları bağışlamak istersek, bunu hemen yapmalıyız.”

“Tamam,” dedim. Kutudan kâğıt mendil çıkarıp Sloan’un eline tutuşturdum. “Ne zaman yapacaklar?”

Odaya doğru arkamda bir yere konuştu. Bana bakmadı. “Yapmayacaklar.”

Dik dik baktım. “Ne demek yapmayacaklar?”

Gözlerini kırpıtı, göz kapakları mekanik bir şekilde kapanıyordu. “Anne ve babası, onu yaşam destek ünitesinden çıkarmak istemiyor. Bir mucize için dua ediyorlar. Gerçekten çok dindarlar. Bir kere geri geldi ve yine geri gelir diye düşünüyorlar.”

Gözleri bana odaklanmıştı, Gözlerine yaşlar doldu, düşmek üzerelerdi. “Her şey boşa gidecek, Kristen. O bir organ bağışçısı. Bunu yapmak isterdi. O odada çürüyecek ve hiçbir şey için ölmüş olacak ve bunların hiçbirisi için benim söz söyleme hakkım yok.”

Gözyaşları yüzünden akmaya başladı, ama hıçkırmadı. Sadece bozuk musluktan akar gibi indiler.

Ona bakakaldım. “Ama... ama neden? Onun bir vasiyeti yok mu? Bu ne saçmalıktır?”

Başını salladı. “Bunu konuşmuştuk, ama düğün çok yakındı ve biz de beklemeye karar verdik. Benim söz hakkım yok. Hiç.”

Birden gerçek önüme geldi. Sadece bu değildi. Onun hayat sigortası, onun faydalandıkları, evdeki payı, eşyaları... Sloan’un değildi. Hiçbir şey alamayacaktı.

Bir oyu bile yoktu.

O şoka girmiş hâliyle devam etti. “Onları nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum. Sigorta onun burada kalışını daha fazla karşılamaz, yani bir noktada karar vermeye mecbur

olacaklar. Ama organlarının iflas etmesine kadar karşılayacaktır.”

Beynim çözümü yakaladı. “Claudia. O onları ikna edebilir.”

Toplantıya gelememişti. Ama Sloan’un tarafında yer alırdı, biliyordum öyle yapardı. Anne ve babası üzerinde etkisi vardı.

“Belki Josh da,” diye devam ettim. “Onu seviyorlar. Onu da dinleyebilirler.” Kalktım.

Sloan başını kaldırarak bana baktı, gözyaşı çenesinden damlayıp bacağına düştü. “Nereye gidiyorsun?”

“Josh’u bulmaya.”

Önce istasyona gittim, ama Josh yoktu. Onu evinde buldum.

Neredeyse beş dakika kapıya vurup bekledikten sonra kapıyı açtı. Kamyoneti park yerindeydi. Burada olduğunu biliyordum.

Kapıyı açık bıraktı, bana bakmadan ve tek kelime etmeden içeri yürüdü. Onun peşinden gittim, daha önce görmediğim bir kanepeye çöktü.

Kirli sakallıydı. Onu bu hâlde hiç görmemiştim, her zaman tıraşlı olurdu. Resimlerde bile. Gözlerinin altı torbanmıştı. Üç günde on yıl yaşlanmıştı.

Dairesi darmadağınktı. Koliler gitmişti. Sonunda onları açmış görünüyordu. Ama kirli çamaşır sepetini o kadar doldurmuştu ki yerde çamaşırlar vardı. Boş yemek kutuları mutfak tezgâhına sıralanmışlardı. Orta sehpa boş bira şişeleri ile dolmuştu. Yatağı yapılmamıştı. İçerisi küf ve nem kokuyordu.

Şiddetli bir kol kanat germe ve koruma dürtüsü içimi sardı. Velociraptor pençelerini yere vurdu. Josh iyi değildi.

Hiç kimse iyi değildi.

Ve bu beni iyi yapmıyordu.

“Hey,” dedim, önünde dikilerek.

Bana bakmadı. “Ah, demek şimdi benimle konuşuyorsun,” dedi acı bir sesle, birasından uzun bir yudum aldı. “Harika. Ne istiyorsun?”

Sesinin soğukluğu beni şaşırttı, ama yüzüme yansıtmadım. “Hastaneye gelmedin.”

Kan oturmuş gözleri benimkilere döndü. “Neden gele-yim ki? O orada değil. O, çoktan gitti.”

Ona baktım.

Başını salladı ve bakışlarını kaçırdı. “Ee, ne istiyorsun? İyi olup olmadığımı mı görmek istedin? Lanet olsun, iyi değilim. En yakın arkadaşımın beyin ölümü gerçekleşti. Sevdiğim kadın bile, kahretsin ki benimle konuşmuyor.”

Orta sehpadan bira şişesi kapağını alıp odanın karşısına fırlattı. Temizlik takıntım ürperdi.

“Bunu senin için yapıyorum,” diye fısıldadım.

“*Yapma*,” diye çıkıştı. “Hiçbiri benim için değil. Bir tanesi bile. Sana ihtiyacım var ve sen beni terk ettin. Sadece git. Çık dışarı.”

Onun kucasına çıkmak istedim. Ona onu ne kadar özlediğimi ve onu tekrar bırakmayacağımı söylemek istedim. Onunla sevişmek ve hayatım boyunca bir daha asla ondan uzaklaşmamak ve kahrolası dairesini temizlemek istedim.

Ama onun yerine sadece dikildim. “Hayır. Gitmiyorum. Hastanede olanlarla ilgili konuşmamız lazım.”

Dik dik baktı. “Konuşmak istediğim tek bir şey var. Senin ve benim birbirimizi nasıl sevdiğimizi ve senin benimle olmadığını konuşmak istiyorum. Veya haftalardır beni görmemeye ve benimle konuşmamaya nasıl dayandığını. Konuşmak istediğim bu, Kristen.”

Çenem titredi. Döndüm ve mutfığa gittim ve lavabonun

altından çöp poşetini aldım. Bira şişelerini ve boş yemek kutularını içine tıkmaya başladım.

Omzumun üstünden konuştum. “Kalk. Git ve duş al. Tıraş ol. Veya böyle gitmek istiyorsan yapma hiçbirini. Ama senin bokunu toplamana ihtiyacım var.”

Ellerim titriyordu. İyi hissetmiyordum. Başım dönüyordu ve Josh’u aramak için istasyona gittiğimden beri biraz ateşim var gibi hissediyordum. Ama çöpleri poşete tıkarak görevime odaklandım. “Brandon’ın organlarının bağışlanabilmesi için önümüzdeki birkaç gün içinde yaşam destek ünitesinden çıkması gerekiyor. Ailesi bunu yapmıyor ve Sloan’un bir şey söyleme hakkı yok. Gidip onlarla konuşman gerekiyor.”

Elleri dirseklerimin altını tuttu, dokunuşu içime işledi.

“Kristen, dur.”

Hızla döndüm. “Kahretsin, Josh! Yardıma ihtiyacın var ve sana yardım etmem lazım!”

Ve sonra hızla kabaran öfkenin yerini üzüntü aldı. Ruh hâlimin sallanan zincirleri koptu. Duygular duvarlarımdan, suyun baraj yarığında aktığı gibi boşaldı. Ağlamaya başladım. Neyim var bilmiyordum. Günlerimi geçirmemi sağlayan gücüm, iş Josh’a gelince çalışmıyordu.

Çöp poşetini ayağının yanına bıraktım ve ellerimi yüzüme kapatarak hıçkırdım. Kollarıyla beni sardı ve ben kendimi tamamen kaybettim.

“Temizlik yapma ihtiyacımı durduramıyorum ve beynimde bir canavar var ve seni özledim ve Sloan parçalanıyor ve Brandon’ın ailesi onu yaşam destek ünitesinden çıkarmıyor, bu yüzden organları çürüyor. Elektrik süpürgeyle halıyı süpürürken bütün çizgileri düz yapamıyorum ve Stuntman köpek evinde ve onu günlerdir görmüyorum ve bu kahrolası daireyi temizlememe izin vermeni istiyorum!”

Ne kadarını duyduğundan emin değildim, eğer duyabilseyse tabii. O kadar kötü ağlıyordum ki, ben kendimi zor anlayabiliyordum. Sadece beni tuttu ve saçlarımı okşadı. Haftalardır ilk kez velociraptor başka bir av yakalamıştı.

Josh beni zayıflatıyordu. Veya güçlendiriyordu. Bu baş etme mekanizmam olmadan, hangisi doğru söylemek zordu. En azından o canavarı idare ederken işlerin bitirilmesini sağlıyordum. Ve şimdi, duygusal bir karmaşadan başka bir şey değildim.

Ama en azından karmaşa benimdi.

Neden onun benim üzerimde böyle bir etkisi vardı? Ruhumun uykuda olan kısımlarını bu şekilde uyandırıyor. İçimi yırtıyor ve onun içindeki her şeyin fırtına dalgası gibi içime dolmasını sağlıyordu.

Su almıştım.

Ve aynı zamanda, bir şey bana, ona izin verirsem beni su üstünde tutabileceğini söylüyordu. Batmama izin vermezdi. Hiç kimseyle bu kadar güçsüz ve aynı zamanda bu kadar emniyette hissetmemiştim.

Sıcak ve sarsılmış hissediyordum. Nefes aldım ve ağlama spazmları duruncaya kadar tişörtüne sarıldım. Dizlerim tutmuyordu ve bir santim bile düşmemem için beni çok sıkı tutuyordu.

“Yalnızca ben herkesin bokunu bir arada tutacak kişi olamam,” diye fısıldadım.

Konuşurken göğsü sarsıldı. “Kendi bokunu topluyormuşsun gibi görünmüyor...”

Hıhladım. “Josh, lütfen.” Ona baktım, köprücük kemiğinin üzerindeki ellerim titriyordu. “Senin kendini bu işe dâhil etmen gerek. Git ve ailesiyle konuş. Seni dinleyeceklerdir.”

Benim ağlamamı görmek onun içini acıtıyormuş gibi

baktı. Yüzündeki özlem kalbime jilet atıyor gibiydi. Üzgün bakışları, dudağının sıkılması, kaşlarını çatılması.

Neredeyse benim onu sevdiğim kadar beni seviyordu ve onu incittiğimi biliyordum. Benim ona yeteceğimi düşündüğünü biliyordum. Ama yetmezdim. Benim gibi bir tek kişi, nasıl onun her zaman istemiş olduğu yarım düzine çocuğun yerini tutardı? Tutamazdı. Matematik çalışmazdı. Mantık mantıksızdı.

Baş parmağıyla yanağımdaki gözyaşını sildi. “Tamam,” diye fısıldadı. “Gideceğim. Sadece, biraz dur ve otur. Temizliği bırak.” Başını eğerek gözlerime baktı. “İyi misin? Titriyorsun.”

Titrememi durdurmak için göğsündeki elimin üzerine elini koydu ve onun yakınlığıyla haftalardır ilk kez kendimi tam hissettim.

“İyiym,” dedim yutkunarak. “Sadece acele et, tamam mı?”

Bir süre bana baktı, sanki yüzümü ezberlemek veya beni kollarında tutabilmek için bir saniye daha çalmak istiyordu. Sonra banyoya yöneldi.

Benden uzaklaşınca, bana yaslanmış vücudunun yokluğunda sanki giysilerimi kaybetmişim de çıırılçıplak ve her türlü şeye açık hâldeymişim gibi hissettim.

Onu özlemiştim. Zaman bunu hiç azaltmamıştı. Kalbim ihmal edilmiş bir bina gibiydi. Her gün çatımdan giren şiddetli fırtınayla yıpranıyor, sular altında kalıyordu. Camlarım kırılıyor ve tamir edilmemek beni daha da zayıflatarak çöküşüme yaklaşıtıyordu.

Banyoda su açıldı ve ben etrafıma bakındım, şimdi o gidince takıntım öfkeyle geri döndü.

En azından onun için bunu yapabilirdim. Onun evindeki işleri halledebilir, etrafa çekidüzen verebilirdim. Battanilerini ve giysilerini yıkardım. Temiz kokmasını sağlar,

evini içinde olmak istediği bir yer hâline getirebilirdim. Şu anda, onun bariz bir şekilde kendi başına yapamadığı şeyleri yapardım.

Saldırdım. Yatağın üstündekileri topladım, pencereleri açtım. Başım dönmeye başladığında bulaşıkları yıkıyordum.

Neden dudaklarım karıncalanıyor?

Titreyen parmağımı dudağıma bastırdım.

Sonra görüşüm bulanıklaşmaya başladı...

OTUZ YEDİ

JOSH

Günlerdir ilk defa yüzüme jileti değdirdim ve banyo aynasında yüzümü inceledim. Hissettiğim şekilde görünüyordum.

Kayıp.

Onu görmek iyi olmuştu. Beni doldurmuştu. Her ne kadar bana bağırıp çağırıp patronluk taslasa da, sadece yanında olmak bile derin bir nefes almak gibiydi. Bataryalarımı şarj etti ve beni tekrar kendime getirdi.

Çok güzel görünüyordu, ama iyi görünmüyordu. Solgun. Zayıf. Çok zayıflamıştı. Kendine bakmıyordu.

Ben kendim için bir bok yapamıyordum, ama onun için her şeyi yapardım. Bana izin verse ona bakardım. Ama haftalar sonra ilk kez bugün benimle konuşmuştu.

Vazgeçmemiştim. Asla ondan vazgeçmezdim. Ama yorulmuşum. Çok inatçıydı, çok amansızdı ve kalbim yorulmuştu. Kristen ve Brandon olmadan artık hareket edemiyordum. Brandon'la Kristen hakkında, Kristen'la da Brandon hakkında konuşmak istiyordum. Ve ikisi de gitmişti.

Durumun vahameti, benim aklımın alamayacağı kadar büyüktü.

Brandon'ı hiç göremeyecektim. Onunla hiç boş boş oturamayacak ve saçmalayamayacaktım. Onunla ne Kristen'ı ne Sloan'u, hiçbir şeyi konuşamayacaktım.

Onun sağdıcı olmayacaktım. O da benimki olamayacaktı. Çocuklarımız beraber oynayamayacaktı.

On bir yıl. On bir yıldır arkadaşlık. Ve öylece gitmişti. Hayatı bitmişti. Alabileceği her şeyi almıştı. Ve ben bundan sonra hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyordum.

Bu yüzden hiçbir varlık belirtisi göstermemiştim.

Duştan çıktığım zaman, bir yarım onun gitmiş olabileceğine ihtimal veriyordu. Kaçardı. Benimleyken yaptığı buydu. Bir yarım, ortalığı temizlediğine para koyacak kadar orada olduğunu umuyordu. Ama çıktığımda kanepedeydi. Hemen bir şeyin ters gittiğini anladım.

Onun yanına koştum. "Kristen, ne oldu?"

Nefeslendi. "Göremiyorum. Gözlerim... gözlerim bulanık."

Terle kaplanmıştı. Titriyor ve zor nefes alıyordu. Göz kapaklarını geriye ittim ve bana vurdu.

Hırçın.

*Hipoglisemi.**

Bütün çöpleri atmamış olmasına dua ederek mutfağa koştum. Dünden kalan In-N-Out'tan alınma kola kutusunu kaptığım gibi kanepeye koştum.

"Kristen, bunu içmen gerekiyor. Hoşlanmayacaksın ama bunu yapmalısın."

Tatsız, bayat ve oda sıcaklığındaydı ama evde sadece bu vardı. Dudaklarına pipeti yerleştirdim.

Şiddetle başını iki yana salladı ve dişlerini sıktı. "Hayır."

"Dinle, glikoz seviyelerin düşük. Şekere ihtiyacın var. Bunu iç. Daha iyi hissedeceksin. Hadi."

* Kan şekeri düşüklüğü

Bardağı elimden fırlatmaya çalıştı, ben sanki kansere çareymiş gibi elimdekini korudum.

Eğer kan şekerini yükseltmezse arkasından nöbet geçirebilirdi. Bayılırdı. Ve belirtiler zaten artmıştı.

İçimi panik sardı. Kalbim kulaklarımda atıyordu. *Onun nesi vardı?*

“Birkaç yudum, lütfen,” diye yalvardım.

Pipeti dudaklarının arasına aldı ve içti, rahatlamam gözle görülür hâldeydi.

Birkaç dakika ve birkaç yudum sonra titremesi durdu. O kendine gelirken ıslak bir bez alarak yüzünü sildim. Üstündeki tişörtünü *-benim* tişörtümü- çıkardım.

“En son ne zaman yemek yedin?” diye sordum.

Hâlâ biraz sersemliği vardı. Bana baktığında gözleri tam odaklanamıyordu. “Bilmiyorum, yemedim.”

Saatime baktım. Yüce İsa, neredeyse öğleden sonra 2’ydi.

“Hadi, seni bir şeyler yemeye götüreceğim.” Kolumu beline sararak kalkmasına yardım ettim. Çok hâlsizdi. Karnının iki yanı çok sertti.

Ters giden bir şey vardı.

Kamyonetime binmesine yardım ettim ve bulabildiğim en yakın gel-al yemek yerine gittim. Muhtemelen istediği bu değildi. Burger King’den acayip nefret ederdi, ama onu beslemeliydim.

Arabaya servis kısmından geçip park yerine park ettik. Burger paketini açtım ve yemesini izledim. Bitap görünüyordu. Cildi solgundu.

“Diyabetik misin?” diye sordum, onu inceleyerek.

“Hayır.” Burnunu çekti.

“Emin misin?”

Patates kızartmasını yavaşça yedi. “Evet.”

“Ailende diyabet var mı? Herhangi bir akrabanda var mı?”

““Ailende var mı’nın ne demek biliyorum,” diye çıkıştı. Ters ters baktı ve ben gülümsedim, hipoglisemiden açlığa geçmesinden mutlu olmuştum.

“Ve hayır, kimsede yok. Ve bende de yok.”

Pipeti portakal suyunun içine koyup ona uzattım. “Nereden biliyorsun?”

“Çünkü diyabet olmaya vaktim yok, Joshua.”

Pöhledim. *Tabii ki.*

“Bak, doktora gitmeli ve glikoz testi yaptırmalısın. Bu daha önce oldu mu?”

Başını hayır anlamında salladı.

Karnına baktım. Benim tişörtümün altına giydiği üst, vücuduna oturuyordu. Görebildiğim kadarıyla, karnı birkaç hafta öncekinden daha büyük değildi. Hatta daha küçük görünüyordu. Bu, fibroidler küçülüyor anlamına mı geliyor diye merak ettim. Onlar da diğer şeyler gibi Kristen’in zayıflamasına tepki mi vermişlerdi? Pek olası görünmüyordu.

Onun karnına dokunmak, tıbbi bilgilerimi neyin yanlış olduğunu anlayabilmek için kullanabilir miyim görmek istedim. Ama asla karnına dokunmama izin vermezdi.

“Ameliyatın hangi güne alındı?” diye sordum.

İçeceğinden bir yudum aldı. “İki hafta önce olması lazımdı.”

“Tekrar ne zaman ameliyat günü alacaksın?”

Omzunu silkti. “Bilmiyorum. Yakın zamanda değil. Nekahet devresi altı ila sekiz hafta sürüyor. Bana bakacak kimsem yok...”

“Ben sana bakarım.”

Dudaklarını çizgi hâlinde sıktı. “Sloan’un olmasını istiyorum.”

Gözlerimi kapatarak yerime oturdum. Onun kendisine bakmasını istiyordum.

Yapmaya devam ettiği her neyse durumu ile ne alakası vardı? Ama insülin pankreastan gelirdi. Rahim tümörlerinin pankreasla ne ilgisi vardı? Buna sebep olan her ne ise epeydir gizleniyor muydu diye merak ettim. Eğer kendini daha önce hiç aç bırakmamışsa hipoglisemi yaşamazdı. Yemek yeme konusunda çok iyiydi. Daha önce bu noktaya gelmesine izin vermemiş olabilirdi.

“Ben iyiyim,” dedi.

Gözlerimi açtım. “Hayır, değilsin. Hasta görünüyorsun. Solgunsun. Nabzın zayıf. Orada neredeyse kendinden geçiyordun. Nöbet geçirebilirdin. Ya araba kullanıyor olsaydın?”

Koruma güdüsü içimi sardı. O *benimdi*. Ona bakabilmek istiyordum ve lanet olsun ki bana izin vermiyordu. Bütün doğa kurallarına aykırıydı. Yanlıştı. Biz âşıktık, benim onun yanında olmam lazımdı.

Burgerine baktı. “Josh, bugün biraz bitkinim sadece, tamam mı? Her gece Sloan’la beraber hastanede uyudum. Koyu kahve içip ne bulursam ağzıma tıktığım bir rutinde yaşıyorum. OKB hastalığım manik...”

“Senin obsesif kompulsif bozukluğun mu var?” Bu beni cidden hiç şaşırtmadı. Onunla ilk tanışmamdan itibaren hep belirtilerini görmüştüm. Kız kardeşlerimden birinde de vardı. Gördüğümde anlardım.

“Genellikle bu kadar kötü değildir, ama stres altındayken daha kötüleşiyor.” Burgerini bitirdi ve kâğıdını top yaptı, sanki bunu yapmak için bile efor sarf etmesi gerekiyordu. Sonra başını arkalığa dayadı ve gözlerini kapadı.

Dağılıyordu. Sloan’u bir arada tutabilmek için kendisi fiziksel ve zihinsel olarak kötüleşiyordu. Peki, bütün bunlar olurken ben ne bok yiyordum?

Onu hayal kırıklığına uğratiyordum.

Benim yardımımı istemezdi. Onu, bunu bilecek kadar iyi tanıyordum ve üç gündür hastanede bile değildim ki onu kontrol edebileyim. Onu, Sloan ve Brandon'ın ailesiyle ve geri kalan her şeyle kendi başına bırakmıştım.

Orada olmalıydım. Belki bu yaşam destek şeyinin önüne geçebilirdim. Uyuyabilsinler diye Sloan ve Kristen'la beraber gece nöbetlerinde orada olabilirdim. Yemek yediğinden emin olurdum. Benimle konuşsun veya konuşmasın, Kristen asla yemeğe hayır demezdi.

Bu durum için kendimi suçluyordum. Ama onu da suçluyordum. Çünkü eğer bana izin verseydi, ona göz kulak olabilirdim. İkimiz birbirimize bakabilirdik ve ikimiz de bu derece kötü durumda olmazdık.

Uzandım ve parmaklarımı parmaklarına doladım. Kendini çekmedi. Benimle savaşmak için çok yorgun görünüyordu. Elimi sıktı. Dokunuşunun sıcaklığı içime yayıldı.

"Hastaneye gideceğim," dedim. "Ailesiyle konuşacağım ve bugün Sloan'la kalacağım. Senin eve gitmeni ve uyumamı istiyorum. Ve yarın doktora gitmeni istiyorum. Bu gece ara ve randevu al, çünkü kan tahlilleri yapılmadan önce aç olman gerekebilir."

Sadece yüzüme baktı, güzel yüzü çökük ve bitkindi. Her zaman çok güçlüydü. Onun bu şekilde çaptan düşmesini görmek korkutucuydu.

Sevgi bunu yaptırıyordu. Sloan'a olan sevgisi.

Ve muhtemelen bana olan sevgisi.

Bunun onun için kolay olmadığını biliyordum. Doğru olanı yaptığını düşündüğünü anlıyordum. Ama kahretsin, bir durabilseydi. Bir dursa ikimiz de iyi olabilirdik.

Yorgun bir şekilde bana baktı. "Bu dumanı tüten karmaşanın içine düşmeden önce gaza basmayı dilerdin, bahse

giririm.” Hafifçe gülümsedi. “Seni kendinden kurtardığım için memnun değil misin?”

Başımı salladım. “Hayır, bu böyle işlemiyor, Kristen. Aşk iyi ve kötü gündedir. Ne olursa olsun hep vardır. Ne olursa olsun kısmı bize en başında oldu.”

Gözleri yaşardı ve dudaklarını sıktı. “Seni özledim.”

Boğazım sıkıştı. “Öyleyse benimle ol, Kristen. Hemen şimdi. Aynı eve taşınabiliriz, bugün. Aynı yatakta yatarız. Sadece tamam de. Bütün söylemen gereken bu. Sadece tamam de.”

Bunu yapmasını o kadar çok istiyordum ki kalbim çılgık atıyormuş gibi hissediyordum. Onu sarsmak, kaçırmak ve bu saçmalığı bırakıncaya kadar onu rehin almak istiyordum.

Ama o başını salladı. “Hayır.”

Elini bıraktım ve ondan uzaklaşıp kapıya dayandım, parmaklarım burun kemiğimin üstündeydi. “İkimizi de öldürüyorsun.”

“Bir gün...”

“Bir gün demeyi bırak.” Ona döndüm. “Bu konu hakkında asla farklı düşünmeyeceğim.”

Bir an bekledi. “Ben de.”

Kısa bir süre sessizce oturduk ve ben gözlerimi kapattım. Onun oturduğu yerde hareket ettiğini hissettim, sonra bedeni yan tarafıma yaslandı. Kolumu etrafına sardım ve başını çenemin altına koymasına izin verdim.

Onu hissetmek terapi gibiydi. İkimiz için de öyleydi, sanırım. Ruhuma sıcak kompresti.

Ona hiç bütünüyle sahip olmamıştım. Sadece parça parça benim olmuştu. Vücudu olmadan arkadaşlığı. Aşkı olmadan vücudu. Ve şimdi hiçbirini olmadan aşkı.

Aldığım parçalar çok az olsa da, onun peşinden gitmek-

ten asla vazgeçmememi bana söylemeye yeterdi. Asla. Yüz yaşıma gelsem bile. Oydu. Sadece o.

“Kristen, hayatımın geri kalanını geçirmem gereken kadın sensin,” diye fısıldadım. “Bunu kahrolası ruhumda hissediyorum.”

Burnunu çekti. “Bunu da biliyorum, Josh. Ama o önceydi.”

“Neyden önce?” Kolumu etrafına daha sıkı sardım, yaşlar gözlerimi yakıyordu.

“İçim kırılmadan önce. Vücudum beni senin için yanlışı kişi hâle getirmeden önce. Bazen ruh eşleri beraber olmazlar, Josh. Başka insanlarla evlenirler. Hiç tanışmazlar. Veya birinden biri ölür.”

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve boğazımdaki yumrunun daha da büyüdüğünü hissettim. Onun kabul ettiğini duy- mak, birbirimiz için ne ifade ettiğimizi anladığını bilmek, bana verdiği en büyük onaydı.

“Kristen, ne dediğimi biliyorum; evlat edinmek istemediğimi, kendi çocuklarım olmasını istediğimi ve büyük bir aile arzu ettiğimi söyledim. Ama sen her şeyi farklı kıldın.”

Yanıt vermeden önce bir süre sessiz kaldı. “Josh, benimle olmanın hep istediğim bir şeyi elimden almak demek olduğunu bilsen, yine de yapar mıydın?”

Onun gerekçelendirmesini anlıyordum. Anladım. Ama bu durumu kolaylaştırmıyordu.

“Ya çocuğu olmayan ben olsaydım?” diye sordum. “Beni bırakır mıydın?”

İçini çekti. “Josh, o farklı.”

“Nasıl? Nasıl farklı?”

“Çünkü sen değersin. Sen her türlü kusuruna değersin. Ben değmem.”

Onu kendimden uzaklaştırdım ki gözlerinin içine baka-

bileyim. “Sen değmeyeceğini mi düşünüyorsun? Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Bitkin gözleri bana baktı, bakışları boştu. “Ben değmem. Ben dağılmışım. Sinir bozucu ve sabırsızım. Otoriter ve talepkârım. Bir de tüm bu sağlık sorunlarım var. Sana bebekler veremem. Ben değmem, Josh. Değmem. Başka bir kadın benden çok daha kolay biri olacaktır.”

“Ben kolay bir kadın istemiyorum. Seni istiyorum.” Başımı salladım. “Anlamıyor musun? Sen benim için mükemmelsin. Senin için bir şeyler yapabileceğimi sadece bilmek bile beni daha iyi bir adam hâline getiriyor, sana öğle yemeği hazırlamak, seni güldürmek, seni dansa götürmek. Bu hisler sanki benim için bir ayrıcalık. Senin düşündüğün bütün o kusurlar, benim sende sevdiğim şeyler. Bana bak.” Çenesini kaldırdım. “Ben perişan hâldeyim. Sensiz kahrolası bir sefilim.”

Tekrar ağlamaya başladı ve onu kendime çekip sardım.

Bu, bu konuda yaptığımız en uzun konuşmaydı. Çok yorgun olduğu için mi, beni susturamayacak kadar hasta olduğundan mı yoksa kaçacak bir yeri olmadığından ve kamyonetimin içinde tıkalı kaldığından mı bilmiyordum ama bu beni, en azından benimle bu konuyu konuştuğu için umutlandırıyordu.

Yüzümü saçlarına gömdüm, onu içime çektim. “Sen olmadığın sürece bunların hiçbirini istemiyorum.”

Göğsümde başını salladı. “Seni daha az sevmeyi isterdim. Belki az sevsem, senin hayalini elinden almayı kaldırabilirdim. Ama birinin benim için böyle bir şeyden vazgeçmesine izin vermeye nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum. Hayatım boyunca her gün özür dilemem gerekiyormuş gibi hissedeciğim.”

Derin bir nefes aldım. “Geri dönüp o zırvalıkları asla

kafana doldurmamış olmayı ne kadar istediğimi bilemezsin.”

Parmakları göğsümde açılıp kapandı. Mutlu hissettim. Burger King’in park yerinde kamyonetinde sadece oturarak, haftalardır hissetmediğimden daha fazla huzur hissettim çünkü o, burada benimleydi. Bana dokunuyor, benimle konuşuyor, beni sevdiğini söylüyordu. Ve bunun uzun sürmeyeceğini anımsayınca bu mutluluk kaynağı kuruyuverdi. Tekrar bırakacaktı ve Brandon hâlâ olmayacaktı. Ama bu geçici rahatlama, bana, o yanımda olursa her şeyle baş edebileceğimi söylüyordu. O benimle kaldıkça, hayatımın en kötü günlerinde yolumu bulabilirdim.

Keşke o da benim, onun en kötü günlerini atlatmasına yardım etmeme izin verseydi.

Göğsümde konuştu. “Biliyor musun, uğruna ağladığım tek erkek sensin.”

Biraz güldüm. “Tyler için ağladığınızı gördüm. Bir kereden fazla.”

Başını salladı. “Hayır. Hepsi seninle ilgiliydi. Çünkü sana çok âşıktım ve seninle olamayacağımı biliyordum. Sen beni dengeleri şaşırmış birine dönüştürdün.”

Başını kaldırıp bana baktı. “Seni tanıdığım için çok gururluyum, Josh. Ve senin gibi biri tarafından sevilmiş olmak bana kendimi çok şanslı hissettiriyor.”

Ağlıyordu ve ben artık gözyaşlarımı tutamıyordum. Yapamıyordum. Ve beni ağlarken görmesi umurumda değildi. Hayatımda en çok ihtiyacım olan iki insanı kaybetmiştim ve onların her biri için yas tuttuğumdan dolayı utanmaya caktım. Gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Eğilip beni öptü. Bana dokunduğunda çıkan inleme sesi ve dudaklarının sıkılığı, onun kendini bırakmamaya çalıştığını gösteriyordu. Yanaklarımı ellerinin arasına alıp beni öptü ve bir-

birimize elveda der gibi sarıldık, okyanusun veya savaşın ayırmak üzere olduğu âşıklar gibiydik, umutsuz ve bırakabilmek için çok acı çekmiş âşıklar.

Ama beni bırakmak zorunda değildi.

Ve bunu nasılsa yapacaktı.

Benden uzaklaştı, çenesi titriyordu. “Olduğun hâlini bir gün tamamıyla çocuklarına vermeyi hak ediyorsun. Sana benzeyen ve senin gibi bir adam olması için yetiştirdiğin bir küçük erkek evlat. Devam etmelisin, tamam mı? Mecbursun.”

Aynı çıkmaza geri dönmüştük. Boynundan tutarak alnının alnıma dayalı kalmasını sağladım. Onun fikrini değiştirebilmek için ne söyleyeceğimi bilmeyi çok istiyordum. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu konuda bir kere kararını vermişti. Ve çoğu zaman beni yanına yaklaştırmadığı için onu kararından nasıl caydırabilirdim ki?

“Kristen, asla senden vazgeçmeyeceğim. Yapmayacağım. Ve sen beni incitiyorsun. Lütfen beni incitmeyi bırak. Senin yanımda olmana ihtiyacım var. Anlıyor musun?”

Ve sonra tekrar onu kaybettim.

Yüzüne o çok iyi bildiğim taştan ifade oturdu. Benden uzaklaştı, koltuğuna döndü, aramızdaki duvar hızla indi, ağırlaştı ve sonumuz geldi.

Öne eğildim ve yüzümü ellerimin arasına aldım.

Konuşmadan önce birkaç saniye bekledim. “En azından biraz uyumayı başarabilir misin? Ben hastaneye gidersem sen benim evimde kalıp biraz uyuyabilir misin?” Ona baktım.

Başını evet anlamında salladı. “Josh?”

“Ne?”

“Çok sessiz,” dedi.

“Ne sessiz?”

“Kafam. Sonunda sustu. Yalnız senin yanıdayken sessiz oluyor.”

Claudia ve ailesiyle tartışmamız uzun ve duygusaldı, ama Brandon’ı yarın yaşam destek ünitesinden çıkarmayı kabul ettiler.

Onların evindeki toplanmamızdan sonra, ailesiyle sarılıp vedalaştık ve Claudia beni arabaya kadar geçirdi. Güneş batıyordu. Otoyol yakınlarda uğulduyordu. Onların küçük Los Angeles evlerinin ağır, beyaz dövme demir kapısını açtım.

Claudia, ben eve gidebileyim diye bu gece Sloan’la beraber hastanede kalmaya gönüllü oldu. Kristen’in yanına dönmek istiyordum. Yatağa onun yanına kıvrılmak, sadece o yanımdayken hissettiğim uykunun rahatlatıcı etkisini hissetmek istiyordum.

“Teşekkür ederim,” dedi Claudia, kapıdan döndüğümde.

Brandon’ın karbon kopyasıydı. Aynı ifadeye ve aynı gözlere sahiplerdi.

Arkadaşımın yüz ifadesini asla bir daha göremeyecektim. Bu düşünce beni, mideme atılmış bir yumruk gibi vurdu.

Claudia kazağına sarındı. “Eğer gelmeseydin bunu yapabileceklerini sanmıyorum. Senin, onun istediği buydu demen onlar için çok anlamlıydı.”

Bana sarıldı ve uzaklaştığında gözlerini sildi. “Kadere karşı savaşmak çok zor, bunu göremiyorsun, biliyor musun?”

“Bir de mantıkla savaşmayı denesen,” dedim, boğazımdaki yumruyu dağıtarak.

Burnunu çekti. “Mantıkla her gün savaşabilirim. Elinde gerçek nedenler olduğu sürece mantık ikna edilebilir. İyi geceler, Josh.”

Eve giderken yoğun trafiğe yakalandım. Kamyonette, Brandon'ın ailesiyle olan toplantıyı düşünerek öylece oturdum. Kornalar çaldı. Kırmızı fren lambaları yandı.

Kristen'ı düşündüm, ona ne kadar çok onu istediğimi söylersem söyleyeyim hiç geri adım atmıyordu. Ona olan aşkıma inanmasını istiyordum, Brandon'ın ailesinin dualarının karşılık bulacağına inandıkları gibi, Kristen'in inancını manevi bir şeye yönlendirmek istiyordum. Ama Kristen öyle biri değildi. Ona göre karar verilirken duygular temel alınmazdı. Bu duruma, benim alamayacağım çok havalı bir arabaymış gibi bakıyordu. Bana hissettirdikleri için istediğim bir şeymiş gibi, fiyatını düşündüğümünden ve onu satın almak için bilinçli bir karar verdiğimden değil. O, artılar ve eksilerden, gerçekler ve sayılardan, siyah ve beyazdan ibaretti. Sağduyu. Gayet pratikti ve benimle olmanın mantıklı bir yanı yoktu.

Veya var mıydı?

Elinde gerçek nedenler olduğu sürece mantık ikna edilebilir.

Nefesim durdu.

Hay ben!

Hay sıçtığımın canına!

Ben yanlış bir tartışma yürütüyordum.

Birden ona nasıl ulaşabileceğimi anladım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Her şeyi bir araya getirebilmem için biraz zamana ihtiyacım vardı. Birkaç haftaya belki. Ama *biliyordum*.

Eve varıncaya kadar gülümsedim, oraya varıp arabasının gittiğini görünceye kadar.

İçeride, çamaşırlarım yıkanmış ve katlanmıştı. Dairem tertemizdi ve havalanmıştı. Ve haftalar önce ona verdiğim kapüşonlu üst, güzelce katlanıp yatağın üstüne konmuştu.

OTUZ SEKİZ

KRISTEN

Sloan'un evinin yoluna park ettim ve içeri girebilmek için iki hafta önceki cenazeden beri yaptığım gibi saksının altındaki anahtarı kullandım. Sürekli bir anahtar yaptır-mam gerektiğini söylüyordum, ama hiç vaktim olmamıştı. Doglet Nation'daki işleri yürütmek ve en yakın arkadaşımın kalan kısmına göz kulak olmak arasında geçen günle-rim doluydu.

Tekrar Sloan'un yanına taşınmayı düşünmeye başlamış-tım. Bana burada ihtiyacı olmadığı bir ânını görmemiştim. Bazen annesi geliyordu. Elinden geleni yapıyordu. Ama haf-tada altmış saat çalıştığı bir işi vardı ve Sloan'un babası iki saat uzaklıkta yaşıyordu. Ben savunmanın son hattıydım.

Ev çürümüş çiçek kokuyordu. Stuntman'ı yere bıraktım. Marketten aldıklarımı getirip mutfığa koydum ve poşetleri açtım. Sonra çiçekleri atmaya başladım. Boş çiçek vazola-ryla kendi çiçekçi dükkânını açabilirdi.

Sloan'un yatak odasının kapısı kapalıydı. Uyumasına izin verdim. Öğleden önce onu yatağından çıkarmak iki misli bir mücadeleyleydi, vazgeçmiştim. Ev işlerini yapabil-mek için erken saatleri kullanıyordum.

Hayatım buydu. İkimizin hayatının da ikinci yarısı başlamıştı. Öncesi bitmişti ve şimdi sonrasını yaşıyorduk. Her sabah uyanır uyanmaz buraya geliyordum. Gece yarısına kadar kalıyordum. Ve Velociraptorumla yan yana yaşıyordum. Sloan'a bakabilmek için ortak var oluyorduk.

Brandon'a ait olan bir şeyi temizlemeye çalışmıyordum. Onun kirli giysilerine dokunmuyordum. Garajda duran bira şişelerini atmıyordum. Cenazeden bu yana Sloan'daki tek hayat belirtisini, aklını kaybetmiş gibi üzerime geldiğinde görmüştüm çünkü yatağın Brandon'a ait tarafındaki masanın üzerinde duran iki aylık su bardağını alıp yıkamıştım.

Öğlen yatak odasının kapısını çaldım. Yanıt alamayınca, içeri girdim. Mavi yorganına sarınmış uzanıyordu. Perdeleri ve sonra temiz havanın ona biraz iyi geleceğini umarak pencereleri açtım. Banyosunu hazırladım ve kalkması için yatağın kenarına oturdum.

"Sloan? Hadi. Kalk. Gidelim."

İnledi.

Battaniyeleri çektim, üstünü açtım. Cenin pozisyonunda yatıyordu, dövme kolu vücudunu destekliyordu.

Bugün onu dışarı çıkaracaktım. Küçük bir yürüyüş yapması için parka götürecektim. Belki onun ön verandada oturmasını sağlayabilirdim.

Bu da bir şeydi.

"Sloan. Kalk." Kollarının arasına girdim ve onu oturur pozisyona geçirdim. Biraz gayretle onu banyo küvetine alabilirdim.

O küvette otururken ben çarşafları çıkardım ve hepsini çamaşır makinesine attım. Çarşaflarını her gün yıkıyordum, OKB'ne teşekkürler. Eğer günün on iki saati yatağında olacaksa en azından çarşafları temiz olsundu. Benim

görevim onu ve onun etrafındaki her şeyi temiz ve rahat hâlde tutmaktı.

Makineye deterjanı koyarken cep telefonum bipledi. Kim olduğunu anlamak için bakmama bile gerek yoktu. Josh her gün mesaj atıyordu. Mesaja baktım.

Josh: Sadece tamam de.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve telefonu tekrar cebime koydum. Bana sürekli yazıyordu. Tamamen tek taraflıydı. Bazen beni sevdiğini ve özlediğini söylüyordu. Nerede olduğunu veya ne yaptığını anlatan mektup gibi e-postalar gönderiyordu, sanki onu unutmamı istemiyordu, sanki yapabilirmişim gibi. Ve bir mesaj her gün, hep aynı oluyordu.

Sadece tamam de.

Geçen hafta, eve, Güney Dakota'ya gitmişti ve ben oraya taşınmayı planlayıp planlamadığını merak etmiştim. Burada kalması için bir neden yoktu. İşini sevmiyordu, Brandon gitmişti ve ben asla ona yanıt vermiyordum. Cenazeden beri onu görmemiş ve onunla konuşmamıştım.

Sloan dizlerini tutarken ben saçlarını yıkadım. Sonra onu küvetten çıkardım, saçlarını havluyla kuruladım ve kanepenin üzerinde saçlarını tarayarak ördüm.

Sonra beraber film izledik. Her gün yaptığım gibi dikkatle seçmiştim. Aşk hikâyesi olmazdı. Hüzünlü filmler de olmazdı.

Çarşafı kurutma makinesine koydum. Sonra beceriksizce öğle yemeği yapmaya koyuldum. Döndüğümde, Sloan kanepede müzik videosu izliyordu. O kahrolası müzik videosunu. *Yine.*

Onun ilgisini çeken tek şey oydu. “The Wreck of the *Edmund Fitzgerald*”ın viral videosuydu. Takıntı hâline getirmişti.

* (İng.) Edmund Fitzgerald'ın enkazı (ç.n.)

Bir şey onun ilgisini çektiği için mutlu olmalıydım sanırım.

Orta sehpayaya yemeği koydum. “Hey, bir dahaki sefere bana öğle yemeğinde yardım etmeyeceğinden emin misin? Sen o konuda benden çok daha iyisin. Pirincin içine ne kadar votka koyacağımı bilmiyorum.”

Azıcık gülümsedi, ama mekanik bir gülümsemeydi. İçecekleri almaya gittim. Döndüğümde tekrar aynı videoyu izliyordu.

Yanına oturarak, “Kaç kere izledin onu?” diye sordum.

Bitkin bir şekilde omzunu silkti. “Seviyorum.” Sesi çat-laktı.

Öne doğru eğildim ve onunla beraber videoyu izledim. Gemi enkazının kilden yapılmış animasyonuydu. Bir fırtınada büyük bir şilep batıncaya kadar dalgalara çarpıyordu.

Sonuna kadar izledim. Sonra tekrar başlattı.

“Neden bunu bu kadar seviyorsun?” Başımı iki yana salladım.

Bir an ekrandaki sahneye baktı. “Çünkü oradaki adamlar gibi hissediyorum. Sanki bir fırtına geldi ve kuvvetli bir şeyi batırdı ve ben şimdi denizde kayboldum. Boğuluyorum.”

Yanıt vermedim.

“Onun sesini seviyorum,” diye ekledi.

“Neden bu adamın şarkılarını almıyoruz?” *Umarım hepsi bu kadar kahrolası karamsar değildir.* “Bakalım albümü var mı?” dedim ve onun telefonunu aldım. Amazon Müzik’te ararken bir mesaj sesi geldi ve ekranda mesaj belirdi.

Josh:👉

“Aa... Josh mesaj attı.” Ona baktım. Onların konuştuğunu bilmiyordum. “Baş parmağı yukarıda olan emoji den göndermiş.”

İlgisizce bana baktı. “Kristen, neden onunla konuşmadın?”

Soru beni şaşırttı. En yakın arkadaşım uzun zamandır en yakın arkadaşım değildi. Benim hakkımda veya neler yaşadığım hakkında konuşmuyorduk.

Aslında hiçbir şey hakkında gerçekten konuşmuyorduk.

Ona bakmak zorunda kalmayayım diye onun telefonundan sanatçının albümünü araştırmaya devam ettim. “Söyleyecek ne var ki?”

Güldü. O kadar âniydi ki şaşırdım ve şaşkınlıkla ona baktım.

“Eve git, Kristen.”

Gözlerimi kırptıstırdım. “Ne?”

Telefonunu elimden aldı. “Eve git. Onunla konuş. Onunla ol. Mutlu ol.”

Kaşlarımlı çattım. “Hiçbir şey değışmedi, Sloan.”

Kızarmış gözleriyle bana dik dik baktı. “Bunu hak ettiğini düşünmüyorsun.”

Rahatsızca kıpırdandım. “Neyle ilgili konuşuyorsun?”

“Annen. Bütün hayatın boyunca, sana asla yeterince iyi olmadığını hissettirdi. Ve sen de Josh için yeterince iyi olduğunu düşünmüyorsun. Ama öylesin.”

Başımı salladım. “Hayır. Öyle değil, Sloan.”

“Evet. Öyle.”

“Sloan, o kendisi için neyin iyi olduğunu bilmiyor. Yalnızca şu anki durumu düşünüyor.”

“Hayır. Kendisi için neyin iyi olduğunu bilmeyen sensin. Annen seni mahvetmiş. Bütün çocukluğun boyunca sana asla aşamayacağını bildiği bariyerler koymuş ve sen şimdi birisine yetebilmek için mükemmel olman gerektiğini düşünüyorsun.”

Birbirimize baktık. Sloan’un göğsü öyle bir hızda inip kalkmaya başladı ki, bu çöküntüsünün gelmek üzere oldu-

ğunu söylüyordu. Gözleri dolmaya başladığında içgüdüsel olarak sehpanın ucundaki kutudan mendil çıkardım.

“Kristen? Brandon’ın kazası benim hatamdı.”

Buna alışmıştım. Çok sık odağını kaybediyordu. Bu kez konunun değiştiğine memnun olmuştum. “Hayır, Sloan, değildi.” Tabağı kucagından aldım ve sehpayı koyup ellerini tuttum. “Bunların hiçbiri senin suçun değil.”

Dudağını ısırды, gözyaşları yanağından süzülüyordu. “Öyle. O motosiklete binmesine asla izin vermemeliydim. Israr etmeliydim.”

Başımı iki yana salladım, ona iyice yanaştım. “Hayır. O yetişkin bir adam, Sloan. O bir sağlık görevlisi. O kaza çağrılarını gidiyordu, riskleri biliyordu. Sakın bunu üstüne alma.”

Çenesi titredi. “Nasıl yapmam? Onu kendisinden korumam gerekmiyor muydu? Onu seviyordum. Bu benim işimdi.”

“Hayır, değildi. İnsanlar kendi kararlarını kendileri verirler, Sloan. Yaşamak istediğı hayatı yaşadı. Yirmi dokuz yaşında bir adamdı. Seçim yapabilecek kapasitedeydi.”

Elinin tersiyle yanağını sildi. “Yani sen Josh için karar verebilirsin, ama ben Brandon için karar vermemeliydim?”

Tuzağı gördüm, ama çok geçti.

Başını salladı, gözyaşları arasında gözlerini kırptırdı. “Hiçbir fikrin yok, değil mi? Sence o razı oldu mu? Josh için, seninle olmamak razı olmak. Bunu anlamıyor musun?”

“Sloan,” dedim nazikçe. “Sen anlamıyorsun...”

“Öyle mi?” diye çıktı. “Sence, Brandon kazadan sonra çocuk sahibi olamazaydı, ben onunla kaldığım için razı olmuş mu olacaktım? O her ne şekilde olursa olsun, ona sahip olmak isterdim. Sakat. Tekerlekli sandalyede, lanet

olası kolu ve ayağı olmadan. Bu takıntı yaptığın şeyin önemi yok. Seni seviyor. Seni istiyor.” Sertçe nefes aldı. “Benim gibi olma. Hayatının geri kalanını sevdiğin adam yanında olmadan yaşama. Evine git, Kristen.”

“Sloan...”

“*Eve* git! Evimden çık git!”

Bağırması beni şaşırtarak harekete geçirdi ve ayağa kalktım.

“Eve git.” Bakışları sertleşti. “Ve sakın buraya Josh olmadan geri gelme.”

Stuntman’ı alıp kollarıma tutuşturdum. Sonra beni evin ön verandasından dışarı çıkardı. Saksının altından anahtarı aldı ve kapıyı yüzüme çarptı.

Girdiğim şoktan dolayı tam bir dakika orada durup kapıya baktım.

Beni kovdu.

Bana kızdı. Deli kadın beni kovdu.

Elimi kaldırdım ve kapıya vurdum. “Sloan, aç kapıyı.”

Kapının çaprazından zincir sesi geldi ve kapıyı arkadan zincirledi.

“Sloan! Hadi ama!” Kapı ziline kısa aralıklarla bastım.

Hiçbir şey olmadı.

Lanet olsun, inanılmazdı.

Bu mükemmel olmuştu. Kim onun yatağını yapacaktı? Bulaşıkları bile yıkayamıyordu. Öğle yemeğinden kalanlar muhtemelen oturma odasında yıllanacaktı. Ya akşam yemeği? Ben olmadan açlıktan ölürdü. Bu düpedüz saçmalıktı.

Stuntman ne olduğunu anlamamış gibi bana baktı. Ben de anlamamıştım.

Arabaya yürüdüm ve sürücü koltuğuna çöküp kollarımı kavuşturdum.

Belki arka kapı kilitli değildir.

Sloan ve ben daha önce hiç kavga etmemiştik.

Uzun bir nefes verdim. Anlamıştım. Onun duygularını anlıyordum, anladım. En yakın arkadaşım bir kâbus yaşıyordu. Kendi kişisel cehennemindeydi ve sevdiğim adam canlı ve buradaydı ve ben onu almıyordum. Tabii ki bunun Sloan'u nasıl incittiğini, onun katlandığı şeylerin yanında benimkilerin nasıl yüzeysel ve önemsiz kaldığını görebiliyordum. Benim sığ biri olduğumu düşünmesi kendimi berbat hissetmeme neden oldu.

Ama bu bir şeyi değiştirmedii.

Josh; körlemesine, duygusal ve ani refleksle bütün hayatını değiştirecek bir karar almak istiyordu, bense bunun bir parçası olmayacaktım. Yapamazdım. Sloan bana istediği kadar kızabilirdi. Ben doğru olanı yapıyordum. Kimi zaman doğru olanı yapmak nahoş olurdu, ama bu onu *yanlış* yapmazdı. Bazen kibar davranabilmek için kabalaşmak gerekirdi ve fikrimi değiştirmem için bana zorbalık sökmezdi.

Eve doğru yola çıktım, Sloan'un kelimeleri kafamın içinde seken mermiler gibi acıta acıta çınılıyordu. Hiçbir şeyi değiştirmiyorlardı. Ama acıtıyorlardı.

Eve vardığımda arabanın anahtarlarını mutfaktaki masaya bıraktım ve tertemiz evime baktım, kaybolmuş hissettim.

Şimdi ne yapacaktım? Hep Sloan yanımdaydı. Ya bu konuda ciddiye ve beni bir daha görmek istemezse?

Aniden benim de ona, onun bana olduğu kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim. Ona göz kulak olmak, Josh'a karşı olan silahlarıma yapışmama yardım etmişti, çünkü dağılan o olsa da dağınıklık toparlanması gereken bir şeydi. Ve şimdi, dikkat dağıtacak bir şey olmadan, bu boşluk kahrediciydi.

Mutfak masasında oturdum ve önüme bir yığın kâğıt

mendil çektim ve köşelerini düzelterek, dudağımı ısırarak, bundan sonraki adımımı düşünerek onları düzeltmeye başladım.

Tamam, belki annemle ilgili söyledikleri doğruduydu. Tanrı biliyor, o Buz Kraliçesi'nin bana yaşattıklarının bıraktığı boklukları düzeltebilmek için hayatımın geri kalanını terapide geçirmem gerekebilirdi. Belki annem beni mahvedip bırakmıştı ve öz değer bilme sorunum vardı. Ama soğuk, sert gerçek şuydu ki ben de çok fazla yükle ona geliyordum ve Josh'un benimle beraber olmak için yaptığı fedakârlığa değmezdim. Asla ondan aldığım kadar çok şeyi ona veremezdim. Bu bir öz saygı eksikliği değildi. Sadece basit gerçeğin kendisiydi.

Belki Sloan bir anlaşılmaya razı olabilirdi. Eğer o bir yas danışmanına gitmeyi kabul ederse ben de bu sorunlarımla ilgili biriyle konuşurdum. Onun istediği gibi Josh'a teslim olsam, ben ben olamazdım. Ama Sloan benim terapistlerden ne kadar nefret ettiğimi bilirdi ve her zaman benim onlardan biriyle görüşmemi istemişti. Kafamda, bunu ona nasıl teklif etmem gerektiğini tartışırken oturma odasına bakıyordum ve gördüm, tek bir mor karanfil orta sehpanın üstündeydi.

Belki aniden evimde birini bulabilirmişim gibi mutfağa bakındım. Ama Stuntman sakindi, sandalyemin altına çökmüştü. Araştırmak için gittim ve çiçeğin, dışında Josh'un el yazısıyla "Sadece tamam de" yazan dosyanın üstüne konduğunu gördüm.

Buradaydı?

Kalbim atmaya başladı. Sanki onu görebilirmişim gibi oturma odasına bakındım, ama sadece dosya vardı.

Kanepeye oturdum, ellerim dizlerimdeydi, dosyayı kucağıma çekme cesaretini buluncaya kadar âdeta yıllar geç-

miş gibi gelen bir süre boyunca dosyaya baktım. Saçımı kulağımın arkasına attım ve dudaklarımı yaladım, bir nefes alıp dosyayı açtım.

Ön sayfada, “SoCal Doğurganlık Uzmanları” yazıyordu. Nefesim ciğerlerime hapsoldü. Ne?

SoCal Doğurganlık’tan Dr. Mason Montgomery ile bir danışma görüşmesi yapmıştı. Üreme endokrinolojisinde ve Amerikan Kadın Hastalıkları ve Doğum Sonrası Bakım Kurulu’nda sertifikalı bir yan uzmandı. Josh onlarla laboratuvar ortamında üreme ve taşıyıcı annelik konusunda konuşmuş ve kısırlık testi yaptırmıştı.

Titreyen elimi ağzıma götürdüm ve gözyaşları görüşümü bulandırmaya başladı.

Bütün test sonuçlarını inceledim. Josh bir üreme *makinesi*di. Güçlü yüzücü spermier ve etkileyici sperm sayısı. Bunu daire içine almış ve yanına göz kırpmış gülümseyen bir yüz koymuştu ve ben hıhladım.

Kliniğin yüksek başarı oranlarının altını çizmişti, ulusal ortalamanın üstündeydi. Önceki hastalardan, benim gibi taşıyıcı kullanan kadınlardan, imzalanmış kişisel deneyimlerini almıştı. Teşvik mektupları arka arkaya geliyordu, bana yazılmıştı.

Sonraki sayfa Laboratuvar Ortamında Üreme olayına giriş maliyetinin tam bir dökümüydü ve Josh’un sağlık sigortası ile bilgiler ve neleri kapsadığı ile ilgiliydi. Sigortası iyiydi. Laboratuvar Ortamında Üreme olayının ilk aşamasını yüzde yüz kapsıyordu.

Hatta küçük bir iş planı bile yapmıştı. Kendi yapacağı köpek evlerini satmayı teklif etmişti. Ekstra gelir, laboratuvarın üç ay içindeki ikinci aşaması için gereken parayı sağlıyordu.

Sonraki kısım Uluslararası Evlat Edinmeler Bölümü’nün

çıkartlarıyla doluydu. Josh'un el yazısıyla alınan notlarda Brezilya'nın yeni açıldığı yazıyordu. Süreci, zaman çizelgesini ve maliyetleri, seyahat masraflarına ve mahkeme giderlerine kadar not almıştı.

Broşürlerle dolu bir cebi çevirip koruyucu aile olabilmek için lisans alma sayfasına geçtim. O şimdiden özgeçmiş kontrolünden geçmişti. Benim için de bir form ve beraberinde koruyucu bakım oryantasyon sınıfları ve ev denetimleri için bir dizi uygun tarih iliştiirmişti.

Bunu mu yapıyordu? Bu onun haftalarını almış olmalıydı.

Çenem titredi.

Bir şekilde bütün bu kâğıtları görmek, bizim beraberce bu işin içinde olacağımızı bilmek çok umutsuz gelmedi. Sanki *yapabilirmişiz* gibi geldi. Olabilecek bir şey gibiydi.

Mümkün bir şey.

Son sayfanın üzerine bantlanmış bir zarf vardı. Titreyen ellerimle açtım, boğazım sıkışıyordu.

Bu yolculuğun nasıl görüldüğünü biliyorum, Kristen. Ben bunu yapmaya hazırım. Seni seviyorum ve en iyi kısmını sana söylemek için sabırsızlanıyorum... Sadece tamam de.

Mektubu düşürdüm ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve hayatımda hiç ağlamadığım kadar ağladım.

Bütün bunları benim için yapmıştı. Josh kısırlığı etraflica incelemişti ve hâlâ seçimi bendim.

Asla vazgeçmemişti.

Bunca zaman, onu ne kadar reddedersem edeyim veya işleri ne kadar zorlaştırırsam zorlaştırayım, asla beni bırakıp gitmemişti. Sadece taktik değiştirmişti. Ve bu işe yaramazsa başka bir şey deneyeceğini biliyordum. Ve başka. Ve başka.

Ben teslim oluncaya kadar durmayacaktı.

Ve Sloan, biliyordu. Bunun burada olduğunu, beni beklediğini biliyordu. Bu yüzden benim gitmemi istemişti. Bunu yapmayı planlamışlardı.

O yaşlı hâliyle, bana en çok ihtiyaç hissettiğinde kendini besleyemez ve hatta yıkayamazken bile, elimi güçlendirme umutlarıyla benden isteyerek vazgeçmişti, çünkü bunu benim için istemişti. Benim mutlu olmamı istemişti.

Çünkü beni o kadar çok seviyordu. Beni Josh kadar çok seviyordu.

İkisi de ben buna değerim diye düşünüyorlardı.

Ben hâlâ inanmıyordum. Buna asla gerçekten inanmayabilirdim.

Ama onlar inandı.

O anda içimde bir şey kırıldı. Vazgeçtim. Artık ondan uzak durmaya gücüm yoktu. Artık bunu yapamazdım, yapmak için bir neden yoktu. Onun gözleri açılmıştı.

Stuntman bana bakarak yan tarafıma süründü. Tişörtümün üst kısmıyla gözlerimi sildim. “Babacığını eve getireceğim.”

Dili dışarıdaydı, gülümsüyor gibi görünüyordu. Telefonumu aldım ve Josh’a haftalardır ilk kez mesaj attım.

Kristen: Tamam.

Bekledim, yüreğim ağzımda telefonuma bakıyordum. Kapı çaldı.

Güldüm, kanepeden atladım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Tabii ki beni bekliyordu. Josh hep bunu yapardı.

Bir daha bunu yapmak zorunda olmayacaktı.

Kapıyı ardına kadar açtım. Gamzeleriyle ışıldıyor ve dağınık inatçı saçlarıyla kapının önünde duruyordu. Kollarına atıldım. Ve sedir ağacı kokusu içime doldu, bedeni-

mi saran tanıdığım vücudunun şekli birden beni bir bütün hâline getirdi. Ferahlamış hâlde gülüyordu ve beni havaya kaldırdı, o kadar sıkı tutuyordu ki nefes alamadım. “Tamam,” diye fısıldadım. “Tamam.”

Josh benimdi.

Mutluluk neredeyse fazla gelmişti. Bütün mücadelenin boşa olduğunu anladığımda, onsuz geçen son birkaç ayın kaybını aynı derinlikte hissettim. Bu haftalarda birbirimizle ilgilenebilir, bu trajedinin içinden geçerken birbirimizi taşıyabilirdik. “Josh, çok özür dilerim. Seni incittiğim için çok üzgünüm.” Onu sıkıca tuttum, ağlıyordum. “Asla vazgeçmediğin için teşekkür ederim.”

“Şşşş.” Kollarıyla beni sıkıştırdı. “Bir hayat boyu senin için mücadele ederdim. Beni o kadar uzun beklemek zorunda bırakmadığın için memnunum.” Alnı alnıma dayalı gülümsedi, gözleri kapalıydı. “E, iyi kısmına hazır mısın?”

Burnumu çektim. “Bebek mi çaldın?”

Güldü, parmaklarını yanağımda gezdirdi, kahverengi gözleri kenarlarından kırıştı. “Hayır. Ama neredeyse onun kadar iyi.” Gözlerime baktı. “Şimdiden bir taşıyıcı anne buldum.”

Geri çekildim. “Hayır. Sloan ne duygusal ne de zihinsel olarak bunu yapacak bir yerde değil. O yere bir gün gelebilir mi, bilmiyorum.”

“Sloan değil.” Gülümsedi. “Kız kardeşlerim.”

Gözlerimi kırptım. “Ne?”

Sırıttı. “Bir aile toplantısı yapmak için eve gittim. Altı kız kardeşim ve kocalarıyla oturdum. Bu durumu çözmedikçe beni asla almayacak bir kadına çılgınca âşık olduğumu söyledim.”

Dudaklarımdan gülmeyle karışık bir hıçkırık sesi çıktı ve elimle ağzımı kapattım.

“Altısı birden gönüllü oldu. Hatta önce kim olacak diye kavga ettiler. Zaten kavga etmezlerse eğlencesi çıkmaz.”

Güldüm, yanaklarımdan nehirler akıyordu.

Beni kendine çekti, gözümdeki yaşları başparmağıyla siliyordu. “Kristen, bütün bu seçeneklerin hiçbiri bize uygun olmazsa ben yine de seni isterim, bunu bilmeni istiyorum. Ne olursa olsun seni istiyorum. Bir başka şeyi istemeden önce, ilk seni istiyorum.” İfadesi kararlı ve ciddiydi. “Sana sahip olamazsam benim mutluluk şansım yok. Hiç.”

Yüzümü boynuna gömdüm ve o bana sarıldı.

“Benim için çok zor, Josh. Yeterliymişim gibi hissedebilmek zor,” diye fısıldadım.

“O zaman, hayatımın geri kalan kısmını bu konu üzerinde çalışarak geçireceğim demektir, değil mi? Bu da beni bundan sonraki şeye getiriyor. Bak bana.”

Çenemi kaldırdı. “Evlenmemiz gerektiğini düşünüyorum.” Gözleri gözlerimin üzerinde gidip geldi. “Bugün.”

OTUZ DOKUZ

JOSH

Kristen’in verandasında durduk ve bana o kahverengi gözleri ile baktı. “Benimle şimdi mi evlenmek istiyorsun? *Bugün* mü?”

Kule yıkılmıştı. Aradaki köprü, piranalar, makineli tüfekler gitmişti. Kristen mutluydu ve kendini tamamen açmıştı. Aşkı her yerdeydi. İçinden taşıyordu. Bana bakışlarının içindeydi. Sesinin tonundaydı. Göğsümdeki ellerinde ve öpüşündeydi, gözlerine ve dudaklarının duruşuna yansıyan gülümsemesindeydi.

Bütün o haftalardaki planlamalarım ve dualarım bu sonuç içindi. Eğer başarısız olsaydım ne yapardım hiç bilmiyorum. Kendime bunun üstünde düşünmeye izin vermeyi reddetmiştim.

Ama başarısız olmadım.

Ve şimdi, onun beni bu şekilde seviyor olduğunu görmek ruhuma huzur veriyordu. İlk kez onun bütününe sahiptim. O benimdi. *Sonunda* benimdi.

Ama henüz bunu kutlamanın zamanı değildi.

Son haftalar boyunca uzun uzun ve enine boyuna düşünmüştüm. Hâlâ gizli bir sağlık sorunu olup olmadığını

bilmiyorduk ve hayatımın üzerine bahse girerim, eğer varsa onunla ilgilenmek durumunda kalmayayım diye beni yine bırakırdı.

Kristen evliliğe inanan biri idi. İyi ve kötü güne, hastalığa ve sağlığa inanırdı ve bana bu sözü verirse bunu onurlandırır, biliyordum. Hasta olan kendisi bile olsa.

O fikrini değiştirmeden bu anlaşmayı mühürlemeliydim. Onu ne kadar çabuk kaybedebileceğimi tekrar tekrar görmüştüm ve düğün planlarken aramıza bir zaman koyarak bunun olmasına izin vermek gibi bir niyetim yoktu. Bir kötü geçen doktor randevusuyla benden vazgeçecekken bunu yapmazdım.

“Beni dinle,” dedim. “Sana olan çılgınca aşkımın bu durumla bir ilgisi yok. Bundan emin ol. Romantik herhangi bir şekilde seninle evlenmek istersem bundan ne kadar nefret edeceğini biliyorum, doğru mu?”

Güldü. *Tanrım onu özlemiştir.*

“Büyük bir operasyon geçirmek üzeresin ve sigortan benimki kadar iyi değil. İstedğin her doktoru görebilirsin. Sevk gerekmeden, görmek istediğin herhangi bir uzmana ulaşabilirsin. Sloan ve Brandon’inki gibi bir sonumuz olsun istemiyorum. Sevdiğim kadınla evlenmemiş olarak ölmek istemiyorum. Ve bize herhangi bir şey olduğunda, birbirimiz için sağlık kararları alabilecek durumda olmamızı istiyorum.”

Dudağını ısırdı. “Son kararı annemin verecek olması beni biraz korkutuyor, aslında.”

Sırıttım. Öyle olacağını biliyordum. “Aynı zamanda evli çiftler için vergi avantajları epey iyi.”

“Bu doğru,” diyerek gülümsedi, güzel yüzü aydınlandı ve açıldı. “Çok iyi nedenlerin olduğunu kabul etmek durumundayım. Vatandaşlığa mı ihtiyacın var? Yoksa bir cesedi taşımana yardım etmemi istiyorsun ve tanıklık etmemi iste-

miyorsun? Çünkü eğer öyleyse, bunun anlaşmayı kesinleştirceğini düşünüyorum.”

Onu kendime çektim. “Evlen benimle. Şimdi. Bugün. Belediye nikâh salonuna gidelim ve evlenelim.”

Evet de. Lütfen, evet de.

Omzunu silkti. “Tamam.”

Kalbim göğsümden taşıtı. “Evet?”

Dudağını ısırp gülümsedi. “Evet, bu artılar listesine gerçekten karşı koyamayacağım.” Kaşları çatıldı. “Ama ya senin ailen? Öylesine bir kadınla kaçıp evlendiğin için kızmazlar mı?”

Ailem kimin umurundaydı? Bunu en sevgi dolu şekilde söylemiştim, ama şu anda ailem en son düşündüğüm şeydi. Kristen karım olmadan rahatlayamayacaktım. Biz evlenene kadar bunların hiçbiri gerçek ve kesin değildi.

Önce bu, sonra aile ve derin nefesler alma geliyordu.

Başımı salladım. “Ailem zaten altı kız evlendirdi. Bir düğün daha yapmak zorunda olmadıkları için rahatlayacaklardır. Ne yapmayı planladığımı zaten onlara söylemiştim. Hazır olduğumuzda onlara gider ve parti yaparız.”

“Oh!” Zıplamaya başladı. “Nikâh yüzüklerimizi *Ucuz Roman* filmindeki rehinciden alabilir miyiz?”

Gülümsedim, temkinli bir heyecan sarıyordu. “Ne istersen.” Saatile baktım. “Eğer bunu bugün yapmak istiyorsak, yola düşmeliyiz. Muhtemelen üstünü değiştirmek için birkaç dakika alabilirsin.”

“Tamam, ben Sloan’u arayayım,” dedi, telefonuna uzanarak.

Midem altüst oldu. Bunun olacağını biliyordum. Kalbim ona söylemek zorunda olduğum şey için önceden ağrımaya başlamıştı. Bileğini tuttum. “Kristen,” dedim nazikçe. “Sloan sana evlenme teklif edeceğimi biliyor. Orada olmak istemedi.”

Mutluluğu gözümün önünde soldu ve neşem söndü. Onun canının yanmasını görmekten nefret ediyordum. Bugün ona istediği her şeyi verebilmek istiyordum. Ama Sloan satılık değildi.

Sevecen bir şekilde ona baktım. “Bizi destekliyor. Beni bekliyor. Senin yanıtını ona mesaj atmamı söyledi. Ama nikâha gelememiş.”

Sertçe yutkundu ve başını salladı, kahverengi gözleri kalbimi acıtacak kadar doldu. “Hayır. Bunu kaldıramaz. Tabii ki.” Gülümsedi, biraz daha zayıf bir gülümsemeydi, iyi bir ifade takınmak istiyordu. Bunun için onu seviyordum. Ama içinin ne kadar derinden yandığını biliyordum. Benim de canım yanıyordu.

Sonunda birbirimize kavuşmuştuk, ama her ikimiz de en yakın arkadaşlarımızı kaybetmiştik.

KIRK

KRISTEN

İsimlerimizin söylenmesini beklerken belediye binasının holüne karşılıklı konmuş kahverengi ahşap banklara oturduk. Evlilik ruhsatımızı ve yüzüklerimizi almıştık ve resmi nikâh için son randevuya yetişmeyi başarmıştık.

Sulh hâkimi tarafından evlendirilmek otuz beş dolara mal oldu, yirmi dolar da mahkemenin tayin ettiği ve bizim tanımadığımız iki şahidin evlilik sertifikamızı imzalaması içindi.

Çiçekler veya düğün pastam yoktu. Gelinlik giymemiştim. Yüzüğüm o kadar boldu ki, düşmesin diye etrafına bant sardım. Park yerinde üzerimize yağmur yağdı. İlk dansımız veya fotoğrafımız veya peltekçe evlilik yeminini bize söyletecek bir nikâh memurumuz yoktu. En yakın arkadaşım yanımda değildi ve Josh'un ki de yanında olmayacaktı.

Düğünler tarihindeki en eksik, en hüznü nikâhtı ve ben o kadar heyecanlıydım ki, gülümsemeden duramıyordum.

Şimdi her şeyi oluruna bıraktığım için, önceden verdiğim savaşın ne kadar yorucu olduğunu anladım. Her şeyi bırakıp rüyaya dalmak yerine uyanık kalmak için mücadele etmek gibiydi.

Onun beni sevmesine izin vermek çok doğal ve kolaydı,

onu kendimden uzak tutmak ise zor olmuştı. Beni özüme kadar kurutmuş, benden her şeyi almıştı. Hepsini bittiği için rahatlamıştım.

Josh spor ceketin altına tanıştığımız gün giydiği bira fabrikası tişörtünü, bense Josh'un isteği üzerine Sloan ve Brandon'ın partisinden kalma siyah elbisemi giymiştim.

Ona baktım, kucağındaki kâğıtlardan başını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi, gamzeleri ışıltıyordu. Yeminlerimizi etmeyi bekliyorduk.

Bu adam kocam olmak üzereydi.

Üç dakika kadar erkek arkadaşım, son iki saattir de nişanlım olmuştı ve hayatımın geri kalanında kocam olmak üzereydi.

Kristen Copeland olacaktım.

Hükümet binasının geniş koridorunda karşımda oturup beni seyrederken ne düşündüğünü bilmiyordum, ama onu hiç bu kadar mutlu görmemişim.

“Kristen Peterson ve Joshua Copeland?”

İsimlerimizin söylenmesi o özel anımızdan bizi kopardı. Josh ayağa kalktı ve bana elini verdi. Sonra, tam içeri girmeden önce, beni kendine çekti. “Hazır mısın?”

Tanrım, o kadar hazırdım ki komik bile değildi.

“Evet.” Alt dudağımı ısırarak gülümsedim.

Yanağımı okşadı. “Başıma gelen en güzel şey sensin, biliyorsun, değil mi?” Gözlerinin içi parladı. “Seni seviyorum, Kristen. Sen hayatımın tek en büyük aşkıydın.”

Sözleri yüreğimi kavradı. “Ben de seni seviyorum, Joshua. Sonsuza kadar.”

Tören ofisin içindeydi. Gri saçlı memur adlarımızı teyit edip kimliklerimizi kontrol ederken masasının önünde durduk. Tören başlarken şahitlerimiz arka tarafta duruyordu.

Birkaç dakika sonra kapı açıldığında ben yeminimi okumak üzereydim ve Sloan içeri girdi.

Ağzım açık kaldı.

Zombi bir nedime gibiydi. Saç örgüsü yamuk, kırmızı ruju eğriydi. Annesinin üç yıl önceki düğününden kalma pembe nedime elbisesini giymiş ve elbisenin düğmelerini yanlış iliklemişti. Ellerinde mutfağından getirdiği, benim daha önce ayıkladığım yarı ölmüş çiçekleri tutuyordu. Çöp kutusundan çıkarmış olmalıydı. Gözlerinin altında derin ve koyu renk halkalar vardı, allığa rağmen solgun görünüyordu.

Ama buradaydı.

Kollarımı ona sardım.

“Burada olmamama imkân yoktu,” diye fısıldadı.

Kendini evden çıkarıp benim için burada olabilmek adına nasıl bir güç harcadığını ve kıyılmamış nikâhıyla benim nikâhımın kıyılmasını izleyerek hissedebileceği duygusal ıstırapı hayal bile edemiyordum.

Ama gelmişti.

Josh onu kucakladı ve ilk kez, yüzüne kazınan Brandon’ın yokluğunun acısını gördüm. Üzerinde durmamaya çabalarken iyi iş çıkarmıştı sanırım. Sloan buradaydı ama Brandon’ın yeri boştu.

Olması gereken şeylerin hiçbiri şu an olan şey değildi. Sloan ve Brandon bugüne kadar çoktan balaylarını bitirmiş, evlerine dönüp yerleşmiş olacaktı. Ben ve Josh nerede olacaktık bilmiyorum, ama ikimizin sonunda bir araya gelmeyeceğimiz bir dünya olmadığını şimdi anlıyordum. Ve Brandon ve Sloan bizim düğünümüzde olup bizi destekleyeceklerdi.

Ne var ki sadece Sloan vardı, o da artık kendisi değildi. Tekrar öyle olur muydu, bilmiyorum.

Ama en azından buradaydı.

Sloan yanımda durdu ve ben bunumu çektim, yeminimi üzerine karaladığım Taco Bell fişini çıkardım.

Josh'a baktım. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Yakışıklı yüzünde; biraz gerginlik, endişe ve sanki ben aniden fikrimi değiştirecekmişim de elindekiler ondan alınacakmış gibi korku ifadesi vardı.

Bunu hak etmiştim.

Bu silah zoruyla yapılan bir nikâhtı. silahı tutan kişi Josh'tu.

Bütün bunlar, ben yönümü anlamadan önce beni nikâha götürmek için yapılan silahsız kaos kampanyası gibiydi. Korkup kaçmadan önce beni kilit altına almak istiyordu. Bu yüzden bunu aceleye getirmişti. Ama bu işin şakasıydı, ben kilitlenmek istiyordum ve asla fikrimi değiştirmeyecektim. Onu bir daha asla bırakmayacaktım. Eğer bu paslı bir kova gibi olan vücudumu bu kadar istiyorsa alabilirdi ve ben sadece hayatımın/geri kalanını onun emniyetinde olmasını ve sevilmesini sağlayarak geçirmeliydim.

Ona baktım, gözlerim sabitti, derin bir nefes aldım. "Joshua, bütün mesajlarına yanıt vereceğime yemin ederim."

Nişanlım dahil odadaki herkes güldü. Josh'un yüzüne bir rahatlama geldi.

Devam ettim. "Hayatımın geri kalanında bütün aramalarına yanıt vereceğim. Bir daha asla beni kovalamak zorunda kalmayacaksın."

Gözleri yaşlarla doldu, tuttuğu nefesini bırakmış gibi görünüyordu.

"Sevildiğini bilmen için istasyondaki bütün aile günlerine geleceğime yemin ederim. Seni destekleyeceğime ve seni mutlu edecek yeri buluncaya kadar seni takip edeceğime yemin ederim. En yakın arkadaşın olacağım ve kalbindeki o boşluğu doldurmaya çalışacağım. Seninle ilgilenece-

ğim ve değerini bileceğim, daima ve her ne olursa olsun.” Gülümsedim. “Etrafındaki yörünge ve evrenin olacağı, çünkü sen daima benim güneşim olacaksın.”

Gözlerini sildi ve yeminini okumadan önce bir süre beklemek zorunda kaldı.

Onu beklerken bakışlarımı yüzüne sabitledim. Onu içime çektim, kendimi onun sevgisinin bana tekrar tekrar buna layık olduğumu hatırlatmasına bıraktım.

Kâğıtlarına baktı ve masaya koyarak, ihtiyacı olmadığını karar vermiş gibi göründü. Ellerimi tuttu. “Kristen, önümde ne türde bir sağlık sorunu olursa olsun, seni seveceğime ve sana bakacağıma yemin ederim. Hayatının her gününde sana her şeye değdiğini göstereceğim. Bütün endişelerini taşıyacağım. Tek istediğim, köpek çantayı kendin taşıman.”

Odadakiler yine güldü.

“Stuntman Mike’ı seveceğime ve bütün örümceklerini katledeceğime ve senin aç kalmamanı sağlayacağıma söz veriyorum.”

Şimdi ben de gözyaşlarım arasında gülüyordum.

“Seni her zaman savunacağım. Daima senin yanında olacağım.” Sonra Sloan’a döndü. “Ve hayatımın sonuna kadar kız kardeşimmişsin gibi seni koruyup kollayacağım, Sloan, yemin ederim.”

Bu olayı bitirmişti. Gözyaşlarım yüzümden aktı gitti, aranızdaki mesafeyi kapattığımı anlamadan önce onun kollarındaydım ve ağlıyordum.

İkimiz de ağlıyorduk. Hepimiz ağlıyorduk, hatta buraya bizi getiren yolculuğun ne kadar zor olduğunu, bu birleşmenin gerçekleşmesi için yapılan fedakârlığı bilmeyen şahitler bile ağlıyordu.

Ve bu yolda kimi kaybettiğimizi bilmiyorlardı...

KIRK BİR

KRISTEN

Doktorların muayenehanesi asla yeterine sıcak olmuyordu. Üstünde kâğıttan elbiseden başka bir şey olmadan oturma-
nın beklendiği ve ona göre ısıtılan bir yerdesiniz sanırdınız.

Josh yanıma, çıplak ayaklarımı sallandırıdığım muayene
masasına yaslanmıştı. Rahat durayım diye elimi tutmuştu.

“Bu iş hep bu kadar sürüyor mu?” diye sordu, saatine
bakarak.

Evlilik yüzüğü saatini taktığı taraftaki elindeydi. Üşü-
müş ve gergin olmama rağmen ona bakıp gülümsedim.
Yüzüğünün içindeki yazıda, “Tamam” yazıyordu. Ben yü-
züğümü parmağıma göre ayarlatmıştım ve Josh içine, “Ev-
renim,” yazdırmıştı. Tapılasıydık.

Aynı zamanda açtık.

Ultrason teknisyeni görüntüleri alalı yarım saat olmuş-
tu. O zamandan beri kimse gelmemişti ve glikoz testi için
aç olmak zorundaydım. Josh da dayanışma içinde olmak
için yememişti, yani ikimiz de açlıktan ölüyorduk.

İçimi çektim. “Ne kadar sürer bilmiyorum. Daha önce
histerektomi için ön bir operasyon geçirmemişim.”

Dört haftadır evliydik. Çok yoğun geçen bir aydı.

Josh yanıma taşınmıştı, ama daha ilk günden Sloan'a yakın bir eve ihtiyacımız olduğunu anlamıştık. Her ikimiz de evimizden çok orada oluyorduk.

Ona bizim yanımıza taşınmasını söyledik, ama o kesin bir dille reddetti. Onun yanına taşınmayı teklif ettik, onu da reddetti. Böylece hayatlarımızı birleştirebilmek, köpek evi yapma bölümümüzü hayata geçirmek ve arkadaşımıza göz kulak olabilmek için ek olarak ev arayışına giriştik.

Josh Brandon'ın başladığı bütün ev tamiratı işini üstlenmişti. Yemeklerimizin çoğunu o pişiriyordu ve ben hâlâ her günümü Sloan'u yataktan çıkarmaya, evini temizlemeye ve onu neşlendirmeye çalışmakla geçiriyordum.

Daha iyiye gitmiyordu.

Onu evden çıkmaya yalnızca, Brandon'ın mezarına ziyarete gideceğimiz zaman veya nadiren gittiğimiz Starbucks'a gitmek için ikna edebiliyordum. Danışmanlık almak için bir doktora görünmeyi veya bu durumu atlatması için bir antidepresan almayı reddediyordu. Başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Josh sokuldu ve ona yaslanarak gözlerimi kapadım. "Yemek için Sloan'a ne götürelim?" diye sordum.

"Mmm, taco seviyor. Yolumuzun üzerindeki taco kamyonetinde durabiliriz."

Yanaklarımı ellerinin arasına aldı. "Kulağa iyi geliyor. Hatırlat da onun yatak odası kapısını tamir edeyim. Kilit takılıyor."

Başımı kaldırdım ve beni öptü. Hep beni öpüyordu. Dokunuyor, kucaklıyor, elimi tutuyordu. Balayı yapamamıştık, ama hiç önemi yoktu.

Her gün bizim balayımızdı.

Geçen hafta Sloan'un annesi gelmiş ve birkaç gün bura-

* Ünlü bir kahveci zinciri (ç.n.)

da kalmıştı. Böylece Josh ve ben Güney Dakota'ya ailesi ile tanışmam için uçabilmiştik.

Dalga geçmiyormuş. Kız kardeşleri çılgındı.

O cadıları çok sevdim.

Sürünün lideri pozisyonu için savaşılan baskın kurt kadınlar çetesiyle beraber koşmaya benziyordu. Çok eğlen-
celiydi.

Biz oradayken, bizim ilk taşıyıcı annemiz olması için kız kardeşi Carmen'in en iyi durumda olduğuna karar verdik. Biri emekleyen ve biri yedi yaşında iki çocuklu, evde oturan bir kadındı ve en kolay hamileliği o geçiriyordu.

Onlar yumurtalarımı hasat etmeden önce günlük iğnelerimi olmak zorundaydım ve fibroidlerim hormonlara asla hoş bir şekilde yanıt vermiyordu ve Sloan'la meşgul olsak bile benim iyileşmem uzun sürecekti, histerektomi ameliyatımı programa almaya karar verdik.

Zamanı gelmişti. Kramplarım korkunçtu. Hâlâ günlük nokta kanamalarım vardı. Fibroidler mesaneme baskı yapmaya başlamıştı ve çok rahatsız ettiği için karnımın üstüne yatamıyordum. Josh seksi olduğumu ne kadar çok söylerse söylesin bu şiş karnımla öyle hissetmiyordum.

Bu işin bitmesine hazırdım.

Kapı vurulduğunda Josh beni öpüyordu, öpüşürken yalanan iki ergen gibi irkilerek birbirimizden ayrıldık.

Dr. Angelo benim çizelgeme bakarak içeri girdi. "Bütün testlerinizi aldık. Bayan Copeland, endişelenmekte kesinlikle haklısınız." Sayfayı çevirdi, bir süre inceledi ve sonra bana döndü. "Devam eden birkaç şeyiniz var, maalesef histerektomi söz konusu olamaz."

Yüzü mezar gibiydi.

Gözümü kapadım ve soluğumu bıraktım. Kötü bir şey vardı.

Biliyordum.

Hissettiğin kadar yaşlısın derlerdi. Bir çeşit antika eser filan olduğumu düşünmeye başlamıştım.

Son haftalarda, baş ağrılarım vardı ve gerçekten hâlsizdim. Deli gibi kilo kaybediyordum. Baş dönmelerim devam ediyordu ve Josh'a söylemeye cesaret edemiyordum çünkü beni hemen acil bakıma götürürdü. Zaten durmadan glikoz seviyemi ölçme testine gitmem için baskı yapıyordu. Apar topar hastaneye gitmeye vaktim yoktu. Yapacak bir sürü bokum vardı.

Şimdi ise ya diyabetim vardı ya kanser olmuştum ya da nadir bir kalp rahatsızlığım vardı ve Josh benim ölen kıcıma bakmak zorunda kalacaktı.

Bu *sadece* benim şansımdı. Yalnızca kanayan, şişen, aptal rahmimi bedenimde tutmak zorunda kalmayacak, şimdi bir de ne sorunum varsa onunla uğraşmak zorunda kalacaktım.

Gerçekten buna zamanım yoktu. Sloan tam zamanlı bir işti. Kendi *işim* tam zamanlı bir işti.

Ve zavallı Josh. Bütün istediğim ona iyi bir eş olmaktı. Normal ve sağlıklı olmak istemiştim. Eğer histerektomi ameliyatı olamayacaksam laboratuvar ortamı döllenmesi için yumurtalarım hasat edilecek miydi? Yani bu ne kadar ilerlemişti? Ve eğer laboratuvar ortamı üremesini yapmayacaksam sağlığım evlat edinmemize engel olacak mıydı? Bu konuda kuralları vardı, değil mi? Eğer ölüyorsan bir çocuğa böyle bir durumu yaşatamazdın?

Velociraptorum içerideki kapılardan birini tırmaladı. Ama Josh elini omzuma koydu ve beni rahatlatmak için hafifçe sıktı ve o canavar tekrar kış uykusuna daldı.

Ne tür bir bomba düşmek üzere olursa olsun kocamın beni bırakmayacağını biliyordum. En berbat şeyse, onun yüzük takmasına izin vermiş olmamdı. Üstelik şimdi onu,

benim hayat boyu sürececek sağlık sorunlarımdan kurtarabilmek için terk de edemeyecektim. İyi oyun çıkardın, Josh. Bana yapışmış kalmıştı.

İçimi çektim ve haberler için kendimi hazırladım.

Dr. Angelo taburesini çekti ve oturdu, el panosu bacağının üstünde dengede idi. Parmaklarını kucağında birbirine doladı. "Hamilesiniz, Bayan Copeland."

Her şey durdu.

Josh'un omzumdaki eli gevşedi.

Doktora bakakaldım. "Ben ne?"

"Dört aylıktan biraz fazla." Dr. Angelo bize gülümsedi.

"Ne?" Josh nefeslendi.

Dr. Angelo taburesini ultrason aletinin yanına çekti. Klavyeyi tuşladı. Siyah beyaz görüntü monitörde belirdi.

Ekranda bir noktaya kalemını vurdu. "Bebek burada." Başını eğdi. "Ayakları burada. Bebeğimizin başı burada. Elleri burada..."

Josh ve ben ekrana aval aval baktık. Her ikimizin de nefes aldığını sanmıyordum. Kulaklarım uğuldamaya başladı.

Monitörden siyah beyaz baskı bir kâğıt çıktı ve Dr. Angelo onu bize uzattı. "Bebeğinizin ilk resmi."

Josh ve ben incecik kâğıda şoke olmuş vaziyette baktık. Her birimiz bir köşesinden tutuyorduk.

Dr. Angelo gözlüklerini burnuna itti. "Glikoz testleriniz biraz düşük geldi. Gebelik diyabeti. Bundan sonra diyetiniz konusunda biraz daha dikkatli olmak zorundasınız ve kan şekerinizi ölçtürmelisiniz." Elindeki panoya doğru konuştu. "Bahsettiğiniz hipoglisemiye sebep olan oydu." Josh'a bakıp başını salladı. "Size bir diyet listesi çıktısı vereceğim. Ultrasonlarınız iyi duruyor. Bebeğiniz sağlıklı görünüyor. Her şey iyi görünüyor."

"Nasıl?" Nefes aldım. "Rahim içi araç takılı. Ve fibroidler! Bunca zamandır olan kanamalarım!"

Dr. Angelo başını salladı. “Daha önce konuştuğumuzda nokta kanamalardan bahsetmişsiniz. Nokta kanamalar ve kramplar hamilelik sırasında yaşanan olağan dışı şeyler değildir, özellikle ilişkiden sonra. Ve gördüğüm kadarıyla, rahim içi araç, eee...” Güldü. “Orada değil. Görmedim. Röntgen uzmanımız da görmemiş. Büyük olasılıkla ağır kanamalar sırasında düşmüş. Eğer regl dönemleriniz yeterince ağırırsa rahim içi araç yerinden çıkar ve fark edilmeden gider.”

Josh titriyordu. Elindeki titremeyi hissedebiliyordum. Ona baktım, gözleri kocaman açılmıştı. Manyak gibi gülmeye başladım, kendimi tutamıyordum, Josh da gülmeye başladı. Doktor, kendimizi toparlamamızı sabırla bekledi.

“Bu nasıl olabilir? Böyle şeyler pek olmaz.” Yanaklarımı silerek baktım. “Neden hareket ettiğini hissetmiyorum? Bu normal mi?”

Bütün bunları kafamdan her saniye binlerce kez ne-lan-bu diye sorarak geçiriyordum. İnanamıyordum. Kelimenin tam anlamıyla inanmıyordum.

Doktor güven verici bir şekilde gülümsedi. “Hâlâ biraz erken. Ve eğer hamile olmayı beklemiyorsanız, bebek hareketlerini ve semptomlarını başka bir şeymiş gibi göz ardı etmeniz alışılmadık bir şey değil.”

“Ben sadece düşündüm ki bu... fibroidler. Berbat hissetmeye o kadar alışkınım ki...” Aylardır ilk kez elimi karnıma, küçük, yuvarlak şişliğe koydum.

Bir bebek.

Benim şiş karnım bir *bebektir*. Tümör dolu bir göbek değil, bebektir.

Ben *hamileydim*.

“Fibroidleriniz hamilelik için bir soruna neden oluyor gibi görünmüyor. Aslında son gelişinizden bu yana tümör-

ler biraz küçülmüş görünüyor,” dedi Dr. Angelo, çizelgemi çevirerek. “Hamilelik hormonlarının böyle bir etki göstermesi alışılmadık bir şey değil.”

Bu son dört ay flaşlar eşliğinde aklıma gelmeye başladı. “Ama ben içki içtim. Ve vitamin almadım ve... ve...”

“Arada bir içmek hamileliğe zarar vermez. Hatta kafanın biraz iyi olması da bebeğe zarar vermez. Doğum öncesi ideal koşullarda normal diyetinizden de ihtiyacınız olanın çoğunu alırsınız.”

Nefes nefese kaldım. Başım dönüyordu. Ağzımı elimle kapattım ve sonra çöktüm. Vücudumu sarsan hıçkırıqlarla. Tekrar Josh’a yapıştım ve o beni göğsüne çekti.

İkimiz de duygularımızı içimizde tutamıyorduk. Muhtemelen güldüğümüzü ve deliler gibi ağladığımızı kliniğin her yerinden duyabilirdiniz.

Doktor Josh’a ve bana mendiller tutuşturdu. “Bu durumu sakın karşılayın. Sizin biraz kilo almanızı istiyoruz. Olmanız gereken kilodan dört buçuk kilo kadar geridesiniz. Hamilelik bir gün için ekstra üç yüz kalori almanızı gerektirir. Eğer düzgün biçimde beslenmezseniz, bebek sahip olduğunuz her şeyi alır. Biz sizin doğum için iyi ve güçlü olmanızı istiyoruz, Bayan Copeland.”

Oda etrafımda döndü. Yakalayamıyordum.

Hamile. Ben. Ben ve Josh.

Bütün sorularımı sorduktan, bebeği tekrar ultrasonda gördükten ve kalp atışlarını duyduktan sonra ve sonunda doktor odadan çıktığında Josh ve ben birbirimize sarılarak oturduk.

“O geceydi,” dedim. “Sloan’un partisinin olduğu gece.”

Josh güldü ve ıslak saç buklesini yanağımdan çekti. “İlk seferinde. O dönem kondom kullanmadığımız tek sefer oydum. Bir atış ve seni devirdim.”

Hıhladım. “Senin süper spermin. Çok şükür beni namuslu bir kadın hâline getirdin. Beni resmi nikâh törenine sürükledin, tam da benim bu skandal durumuma uygun şekilde.”

Güldü. Sonra elini karnımın üstünde tuttu ve müsaade etmem için bana baktı.

Bedenimin o kısmı hariç her milimine dokunmuştu. Başımı salladım ve sıcak avucunu göbek deliğimin üstüne yerleştirdi. Bu, hayatımın en özel ânıydı. Bebeğimizi elinin altında tutarak eğildi ve beni öptü.

Sonra korku devreye girdi. Geri çekildim, aniden korkmuşum. “Josh, ya düşük yaparsam? Annem erkek kardeşimi kaybetti. Ya bebek erken gelirse? Ya kız olursa ve benimle aynı sorunları yaşarsa? Ya annem gibi boktan bir anne olursam ve onu yetiştirmeyi bilemezsem veya ona onu ne kadar sevdiğimi söyleyemezsem veya... veya...” İsteri içimden taşmaya başladı.

İşte şimdi isteri krizleri geçiren bir kadın olmuştum.

“Hey, hey. Sen berbat bir anne olmayacaksın,” dedi, yüzümü ellerinin arasına alarak. “Sen Evelyn gibi değilsin. Ya şöyle olursa ya böyle olursa diye düşünme, çünkü bunları durdurabilmek için yapacağın hiçbir şey yok. Sadece bunun keyfini çıkaralım. Ve eğer işler planladığımız gibi gitmezse o zaman uğraşırız. Daima ve her ne olursa olsun. Beraber.”

Başımı tamam anlamında salladım, o bana sıkı sarıldıkça ellerimin titremesi azaldı.

Gözlerimi kapadım ve nefesimi sakinleştirdim, kocamın yüzümdeki ellerine ve o bildik varlığına odaklandım. Benim dayanağım. Fırtınamın içindeki sakinlik. Çılgılığım karşılık fısıltı.

Sonra ona baktım, sonunda gerçeği gördüm. “Josh. Baba olacaksın.”

Muzip bir gülümseme ile baktı, gözleri neşe ve gözyaşlarıyla ışıldıyordu. “Kristen... Anne olacaksın.”

SON SÖZ

JOSH

2 yıl sonra

Dört çeker arabanın arka koltuğuna eğildim ve araba koltuğundaki Oliver Brandon'ın kemerini açtım. Kristen yanımda duruyordu, bebek bezleri çantası omzunda asılıydı. “Bunu yapmak istediğine emin misin? Ya onu yerse?”

Bebegi yukarı kaldırıp suluğunu alırken gülümsedim. “Evelyn çabalıyor. Bir şansı hak ediyor.” Kapıyı kapadım ve Kristen’a döndüm.

Karım bana baktı. “Sana kabadayı dedi.”

Güldüm. “Evet, evet öyle dedi.”

Kristen ve ben, bununla çok eğlenmiştik. Bu, Kristen'ın en sevdiği lakaplarımdan biriydi.

Oliver’a suluğunu verdim. “Ama adil düşünürsek, ona evlendiğini ve hamile kaldığını Potatogram üzerinden söyledin. Şunu bana ver.” Bebek bezi çantasını ondan aldım. “Fazla ağır şeyler taşımamalıydın.”

Yüzünü astı. “Ameliyatımdan bu yana dört ay geçti. İki buçuk kiloluk bir çantayı taşıyabilirim.”

İnatçı kafasının yanından öptüm.

Oliver doğduktan sonra, hamile kalabilmek için bir yıl-

dan fazla uğraştık. Ama yıldırım ikinci kez çarpmadı.

Doğurganlık uzmanına gittik ve laboratuvar ortamında üreme üzerinde üç tane başarısız denememiz oldu, ama fibroidler embriyonun ekilmesini engelliyordu.

Kristen perişan olmuştu. Regl dönemleri kâbus gibiydi. Acı içindeydi ve kansızlık sınırındaydı. O doğurganlık tedavileri ve bir bebeğe bakmak, her ikimiz için de çok zor olmuştu.

Onun acı çekmesini izlemekten nefret ediyordum.

Histerektomi olma konusunda bu kez isteksizdi çünkü bir kere şansımız yaver gitmişti. Ama aradan bir yıldan fazla geçtikten sonra, Oliver hakkındaki gerçeği gördük; o bir mucizeydi. Ve kendini tekrarlamayacak bir şeydi.

Ona sürekli bunun sorun olmadığını ve sadece onun sağlıklı olmasını istediğimi tekrarlayarak verdiğim güvenceyle yirmi altı yaşında histerektomi oldu.

Ve yepyeni bir insandı.

Karımın ne kadar kuvvetli biri olduğunu tam olarak anlamış olduğumu sanmıyorum. Kristen, iyi olmadığını hissettiğinde bana söylemeyi sevmiyordu. Saklamak ve mutlu bir ifade takınmak konusunda çok iyiydi. Ama kramplar ve kanamalar artık onun günlük hayatının bir parçası olduğunda çiçek açtı. Daha iyi uyuyordu ve daha fazla enerjisi vardı. Ameliyat onu dönüştürmüştü. Hatta açlığı bile daha az korkutucuydu.

Onu böyle görmek bir armağandı.

“Biliyor musun, annem yarına kadar ona kaka eğitimi vermiş olur,” dedi.

“İyi.” Evelyn’in 1940’larda inşa edilmiş Simi Vadisi konağına baktım. “Bu durumu bir dakika içinde daha da seveceğim.”

Basamaklardan çıktık, biz zili çalmadan Evelyn kapıyı açtı.

Hâlâ bu kadının gülümsemesine alışamamıştım. Ama gülümsüyordu. Kristen’a ve bana değildi tabii ki, ama torununu seviyordu.

“İşte benim torunum!” dedi sıcak bir ifadeyle.

Eğildi ve Kristen’la bana havadan bir öpücük verdi ve Oliver’ı Chanel No. 5 parfüm bulutunun içinde benden aldı.

Evelyn’in, Oliver’ın gece onda kalmasına izin vermemiz için personeline kattığı gece bakıcısı Maria, bebek bezi çantasını aldı.

Oliver Maria’yı tanıyordu. Evelyn, Maria’yı Oliver doğduktan sonraki birkaç hafta için ve Kristen’ın histerektomi ameliyatı sonrası iyileşme döneminde bize yardım etmesi için tutmuştu.

Son zamanlarda Evelyn bize epey yardımcı olmuştu. Ceza işe yaramadığı için ceza yok, ödül var sistemine geçmişti.

Sloan beklenildiği üzere pek toparlayamamıştı. Dolu dolu yaşıyor diyemezdim ama en azından işlevsel hâle gelmişti. Ve bunun bir kısmı Evelyn sayesinde olmuştu. Evelyn; oğlumuzun bakımında bize yardım etmesinin yanında, Sloan’un evine sahip olabilmesi için onu veraset mahkemesinde temsil etmek için adım atmıştı. Çok üstüne düşülecek bir yer değildi. Haftada bir oraya gidiyor ve ev idare etsin diye tamirat yapıyordum. Ama Evelyn’in jesti üçümüz için de çok büyük anlam ifade ediyordu. Sonrasında ise, onun torununun hayatında olma girişimlerini reddetmek çok zor gelmeye başlamıştı.

Kristen hâlâ temkinliydi. Ama ben o konuda endişelenmiyordum. Oliver, Everly’nin Kristen’ın doğru yaptığını kabul ettiği ilk şeydi.

Kristen endişeyle dudaklarını ısırdı. Elimi omzuna koydum.

“Bununla baş edebileceğine emin misin, anne?” diye sordu.

Oliver her zaman en az birimizle beraberdi. İlk defa dışarıda kalacaktı. Ama bugün özel bir gündü ve evin boş olmasını istiyorduk.

Evelyn elini salladı, bileğindeki taşlı bileziği ısıldıyordu. “Evet, evet. Gidin, hadi. Mutlu yıllar. Gecenin tadını çıkar, canım.”

Evelyn eve girdi, Oliver’a annesinin piyanosunu görecıklarını fısıldıyordu. Kapıyı arkamızdan kapattığımızda tuşların üstünde bebek ellerinin çıkardığı titrek ses geldi.

Verandada durduk. “Şükür serbestiz,” dedim, elimi Kristen’in beline attım.

Kollarını boynuma sararak beni öptü. “O sevdiğimiz şeyi yapacağız, bütün gece, değil mi?”

Elimle poposunu kavradım ve dudağını hafifçe ısırđım, gülümsüyordum. “Çok uzun zaman ol...”

“Biliyorum, yatağı girmek için sabırsızlanıyorum,” diye fısıldadı.

Sırıttım. “Uyumaktan bahsediyoruz, değil mi?”

Birbirimizin dudaklarında güldük, onu Evelyn’in verandasında uzun uzun öptüm.

Kahretsin, asla karıma doyamıyordum. Yaşayan en seksi kadındı. Her santimini seviyordum. Onun deri çatlaklarını, yara izlerini, gözlerindeki hareleri ve boynundaki doğum izini seviyordum. Bütün kusursuz kusurlarını.

Her gün, her an onu bana getirdiğı için Brandon’a şükrediyordum. Kristen, hayatım boyunca asla unutmayacağım adamın bana verdiği sonsuz bir hediye idi.

Uzaklaştım ve alnımı onunkine dayadım. “Yani In-N-Out’tan öğle yemeğı ve akşam yemeğı için biftek istiyorsun, doğru mu?”

Başını salladı ve kalbimin üstüne, dövme ile adının yazdığı yere elini koydu. “Josh? Tekrar denemeye başlamak için hazırım diye düşünüyorum. Bu taşıyıcı annelik konusunda konuşmaya başlayalım mı? Carmen hâlâ sıcak bakıyor, değil mi?”

Ne sorduğunu biliyordum. Hâlâ bana bir beyzbol takımı vermek istiyordu. Ama benim hayallerim değişmişti.

Laboratuvar ortamında üreme sürecinin gerginliğini ve bunun ondan duygusal ve fiziksel olarak ne kadar çok şey alıp götürdüğünü görmektense onun sadece mutlu olmasını istiyordum. Oğlumuzun keyfini sürmesini arzu ediyordum. Asla şikayet etmedi, ama doktor ziyaretlerinden ve hormon enjeksiyonlarından ve hayal kırıklıklarından çok yorulduğunu biliyordum. Birkaç yıl içinde hâlâ isterse belki bir daha denerdik veya başka seçenekleri değerlendirirdik. Gençtik ve zamanımız vardı. Ama bunu benim için, bana borçlu olduğunu düşündüğünden dolayı yapmasını istemiyordum. Yeterince şey yapmıştı.

Ellerimi yüzüne koydum. “Biraz ara verelim, Kristen. Ben böyle çok mutluyum. Ve bu bizim ailemizse ben gayet iyiyim.”

Rahatladığı gözlerinden belliydi. “Emin misin?”

Dudaklarım gülümseyerek kıvrıldı. “Eminim. İstedğim her şeye sahibim.”

YAZARIN NOTU

Bu romanı yazmaya oturduğumda, gerçeklikten beslenen, içinde aç ve sinirli regl sancıları çeken nevrotik bir kadın ve onu seven bir adam olan bir hikâye yazmak istediğimi biliyordum. (Gülüşmeler)

Kısırlığın ciddi ve yaygın bir sorun olmasından dolayı, bu sorunu yalnızca şefkatle değil, aynı zamanda gerçekçi bir şekilde yazma sorumluluğum varmış gibi hissettim. Bu yüzden bunu yaşamış birine gittim.

Kristen ve Josh'un aşk hikâyesi bir kurguyken, onun kısırlık yolculuğu gerçek olaylardan ilham aldı.

Kristen'in karakteri; en yakın arkadaşım Lindsay'in karakterine ve onun kısırlık mücadelesine dayanıyordu. Şimdi bundan onun tam izniyle bahsedebiliyorum, aynı şekilde Kristen'in hikâyesini de ondan izin alarak yazdım.

Lindsay, onu yoran doğurganlık sorunları ile yıllarca uğraştıktan sonra, henüz yirmi dokuz yaşındayken tam histerektomi ameliyatı olmuş. İki çocuğuna doğal yollarla hamile kalabildikten sonra (Aynı Kristen gibi tıbbi müdahale olmadan ve tamamıyla ona sürpriz olarak), şiddetli rahim fibroidlerine bağlı ikincil kısırlık sorunu ile uğraştı. Kristen'in romanda yaşadığı duygusal ve fiziksel zorlanmaların hepsini yaşadı, hatta belki daha fazlasını. Yazdıklarımın

çoğu Lindsay'ın bana tasvir ettiği şekliyle yazıldı.

Bu sayfalarda kendi kısırlık yolculuğunuzu görebilirsiniz ya da göremeyebilirsiniz. Bu kitabın araştırması sırasında fark ettiğim şey, ve bu sorunu bizzat yaşadıysanız sizin zaten bildiğiniz gerçek, anlatılacak evrensel hikâye diye bir şey olmadığıdır. İki deneyimin birbirinin aynısı olması söz konusu değildir ve bu zorlayıcı teşhisin her derecesi dayanılmayacak kadar üzücüdür.

Bu hikâyeleri birleştiren şey; umutsuzluk, değersizlik, suçluluk ve sağlık sorunları ile birlikte gelen ve çok yaygın görülen ancak çoğu zaman konuşulmayan ümitsizlik. İşte bu kitapta anlatmaya çalıştığım buydu.

Son bir not daha:

Kristen'in mutlu sona ulaşması asla hamile kalması ile ilgili değildi. Kendinde eksiklik olarak gördüğü şeylere rağmen, kendine sevebilmek için izin vermesiyle ilgiliydi. Kendisinin çocuk verme kabiliyeti ile tanımlanamayacağı ile ilgiliydi ve onun değeri rahminin durumunun çok ötesindeydi. Bu onun mutlu sonuydu.

TEŞEKKÜR NOTLARI

Bu kitabın yayınlanmış hâli için teşekkür edilecek çok insan var.

İlk olarak ve en başta, kritik eden arkadaşlarıma ve test okuyucularıma teşekkür etmek isterim. Bu kitabın sırf okunacak hâle gelmesi için bu insanlar bazı ciddi ve berbat durumlardan geçtiler. Özel şükranım, yazdıklarımı henüz tamamlanmadan okuyan ilk test okuyucum Kristen McBride'a. Ve evet, ana karakterime ona olan minnetimi ifade etmek için onun adını verdim. Takımda bir numarasın, kızım. Bunu hak ettin.

Joey Ringer'a, Hijo'ya, Tia Greene'e, Shauna Lawless'a, Debby Wallace'a, J.C. Nelson'a, Jill Storm'a, Liz Smith-Gehris'e, G.W. Pickle'a, Dawn Cooper'a, Andrea Day'e, Lisa Stremmel'a, Lisa Sushko'ya, Michele Alborg'a, Amanda Wulff'a, Summer Heacock'a, Stacey Sargent'a, George Jhawk'a, Abby Luther'a, Patt Pandolfi'ye, Bessy Chavez'e, Mandy Geisler'a, Teressa Sadowski'ye, Stephanie Trimble'a ve Kristyn May'e teşekkürler.

Öykü fikirlerimi çok seven ve yazmam için beni teşvik eden ve sonra tipik ergen tavrıyla gözlerini deviren ve teşekkür kısmında muhtemelen ona yer bile vermeyeceğimi

söyleyen büyük kızım Naomi'ye. Sana gösterdim işte, seni cadı.

Bu hikâyenin gerçeklere dayalı olabilmesi için deneyimlerini aktaran insanlara: Valerie Hales Summerfield'a (Yoğun Bakım Ünitesi hemşiresi), Terry Saenz'e (Acil Servis hemşiresi), Suzanna ve TJ Keeran'a (Kaliforniya İtfaiyecisi ve sağlık görevlisi) ve benim hiçbir açıklama yapmadan sorduğum bazı ender rastlanan doğurganlık problemlerine dair sorularımı yanıtlayan Kadın Doğum Hastalıkları doktoruma teşekkür ederim.

Hiç ciddi bir halt okumayan çünkü sadece sesli kitap dinleyen fakat aynı zamanda Kristen'a ilham veren ve bana yazma yolculuğum boyunca ihtiyacım olan neşeyi katan ponpon kız, en yakın arkadaşım, Lindsay Van Horn'a. Ayrıca kendisi, bunu romanda yazdığımı bilmeden kitap anlaşmamın haberini aldığımızda bana bir tebrik Potatogramı göndermişti. Lanet olsun, iyi ki tanımışım onu.

Edebiyat temsilcim, Stacey Graham'a şükran ve minnettarlığımı kelimelerle ifade edemem. Kendisi, tanımadığı, ilk kez kitap yazan bir yazardan gelen e-postaya bir bakmış, istek mektubuma koyduğum çük şakalarını okumuş ve "Bu kızda iş var," demiş. Onurlu, destekleyici, teşvik edici ve en başından beri ekseriyetle muhteşem bir insan. Beni gereksiz sıkıntılardan uzaklaştırdı, danışmanlık yaptı. En önemlisi de arkadaşım oldu. Bana şans verdiğin için çok teşekkür ederim.

Red Sofa Edebiyat'ın bir parçası olmama izin veren Dawn Frederick'e teşekkür ederim.

Bende bir şey gören ve hikâyelerimi dünyaya getirmek isteyen editörüm Leah'ya teşekkürler. O çılgın yeteneğin ve rehberliğin, yaratıcılığımı serbest bıraktı ve sen bir parçası olduğun için kitaplarımın daha iyi olduğunu dürüstçe söy-

leyebilirim. En başından beri bu kitabı destekleyen tüm Forever ekibine de teşekkürler: Müthiş tanıtım programıyla Estelle, Lexi, Gabi, Cristina'ya ve harika kitap kapağı için Elizabeth'e...

Ve son olarak tutkuma odaklanabilmem (takıntılı biçimde diyebilirim) için benimle geçireceği zamandan ve ona gösterdiğim ilgiden feragat eden, cefakâr kocam Carlos'a. Eğer o olmasaydı, mutlu sonla biten bir kitap neye benzerdi bilemezdim. İnsanlar Josh'un benim kocam olup olmadığını soruyor. Yazdığım bütün erkeklerin en iyi tarafları daima kendi kocamda gördüğüm şeylerdir. Hiçbir kurgu karakter onun gibi olamaz, o hepsinden daha iyidir.

YAZAR HAKKINDA

Abby Jimenez; Minnesota'da yaşıyan, Food Network şampiyonu, ikna konuşmacısı ve çağdaş bir romancıdır. Abby, 2007'de Nadia Cakes'i kendi mutfağında kurdu. Bu fırın iki ayrı eyalette birçok yere açıldı, Food Network yarışmalarını sayısız kere kazandı ve uluslararası takipçilerle genişledi. Abby son zamanlarda yeteneklerini roman kaleme almaya yöneltti. O iyi kitap, kahve, köpek yavruları ve evden çıkmamayı sever.